

Em Trai Quá Kiêu Ngạo

Contents

Em Trai Quá Kiêu Ngạo	3
1. Chương 1: Trì Độn Với Muộn Phiền	4
2. Chương 2: Tôi Cũng Có Thể	5
3. Chương 3: Đánh Rắn Phải Đánh Dập Đầu	6
4. Chương 4: Ba Trăm Sáu Mươi Bốn Ngày Hai Mươi Bốn Giờ	8
5. Chương 5: Chết Một Cách Rõ Ràng	10
6. Chương 6: Không Phải Chị Em Ruột	11
7. Chương 7: Dũng Cảm Chiến Đấu Với Người Đàn Ông Béo Mập	12
8. Chương 8: Coi Rẻ Pháp Luật Và Kỷ Luật Quốc Gia	14
9. Chương 9: Hậu Quả Thực Nghiệm Trọng	16
10. Chương 10: Tự Làm Chủ	18
11. Chương 11: Không Ăn Món Nhật Bản	19
12. Chương 12: Lừa Em Không Cần Thương Lượng	20
13. Chương 13: Tập Dề Gấu Núi	21
14. Chương 14: Ấp Trại Tướng Công	23
15. Chương 15: Cùng Nhau Rửa Chén Hạnh Phúc	24
16. Chương 16: Trộm Đi Nụ Hôn Đầu Tiên	25
17. Chương 17: Vừa Hợp Lý Lại Hợp Pháp	27
18. Chương 18: Trong Nhà Em Có Trai Trưởng Thành	29
19. Chương 19: Chuyện Tốt Bị Phá Hỏng	30
20. Chương 20: Biệt Ly	32
21. Chương 21: Trâu Già Gặm Cỏ Non	33
22. Chương 22: Việc Lấy Vợ Của Tôi	35
23. Chương 23: Gặp Lại Rất Vui Vẻ	36
24. Chương 24: Hiền Lành	38
25. Chương 25: Gỗ Thật	39
26. Chương 26: Nỗi Chua Xót Của Thư Ký	41
27. Chương 27: Đánh Ngắt Đưa Lên Giường	43
28. Chương 28: Tổng Tài Đại Nhân Có Răng Sâu	44
29. Chương 29: Căng Cơ	46
30. Chương 30: Cả Khu Rừng Lớn Loài Chim Nào Cũng Có	48
31. Chương 31: Quấy Nhiêu Tình Dục Nơi Công Sở	49
32. Chương 32: Hôn Lại	51
33. Chương 33: Không Phải Không Cần Anh	53
34. Chương 34: Không Còn Mặt Mũi Ra Nước Ngoài Nữa	54
35. Chương 35: Phù Thủy Bất Lưu Ngoại Nhân Điền	55
36. Chương 36: Không Thể Kỳ Thị Cái Kia	57
37. Chương 37: Một Ngàn Lần, Một Vạn Lần Đồng Ý	58
38. Chương 38: Cướp Của Người Giàu Chia Cho Người Nghèo	59
39. Chương 39: Tổng Tài Cũng Là Cái Kia?	60
40. Chương 40: Không Có Lên Giường	62

41. Chương 41: Sự Ấm Áp Của Mùa Xuân	63
42. Chương 42: Lão Nương Tôi Đây Mặc Kệ	65
43. Chương 43: Bất Chước Nữ Siêu Nhân	66
44. Chương 44: Tốt, Rất Tốt	67
45. Chương 45: Trả Giá Bằng Thân Mình	68
46. Chương 46: Bà Xã Đại Nhân	69
47. Chương 47: Tôi Muốn Li Hôn	71
48. Chương 48: Vô Cùng Vô Lại	72
49. Chương 49: Tội Phạm Truy Nã Quốc Tế	73
50. Chương 50: Lại Bì Lừa	74
51. Chương 51: Bà Xã Đại Nhân Quá Nóng Tính	75
52. Chương 52: Tạm Thời Giữ Bí Mật	76
53. Chương 53: Gian Tình	77
54. Chương 54: Không Giữ Chữ Tín	78
55. Chương 55: Hai Người Này Có Thù Oán	80
56. Chương 56: Giờ Tan Tầm (1)	81
57. Chương 57: Giờ Tan Tầm (2)	82
58. Chương 58: Làm Việc Trên Giường	84
59. Chương 59: Thích Hương Vị Nào	85
60. Chương 60: Mang Vào Không Lọt	86
61. Chương 61: Là Em Chọn	87
62. Chương 62: Dục Hỏa Đốt Người	89
63. Chương 63: Thập Phần Ăn Dấm Chua	90
64. Chương 64: Mặc Người Ta Xâm Lược	92
65. Chương 65: Em Đi Vào Hay Để Anh Đi Ra	94
66. Chương 66: Rừng Minh (1)	95
67. Chương 67: Rừng Minh (2)	96
68. Chương 68: Rừng Minh (3)	97
69. Chương 69: Việc Cầm Thú	98
70. Chương 70: Tài Liệu Hướng Dẫn	99
71. Chương 71: Phân Cao Thấp	101
72. Chương 72: Bày Mưu	102
73. Chương 73: Phát Hiện	103
74. Chương 74: Gã Đàn Ông Đáng Khinh	104
75. Chương 75: Nhớ Nhưng	105
76. Chương 76: Đại Ma Vương Trở Về	106
77. Chương 77: Không Có Ai Đẹp Trai Bằng Anh	108
78. Chương 78: Gần Như Kịch Tình Thô Bạo	109
79. Chương 79: Bôi Thuốc	110
80. Chương 80: Trái Tim Có Cánh	111
81. Chương 81: Thủy Quái	112
82. Chương 82: Tới Gần	114
83. Chương 83: Ghen	116
84. Chương 84: Bảo Vệ Cô	117
85. Chương 85: Vứt Bỏ	120
86. Chương 86: Yêu Đường Vụng Trộm	122
87. Chương 87: Đêm Cừu	124
88. Chương 88: Thử	126
89. Chương 89: Lộ	128
90. Chương 90: Phản Bội	130
91. Chương 91: Biến Mất Tìm Không Thấy	131
92. Chương 92: Bắt Cóc	133
93. Chương 93: Dấu Vết Để Lại	135
94. Chương 94: Đau Khổ	137

95. Chương 95: Dị Đi	139
96. Chương 96: Phá Băng (1)	141
97. Chương 97: Phá Băng (2)	143
98. Chương 98: Phá Băng (3)	145
99. Chương 99: Phá Băng (4)	147
100. Chương 100: Phá Băng (5)	148
101. Chương 101: Lời Đồn Đãi (1)	149
102. Chương 102: Lời Đồn Đãi (2)	151
103. Chương 103: Khách Không Mời Mà Tới	153
104. Chương 104: Có Bạn Từ Phương Xa Tới	154
105. Chương 105: Âm Mưu (1)	156
106. Chương 106: Âm Mưu (2)	158
107. Chương 107: Âm Mưu (3)	159
108. Chương 108: Âm Mưu (4)	161
109. Chương 109: Âm Mưu (5)	163
110. Chương 110: Âm Mưu (6)	165
111. Chương 111: Âm Mưu (7)	167
112. Chương 112: Âm Mưu (8)	169
113. Chương 113: Kế Trúng Kế (1)	171
114. Chương 114: Kế Trúng Kế (2)	173
115. Chương 115: Kế Trúng Kế (3)	174
116. Chương 116: Kế Trúng Kế (4)	176
117. Chương 117: Kế Trúng Kế (5)	178
118. Chương 118: Kế Trúng Kế (6)	180
119. Chương 119: Chấm Dứt	182
120. Chương 120: Phiền Toái Nhỏ	184
121. Chương 121: Khiến Trách	186
122. Chương 122: Khám Thai	187
123. Chương 123: Anh Rể Họ	189
124. Chương 124: Tình Địch Tới Cửa	191
125. Chương 125: Tử Tế Cuối Cùng	193

Em Trai Quá Kiêu Ngạo

Giới thiệu

Nếu bảo anh nói ấn tượng của anh về cô, thì chỉ là hai chữ ‘trì độn’, Anh đã mau bị cô gái trì độn này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-trai-qua-kieu-ngao>

1. Chương 1: Trì Độn Với Muộn Phiền

“Hiên Hiên, đói chết tôi rồi, hôm nay có món gì ngon không a?” Tư Đồ Minh Nhan sau khi nhìn theo Nhâm Hạo — người đương nhiệm theo đuổi rồi đi, tựa như đầu tàu một đường đánh thẳng về phía trước chạy vội vào nhà, hoàn toàn không có bộ dáng thực nữ vừa rồi, “Phanh” đập tung cửa, vừa vào cửa đầu tiên là kêu đói.

Người con trai trẻ tuổi đang xem báo trên sofa ngẩng đầu, bất mãn “ừ” một tiếng, không để ý cô, cúi đầu tiếp tục xem báo của hắn.

“Ách, hôm nay lại làm sao vậy, ai lại đắc tội với nó, âm dương quái khí.” Minh Nhan ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng khách, còn chưa tới chín giờ a, chính mình cũng không trở về muộn, này lại làm sao vậy. Ý thức được mắt mắt nên sờ sờ cái mũi, thì thào tự nói rồi đi hướng phòng bếp. Trong lòng nghĩ: Núi không đến chỗ ta, ta đi đến chỗ núi, cậu không để ý tới tôi, tôi tự mình đi tìm là được rồi chứ gì.

Nhưng là đem đào cả ba tác đất của phòng bếp này lên cũng không tìm được chút gì có thể cho vào miệng. Oa rõ ràng trước đó không lâu còn nhỏ nhẹ nói có món ngon để ở trong này, bây giờ thế nào lại biến mất không thấy tung tích rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm của Minh Nhan suy sụp xuống. Lại lộn trở lại phòng khách, tính lấy khuôn mặt lạnh của mình áp vào lòng nóng của Minh Hiên, không đúng, là lấy khuôn mặt nóng của mình áp vào lòng lạnh của Minh Hiên. Nhưng nghĩ lại cũng không đúng, như thế nào lại là mặt với chẳng lòng, lời này do ai phát minh, thực là không văn minh.

Cô cười đến vẻ mặt nhỉnh nọt, tiến hướng sofa rồi nhích lại gần Minh Hiên, Minh Hiên không phản ứng, cô lại nhích thêm một chút, Minh Hiên vẫn là không phản ứng, cuối cùng cô rốt cục nhỉnh không được, làm nũng nói. “Hiên Hiên a, cậu ăn cơm chiều chưa?”

Minh Hiên ngay cả mí mắt cũng chưa nâng, mặt không chút thay đổi trả lời. “Ăn rồi.”

Cô cười đến càng thêm nhỉnh nọt, hỏi tiếp. “Vậy cậu ăn cái gì a?”

Hắn thay đổi tư thế, nhấc chân lên bắt chéo, hờ hững nói. “Cháo hải s

Cháo hải sản, cháo hải sản nha, ta thích ăn cháo hải sản nhất, hai mắt Minh Nhan nhất thời hóa thành hai trái tim.

Dùng giọng nói mềm dẻo đến nỗi có thể nặn ra nước. “Vậy phần của tôi đâu? Cậu để ở chỗ nào rồi?”

Minh Hiên rốt cục ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, thản nhiên nói. “Trong bồn cầu.”

“Trong bồn... bồn cầu á, Tư Đồ Minh Hiên, cậu thế nhưng lại đem cháo hải sản của tôi đổ vào trong bồn cầu, thật sự là quá lãng phí. Chẳng lẽ cậu không biết lãng phí chính là phạm tội sao? Chẳng lẽ lúc nhỏ tôi không dạy cậu ‘Cày đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày, ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần’ sao? Cậu thế nhưng lại đem cháo hải sản thật ngon của tôi đổ đi. Cậu, cậu, quả thực là.....” Tư Đồ Minh Nhan vừa nghe thấy cháo hải sản mà cô thích nhất bị đổ đi, nhảy dựng lên như đang đứng trên chảo nóng, từ trên cao nhìn xuống chỉ vào Tư Đồ Minh Hiên, bắt đầu thao thao bất tuyệt giáo huấn.

Giáo huấn được nửa ngày cô mới cảm thấy khát nước, cầm ly nước trái cây trên bàn trà của Tư Đồ Minh Hiên uống hai ngụm liền hết nửa ly. Lúc này Tư Đồ Minh Hiên mới ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, không mặn không nhạt nói. “Của tôi.”

“Cái gì của cậu?” Tư Đồ Minh Nhan bị hai chữ không đâu vào đâu của hắn làm ngu ngơ.

Minh Hiên đơn giản buông tờ báo trong tay, không nhanh không chậm giải thích. “Ly nước trái cây trong tay cô là của tôi, tôi mua hoa quả, tôi pha nước, cháo hải sản bị đổ đi là tôi tốn tiền mua nguyên liệu nấu ăn, là tôi tự tay làm, cho nên cũng là của tôi, tôi không có hứng cho cô ăn, đổ đi cũng là ý muốn của tôi.”

Tư Đồ Minh Nhan vừa nghe chột dạ không còn hung hăng nữa mà thay bằng khuôn mặt tươi cười, cười hi hi nói. “Ai nha, Hiên Hiên a, hai chúng ta còn cần tính toán ai với ai sao a! Của cậu không phải cũng là của tôi sao! Hắc hắc.....”

Tư Đồ Minh Hiên một chút cũng không cảm thấy buồn cười, nói một câu như đâm một kim đã thấy máu (lời nói như đâm một kim vào người ta). “Nào có vậy, anh em ruột thịt còn phải tính toán rõ ràng! Trừ khi là bà xã của tôi, còn cô gì?” [BN: câu này sao mui nge cứ thấy nó nhieu hàm ý nha *hắc hắc*, NV: haizz có điều ai đó vẫn hok hiểu a =__=]

Tư Đồ Minh Nhan bĩu môi, nhỏ giọng mắng. “Quý hẹp hòi, uống nước lạnh, cười cái bà xã bốn chân.” [NV: chị nói nhá *che miệng cười*]

Minh Hiên không để ý cô, thu báo trong tay lại, làm bộ phải về phòng, cô vừa thấy vậy thì nôn nóng, chạy nhanh từ phía sau bám chặt hần, không cho hần đi, miệng còn không ngừng nịnh nọt. “Hiên Hiên a, chị biết em tốt nhất, chị đã đói bụng, em làm cho chị vài món ăn ngon có được không? Chớ đi a.”

Cơ thể Tư Đồ Minh Hiên cứng lại, mặc cô ôm, mặt cau có rõ rệt phản bác. “Tôi không phải em trai của chị, đừng gọi tôi là em.”

“Phải, phải, phải, ngài vĩ đại nhất, Minh Hiên đại thiếu gia có thể làm cho tiểu nhân tôi chút gì ăn được không?” Minh Nhan biết nghe lời sửa miệng, mấy cậu trai bây giờ đều như vậy, người thì không lớn nhưng cứ thích tỏ vẻ ta đây là người lớn nha.

Mấy đàn em cùng học mà cô gặp qua cũng như vậy, cũng không muốn gọi nữ sinh là chị, nói là mắt mắt chết, không đủ khóc (lạnh lùng), chẳng nhẽ những khóc ca đều không có chị sao? Đây là cái luận điệu kỳ quái gì a.

“Hừ, tôi còn nghĩ cô đã uống nước no rồi, không cần ăn cơm.” Minh Hiên thấy cô sửa miệng, buông mi đang nhú chặt ra chế nhạo.

Cô vừa nghe đã nhanh chóng cười làm lành. “Sao có thể chứ, hắc hắc, tôi thích nhất là ăn cơm Hiên Hiên làm, Hiên Hiên, đi làm chút gì cho tôi ăn đi, tôi muốn nhanh chết đói đây, vừa rồi ở nhà hàng gì đó quá khó ăn, tôi cũng chưa ăn mấy miếng.” Nói xong bụng còn phối hợp thăm thì kêu hai tiếng.

Hần không có hành động gì mà thản nhiên nói. “Đói bụng thì tự mình làm đồ ăn đi, tôi chỉ làm đồ ăn khuya cho cô dâu của tôi thôi.” Nói xong làm bộ muốn giãy khỏi sự giam cầm của cô đi về phía trước.

Minh Nhan liêu liêu không buông tay, miệng còn hỗn hỗn ồn ào. “Được, được, tôi đây hôm nay liền phá lệ một chút làm cô dâu của cậu đi.” Không nghĩ tới vẫn còn dùng được, Minh Hiên dừng bước, xoay người tiến phòng bếp làm bữa khuya cho cô.

Minh Nhan may mắn nhìn lòng bàn tay mình, nghĩ rằng ít nhiều mình cũng đủ thông minh, nếu không hôm nay phải đói bụng. Lại nhìn thân hình đang bận rộn trong phòng bếp, trong lòng nghĩ, tên nhóc này hôm nay lại trúng cái gió gì a! một tia sáng chợt lóe, chẳng lẽ là, chẳng lẽ là tư xuân, thấy mình ra ngoài hẹn hò mà nó một mình ở nhà nên ghen tị với mình. Càng nghĩ càng có khả năng, trách không được mỗi lần sau khi ra ngoài hẹn hò trở về tên nhóc này đều giận dữ mình.

Hôm nay lại còn nhắc đến cái gì bà xã, cô dâu của nó, xem ra đúng là tư xuân, ngẫm lại nó cũng không còn nhỏ, cũng nên giới thiệu cho nó một bạn gái. Giới thiệu ai thì tốt đây? Ngày mai đến trường học lại cần thận tìm xem! Ân, liền quyết định như vậy đi.

Minh Hiên đang bận làm trong nhà bếp đột nhiên lỡ tai cảm thấy ngứa, giống như có người đang tính kế với mình. [tác giả: Ân, chính là chị gái bảo bối của người đang tính kế tìm một bạn gái cho người đó, hy vọng sau khi người biết chân tướng đừng tức giận đến học máu là tốt rồi a!]

2. Chương 2: Tôi Cũng Có Thể

Tư Đồ Minh Nhan trở về phòng tắm nước ấm, thay quần áo mặc ở nhà, lúc cô trở ra thì Minh Hiên đã nấu xong món cháo hải sản nóng hổi, đặt sẵn trên bàn.

Minh Nhan hoan hô một tiếng liền vọt qua, ôm lấy mặt Minh Hiên, in lên đó một nụ hôn thật kêu [BN:sao mui mún để thêm chữ “CHỤT” wá *hắc hắc*, NV: *kéo tay lại* tác giả nhìn mui kia *chỉ chỉ*], rồi nhanh chóng cầm thìa lên xì xà xì xụp ăn cháo, miệng lại không quên thì thào. “Ân, ăn ngon thật, ăn ngon thật,

vẫn là Hiên Hiên nấu cơm ngon nhất a. Còn ngon hơn cả đầu bếp trong khách sạn năm sao nha.” Nói xong cũng không quên đưa ra gương mặt tươi cười tràn đầy hưởng thụ.

Minh Hiên nhìn tướng ăn như con mèo nhỏ của cô, tức giận trong lòng cũng tiêu tan hết. Không nhanh không ch trả lời cô. “Nếu đồ ăn tôi làm ngon hơn đầu bếp khách sạn năm sao thì sao cô còn đi ra ngoài ăn?”

Minh Nhan vừa nghe liền nhanh chóng giải thích. “Chị không phải là vì hạnh phúc nửa đời sau của chị sao? Em cũng biết trong cuộc đời này chị của em không có mong ước gì cao cả, lý tưởng lớn nhất chính là tìm một người đàn ông giống như ba ba, kết hôn rồi sinh con. Cho nên phải đi ra ngoài hẹn hò nhiều hơn, như vậy.....”

“Tôi cũng có thể.” Minh Hiên vội vàng đánh gãy lời của cô.

“Có thể cái gì?” Tên này không đầu không đuôi thực làm cô chóng mặt nha.

“Có thể trở thành người đàn ông giống như ba ba.” Cùng em kết hôn sinh con, còn nữa câu sau mặt Minh Hiên nóng lên cũng nói không ra lời.

“Đương nhiên, Hiên Hiên nhà chúng ta nhất định có thể trở thành nam tử hán giống ba ba. cậu vừa giỏi việc ngoài lại giỏi cả nấu ăn, nếu ai gả cho cậu, thực hạnh phúc, tự hào đó nha.” Minh Nhan mang vẻ mặt kiêu ngạo nhìn cậu em trai của mình, đứa em này cũng thực quá đẹp trai, xứng đáng là cực phẩm nhân gian a.

“Cô có thấy hạnh phúc không?” Minh Hiên mặc kệ những người khác nghĩ thế nào về hần, hần chỉ muốn biết cảm nhận của cô về hần.

“Sao tôi lại thấy hạnh phúc a?” Minh Nhan cảm thấy bản thân có chút ngốc nha, cô thực không hiểu mấy lời nói của Hiên Hiên.

“Nếu cô gả cho tôi, cô có cảm thấy hạnh phúc không?” Minh Hiên chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi cô, hần ám chỉ rất nhiều, chẳng lẽ cô thật sự nghe không hiểu sao?

Minh Nhan vừa nghe liền xì một tiếng vui vẻ, buông chén trong tay, cười dài nhìn Minh Hiên nói. “Chị không cần gả cho cậu cũng sẽ có một nửa hạnh phúc a, bởi vì cậu là em trai chị mà.”

Minh Hiên vừa nghe xong liền cảm thấy không vui, lại nhú mày chuẩn bị sửa lại lời cô.

“Được, được, được, không phải em trai, không phải em trai, là Minh Hiên đại thiếu gia được rồi chứ.” Minh Nhan thấy hần nhú mày là biết cô lại đụng phải chỗ kiêng kị nhanh chóng đổi lại, nếu không lại chuẩn bị nghe mắng.

Cô thầm cảm thán bản thân cũng thật không có tiền đồ, thường xuyên bị cậu em trai nhỏ hơn mình bốn tuổi mắng hết lần này đến lần khác a, quên đi ai bảo mình là chị, nhường nhịn hần một chút vậy.

Cô một bên nhắc đi nhắc lại một bên hưởng thụ món cháo hải sản của cô, một chút cũng không chú ý tới ánh mắt chua xót của người nào đó.

“Cô thật là ngu ngốc, trì độn chết đi được, rốt cuộc cô có hiểu tôi đang nói cái gì hay không a?” Minh Hiên từ đáy lòng hét lên, thất tha thất thểu trở về phòng mình, không thèm để ý đến người nào đó còn trong nhà bếp không ngừng căn nhắc về món ăn trong khách sạn kia khó ăn như thế nào.

Minh Hiên đi trở về phòng, nằm trên giường lớn của mình nhìn trần nhà, nhớ tới lần đầu tiên hần gặp Minh Nhan, khi đó Minh Nhan còn rất nhỏ, khi đó hần là người mà cô để ý nhất, khi đó cả ngày cô đều quần quýt hần, tuy rằng chỉ là đối với em trai mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Minh Hiên nằm trên giường, khước miệng hơi hơi nhếch lên, lúc đó cô giống như gà mẹ bảo vệ con, lúc nào cũng đứng trước hần, che chắn cho hần.

3. Chương 3: Đánh Rắn Phải Đánh Dập Đầu

Còn nhớ trước đây hần ở trường học cũng là một bộ dạng xa cách như thế này. Trường học quý tộc, toàn cậu ấm cô chiêu, có mấy đứa nhỏ đến bắt chuyện với hần, hần lại không để ý tới người ta khiến người ta

nghĩ hẳn muốn làm ra vẻ khóc.

Mà con nít chính là hay thù dai, từ ngày đó trở đi, những đứa nhỏ kia không có việc gì làm sẽ tìm hẳn gây chuyện. Mà cô giáo lại sợ hãi thể lực của những gia đình kia, dù sao đứa bị khi dễ cũng chỉ là đứa nhỏ không cha không mẹ, lại luôn lặng không lên tiếng, nên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Vì thế, những đứa nhỏ kia thấy cô giáo không nói gì, nghĩ cô ngầm đồng ý nên ngày càng quá đáng.

Vài ngày sau, mấy đứa nhỏ kia đùa dai xô ngã hẳn, do không cẩn thận hẳn ngã lên trên bàn, quần áo trên người bị xé mất một miếng.

Mà mọi người không nghĩ tới hẳn bình thường vẫn luôn nén giận hôm đó lại dám đứng dậy bắt lấy đứa nhỏ kia mà đánh, những đứa nhỏ đứng bên cạnh thấy bạn cùng phe với mình bị đánh thì đều tiến lên hỗ trợ. Vì thế kết quả là hẳn bị đánh hội đồng.

Một vài đứa nhỏ lập tức đi báo cáo với cô giáo, cô vừa đến liền lôi bọn hẳn ra. Hỏi là chuyện gì xảy ra, Tư Đồ Minh Hiên không nói tiếng nào, mà những đứa nhỏ kia đương nhiên nói hẳn gây sự trước.

Cô giáo biết cũng biết rõ là chuyện gì, nhưng là trong lòng thiên vị những đứa nhỏ kia nên đã mang Tư Đồ Minh Hiên ra răn dạy một chút.

Khi Tư Đồ Minh Nhan biết được liền nhảy dựng, đứa nhỏ con nhà ai vậy, cũng dám bắt nạt em trai của mình. Còn có cái cô giáo kia, rõ ràng đã đồng ý sẽ chiều cố Hiên Hiên nhiều hơn, thế nhưng lại là tên nịnh nọt đổi trắng thay đen.

Tức chết đi được, cô quyết định ngày mai phải dẫn em trai đi học cái gì là “Không thủ đạo”, “TaeKwonDo”, “Tiết quyền đạo”. Lần sau xem các người còn dám bắt nạt em trai tôi nữa hay không. Cũng thuận tiện đi gặp cô giáo của em trai một chút, cô đã nịnh nọt, tôi sẽ cho cô biết bên nào mới là thực sự có thể lực! Chú Liêu hẳn là hiệu trưởng của trường tiểu học rồi, đã lâu không gặp cũng nên đi chào hỏi thôi.

Sau khi hạ quyết tâm, cô liền xuống bếp bưng bát canh bỏ vào cho em trai, nhìn hẳn nhu thuận uống hết. Sau đó lấy hộp thuốc đau lòng mà bôi thuốc cho em trai. Một đám nhóc chết tiết, không có gia giáo, xuống tay ác như vậy. Hãy xem ta sẽ khiến ba mẹ chúng bay dạy dỗ chúng bay như thế nào. Cô một bên bôi thuốc cho em trai, một bên thầm quyết định ở trong lòng. Cho nên không thấy em trai đang nhìn cô mà khoe miệng thì khê nhếch lên.

Buổi chiều ngày hôm sau, Minh Nhan xin giáo viên cho nghỉ hai tiết học cuối, chạy tới trường học của Minh Hiên đón hẳn tan học, tiện thể nói chuyện với cô giáo của hẳn. Thực thuận lợi đi vào phòng giáo viên, tìm được cô giáo Trương là chủ nhiệm lớp

Đầu tiên là đơn giản hỏi những vết thương trên người em cô là vì sao mà có, cô giáo ấy lại nghĩ cô là con nít dễ lừa gạt nên qua loa nói. “Mấy đứa con trai nhỏ ấy mà, đánh nhau là chuyện thường. Chúng đều có chỗ không đúng, cô đã răn đe bọn chúng rồi.” Còn nói Minh Hiên ở trường học không muốn nói chuyện, không hòa đồng, nếu có thời gian sẽ nói chuyện thêm với người giám hộ của bọn họ.

Minh Nhan nhu thuận xưng hô một cách kính trọng, cuối cùng nói. “Cám ơn cô, tôi cũng hiểu được khẳng định không có chuyện gì lớn, chỉ là mấy đứa trẻ đánh nhau mà thôi! Sẽ không phải là bị những đứa trẻ khác bắt nạt, cô cũng biết hai chị em chúng tôi không nơi nương tựa, chắc chắn sẽ chiều cố Minh Hiên một chút không để cho những đứa trẻ khác bắt nạt nó. Nhưng là chú Liêu hàng ngày đều lo lắng, nga, chú Liêu cũng chính là hiệu trưởng của các người đó mà, đã gọi tôi đến để hỏi về điều này, nói là nếu Hiên Hiên ở trong trường học của chú ấy mà bị bắt nạt thì chú ấy cũng không còn mặt mũi nào đi gặp ba ba đã mất của chúng tôi. Ba ba của chúng tôi với chú Liêu là bạn tốt. Tôi đều nói không có việc gì, chú ấy còn không tin, làm tôi mất công đến đây một chuyến, tôi còn phải xin nghỉ hai tiết cuối đây.” Tư Đồ Minh Nhan bình thường như đang cùng cô giáo Trương nói việc nhà, làm như không thấy sắc mặt càng ngày càng tái nhợt của cô giáo Trương, tiếp tục thao thao nói tiếp không để yên.

Cuối cùng giống như rót cục cũng phát hiện cô giáo Trương có vẻ không ổn mới quan tâm hỏi một câu. “Cô giáo Trương, cô không có việc gì chứ? Sắc mặt cô không tốt nga, có phải quá mệt mỏi hay không, nếu mệt quá tôi có thể nói vài câu với chú Liêu để chú ấy cho cô một kỳ nghỉ, thật tốt mà nghỉ ngơi nha. Trăm ngàn lần đừng quá sức, nếu cô mệt quá, Hiên Hiên chắc sẽ phải thay cô chủ nhiệm khác, phải thích ứng lại lần nữa, thật không tốt nha.” Nói xong còn thể hiện vẻ mặt lo lắng nhìn cô giáo Trương.

Cô giáo Trương bị dọa đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng, liên tục xua tay nói không có việc gì, không có việc gì, không mệt, không mệt mỏi. Mấy giáo viên bên cạnh cũng thay cô đổ mồ hôi một phen, trường tiểu học dân lập này phải ganh đua sứt đầu mẻ trán, thật vất vả mới vào được, chẳng những lương cao còn có đãi ngộ rất tốt.

Làm việc tốt nói không chừng còn có thể có được cấp nhà, công việc này là bát vàng a, trăm ngàn lần đừng nên vì chuyện nhỏ như thế này mà đánh mất công việc.

Minh Nhan suy nghĩ nửa ngày, lại sợ tới mức chân đều mềm nhũn cả ra, mới từ từ mở miệng. “Nga, nếu cô nói không có việc gì, thì là không có việc gì rồi, vậy có thể cho tôi mượn điện thoại của cô một chút được không? Tôi muốn gọi cho chú Liêu nói với chú ấy một tiếng là không có việc gì cả để chú ấy khỏi phải tự trách chết đi sống lại vậy.”

Cô giáo Trương vừa nghe giống như được đại xá, liền đưa điện thoại cho Minh Nhan. Minh Nhan nhẹ nhàng ấn một dãy số, cầm di động tới cửa nói một thôi một hồi, một tiếng chú Liêu, hai tiếng cũng chú Liêu, cuối cùng cũng trả lại điện thoại cho cô giáo Trương, còn không quên xóa đi số điện thoại của chú ấy.

Cô còn hùng hồn đầy lý lẽ nói. “Chú Liêu nói không thể tùy tiện đem số điện thoại di động của chú ấy cho người khác. Còn nói nếu chỉ là mấy đứa nhỏ đánh nhau thôi thì không có việc gì, để cô giáo Trương xử lý theo lẽ công bằng là được rồi.” Cô giáo Trương liền nhanh chóng cam đoan. “Nhất định, nhất định.” Sau đó cẩn thận tiễn Tư Đồ Minh Nhan rời đi, cũng không dám xem cô là con nít nữa.

Sau đó cô giáo Trương đã hùng hồn kể rõ tội lỗi của bọn nhóc đó trước mặt ba mẹ chúng để họ về nhà hung hăng dạy bảo một chút, còn bắt bọn chúng phải xin lỗi Minh Hiền, chuyện này mới được cho qua đi. Mà từ đó về sau thái độ của cô giáo Trương đối với Tư Đồ Minh Hiền thật đúng là lịch sự có thừa, cẩn thận chiếu cố.

Kỳ thật Tư Đồ Minh Nhan căn bản không quen biết thầy hiệu trưởng họ Liêu kia, lúc xem giấy báo nhập học của Minh Hiền cô có xem qua tên của hắn, cảm thấy tuổi của hắn với cha mình cũng không chênh lệch nhau lắm, mà chắc chắn cô giáo kia cũng không dám đến hỏi nên mượn tên hắn dùng tạm một chút. Còn về cuộc nói chuyện trong điện thoại kia là gọi ột chú lái xe, tùy tiện nói bâng quơ vài câu mà thôi. Dù sao cũng xóa cả rồi, cũng không ai tra được.

Sau đó cô còn thăm nhủ, đánh răn phải đánh đập đầu, cô đều có thể nhìn thấu được người khác đang suy nghĩ cái gì.

Nghĩ đến đây Minh Hiền không khỏi cười khổ, vậy thì vì sao cô luôn không nhìn thấu được hắn đang nghĩ cái gì? Tự như đêm nay, hắn biểu hiện rõ ràng sự ghen tuông của mình như vậy mà cô vẫn là không hề có cảm giác còn đi cho rằng hắn đang giận dữ. Ai..... chuyển mình một cái, Minh Hiền chìm vào trong suy nghĩ của chính mình cũng không để ý đến âm thanh bình boong lách cách bên ngoài.

4. Chương 4: Ba Trăm Sáu Mươi Bốn Ngày Hai Mươi Bốn Giờ

Tư Đồ Minh Nhan ăn xong bữa khuya, thu dọn phòng bếp một chút, cảm thấy hình như Hiền Hiền có chút tức giận, quyết định đi dỗ hắn, thuận tiện hỏi thăm xem hắn thích mẫu con gái thế nào, biết được tiêu chuẩn của hắn sẽ dễ giới thiệu hơn a.

“Cốc, cốc, cốc.” Ba tiếng gõ cửa vang lên, cũng không quan tâm chủ nhân cho vào hay không, dù sao cũng đã lễ phép rồi, liền đẩy cửa mà vào.

“Hắc hắc, Hiền Hiền a, hôm nay tâm tình cậu không tốt nga. Ai lại chọc cậu tức giận a? Chị giúp cậu giáo huấn hắn.” Tư Đồ Minh Nhan mang vẻ mặt nịnh nọt ngồi chồm hổm ở bên giường của Minh Hiền, cực lực sắm vai một người chị tốt.

“Hừ!” Minh Hiền hừ cô một tiếng, xoay người sang chỗ khác không để ý tới cô, từ trước đến giờ sớm đã quen cô không có ý tứ, hôm nay có gõ cửa xem như là tốt lắm rồi.

“Này Hiền Hiền ơi, chị hỏi cậu một vấn đề, cậu phải thành thật trả lời chị, không cần ngượng ngùng nga!” Minh Nhan hoàn toàn không thấy hắn hừ lạnh, dù sao người này một năm ba trăm sáu mươi bốn ngày thì

đã có ba trăm sáu mươi bốn ngày hai mươi bốn giờ đều là cái thái độ này, ở chung với hắn lâu ắt sẽ tự động miễn dịch.

“Hiên Hiên cậu cảm thấy dáng người chị như thế nào?” Tuyệt đối không thể trực tiếp hỏi hắn thích mẫu người con gái như thế nào, bằng không sẽ bị hắn đuổi ra khỏi nhà, hơn nữa ngay cả điểm tâm ngày mai cũng không được ăn, đây là kinh nghiệm mà Tư Đồ Minh Nhan rút được sau nhiều năm cùng hắn đấu trí và so đũa khí.

“Bình thường.” Minh Hiên ngay cả mí mắt cũng chưa nâng, lạnh lùng phun ra hai chữ. Khóe miệng Minh Nhan không ngừng run rẩy, tên nhóc thối, ánh mắt cũng thật cao ngay cả mình đây bề ngoài quyền rũ, đáng người ma quỷ mà còn bảo là ‘bình thường’, nó muốn tìm một người mẫu sao a! [BN: *hắc hắc* chị ấy tự sướng kinh vá =]]]

Hít sâu một hơi, áp chế bất mãn trong lòng, vẻ mặt ôn hoà nêu ra nghi vấn tiếp theo. “Vậy cậu cảm thấy béo một chút đẹp hay là gầy một chút thì đẹp hơn?”

“Vô dụng!” Vẫn là hai chữ, người khác có lẽ không rõ có ý tứ gì nhưng Tư Đồ Minh Nhan lại tức điên, tên nhóc chết giấm, dám nói dáng người của ta không thể cứu chữa, ta bóp chết ngươi, nghiêng rằng nghiêng lợi ở trên cổ áo hắn tạo hình nửa ngày, cũng không thật sự xuống tay. Thứ nhất: Thực không phải đối thủ của nó, đánh không lại nó. Thứ hai: Vì tâm tình tốt sau này của Hiên Hiên, càng chủ yếu là vì bữa ăn khuya về sau của mình, Tư Đồ đại tiểu thư cô nhện.

Không cam lòng buông tay, tiếp tục hỏi. “Àn, Hiên Hiên, cậu nói tóc dài đẹp hay tóc ngắn thì đẹp hơn?”

“Đều được.” Dù sao tóc ngắn qua một thời gian cũng sẽ dài, tóc dài một kéo liền ngắn. Hắn đối với cái này không để ý lắm, có vẻ tò mò là hôm nay Minh Nhan vì sao lại hỏi hắn về vấn đề bề ngoài. Chẳng lẽ? Chẳng lẽ rốt cục phát hiện tâm ý của hắn, cũng bắt đầu để ý yêu thích hắn, không phải đều nói ‘Con gái sẽ vì người mình yêu mà làm đẹp sao?’ cái nhận định này làm cho Minh Hiên nguyên bản tâm tình âm ứ đột nhiên trở nên tốt lên.

Cùng thời điểm tâm tình Minh Hiên trở nên tốt thì Minh Nhan cũng lấy được một ít tư liệu cơ bản. Àn, xem ra tên nhóc này đối với dáng người bạn gái yêu cầu rất cao, còn đối với đầu tóc không có yêu cầu gì, tiếp theo chính là diện mạo, là thích hình tượng thuần khiết, hình tượng đáng yêu, hình tượng xinh đẹp hay là hình tượng cơ trí.

“Hiên Hiên a, cậu xem chị trông như thế nào?” Minh Nhan tiếp tục lấy mình làm mẫu.

Minh Hiên rốt cục ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, nói. “Cũng không tệ lắm.” Tâm tình tốt lắm, vì thế cũng không nói ra lời ác độc.

Nga? Hiên Hiên thích hình tượng xinh đẹp, cái này phải ghi nhớ, ngày mai liền ấn theo tiêu chuẩn này để tìm. Minh Nhan âm thầm nhớ kỹ, tính toán khoa các cô có mấy người là thuộc loại hình tượng xinh đẹp. [NV: pó tay hai người này lun =]]; BN: anh ấy mà hiểu rõ được dụ này chắc tức ói máu vá *haha* =]]]

(tác giả: Người rõ ràng là hình tượng đáng yêu, sao lại là xinh đẹp? Nhan Nhan [thở phì phì nói]: Người nói ta sao lại không xinh đẹp? Tác giả [cao thấp đánh giá một phen, thành thực nói]: Làm sao cũng không xinh đẹp, khuôn mặt, dáng người. Nhan nhan:..... tâm lý hoạt động: có cần thành thật như vậy không, những người trẻ tuổi bây giờ đều không chịu chấp nhận sự thành thật như vậy, người không biết a.)

Minh Nhan thừa thắng xông lên. “Vậy cậu là thích tôi dịu dàng một chút hay là mạnh mẽ một chút?”

“Dịu dàng?” Trên người em làm gì có cái tính chất dịu dàng đặc biệt này chứ! Tuyệt đối là một câu hỏi. Tư Đồ Minh Hiên lúc này là mở to hai mắt nhìn cô. Nhưng người nào đó một chút không nhận ra đó là câu hỏi mà còn một bên cố gắng tìm lại trong trí nhớ một bộ dạng xinh đẹp, hình tượng dịu dàng, một bên còn phát biểu ý kiến của chính mình, dù sao cũng là chị em, thân làm chị hai cô cũng có quyền tham mưu chứ.

“Nga, cậu thích dịu dàng một chút a. Àn, tôi cũng thích dịu dàng một chút.”

“Àn, cậu nói là ngốc một chút tốt hay là thông minh một chút tốt hơn?” Đề tài thảo luận thứ nhất đã thông qua, tiến vào đề tài thảo luận tiếp theo.

“Đều được.” Mấu chốt là đừng ngược ngạo như bây giờ, đối với tình cảm của hắn thì trì độn muốn chết còn đối với người đàn ông khác chỉ cần nhìn một chút xiu liền hiểu. Trong lòng Minh Hiên không mấy dễ chịu mà nghĩ đến điều đó. Khi nào thì cô mới hiểu được tình cảm của hắn đây.

Nga, cái này cũng không chọn, dù sao Hiên Hiên cũng đủ thông minh, tìm một người gốc một chút cũng sẽ không ảnh hưởng đến chỉ số thông minh thế hệ tiếp theo. Xem người làm chị này rất làm tròn bốn phần a, ngay cả chỉ số thông minh thế hệ tiếp theo của em trai cũng đều lo lắng đến, Minh Nhan ở trong lòng nhỏ nhỏ tự mãn một chút.

Ngẫm lại tư liệu hôm nay có được cũng không ít a, trước hết tìm thử xem, nếu Hiên Hiên không hài lòng lại tìm tiếp là được, dù sao bộ dạng nó vừa đẹp trai vừa thông minh, còn thật dịu dàng săn sóc, không sợ tìm không được bạn gái.

Em trai ở trong cảm nhận của cô là hóa thân của hoàn mỹ, cho dù là lời nói đôi khi ác độc cùng một số bệnh nhỏ thì ở trong mắt cô cũng chỉ có một từ là lạnh lùng, đó đều là cá tính, có người nào dễ nhìn lại không có chút cá tính chứ.

5. Chương 5: Chết Một Cách Rõ Ràng

Ngày hôm sau Minh Hiên đi đến trường từ sáng sớm, bữa sáng được hắn đặt sẵn trên bàn, còn cẩn thận đẩy kín lại, sợ lúc người nào đó tỉnh lại, thức ăn sẽ nguội mất. Rõ ràng trong lòng khó chịu muốn chết, nhưng lại không có cách nào mặc kệ cô, thật sự là kiếp trước hắn nợ cô a.

Mới vừa đến cổng trường, hắn liền thấy có ba tên con trai như ánh mắt trời tỏa sáng đứng đó, mà một tên trong đó có chút chật vật, cổ tay áo rách một đường lại một đường, trên ống quần cũng dính đầy bùn đất, xem ra hắn đã chạy một quãng đường không gần, mà cổ tay áo kia trông thực giống như là bị chó cắn rách, tổng hợp hai điều này lại chứng tỏ tên này đúng là bị chó rượt rồi.

Ba người vừa thấy Minh Hiên đến, liền đến tiếp đón, hai tên bên cạnh như không có việc gì lại nhìn hắn cười hi hi. Minh Hiên không hề chớp mắt mà làm ngơ bọn họ, nhưng cái tên một thân chật vật kia cuối cùng phải mở miệng hỏi hắn. “Minh Hiên, tôi đã đắc tội gì với cậu mà lão nhân gia cậu lại đem quần áo tôi cho chó cắn hại tôi mới sáng sớm liền bị chó rượt a?”

Những chiêu thức chinh người khác của tên nhóc Minh Hiên này thực nhiều vô cùng, từng có một nam sinh không ưa bộ dạng lãnh đạm của cậu ta nên tới khiêu khích với cậu ta, còn dám trực tiếp chửi cậu ta, cậu ta lại giống như không hề nghe thấy gì, muốn nói gì thì nói. Nhưng sau đó cậu ta sẽ thực mang thù, ắt sẽ báo.

Mà nam sinh kia luôn rất sĩ diện nhưng không lâu sau hắn liền bị mất mặt trước mặt mọi người, trong một lần kiểm tra, bỗng có người ném cho hắn một tờ giấy, không cẩn thận lại bị giám thị bắt được, dù hắn có giải thích như thế nào vẫn không tranh được vận mệnh bị kiểm điểm trước toàn trường. Cuối cùng đành phải xin chuyển trường với vẻ mặt xám xịt.

Nhớ ngày đó bọn họ ba người không có mắt đụng đến cậu ta, bị cậu ta âm thầm trả lại gấp nhiều lần giờ mới hiểu được một “chân lý” a. Nếu người nào cảm thấy cậu ta khó ưa, tốt nhất chính là tìm cậu ta đánh một trận, thắng thua là do chính bản thân mình, đánh thua, cậu ta cũng sẽ không lại âm thầm mà báo thù a.

Tuy rằng trên cơ bản bọn họ hầu như đều không đánh lại cậu ta, nhưng thà bị đánh mấy cái vẫn còn hơn cứ ra khỏi cửa thì bị chó rượt, đi xe thì bị bẻ bánh, mua đồ thì bị ăn trộm, cô gái mà mình khó khăn lắm mới ưng thuận lại vô duyên vô cớ coi mình là đồng tình luyến ái.

Đánh qua đánh lại nhiều lần cuối cùng lại trở thành bạn bè, ở chung lâu mới phát hiện Minh Hiên sẽ không bao giờ chủ động gây chuyện, trừ phi người chủ động đi trêu chọc cậu ta, bằng không cậu ta sẽ không chinh người, hành động đó theo cách nói của cậu ta gọi là “khinh thường”. Cho nên lần này bọn hắn bị chinh nhất định là có nguyên nhân.

Minh Hiên hơi nhướng mi, ném cho hắn một cái ánh mắt ‘cậu biết là tốt rồi’, lời ít mà ý nhiều. “Bút máy.” Nói xong lướt qua ba người bọn họ đi vào trường học.

Bút máy? Không thể nào, mấy tuần trước hắn không cẩn thận đựng phải cậu ta một chút, làm bút máy trong tay cậu ta bị rớt, tám phần là bị hỏng, nhưng hắn đã giải thích rồi a, lúc ấy cậu ta cũng nói không có việc gì. Tại sao qua ba tuần rồi mới nhớ tới việc trả thù hắn.

Phương Thần Ngạo bước nhanh đuổi theo hắn ta, cũng không thèm để ý đến bộ dạng chật vật của mình, bây giờ hắn chỉ muốn biết nguyên nhân, chết cũng phải chết một cách rõ ràng a.

“Tôi nói Minh Hiên a, chuyện đó cũng đã qua mấy tuần rồi mà bây giờ cậu mới nhớ tới chính tôi, phản xạ có phải là hơi chậm không.” Lưu Vũ Trạch cùng Trương Thắng Nhiên cũng đi theo, bọn họ cũng cảm thấy thực hứng thú với chuyện này nha.

“Lúc đó, tâm tình tôi tốt.” Chân Minh Hiên cũng không ngừng lại, vừa đi còn vừa ném ra một đáp án làm cho người ta hộc máu

6. Chương 6: Không Phải Chị Em Ruột

Lúc ấy tâm tình tốt sao? Cậu nói kia chứng minh bây giờ tâm tình không tốt nga! Khóe mắt Phương Thần Ngạo run rẩy, tên nhóc kia trừ hắn làm nơi trú ẩn ra thì chắc chắn tám phần là chị Minh Nhan làm gì chọc tới tên nhóc này rồi .

Tên nhóc này đối với ai cũng đều thực lãnh đạm, cả ngày chỉ có một bộ mặt cứng đờ, vui vẻ lắm thì còn giật nhẹ khóe miệng, không hài lòng thì mặt mày nhăn nhó. Duy chỉ có những lúc đối mặt với chị gái bảo bối Tư Đồ Minh Nhan của hắn thì trên mặt mới có thể nhiều biểu tình hơn, sẽ cười to, cũng sẽ thương tâm rơi lệ.

Nhưng đại đa số thời điểm đều là bị làm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại một chút biện pháp đối với chị ấy đều không có.

“Minh Hiên a, chị Minh Nhan lại làm gì chọc tới cậu vậy, nói ra nghe một chút a, nói không chừng chúng tôi có thể giúp cậu nghĩ ra biện pháp nga.” Đôi mắt tinh quái của Lưu Vũ Trạch sáng lên, hắn là tên có nhiều mưu ma chước quỷ nhất .

Minh Hiên chần chờ một lúc mới mở miệng nói. “Có một tên đang theo đuổi cô ấy, cô ấy còn theo hắn ra ngoài ăn cơm.”

Trương Thắng Nhiên vừa nghe, lạnh mồm lạnh miệng nhảy vào. “Việc này không có gì đâu, chị của tôi cũng cả ngày ra ngoài ăn cơm cùng bạn trai chị ấy. Ngay cả ba mẹ tôi đều ngầm đồng ý. Bây giờ trên đại học nói chuyện tình yêu là bình thường, cậu không cần lo lắng đâu. Khôn khéo như chị Minh Nhan vậy cũng không cần.....”

Lưu Vũ Trạch cùng Phương Thần Ngạo lộ vẻ mặt với biểu tình ‘Cậu thật ngu ngốc’ nhìn Trương Thắng Nhiên, làm giọng hắn càng nói càng nhỏ, hắn hồ nghi nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, hắn có nói cái gì sai sao

“Tôi chính là khó chịu cô ấy quen bạn trai, đúng hơn là, tôi khó chịu bạn trai mà cô ấy quen không phải tôi.” Giọng nói rầu rĩ của Minh Hiên đã gỡ bỏ nghi hoặc của hắn.

“Cậu, cậu, cậu yêu chị gái của cậu, đây là loạn, loạn luân.” Trương Thắng Nhiên vẻ mặt mang biểu tình không dám tin nhìn Minh Hiên.

“Chúng tôi không phải chị em ruột.”

“Chúng tôi không phải chị em ruột.” Ở bên kia, tại góc nhỏ của một phòng học lớn trên lầu của một trường Đại học, Tư Đồ Minh Nhan cũng vừa nói với bạn tốt Tần Văn của cô một câu nói tương tự xong.

Cảnh tượng lần đầu cô gặp Minh Hiên lại hiện lên trước mắt.

“Ma ma..... Ba ba..... Em trai..... Đừng đi..... Đừng bỏ con một mình..... Mang con cùng đi đi..... Ô ô ô.....” Tư Đồ Minh Nhan từ trong giấc mơ vì khóc mà tỉnh lại, nhìn chằm chằm phòng lớn tối đen, sợ hãi vô cùng làm cho cô khóc không ra tiếng, trước mắt giống như lại xuất hiện hình ảnh thân thể cha mẹ cùng em trai bị nổ thành mảnh nhỏ.

“Vì cái gì, vì cái gì không mang con cùng đi theo, để con một mình cô đơn sống ở trên đời này. Vì cái gì.....” Cô kéo góc chăn, đầu chôn thật sâu trong chăn thấp giọng khóc nức nở.

Cha mẹ cùng em trai bị tai nạn xe qua đời hơn một tháng, mỗi ngày cô đều nửa đêm khóc mà tỉnh lại.

Vì không muốn cô và dưỡng tử Mĩ trở về để tham gia lễ tang của anh trai phải cùng thương tâm với mình nên cô luôn đè thấp giọng khóc không để ai nghe thấy.

Ban ngày, ở trước mặt người lớn cô là một trưởng nữ nhu thuận có hiểu biết, cho dù trong nhà đột nhiên bị bất trắc cũng kiên cường không để người lớn phải quan tâm.

Buổi tối, cô đều từ trong giấc mơ vì khóc mà tỉnh lại, sau đó một mình rơi lệ đến hừng đông.

“Con không muốn sống một mình ở trên đời này, các người không mang con đi theo, con sẽ tự mình đi tìm các người.” Tư Đồ Minh Nhan mười ba tuổi, nắm chặt nắm tay, thu lại nước mắt thương tâm, dứt khoát kiên quyết quyết định đi theo cha mẹ.

Từ trên giường đứng lên, mặc vào bộ váy đầm mà ma ma mua, trên lưng đeo ba lô con gấu nhỏ ba ba mua cho, để lại một tờ giấy ở trên bàn cho cô và dưỡng đang ngủ ở một phòng khác.

“Cô, dưỡng. Nhan Nhan rất nhớ ba ba, ma ma cùng em trai, cho nên quyết định đi tìm bọn họ, hy vọng bọn họ còn chưa đi xa, còn đuổi kịp. Cô và dưỡng không cần thương tâm, như vậy đối với Nhan Nhan mà nói mới là hạnh phúc.” Nghĩ một chút, lại ở cuối cùng thêm vào “Tư Đồ Minh Nhan tuyệt bút” rồi ký tên.

Sau đó rón ra rón rén bình tĩnh đi ra cửa, mấy ngày nay vì xử lý hậu sự của cha mẹ cùng em trai cô, cô cùng dưỡng đều mệt mỏi muốn chết rồi, ngủ thật sự say cho nên không phát hiện cô đã biến mất.

Không dám ở nhà, sợ nếu bị cô mình phát hiện thì sẽ không có cơ hội đi. Cô quyết định đi bờ biển để chấm dứt sinh mệnh của mình.

Tuổi cô còn quá nhỏ, đêm hôm khuya khoắt xe taxi chẳng những sẽ không chở cô mà còn có thể đưa cô đến đồn công an nữa. Cho nên cô quyết định đi bộ đến bờ biển, đừng tưởng cô là một cô bé còn nhỏ tuổi, thật ra trí nhớ lại rất tốt.

Tuy rằng mỗi lần đi bờ biển đều là ba ba lái xe chở bọn họ đi, nhưng Minh Nhan tin tưởng mình nhắm mắt cũng có thể đi đến bờ biển. Do là nửa đêm, người và xe trên đường rất ít, cô lại chọn nơi mà bình thường không có người qua lại. Cho nên không có ai chú ý cô bé nhỏ tuổi như cô. Nhưng đi mãi cô liên lạc đường, không biết chính mình đang ở đâu .

7. Chương 7: Dừng Cảm Chiến Đấu Với Người Đàn Ông Béo Mập

Nhìn những tòa nhà cùng cây cối xung quanh thì hẳn là cô đã đi nhầm đến trung tâm thành phố rồi, tại sao lại xui xẻo như vậy a, thực là... bây giờ cả phương hướng cũng muốn trôi tuột mất, cô đành phải quay đầu đi ngược lại đường cũ.

Cứ đi mãi, cũng không biết qua bao lâu, Minh Nhan chỉ cảm thấy hai chân mỏi nhừ, bàn chân cũng đau nhức. Hẳn là bị phỏng lên rồi, cô nhìn đông nhìn tây, muốn tìm một nơi ít người để cởi giày ra, xem xét một chút.

Đột nhiên, hai mắt cô sáng lên, có một con hẻm nhỏ ở đằng kia, có thể trốn đỡ nha. Nhanh chóng đi đến đó. Nhưng vừa đi đến đầu ngõ, cô chợt nghe bên trong có tiếng chửi bậy.

“***, thằng nhóc thối, không muốn sống nữa hả, dám trộm đồ của lão đây. Ta mẹ nó sẽ đánh chết ngươi, thằng nhóc thối kia.”

Minh Nhan hơi co rúm lại, nhẹ nhàng rón rén tiến lên, cô núp vào góc tường, vụng trộm hé đầu ra một chút. Nhờ trăng chiếu sáng, cô thấy một người đàn ông ở trần thân trên, cả người béo mập đang túm lấy một cậu bé đánh không ngừng, vừa đánh vừa chửi rủa.

Trên thân thể gầy yếu của cậu bé đầy những vết thâm tím, đầu cũng bị đánh rách, máu không ngừng chảy ra từ miệng vết thương. Mà cậu bé tuy bị đánh đến vô cùng thê thảm, nhưng vẫn không hề mở miệng cầu

xin tha thứ, thậm chí ngay cả rên cũng không có, không giãy dụa, không phản kháng mặc cho người đàn ông kia tay đấm, chân đá. Khóe miệng vẫn cười trào phúng, quật cường, giống như chết đối với nó chẳng là gì cả.

Mà bộ dạng người đầy máu của cậu bé này lại khiến Minh Nhan nhớ tới đứa em trai của cô lúc trước khi ra đi.

Theo bản năng cô chột thốt ra. “Em trai, em trai.” Minh Nhan nắm chặt nắm tay, trong đầu cô đột nhiên có một ý nghĩ mãnh liệt hiện lên, “Minh phải cứu nó, phải cứu nó, nó là em trai mình.” Nhớ tới đầu phố có một buồng điện thoại công cộng, mặc kệ chân đau, cô chạy vội ra ngoài cầu cứu.

Cô giải thích sự tình xảy ra, miêu tả lại cảnh vật xung quanh, sau khi nghe được lời cam đoan sẽ lập tức đến, gác điện thoại lên, liền chạy vội trở về, dùng hết sức đánh vào người gã đàn ông béo mập kia. Vì không có phòng bị nên tên đó hơi lảo đảo, buông lỏng tay đang túm cậu bé. Cậu bé ngay lập tức ngã xuống trên mặt đất, Minh Nhan thuận thế chạy đến trước, ôm cậu bé vào trong lòng.

“Ai da, mẹ nó, đứa nào không muốn sống dám đánh tao.”

“Ông không được bắt nạt em trai tôi.”

Một nam một nữ, một ột thấp, hai bên đều trừng mắt đối phương rống lên cùng lúc.

“Mẹ nó, con nhóc chết tiệt kia. Mày là chị nó hả? Mày là chị nó mà để nó đi trộm đồ vậy sao? Ít mẹ nó bày bạ đi, cắt ngay cho tao, nếu không tao đánh luôn mày bây giờ.” Gã đàn ông béo mập quay đầu nhìn thấy đằng sau không có người lớn, chỉ có con nhóc mười mấy tuổi này. Nhất thời tức giận lại dâng cao, muốn đem Minh Nhan quăng qua một bên.

“Ông nói bậy, em trai tôi không có trộm đồ gì của ông hết. Là ông, là ông muốn lừa bán con nít, em trai tôi không đi theo ông, ông liền đánh nó.” Minh Nhan vừa che chở cho cậu bé trong lòng, vừa lùi về phía sau vài bước, đúng lý hợp tình mà rống lên với hắn, cô tuy thua người nhưng không thể thua trận. Nhìn bộ dáng của cô cứ như đang nói chuyện có thật. [NV:câu này ta chém]

“***,con nhóc chết tiệt kia, mày đừng ngậm máu phun người, cái gì tao lừa bán con nít? Con mắt nào của mày thấy tao lừa bán con nít hả?” Gã đàn ông béo mập vừa nghe thấy vậy đỏ mặt tía tai điên cuồng hét lên với Minh Nhan.

“Cả hai mắt tôi đều nhìn thấy ông lừa bán em trai tôi, vừa rồi còn có ý đồ lừa bán tôi. Ông không phải là đàn ông a, có gan làm mà không dám nhận.” Minh Nhan rống lại với vẻ mặt khinh bỉ.

“Tao mẹ nó có ý đồ lừa bán mày?!” Gã đàn ông béo mập đó một tay chống hông, một tay không thể tin mà chỉ vào chính mình, hắn chỉ cảm thấy mình sắp bị con nhóc chết tiệt trước mặt kia chọc tức học máu rồi.

“Thấy chưa, chính ông cũng thừa nhận rồi.” Biểu tình trên mặt Minh Nhan bỗng nhiên như chuột. Cảm giác được người trong lòng cúi đầu “Ách” một tiếng, như là cũng không thể tin được trước người chị có bản lĩnh đối đen thành trắng này a.

“***, con nhóc chết tiệt kia, mày mẹ nó giống với tao đó hả?” Gã đàn ông béo mập then quá hóa giận tiến lên, “Ba” một cái tát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang của Minh Nhan.

Minh Nhan bị tát một cái làm hốc mắt đỏ lên, nhưng vẫn quật cường không cho nước mắt chảy xuống, liều mạng giữ lại ở khóe mắt. Trong lòng cũng co rúm lại, hung ác trừng mắt gã đàn ông béo mập, hận không thể đem hắn ta băm thành trăm mảnh.

Đợi đến khi Minh Nhan áp chế xúc động muốn khóc, thì năm ngón tay đã hiện rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cô cười như không cười nhìn gã đàn ông béo mập, lạnh lùng phun ra một câu. “Tôi đã lớn như vậy, cũng không có ai dám đánh tôi, ông sẽ chết thực thê thảm.” Thực không giống như nguyên rửa mà như là đoán trước được tương lai của hắn vậy.

Tên kia bị khí thế xơ xác tiêu điều trên người của cô bé làm cho ngẩn ngơ, lập tức cảm thấy một trận hàn ý lạnh thấu xương. Không chờ hắn phản ứng thì cô bé đã kêu to. “Cứu mạng a, giết người, lừa bán con gái vị thành niên, cứu mạng a!”

Theo tiếng kêu cứu của cô, tiếng còi cảnh sát cũng từ từ lại gần, Minh Nhan vẫn tiếp tục hô, tên đàn ông béo mập đó theo bản năng muốn chạy, nhưng vì hấn quá mập đã gây trở ngại cho tốc độ chạy rất nhiều. Mà hấn hoảng quá, đầu không chạy, lại nhắm ngay hướng xe cảnh sát mà chạy lại, có thể hấn theo bản năng mà nghĩ rằng chính mình mới là người bị hại rồi.

Không bao lâu, những người mặc cảnh phục cảnh sát đã khống chế được hấn, sau đó mang theo hai người bị hại một lớn một nhỏ cùng lên xe về cục cảnh sát để lấy khẩu cung.

Lúc cô đi vào cục cảnh sát thì trời đã gần sáng rồi. Minh Nhan đầu tiên là nhờ một chú cảnh sát hòa ái dễ gần giúp cô gọi về nhà cho cô dưỡng của mình, hy vọng bọn họ chưa thấy tờ giấy hôm qua cô để lại, nếu không cô của cô chắc chắn sẽ khóc đến chết, mà dưỡng cũng sẽ bị cô của cô làm tức chết a. Bây giờ, cô không nghĩ đến cái chết nữa, bởi vì cô còn có một đứa em trai cần được lo lắng, chăm sóc.

Sau đó cô lại yêu cầu họ kiểm tra giúp vết thương của cô và em trai mình, cái tát trên mặt cô không thể chịu đựng vô ích, còn có vết thương trên người em trai đang trong lòng. Mà dưới ánh sáng của ngọn đèn neon, vết thương trên người cậu bé càng thêm dọa người, vết roi, vết bầm tím, vết tàn thuốc châm vào, giằng khắp cơ thể, cơ hồ không còn nơi nào là nguyên vẹn. Có chỗ đã biến thành sẹo giống như đã có từ nhiều năm lắm rồi. Còn một số vết máu, chứng tỏ là vừa mới bị. Nhìn cậu bé trong lòng gầy trơ, nó rõ rệt là sống qua ngày như thế nào mà lại chịu nhiều vết thương như vậy.

Cha mẹ nó đâu? Chẳng lẽ nó cũng giống mình, cha mẹ đều mất hết? Nghĩ đến đây, cô càng thêm khẳng định, nhất định phải để nó làm em trai của mình.

Toàn bộ quá trình lấy khẩu cung hoàn toàn là Minh Nhan tự biên tự diễn, còn cậu bé thì không nói tiếng nào, chỉ nhìn cô, không đồng ý cũng không phản bác.

“Chú cảnh sát, cha mẹ cháu gặp tai nạn giao thông qua đời, em trai quá thương tâm, nó nói muốn đi tìm cha mẹ. Mà người lớn nhất thời sơ sẩy để lạc nó, cháu hôm nay đã đi theo hướng nó đi để tìm, thử xem có thể ở xung quanh mà tìm được nó hay không. Sau đó liền thấy người kia, có thể ông ấy đang lừa bán em trai cháu, em cháu không chịu đi cùng ông ta, ông ta liền hung hăng đánh em cháu, em cháu vì sợ hãi cho nên không dám nói lời nào, chú xem, ông ấy còn đánh ặt cửa cháu sưng lên cả rồi.” Nói xong cô còn chỉ vết thâm tím trên mặt mình, đôi mắt to tròn ngấn lệ. Chú cảnh sát thấy thế cũng không khỏi đau lòng, trong lòng lại mắng cái tên đàn ông béo mập kia vài câu ‘Đứa trẻ đáng yêu như vậy, người cũng đánh, thật sự là súc sinh mà’.

Tranh thủ sự đồng tình, cô tiếp tục nói. “Cũng nhờ chú cảnh sát đuổi tới đúng lúc, bằng không chỉ sợ ông ta cũng đem cháu lừa bán. Ồ ô....., chú cảnh sát, chú thật tốt.” Minh Nhan như thực như giả kể ra, nhất thời đã đem gã đàn ông béo mập từ người bị trộm đồ biến thành một tên buôn lậu lừa bán trẻ em.

Bất luận gã đàn ông béo mập giải thích như thế nào vẫn không có ai tin hấn, ai bảo mặt hấn giống người xấu làm chi, còn chẳng nói chẳng rằng bắt nạt người nhỏ yếu. Hơn nữa, người lên án hấn lại còn là một cô bé đáng yêu như vậy, bên cạnh còn có một cậu bé người đầy vết thương, có thể nói là chứng cứ vô cùng xác thực.

Trong tình huống mà tất cả đều nghiêng về phía cô, gã đàn ông béo mập đó ngồi bị tra khảo ở một bên đang cố sức cãi lại. Mà hai đứa nhóc giả vờ bị hại này nhờ cô chị nói chuyện ngọt ngào làm người ta thích nên được đối đãi như khách, miệng vết thương được sát trùng sạch sẽ, cũng được bôi thuốc. Được ân cần hỏi han, đưa cơm đưa nước, mà cậu em thủy chung không nói tiếng nào, ai cũng không để ý tới, chỉ có Minh Nhan kêu nó làm gì, nó liền làm cái đó, khiến những cô chú cảnh sát ra ra vào vào đều cảm khái, ‘Đứa trẻ này thật ngoan luôn nghe lời chị, đúng là chị em tình thâm a.’”>

8. Chương 8: Cõi Rẻ Pháp Luật Và Kỷ Luật Quốc Gia

Hai đứa trẻ đang ăn thì chợt nghe một tiếng ‘phanh’ từ bên ngoài, sau đó là tiếng ‘phanh’ đóng cửa, tiếp theo là tiếng gào khóc của một phụ nữ vọng vào. Chỉ thấy cô chị đang chăm cho em trai ăn nhẹ đứng lên, sau đó khóc lớn nhào vào trong lòng người phụ nữ, hai người ôm nhau khóc rống. Mọi người toàn cục cảnh sát ngây ngẩn cả người, đây, đây là cái gì đang diễn ra a! Vừa rồi vẫn còn tốt, giờ là làm sao vậy, nhà ai có người chết a.

Theo sau từ ngoài cửa đi vào là một người đàn ông anh tuấn cương nghị, tìm kiếm khắp nơi, tựa hồ thở phào, sau đó buồn cười nhìn hai người phụ nữ ôm nhau khóc rống. Một chút cũng không có ý tứ tiến lên đánh gãy, trầm ổn đến nỗi một chút cũng nhìn không ra vừa rồi đã vội vàng một đường lái xe đến đây. Nếu không phải bị dếp lê dưới chân bán đứng là trong lòng hắn đang kích động thì dù là ai cũng không tin người đàn ông tao nhã trước mắt là người vừa mới lái xe rất nhanh đến đây.

Hai người gắt gao ôm nhau rớt cục cũng khóc đủ, người phụ nữ lớn tuổi hơn hơi buông lỏng cô bé đang ôm trong lòng ra, giận trừng mắt cô bé, sau đó nức nở vào đề nói. “Nhan nhan....., giải thích một chút..... cho cô, tờ giấy này..... có ý tứ gì.”

Nguy rồi vẫn là bị phát hiện, cô bé trong lòng vùng trộm thè lưỡi, sau đó đáng thương hề hề nói với người phụ nữ. “Cô, cô, cô xem mặt người ta rất đau, chính là bị người kia đánh cho.” Sau đó ngón tay vừa chỉ hướng gã đàn ông béo mập ngồi bên cạnh. Gã đàn ông béo mập vừa nghe, như thế nào lại là tao, còn không để yên sao! Tao hôm nay cũng chẳng hay ho gì rồi, vô duyên vô cớ bị oan uổng mà ghép tội buôn lậu, giải thích như thế nào cũng không ai tin tưởng, đều là mây làm hại. Càng nghĩ càng tức giận, liền hung ác trừng mắt nhìn lại.

Minh Nhan làm bộ như sợ hãi hướng trong lòng cô cọ cọ, tiếp theo nói. “Ông ta còn lừa bán em trai của cháu, còn ý đồ lừa bán cháu, nếu không nhờ mấy chú cảnh sát này vừa anh dừng lại có năng lực đã kịp thời cứu chúng cháu, chỉ sợ cô cũng sẽ không còn được gặp lại chúng cháu. Ô ô.....” Sau khi nói xong, còn không quên thương tâm khóc ở trong lòng c

Làm cô của cô - Tư Đồ Cẩm, đau lòng đến rớt nước mắt. Sau đó hai mắt nhắm lệ nhìn về phía ông xã mình, anh anh gọi. “Ông xã.”

Ông xã cô - Tiểu Thư Cách vừa nghe tiếng kêu mì hoặc của bà xã liền mềm lòng, cười trêu ghẹo cô. “Như thế nào bây giờ đã biết gọi ‘Ông xã’, không phải mới vừa rồi còn nói muốn thôi anh sao! Ân?”

“Ông xã.....” Người phụ nữ ngượng ngùng cúi đầu, lại ngượng ngùng gọi một tiếng.

Xem khí chất cùng dáng người, người phụ nữ này hẳn cũng là một đại mỹ nữ, chính là giờ phút này một đầu tóc bay rối hơn nữa còn khóc bù lu bù loa, áo ngủ mặc trên người còn rất nhiều nếp nhăn.

Dù là ai cũng không cảm thấy cô đẹp, nhưng người đàn ông của cô vẫn là bị biểu tình ngượng ngùng của cô làm cho giống như bị một trận điện giật đến tê dại, đầu hàng gật đầu. “Đã biết, đã biết, anh sẽ giải quyết. Nhan Nhan, muốn dưỡng xử lý thế nào đây?” Trấn an xong người phụ nữ của mình, lập tức ôn nhu hỏi cô bé còn đang đáng vẻ đáng thương kia.

“Dưỡng, cái kia, liền tra xem ông ta có bằng chứng phạm tội nào khác hay không là được, nếu có thì làm cho ông ta nhận tội rồi đền tội. Nếu không có, thì nhẹ nhàng xử lý là được rồi, niệm tình ông ấy là vi phạm lần đầu cũng đừng phạt quá nặng, giúp người ta hối cải để có cơ hội làm lại con người mới tốt hơn.”

Lời nói của cô bé giống như rất hiểu lí lẽ làm cảm động phần đông cảnh sát, lại âm thầm hạ quyết tâm không thể dễ dàng buông tha cho kẻ buôn lậu kia.

Chỉ có dưỡng của cô bé là hiểu được, người đàn ông béo mập kia tám phần là đã động đến lòng chân của vị tiểu tổ tông này, tiểu tổ tông muốn hắn tra bằng chứng phạm tội, lấy năng lực của hắn, phỏng chừng ngay cả điểm thi của người này ở trường có tốt hay không đều có thể tra rõ mồn một.

Nếu từng chút từng chút tra rõ cũng không là vấn đề, nhưng là cũng có chút mệt, cho dù một người mà bình thường mọi người vẫn cho rằng là người tốt, đều có lúc mắc lỗi.

Vài tội danh, tỷ như: hút thuốc, là nguy hại người khác; Gian lận trong thi cử, là coi rẻ pháp luật và kỷ luật quốc gia; Nói chuyện lớn tiếng một chút, là ý đồ đe dọa; Đánh nhau một trận nhỏ, là tổ chức bang phái gây gỗ; v.v.... Tóm lại, chỉ cần điều tra chút ít thì tám phần đời còn lại của người này đều có nơi lo cơm ăn cho rồi.

Tiểu Thư Cách hơi gật đầu với cô bé, xoay người đi ra ngoài gọi điện thoại, vừa đi một bên trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình ‘Đắc tội ai cũng không được đắc tội phụ nữ của nhà Tư Đồ, một người so với một người còn phức tạp hơn.’ Thực không khéo là hắn lại không có mắt mà trêu chọc vào một vị, nhưng lại

bị ăn gắt gao. [NV: thấy hơi hứng thú với chuyện của cô với đương của Nhan Nhan a *hắc hắc*; BN: mục cũng zậy a

^.^]

Gọi vài cuộc điện thoại, đơn giản mà giao phó vài câu, cũng uyển chuyển nói cho bọn họ, ‘Nhan Nhan tiểu thư mà bọn họ sủng ái nhất bị tên kia tát ột bạt tai.’ ngấm lại tiếng nghiêng rằng nghiêng lợi khi mấy người kia nghe cái tin tức này tin chắc không cần hẳn nói thêm cái gì cũng tự nhiên sẽ có người xử lý gã đàn ông béo mập kia.

Hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là mang bà xã đại nhân cùng cô bé kia về nhà, sau đó nghĩ biện pháp đem ý niệm muốn tìm cái chết trong đầu của cô bé kia làm cho biến mất, nếu cô bé thực sự xảy ra chuyện gì, bà xã đại nhân còn không thật sự sẽ thôi hẳn sao.

Tuy rằng bà xã khó đối phó một chút, nhưng buổi tối ôm ngủ đặc biệt thoải mái, thoải mái đến làm cho hẳn nghiện, đến nay còn không có dự định thay đổi, cho nên phải thật tốt mà củng cố địa vị của mình.

Trở lại cục cảnh sát, chợt nghe điện thoại bên trong reo không ngừng, hiệu suất của đám người này quả thật rất nhanh.

Còn ở nơi này – Sở trưởng đại nhân liên tục tiếp vài cuộc điện thoại, sau đó liền sai người nhốt người đàn ông béo mập này lại, tội danh rất nhiều, tỷ như. “Kẻ khả nghi lừa đảo, lừa bán, buôn lậu thuốc phiện, hít thuốc phiện, giết người cướp của v.v...” Chỉ cần chứng thật một tội trong đó thôi đều đủ cho hắn ăn cơm tù cả đời. Dù sao cũng đều là kẻ khả nghi, tìm không thấy chứng cứ cũng không quan trọng, giữ lại từ từ mà tra cũng được!

Sau đó sở trưởng đại nhân tự mình bảo bọn họ chỉ cần để lại phương thức liên hệ là có thể rời khỏi, thái độ cung kính a! Trên cơ bản hầu hết cảnh sát viên đều suy nghĩ. “Mấy người này rốt cuộc có thân phận gì? Mới sáng sớm đã có thể làm phiền cục trưởng đại nhân tự mình gọi điện thoại đến hỏi thăm cái địa phương nhỏ này của bọn họ. Hơn nữa còn giống như có một đại nhân vật khác quan tâm đến vụ án này. Lại nhìn cách ăn mặc, nói năng của những người này, đương nhiên ngoại trừ người phụ nữ mặc áo ngủ nhiều nếp nhăn cùng cậu bé vết thương đầy người kia, khẳng định còn lại là lai lịch không nhỏ.”

“Cháu muốn mang theo em trai cùng đi.” Minh Nhan kéo cậu bé, sau đó gắt gao ôm vào trong ngực, quật cường ngẩng cằm nhìn về phía cô.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Sở trưởng đại nhân bên cạnh vội vàng gật đầu đáp ứng, nghĩ rằng tôi cũng không dám giam các người, mấy người trước mặt này nói không chừng là đại tôn phật đây.

Nói xong mới phát hiện cô bé căn bản không có nhìn hắn, cũng không phải nói với hắn. Xấu hổ chà chà tay, chỉ có thể hắc hắc ngây ngô mà cười, làm bộ như vừa rồi chưa có nói chuyện.

Lời tác giả: Cám ơn lời đề nghị của các bạn, tôi đã sửa lại một chút, hiện tại đã tốt hơn rồi phải không, tôi thật sự đã sắp xếp hơi không được ổn trình tự xuất hiện trong trí nhớ này. Nếu vẫn chưa tốt tôi tiếp tục sửa a. Hắc hắc.....

9. Chương 9: Hậu Quả Thực Nghiêm Trọng

“Cho nên mình cứu nó một mạng, nó cũng đã cứu mình một mạng. So với chị em ruột, chúng tôi còn thân hơn nha. Hiện tại mình có nghĩa vụ giới thiệu cho Hiền Hiền một người bạn gái a.” Minh Nhan một hơi nói nhiều như vậy, mục đích chính là muốn Tân Văn giúp cô giới thiệu bạn gái cho đứa em trai này.

Tân Văn nghe xong câu chuyện của vô cùng cảm động, liền xung phong nhận việc tìm bạn gái giúp em trai mặt cứng đờ của cô ấy.

Hai giờ học tiếp theo, thầy giáo trên bục nói gì, hai người một câu cũng không nghe vào, chỉ lo đánh giá nữ sinh trong lớp, xem ai phù hợp với tiêu chuẩn mà Hiền Hiền đưa ra. Cuối cùng cô cũng tìm được hai người thích hợp, một người tên là Tôn Kỳ, một người tên là Cổ Viên Viên.

Ba tiêu chuẩn cần đạt, đầu tiên: Dáng người tốt đủ làm người ta diên đảo, tiếp theo: Diện mạo phải xinh đẹp, thứ ba: Tính cách phải dịu dàng.

Có thể thấy hai người này đều có hình tượng tiêu chuẩn của hồ ly tinh nha, chính là cái gọi là khuôn mặt của người tình, còn có lời đồn hai người này từng là người tình của rất nhiều người. Làm cho Minh Nhan thực buồn bực a, chẳng lẽ khẩu vị em trai hoàn mỹ của cô lại kém như vậy sao, hay là hẳn có khuynh hướng ngoài hôn nhân còn tìm thêm người tình.

Không được, về nhà cô phải giáo dục lại hẳn mới được, tuổi còn nhỏ mà không học cái tốt đi a. Trong lúc đó Tân Văn ngồi cạnh cô, trong lòng cũng không ngừng nói thầm, em trai Tư Đồ này khẩu vị cũng không phải rất kinh người rồi sao, thấy bình thường hẳn lạnh như băng, thật sự là không nghĩ tới thì ra nội tâm lại là nóng bỏng cực độ như vậy nha.

Tư Đồ Minh Nhan cả ngày đều buồn bực, ngay cả tâm tình đi hẹn hò vào buổi tối cũng không có, phá lệ cự tuyệt lời mời của Nhâm Hạo, tan học liền chạy về nhà, ở nhà chờ Minh Hiên trở về, muốn nói chuyện rõ ràng với hẳn.

Minh Hiên trở về thấy cô hôm nay không đi hẹn hò, sớm đã về nhà, tâm tình tốt lên, thay quần áo xong liền lôi kéo cô đi siêu thị mua đồ ăn, chuẩn bị làm cơm ngon, thưởng cho cô một chút.

Minh Nhan nhìn Minh Hiên ở phía trước đang lôi kéo mình đi, cô muốn nói lại thôi, không biết phải làm sao để sửa lại khẩu vị sai lầm của hẳn.

Nhưng lại thấy Minh Hiên ánh mắt đang nhìn chằm chằm một cô gái xinh đẹp, không biết có phải là trùng hợp hay không mà đứa con gái kia cũng có khuôn mặt của người tình, người đàn ông hói đầu bên cạnh lôi kéo cô ta so với cô ta còn lớn hơn 10 tuổi, a a, Minh Nhan thiếu chút nữa đã ói ra.

Muốn bảo cô đồng ý đứa con gái như vậy làm em dâu cô thì dù có nói cái gì đi nữa cô cũng không bao giờ đồng ý.

Cho nên lúc về nhà, cô liền giữ chặt Minh Hiên đang muốn đi làm cơm chiều, bắt đầu tận tình khuyên bảo. “Cái kia, Hiên Hiên a, kỳ thật tôi cảm thấy, vẫn là hình tượng cô gái thuần khiết tốt hơn nha. Cô gái thuần khiết có nhiều ưu điểm hơn...” (xin phép lược bỏ 3000 ngàn chữ)

Cô nói một mạch liền xong, miệng lưỡi khô khốc, Minh Hiên hợp thời đưa cho cô một ly nước đun sôi. Minh Nhan cảm kích cầm lấy uống một hơi cạn sạch. Sau đó tổng kết lại một câu cuối cùng.

“Cho nên vẫn là hình tượng cô gái thuần khiết là tốt rồi.” Sau đó cô trông mong nhìn Minh Hiên, chờ đợi hẳn tán thành.

“Ân, không tồi, rồi sao?” Minh Hiên bình thản không gợn sóng mà hỏi một câu.

Minh Nhan thấy hẳn tựa hồ đã được chính mình nói cho thông suốt, lòng vui mừng nói tiếp. “Cho nên a, cậu tìm bạn gái nhất định phải là hình tượng thuần khiết, không cần tìm hình tượng xinh đẹp a.”

“Tôi nói muốn tìm bạn gái khi nào? Mà khi nào thì nói qua là muốn tìm hình tượng xinh đẹp?” Ánh mắt Minh Hiên trầm lại, khuôn mặt nhìn không ra cảm xúc hỏi lại.

“Ách, chính là tối qua a, tôi muốn giới thiệu bạn gái cho cậu đã hỏi cậu cảm thấy dáng người tôi thế nào? Cậu nói bình thường. Lại hỏi cậu bộ dạng tôi thế nào? Cậu nói cũng không tệ lắm a, mà tôi chính là hình tượng xinh đẹp, cho nên tôi mới suy đoán cậu thích hình tượng xinh đẹp. Còn có cậu nói cậu thích dịu dàng, cho nên tôi liền.....” [BN: giải thích cũng không wên tự sướng a

==]]

Minh Nhan càng nói giọng càng nhỏ lại, bởi vì cô sâu sắc nhận thấy được, Minh Hiên có thể sẽ tức giận, hơn nữa là thực sự tức giận rồi, bởi vì hẳn nở nụ cười, mà đáy mắt lại không có lấy một ý cười nào. Thường thường Hiên Hiên càng cười như vậy liền đại biểu hẳn càng tức giận, mà người làm cho hẳn cười như vậy sẽ không hay ho gì a.

Hy vọng người kia tốt nhất không phải là cô, Hiên Hiên một khi tức giận thì hậu quả thực nghiêm trọng.

10. Chương 10: Tự Làm Chủ

“Cho nên cô liền tự làm chủ mà giới thiệu bạn gái cho tôi sao.” Minh Hiên tự động nói tiếp lời cô còn chưa nói xong.

Minh Nhan cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, không thể nhận ra lắm mà gật đầu.

Ngữ khí của Minh Hiên càng thêm mềm nhẹ, tiến thêm một bước xác nhận. “Đêm qua cô hỏi tôi một đồng vấn đề là vì muốn giới thiệu bạn gái cho tôi sao?”

Minh Nhan nuốt ngụm nước miếng, áp chế dục vọng muốn chạy trốn, thân là chị thế nhưng lại sợ đứa em trai nhỏ hơn mình đến vài tuổi, thật sự là quá mất mặt a. Ngoan ngoãn lên tiếng đáp. “Đúng.”

Minh Hiên nghe vậy thu hồi tươi cười trên mặt, chậm rãi đứng lên, vừa đứng dậy vừa nói. “Hôm nay tôi không có tâm tình làm cơm chiều, tự cô giải quyết đi.” Nói xong liền đi thẳng vào phòng mình.

“Ách?” Trong lúc nhất thời Minh Nhan không phản ứng kịp những gì hắn nói, chỉ biết trơ trơ nhìn bóng dáng hắn rời đi. Chờ cô phản ứng lại thì Minh Hiên đã đi tới cửa phòng, tay phải dĩ nhiên để trên nắm tay cầm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Nhan nhất thời suy sụp xuống, suy sụp ngồi xuống sô pha, mỹ thực đã đến miệng còn bay đi mất, sớm biết vậy đã chờ ăn no rồi hãy nói có phải tốt hơn không, thất sách a, ô ô, hôm nay Hiên Hiên dường như mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn a.

“Đúng rồi.” Lúc gần vào phòng Minh Hiên chợt xoay người lại nói một câu khiến cô gái nào đó đang ngồi ở sô pha hồi hận không thôi lại dâng lên hy vọng, vẻ mặt chờ mong mà đứng dậy nhìn hắn.

“Kỳ thật cô không phải hình tượng xinh đẹp.” Người nào đó sau khi ném một quả bom uy lực không nhỏ thì tự nhiên đi vào phòng mình, thuận tay khóa cửa lại.

Cô gái bị oanh tạc thì trong óc chỉ còn một mảnh trắng bạch, sau khi từ trong dư âm chấn động của bom mà tỉnh lại, đầu tiên là nhảy dựng lên, chạy đến trước cửa phòng Minh Hiên, cũng không thêm gõ cửa mà đẩy thẳng cửa đi vào, đáng tiếc không thành công, bởi vì người nào đó đã khóa lại rồi. Cô đành phải đứng ở ngoài cửa, vừa gõ cửa, vừa công khai lên án hắn.

“Tư Đồ Minh Hiên, cậu mở cửa ra cho tôi, cậu nói cho rõ ràng, sao tôi lại không phải là hình tượng xinh đẹp, tôi đều mang danh hiệu này hơn hai mươi năm, sao cậu lại dám nói không phải. Tư Đồ Minh Hiên, tôi bảo cậu mở cửa ra, cậu có nghe thấy không. Tư Đồ Minh Hiên.....” Minh Nhan thì ở ngoài cửa mặc sức kêu gào, trong khi đó người ở bên trong thì căn bản không để ý tới cô, chuyên tâm làm chuyện của mình.

Tư Đồ Minh Nhan kêu đến mệt mỏi, cũng biết không có biện pháp với tính tình thối của hắn nên tốt nhất buông tha lấy lại công đạo, dù sao em trai này của cô cái gì cũng tốt, chỉ là không có ánh mắt thương thức phụ nữ, điều này không phải cô vừa mới rồi đã chứng thật được sao! Quên đi, anh hùng không chấp kẻ tiểu nhân.

Đi phòng bếp tự rót ly nước trái cây ỉnh, ngồi trên sô pha một bên uống nước trái cây, một bên gọi điện thoại cho cô bạn Tân Văn, muốn ở chỗ cô ấy tìm an ủi.

Sau khi gác điện thoại, Minh Nhan lại bị đả kích, ngấm lại sau khi Tân Văn nghe được cô hỏi mình có phải hình tượng xinh đẹp không, ở đầu dây điện thoại bên kia cười đến ngã lên bàn, chảy cả nước mắt, còn nói đây là chuyện khôi hài nhất trong hôm nay mà cô ấy đã nghe được.

Cô tức giận một phát dập điện thoại, tại sao mình nói mình là hình tượng xinh đẹp lại biến thành đang kể chuyện cười?

Minh Nhan cầm lấy gương, vừa nhìn khuôn mặt đoan trang của mình, vừa bất mãn than thở. Nhìn đôi mắt này xem, thật giống ánh sao lóe sáng trong đêm tối, thật đẹp a, còn cái mũi này, cao ngất khéo léo, cũng rất đẹp a, lại nhìn đến đôi môi, hồng đỏ đỏ gọi cảm ứat át, cũng đủ kiêu diễm đi, như thế nào hợp cùng một chỗ lại không phải là hình tượng xinh đẹp đây, đám người này đều là cái ánh mắt gì a.

Minh Nhan tức giận trở về phòng mình tắm rửa thay quần áo. Tắm rửa xong cũng hết giận hơn phân nửa, nhưng bụng lại không chịu nổi đói. Trông Minh Hiên như vậy, hôm nay là đừng nghĩ đến việc hấn làm cơm chiều cho

Nhớ lần trước khi hấn tức giận như vậy là một lần tại vũ hội chào đón sinh viên mới cô quen biết một cậu con trai, sau khi vũ hội kết thúc cậu con trai kia đưa cô về, ở dưới lầu lại đụng phải Minh Hiên đang chờ đón cô, kết quả hấn tức giận cả một tuần không làm cơm chiều cho cô, đều để cô tự mình giải quyết. Thật không biết hấn rốt cuộc là tức giận cái gì a.

Lần này không biết muốn giận bao lâu, ai, em trai này của cô cũng không phải quá keo kiệt một chút đi, người trưởng thành thì không thể thích được, vẫn là như lúc trước tốt hơn, cô nói gì cũng đều nghe. Bất quá quay lại hiện tại, hấn lần này rốt cuộc giận cái gì, là giận cô giới thiệu bạn gái cho hấn, hay là kỳ thật hấn không thích hình tượng xinh đẹp mà cô lại hiểu lầm?

Mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, thật sự là không rõ Hiên Hiên đang suy nghĩ cái gì, ai nói là tâm sự của phụ nữ không ai đoán được, mình thấy tâm sự của đàn ông cũng không thể đoán. Mặc kệ, trước hết no bụng đã. Lấy điện thoại gọi hai phần thức ăn bên ngoài, thức ăn rất nhanh sẽ đưa đến đây.

Minh Nhan kiên trì đi gõ cửa phòng Minh Hiên, tuy rằng em trai không để ý tới cô, nhưng cô cũng không thể bỏ mặc hấn đói bụng được, hấn đói bụng cô sẽ rất đau lòng.

“Hiên Hiên a, đi ra ăn cơm, chị đã kêu thức ăn bên ngoài rồi.”

11. Chương 11: Không Ăn Món Nhật Bản

Gõ cả nửa ngày mà vẫn không có người mở cửa, cô đành phải đứng ở ngoài khuyên hấn. “Hiên Hiên a, đừng giận chị mà, ra ăn chút đi, cậu mà đói bụng là chị đau lòng lắm nha. Ngoan a.” Cô nói đến thế mà hấn vẫn không trả lời, thờ dãi, lại nói tiếp.

“Hiên Hiên a, chị để cơm dưới bếp, cậu đói bụng tự hâm rồi ăn a.” Nói xong lắc đầu, mang cà men trở về phòng bếp.

Mở cà men ra ăn chưa đến hai miếng đã nuốt không nổi nữa, tuy rằng thức ăn ở nhà hàng này ăn cũng không tệ lắm, nhưng nghĩ đến Hiên Hiên vì giận cô mà không ăn cơm thì cô ăn cũng không cảm thấy mùi vị gì nữa, ăn đại hai miếng, thu dọn chén bát liền trở về phòng đọc sách.

Trong lòng còn nghĩ phải làm cách nào để Hiên Hiên hết giận, hoàn toàn quên lúc này chính cô mới là người đang tức giận. Mà nói trắng ra, cô đối với ai cũng đều có thể giận dữ, nhưng là đối với em trai mình, một chút giận dữ cũng không làm được.

Sáng sớm hôm sau, Tư Đồ Minh Nhan phá lệ dậy sớm, không đợi Minh Hiên dậy, cô liền chạy ra ngoài mua một ít bánh bao.

Còn đặc biệt chạy rất xa để mua bánh hột gà cùng sữa đậu nành mà Hiên Hiên thích ăn. Chỉ cần có thể khiến em trai vui vẻ, chạy một đoạn như thế cũng chẳng là gì, cô sớm đã quên mình là người ăn cơm lúc nào cũng bắt người khác nấu, đi hơn hai bước liền than mệt.

Lúc trở về đã thấy Minh Hiên thức dậy rồi, mà hấn thấy cô đi mua bữa sáng rõ ràng cũng kinh ngạc một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại biểu tình bình thản không gợn sóng.

Minh Nhan nhìn thấy Minh Hiên đã thức, liền ân cần gọi hấn lại ăn sáng, đem bánh bao, bánh hột gà, sữa đậu nành toàn bộ đưa cho hấn, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nịnh nọt, một bộ biểu tình xin chủ nhân vui lòng nhận cho.

Minh Hiên cúi đầu nhìn bữa sáng trước mặt, khóe miệng hơi run rẩy, có chút bất đắc dĩ nói. “Sữa đậu nành không thể ăn cùng hột gà, cô không biết sao?”

“Ách?” Minh Nhan hiển nhiên là không biết, liền khiêm tốn nhận sai.

“Thật vậy ư? Tôi cũng không biết nha, vậy cậu ăn bánh bao với bánh hột gà là được rồi, sữa đậu nành để tôi uống cho.” Tuy rằng Minh Nhan rất muốn ăn bánh hột gà, nhưng Hiên Hiên đang giận, vẫn là để hấn ăn a.

Ánh mắt cô nhìn bánh hột gà, nuốt nước miếng, nhưng tay lại lấy sữa đậu nành đặt ở trước mặt Minh Hiên, Minh Hiên trước cô một bước, bưng sữa đậu nành lên, xem thái độ thật cẩn thận của cô cùng với ánh mắt thm thường, tức giận cũng giảm hơn phân nửa, trong lòng chỉ biết thở dài, đem bánh hột gà trước mặt chuyển qua cho cô.

Mặc kệ ánh mắt khó hiểu của cô, Minh Hiên cúi đầu uống sữa đậu nành, nhẹ nhàng ném ra hai chữ. “Ăn cơm.” Nhưng thái độ cũng không còn lạnh lùng như trước.

“Nga.” Minh Nhan vừa thấy hấn không còn tức giận, mặt mày hơn hở mức một muống to bánh hột gà vàng óng, bỏ vào miệng, ánh mắt khép hờ, thỏa mãn mà nói. “Ăn, ăn thật ngon a.”

Minh Hiên liếc nhìn cô một cái, khóe miệng cũng hơi nhếch lên một độ cong nhìn không kĩ sẽ không thể nhận ra.

Buổi tối, Minh Nhan cùng Nhâm Hạo hẹn hò. Hôm nay, Nhâm Hạo đề nghị đi ăn món ăn Nhật Bản, Minh Nhan tuy rằng không thích nhưng quan hệ vẫn đang ở giai đoạn chung chung nên vẫn còn chút ngại ngùng, chỉ nói ăn cái gì cũng đều được, tùy hấn làm chủ.

Mười phần đều là cô giả dạng thành thiếu nữ e thẹn, nếu là Minh Hiên hỏi cô, cô nhất định sẽ không chút khách khí mà cự tuyệt, hơn nữa còn có một lý do thực vĩ đại, đó là. “Tôi yêu nước như vậy làm sao có thể ăn món Nhật Bản gì đó chứ, có tiền cũng không để bọn họ hưởng lợi.”

Xem đi, phẩm chất này rất vĩ đại a. Mà nói sao đi nữa Minh Hiên cũng sẽ tuyệt đối không hỏi vấn đề vừa rồi, bởi vì Minh Hiên so với cô còn hiểu rõ sở thích của cô hơn.

12. Chương 12: Lừa Em Không Cần Thương Lượng

Lúc ăn cơm cô làm bộ không đói bụng nên ăn rất ít, Nhâm Hạo cũng không quá để ý, dù sao hơn phân nửa những cô gái trẻ đều ăn rất ít.

Ăn cơm xong Nhâm Hạo lái xe đưa cô về, nhưng lúc Minh Nhan thắt dây an toàn, bởi vì quá mờ, cho nên cô nhất thời không thể đụng đến cái khóa để chốt lại dây.

Sau khi thử vài lần vẫn không được, cô đang muốn tự mình bật đèn xe lên, lại phát hiện Nhâm Hạo bên cạnh bỗng nhiên chuyển người sang bên cô, lấy dây an toàn trong tay cô, sau đó là tiếng mỏng manh “Rắc rắc”.

“Chốt khóa an toàn rất khó tìm sao?” Nhâm Hạo một mặt phát động xe, một mặt hỏi, trong lời nói không dấu được ý cười. Minh Nhan nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, chợt nghe thấy hấn nói thêm. “Không sao, ngồi thêm vài lần, tự nhiên sẽ biết.”

Ngồi thêm vài lần? Minh Nhan vừa định nói chuyện lại hoàn toàn không có biện pháp tiếp lời, đành phải lựa chọn trầm mặc, nhưng trong lòng vẫn mừng thầm, đây là đang ám chỉ anh ấy muốn cô trở thành bạn gái chính thức của anh ấy sao?

Tâm tình Minh Nhan sung sướng, cả quãng đường đi cùng anh không ngừng nói chuyện phiếm, phần lớn là cô kể những chuyện thú vị trong trường học cho anh nghe, còn anh thì nói về những chuyện vặt trong công ty mình. Nhâm Hạo học trước Minh Nhan một khóa, xem như là học trưởng của cô, anh tốt nghiệp trước cô một năm, giờ đang thay gia tộc quản lý một xí nghiệp.

Hai người đã quen biết nhau từ lúc còn ở trường học, nhưng thời gian ở cùng nhau không nhiều lắm, mãi đến vũ hội tốt nghiệp của Nhâm Hạo, hai người cùng nhau nhảy một bản, mới bắt đầu làm quen, về sau thường xuyên gặp mặt, đi ăn vài bữa cơm, tuy rằng chưa chính thức, nhưng ở trong cảm nhận của mọi người thì bọn họ đã là một đôi.

Rất nhanh đã đến nhà Minh Nhan, cô tháo dây an toàn, chúc anh ngủ ngon rồi bước xuống xe. Vừa định lên lầu lại bị Nhâm Hạo gọi lại, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói. “Lát nữa, anh sẽ gọi điện cho em.”

Minh Nhan cười vẫy vẫy tay, rồi mới lên lầu, kỳ thật cô biết anh muốn làm gì, đơn giản sẽ là một nụ hôn chúc ngủ ngon. Nhưng hai người chưa phải rất thân thiết, hôn môi sẽ thấy không được tự nhiên, cô đành ra về không biết, để anh đứng đó bối rối.

Mở cửa phòng ra, một phòng sáng ngời, Minh Hiên đang ngồi trên sofa đọc sách, thấy cô trở về cũng không nâng mắt. Nhìn không ra tâm tình của hắn, cô nhẹ nhàng đi qua, chủ động mở lời. “Hiên Hiên, đọc sách à

“À.” Minh Hiên trả lời cô một tiếng, ngay cả tư thế cũng chưa đổi tiếp tục xem sách của hắn.

Minh Nhan không bị thái độ lạnh lùng của hắn đánh lui mà vẫn tiếp tục phát huy tinh thần hiếu học. “Ăn cơm chiều chưa?” Chủ yếu là muốn hỏi một chút có để phần cho cô hay không a, cô sắp chết đói rồi.

“Chưa ăn.” Nửa ngày sau, người nào đó đang xem sách mới đáp trả lại cô hai chữ.

“Cái gì? Chưa ăn, đã mấy giờ rồi, Hiên Hiên, cậu như thế nào còn chưa ăn cơm chiều a, có chỗ nào không thoải mái sao?” Minh Nhan có chút nôn nóng, Minh Hiên luôn luôn sống rất quy củ, ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giờ. Sao hôm nay đến giờ này còn chưa ăn cơm chiều, nhất định có vấn đề, cô thật nhanh một tay để lên trán hắn, tay kia để lên trán mình.

“Cũng không phát sốt a, Hiên Hiên, cậu rốt cuộc có chỗ nào không thoải mái a? Không được, theo tôi đi bệnh viện nhanh lên.” Làm một bộ muốn kéo hắn đi bệnh viện.

“Tôi không có chỗ nào không thoải mái cả, chính là một mình ăn cơm chiều sẽ thấy không có khẩu vị gì nên không ăn thôi.” Minh Hiên buông sách trong tay ra, bình thản mà giải thích. Nhưng Minh Nhan lại thấy được cô đơn trong mắt hắn.

Trong lòng đau xót, xem cô làm chị như thế nào mà chỉ biết quan tâm đến chuyện tình yêu của chính mình, xem nhẹ em trai, để hắn ăn cơm chiều một mình, trong lúc nhất thời cô cảm thấy áy náy không thôi.

Nhanh chóng thấy ăn năn mà cam đoan. “Cái kia, Hiên Hiên a, là chị sai rồi, về sau chị sẽ không đi ra ngoài ăn nữa, đều ở nhà ăn cùng em a. Ngoan, đi ăn chút gì đi, chị cũng đang đói bụng, hôm nay đi ăn món Nhật Bản, khó ăn muốn chết, chị cũng chưa ăn được mấy miếng.”

Minh Hiên vừa nghe cô cam đoan, trong mắt hiện lên một chút đắc ý vì gian kế đã thực hiện được. Lập tức bày ra một bộ dáng thập phần buồn rầu nói. “Không cần, như vậy cô sẽ không có thời gian hẹn hò. Bạn trai cô làm sao bây giờ a.” [BN: *hắc hắc* anh gian wá, NV: tuyệt chiêu đáng học hỏi a =]]]

“Ai nha, không có việc gì, anh ấy sẽ thông cảm, còn nếu thật sự không được thì chia tay. Chị của em tươi sáng xinh đẹp động lòng người như vậy còn sợ không tìm được bạn trai sao! Vẫn là em trai của chị quan trọng nhất, ngoan a, em sắp thi đại học, phải bổ sung dinh dưỡng, không thể bỏ ăn cơm chiều.” Minh Nhan nghĩ đến em trai thật sự lo lắng cho cô, thật nhanh vỗ bả vai hắn, để hắn yên tâm, thuận tiện khoe luôn vẻ đẹp của mình.

Minh Hiên vừa nghe như gã đứng chỗ ngựa, tốt nhất cái tên kia không thông cảm, hắn ước gì bọn họ lập tức chia tay. Vì sắp đảo ngược được tình thế tối tăm lúc trước nên tâm tình sung sướng đi làm cơm chiều, nguyên liệu nấu ăn mua ngày hôm qua lúc này đã có chỗ dùng đến rồi.

Minh Nhan thấy em trai đồng ý ăn cơm mới yên tâm về phòng tắm rửa thay quần áo, hoàn toàn không biết chính mình đã bị lừa.

13. Chương 13: Tạp Dề Gấu Núi

“Minh Nhan a, hai ngày trước em nói có bộ phim rất muốn xem. Vừa lúc tối nay anh rảnh, chúng ta đi xem phim nha?” Nhâm Hạo một bên xem báo cáo trong tay, một bên gọi điện thoại cho bạn gái của hắn, vừa nghĩ đến bộ dáng đáng yêu của cô, khóe miệng nhin không được cũng khê cong lên.

“Ân, em thật rất muốn xem, nhưng thân thể em trai em dạo này không khỏe, em phải ở nhà chăm sóc nó, để lần sau đi được không?”

Minh Nhan vừa nói điện thoại, vừa nhìn đồng hồ trên tường, đã gần bốn giờ rồi, Hiền Hiền cũng sắp về, cô đáp ứng hần về sau đều phải cùng hần ăn cơm chiều, không thể nuốt lời được.

Cho nên Nhâm Hạo a, thực xin lỗi em lừa anh, Hiền Hiền không phải thân thể không được khỏe mà là tâm tình hần khó chịu. Minh Nhan trong lòng thầm nói tiếng xin lỗi với Nhâm Hạo.

“Nga, không sao, lần sau rồi đi cũng được, à đúng rồi thứ bảy này em có tiết học không? Mấy người b anh tổ chức đi dã ngoại, em có muốn cùng đi hay không a?”

Mặc dù hần có chút thất vọng, nhưng nghe nói cha mẹ Minh Nhan mất sớm, chỉ còn lại cô cùng em trai, em cô không khỏe, làm chị lo lắng cũng không có gì đáng trách.

Huống chi thứ bảy này đi dã ngoại, là có thể ở cùng cô liên tục hai ngày một đêm, nghĩ đến đó tâm tình lại tốt lên.

“Đi dã ngoại ư? Thực thú vị nha, thứ bảy này em không có tiết học. Được rồi, để em nói với Minh Hiền đã, nhưng nó ở nhà một mình em cũng không yên tâm.” Minh Nhan tuy rằng rất muốn đi, nhưng nghĩ đến Minh Hiền ở nhà một mình lại có chút do dự, tốt nhất là Minh Hiền cũng có thể đi theo cô.

Vì thế lại hỏi một câu. “Mang thêm một người nữa cũng được chứ?”

Nhâm Hạo suy nghĩ một chút, cô còn muốn mang thêm một cái bóng đèn, nói thật là hần có chút không tình nguyện, nhưng nghĩ lại trong đám bạn bè của hần cũng không thiếu người độc thân, thêm một người cũng không sao, vừa lúc có thể mượn cơ hội này lấy lòng cậu em vợ tương lai một chút, liền gật đầu đáp ứng. “Không thành vấn đề. Em nói trước thời gian cho anh, để anh còn chuẩn bị cho tốt.”

“Hay quá.” Vừa nghe có thể mang thêm một người, như vậy Minh Hiền không phải ở nhà một mình, hần là sẽ không có vấn đề.

Tiếp đó, hai người trò chuyện vài câu, đến khi bên Nhâm Hạo có một cuộc điện thoại đến làm cắt đứt, hai người mới hẹn tối lại nói chuyện rồi cúp máy.

Gác điện thoại, Minh Nhan nhìn đồng hồ thấy cũng sắp đến giờ, liền thay quần áo, đi siêu thị mua nguyên liệu để nấu cơm chiều. Sau khi trở về, sẽ rửa, rồi sắp sẵn, chờ Minh Hiền về rồi nấu. Không phải là tại cô lười mà thật sự là cô làm đồ ăn chỉ có màu sắc còn như hương vị thì... cô chả dám nhắc.

Rõ ràng cùng dùng một công thức giống người ta, cũng làm được món ăn, màu sắc thì thật giống, mùi vị cũng thơm lừng, nhưng khi ăn vào thì hương vị lại có chút kì quái.

Xem ra cô thực không có khả năng làm đầu bếp a, may mắn Minh Hiền có tay nghề tốt, chỉ cần liếc qua công thức một lần, đã có thể làm được đồ ăn sánh với đầu bếp nổi tiếng a. Hắc hắc, ngẫm lại cô thực sự may mắn nha, nhặt được một đứa em hoàn mỹ như vậy.

Minh Nhan đang ngây ngô cười thì bị tiếng mở cửa làm tỉnh, vừa nghe liền biết Minh Hiền đã về, Minh Nhan nhanh chóng ra đón hần, cười dài nói. “Hiền Hiền đã về a.”

Nói xong liền cầm lấy cặp sách của Minh Hiền, năm nay Minh Hiền học cấp ba, sắp tới sẽ thi vào trường đại học. Vừa thông minh, thành tích lại xuất chúng. Hoàn toàn không có một chút khấn trương như những học sinh khác, sớm đã tự học mà nắm chắc hết các kiến thức.

Minh Nhan luôn tin tưởng thành tích của em trai mình, cho nên cũng không quan trọng chuyện thi đại học của em mình, cô cùng Minh Hiền vui chơi vẫn là vui chơi như thường. Minh Hiền thấy cô ở nhà, tâm tình tốt, nhưng mặt vẫn như cũ, không lộ chút biểu tình, chỉ nhướn mi “Ân.” một cái.

Sau đó trở về phòng tắm rửa thay quần áo. Minh Nhan giúp hần cất cặp sách, trong lúc vô ý lại làm rớt ra một phong thư màu hồng phấn. Di? Đây là cái gì? Nhặt lên, mở ra liền thấy, rõ ràng chủ nhân bức thư dùng bút dạ quang vẽ một trái tim thật to lên đó.

Thư tình? Ha ha, em cô nhận được thư tình. Lúc trước sao cô lại ngốc như vậy chứ, dựa vào ngoại hình cùng thành tích của Hiền Hiền, ở trường học cũng có thể được đánh giá là người trong vạn người a, sao lại

không có nữ sinh thích được. Cô còn nhiều chuyện giới thiệu bạn gái cho hấn làm gì. Chả trách hấn giận cô, không phải đâu tại cô làm điều thừa ư!

Cô nhanh chóng bỏ lại thư tình vào cặp sách của Minh Hiên, sợ Hiên Hiên nhìn thấy sẽ thẹn thùng, đến lúc đó, xem cũng không xem mà trực tiếp ném vào thùng rác thì không được tốt lắm a.

Dọn dẹp xong, cô lấy ra một cái tạp dề đáng yêu, một lát nữa sẽ đưa cho Hiên Hiên mặc vào, đây là cái tạp dề đầu tiên cô thiết kế, cũng là cái duy nhất, vì lúc trước đi du lịch từ Australia trở về, cảm thấy hình gấu túi thật đáng yêu, liền lấy hình ảnh nó thiết kế cái tạp dề này.

Hình cái đầu chú gấu túi đáng yêu chiếm hơn phân nửa phần ngực áo, hơn nữa còn được làm bằng nhung, dây cổ cùng dây lưng phía sau còn có ý thiết kế thành bốn chân, đeo tạp dề này trên người nhìn thật giống như là nó đang bám vào mình vậy. Khiến người ta nhìn không được cũng muốn ôm một cái

Khi mới làm xong lúc đầu Minh Hiên còn không chịu mặc, bắt quá dưới thể tấn công nước mắt lưng tròng của cô, cũng đành mặc vào. Mặc đã nhiều năm liền cũng thành quen, mỗi khi phải mặc vào thì hấn vẫn không được nhìn mà mặt mày nhăn nhó, giống như hiện tại. Minh Nhan nhìn hấn nhú mày lại, trong lòng đều cười đến thực tươi, Hiên Hiên thật đẹp trai a, mà biểu tình trên mặt khiến hấn lúc này lại càng đẹp hơn. [BN: mui cũng muốn cái tạp dề như zậy a

~, NV:tỷ cũng mún nữa, dễ shương vá a ~~]

14. Chương 14: Áp Trại Tướng Công

Cô nhìn không được kéo người hấn thấp xuống, ở trên mặt hấn in lại một cái hôn thật kêu, còn ác ý đùa giỡn. “Hiên Hiên thật đẹp trai nga. Cướp lấy về làm áp trại tướng công của tôi rất tốt. Oa ha ha.....” Nói xong còn học giọng điệu người xấu trên phim truyền hình cười to.

“Được, ngày mai liền đi đăng ký.” Ánh mắt Minh Hiên tràn đầy ý cười, nửa đùa nửa thật đáp lại.

“Thiết, cổ đại làm gì có đăng ký, là báỉ đường biết không, không có kiến thức.” Minh Nhan cười đến không chống nổi thắt lưng, vô cùng xấu ngã đến trên người hấn, đem sức nặng toàn thân giao hết cho hấn, còn không quên cười nhạo hấn không có kiến thức.

“Phải, vậy bây giờ liền báỉ đường là được, tôi tự nguyện làm tướng công của cô, không cần cướp.” Minh Hiên cũng khó có lúc hứng thú cùng cô chơi, tuy nhiên lời nói ra tuyệt không giống nói giỡn.

“Vậy thật không có ý nghĩa a, một chút tính khiêu chiến cũng không có?” Minh Nhan bắt mẫn ở trước ngực hấn than thở, ân, hương vị trên người Hiên Hiên thật dễ chịu a, không hề có mùi hôi của nam sinh, ta ngủ ngủ, ngủ ngủ, ngủ ngủ, Minh Hiên buông cô ra, ngăn lại việc cô đang ngủ loạn ở trên người mình, nếu còn để cô tiếp tục ngủ nữa chỉ sợ sẽ khiến cho sinh lý phản ứng, dọa cô chạy mất sẽ không hay lắm.

Rồi hơi có chút dăm chiêu hỏi. “Phải không? Cô thích có tính khiêu chiến sao?”

Minh Nhan không nghi ngờ gì hấn, tiếp tục phát biểu cao kiến của mình. “Đương nhiên, những thứ dễ dàng có được thường thường sẽ không quý trọng, phải muôn đắng ngàn cay cướp được mới biết quý trọng, đây là thói hư tật xấu của nhân loại.”

“Nga.” Minh Hiên nhận được dạy bảo gật gật đầu, vừa suy tư về bước tiếp theo trong kế hoạch tác chiến của hấn, vừa xoay người sang chỗ khác tính toán nguyên liệu nấu ăn.

Minh Nhan giống một học sinh nhỏ xoay quanh ở phía sau, hỏi thì giúp dọn bàn, hỏi thì giúp bày bát đĩa, nhưng đa số thời điểm là đứng nhìn mỹ thực trong nồi chảy nước miếng.

Minh Hiên buồn cười nhìn bộ dạng tham ăn của cô, có một khắc thậm chí hy vọng thời gian cứ như vậy yên lặng dừng lại để cô có thể luôn bên mình, dù cả đời là em trai cũng không sao.

Bữa cơm chiều hôm nay có món tôm luộc mà Minh Nhan thích ăn nhất, thực hiện vô cùng đơn giản. Đun nước sôi lên rồi thật nhanh bỏ tất cả tôm vào rồi đập nắp năm giây.

Sau đó mở ra hớt hết bọt, đun một phút trong nước sôi là được. Làm thêm một chút đồ chấm là có thể ăn được rồi, làm nhanh lại có mỹ vị. Nhưng Tư Đồ đại tiểu thư của chúng ta, cô ấy sẽ không bóc vỏ tôm, vì bình thường bóc vỏ một con tôm cũng sẽ bị chảy máu.

Vì thế đành phải cần đầu chiếc đũa, trông mong chờ Minh Hiên bóc xong sẽ đưa đến trong bát của cô, ngẫm lại cô thật đúng là không xứng làm chị a, còn để em trai phải bóc vỏ tôm ỉn.

Còn nhớ năm Minh Hiên mười tuổi khi lần đầu tiên hai người ở nhà ăn tôm luộc, Minh Nhan với tư thế một người chị tốt giúp Minh Hiên bóc vỏ tôm, lúc còn có ba ba thì đều là ba ba phụ trách bóc vỏ tôm dứt cho cô cùng em trai cô ăn, còn có ma ma.

Ngẫm lại ba ba chỉ cần chút xíu là đã bóc được một con tôm, hẳn là rất dễ dàng, nhưng vừa mới đưa tay bóc đã bị cái vỏ cứng của nó hung hăng đâm, cô đau đến thiếu chút nữa đã khóc.

Nhưng vì phải giữ hình tượng người chị tốt ở trước mặt Minh Hiên nên phải nhịn xuống, tay vẫn tiếp tục hăng hái chiến đấu bóc vỏ tôm, sau khi cô liên tục bị đâm mười mấy lần cuối cùng vỏ của một con tôm cũng được bóc xong, nhưng thịt tôm cũng biến thành một cục, thật kinh khủng.

Bỏ thịt tôm trong tay xuống, cô xấu hổ không chịu nổi mà ngẩng đầu lên nhìn Minh Hiên thì phát hiện hẳn đã sớm bóc hết một mâm tôm rất tốt rồi, còn chính tề đặt ở trước mặt cô.

Từ đó về sau nhiệm vụ bóc tôm liền tự động chuyển dời đến trên đầu Minh Hiên, hơn nữa Minh Nhan cũng dần dần có thói quen ỷ lại vào hẳn, không phải chỉ đơn thuần muốn đem hẳn ôm vào lòng, bảo hộ thật cẩn thận như lúc ban đầu nữa.

“Cậu cũng ăn đi a, đừng chỉ lo bóc vỏ cho tôi.” Minh Nhan thấy hẳn chỉ lo bóc vỏ tôm cho cô mà chưa ăn miếng nào thì lại nhanh nhẩu gấp mấy con tôm đã bóc vỏ trong bát mình bỏ lại vào bát hẳn một ít.

“Tôi nhìn cô ăn là được rồi, thấy cô ăn vui vẻ thì tôi cũng thấy vui.” Minh Hiên gấp lại vào bát của cô, nhìn cô ăn so với chính mình ăn còn vui vẻ hơn.

“Hiên Hiên a, sau này người phụ nữ nào mà gả được cho cậu thì cô ấy sẽ hạnh phúc chết đi được.” Minh Nhan vừa bỏ mỹ vị thịt tôm vào miệng, vừa phát biểu luận điệu vĩ đại của cô.

“Vậy phần hạnh phúc này cho cô chịu không?” Lời nói của Minh Hiên mang theo dụ dỗ.

“Ai, đáng tiếc a, tôi là chị cậu, không có cơ hội rồi. Ô ô.....” Minh Nhan nháy nháy mắt nói xong, còn giả vờ khóc hai tiếng, lập tức lại nở nụ cười.

Minh Hiên nhìn cô cười đến thoải mái, cũng hơi hơi kéo kéo khóe miệng, nhưng dưới đáy lòng lại thầm nhủ: Phần hạnh phúc này tôi giữ lại cho em vô thời hạn, chờ đến một ngày em đồng ý đón nhận nó.

15. Chương 15: Cùng Nhau Rửa Chén Hạnh Phúc

Cơm nước xong xuôi, Minh Nhan liền cùng Minh Hiên rửa chén, hẳn cũng chẳng dám trông cậy cô giúp hẳn làm gì, chỉ cần đứng một bên cùng hẳn nói chuyện là tốt rồi. Bất quá Minh Nhan là một người thích vui đùa, không có khả năng ngoan ngoãn đứng đó cùng hẳn rửa chén.

Sau một hồi chà rửa, những vết dầu mỡ đều biến thành những bọt xà phòng trắng xóa, Minh Hiên bắt đầu nhìn cô một cái, mở vòi nước chuẩn bị rửa, nhưng Minh Nhan lại cố tình không cho hẳn được như ý, liền giơ tay, quệt bọt xà phòng bôi lên mặt hẳn.

Minh Hiên sớm có phòng bị liền né tránh, Minh Nhan không thành công được thì tiếp tục đuổi sát theo hẳn. Sau một hồi cũng chạm được vào mặt của hẳn, Minh Nhan liền dừng lại cười ‘Khanh khách’. Minh Hiên làm bộ như tức giận, cũng quệt bọt xà phòng đuổi theo cô. Hai người cứ như vậy mà chạy qua chạy lại trong phòng bếp. Cuối cùng còn đấu đến tận phòng khách, trong căn nhà, vắng vắng những tiếng cười giòn giã của hai người.

Cho đến khi quần áo của hai người đều chán chịt bọt xà phòng, mặt mũi hỏn hển, mới chịu ngồi xuống sofa nghỉ ngơi. Sau đó Minh Hiên nhìn một mảng hỏn độn, hai mắt nhắm lại, liền bắt Minh Nhan về phòng thay đồ, dọn dẹp phòng khách và không được vào phòng bếp.

Minh Hiền đi trở về phòng bếp, nhìn nước chảy đầy sàn, bọt xà phòng lại dính tùm lum. Trong lòng thực hối hận a, đã sớm biết cô sẽ không ngoan ngoãn giúp hấn rửa chén, nhưng không nghĩ sẽ tới mức này nha. Ai..... việc đã nhiều rồi giờ còn nhiều hơn, trong lòng thâm thù, lần sau cô có nói gì cũng sẽ không cho giúp hấn rửa chén.

Nhìn quần áo trên người đều ướt cả, hấn chỉ biết thở dài, đây là rửa chén hay là tắm cho hấn a. Bất đắc dĩ cầm lấy khăn, lau nhà trước, đề phòng một hồi cô lén chạy vào, không cẩn thận lại trượt chân.

Minh Nhan trở về phòng thay đồ, thuận tay đem quần áo ướt ném vào máy giặt, dọn dẹp lại phòng khách một chút, sau đó ngồi ở sofa, vừa xem ti vi vừa chờ Minh Hiền, cô còn chuyện quan trọng vẫn chưa nói với hấn.

Một lát sau Minh Hiền dọn dẹp xong, cũng về phòng thay ra quần áo ướt sũng. Minh Nhan vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo hấn ngồi xuống, Minh Hiền làm theo lời cô, cô thuận thể nằm xuống, gối đầu lên chân hấn. Vừa xem ti vi, vừa nói.

“Hiên Hiền a, thứ bảy nếu cậu không bận việc gì chúng ta đi dã ngoại được không? Tôi có vài người bạn tổ chức đi dã ngoại, cùng đi nha?” Cô không nói thẳng những người bạn kia chính là bạn trai cô — Nhâm Hạo, cô sợ Hiền Hiền giận lại không đồng ý, cô vẫn cảm thấy dường như Hiền Hiền đặc biệt không thích bạn trai của cô, có khả năng sẽ có ấn tượng không tốt như Ngụy Kiệt Lễ lúc trước cô quen a.

Nhưng cô cảm thấy Nhâm Hạo mạnh hơn nhiều so với Ngụy Kiệt Lễ, nếu Hiền Hiền tiếp xúc với hấn nhiều hơn một chút hấn sẽ thích hấn a. Mặc kệ, đi trước rồi nói sau, dù sao cô tin Hiền Hiền sẽ không làm mất mặt cô trước mặt người ngoài, cùng lắm là sau khi trở về sẽ không để ý tới cô thôi, haizz.

Minh Hiền suy nghĩ một chút, thứ bảy này cũng không bận việc gì, đi dã ngoại cũng rất tốt, dù sao trước kia bọn họ cũng thường đi, mấy năm nay hấn cùng Minh Nhan đi chơi trong nước ngoài nước thực không ít, cũng quen với việc cô đột nhiên nổi hứng. Mà bạn cô chính là Tân Văn, hấn đã từng gặp qua, trừ bỏ việc ồn ào huyên náo một chút thì cũng không có gì đáng ghét, vì thế gật đầu đồng ý.

Minh Nhan thấy hấn đồng ý, trong lòng mừng thầm: Hi hi, thật tốt quá, Hiền Hiền đồng ý rồi. Hoàn toàn không nghĩ nhiều đến chuyện khi Minh Hiền phát hiện cô lừa hấn sẽ đáng sợ đến thế nào. Dù sao hấn sẽ không mắng cô, sẽ càng không ra tay đánh cô, cùng lắm là vài ngày không để ý tới cô, cô sẽ lại năn nỉ hấn là được rồi, dù sao cô chắc chắn hấn sẽ không làm gì quá đáng với cô.

Trước khi ngủ cô nhận được điện thoại của Nhâm Hạo để xác định lại việc đi dã ngoại vào thứ bảy, sau đó nói đồng nói tây một lát, sau đó cùng chúc nhau ngủ ngon, rồi gác điện thoại.

Minh Nhan nằm ở trên giường tính toán, ngày mai là thứ năm rồi, cũng nên mua đồ chuẩn bị là vừa. May là trước kia cô cũng thường xuyên đi dã ngoại nên những thứ cần thiết cũng đều có sẵn, trên cơ bản cũng không cần mua gì thêm, chỉ có muốn mua thêm cái gì thì mua thêm thôi. Trong suy nghĩ mơ màng, cô liền nhắm mắt.

16. Chương 16: Trộm Đi Nụ Hôn Đầu Tiên

Đến thứ bảy mới sáng sớm Minh Nhan đã thức dậy, dọn dẹp xong xuôi mà vẫn chưa thấy Minh Hiền dậy, cô có chút buồn bực. Minh Hiền luôn luôn dậy sớm hơn cô, hôm nay tại sao lại dậy muộn vậy chứ.

Cô hồ nghi, tiêu sái đi đến trước cửa phòng hấn, gõ cửa hai cái, cũng không chờ hấn mở cửa liền đẩy cửa mà vào. Minh Hiền vẫn nằm ở trên giường, giống như còn chưa tỉnh ngủ. Minh Nhan đi đến bên giường, nhẹ nhàng lay hấn vài cái, muốn đánh thức hấn. “Hiên Hiền, Hiền Hiền dậy đi, rời giường nào.”

Nhưng tay cô vừa đụng tới cơ thể hấn đã cực kì hoảng sợ, nóng quá a. Hiền Hiền phát sốt ư? Minh Hiền lúc này cũng phối hợp rầm rì vài tiếng, giống như vô cùng khó chịu.

Minh Nhan nhanh chóng đặt tay lên trán hấn, quả nhiên rất nóng. Nhiệt kế chỉ ba mươi bảy độ chín. Mặc dù không quá cao nhưng vẫn không thể xem thường, cô nhanh chóng tìm thuốc hạ sốt, muốn cho hấn uống, nhưng chợt nhớ lại Hiền Hiền chưa ăn gì cả, bụng rỗng uống thuốc, sợ rằng sẽ bị cào ruột a.

Cô lại dìu hẩn nằm xuống, giúp hẩn đắp chăn cẩn thận, sau đó chạy đến phòng khách gọi cho bác sĩ Trương vẫn thường khám cho bọn họ. Kể rõ bệnh tình của Minh Hiên, sau khi nghe bác sĩ Trương dặn dò xong, liền buông điện thoại, chạy xuống bếp nấu cháo dây mướp mà Minh Hiên thích nhất. Nấu cháo là sở trường duy nhất của Minh Nhan, bởi vì trước đây sức khỏe Minh Hiên không tốt, thường xuyên phát sốt, Minh Nhan liền học nấu cháo, mỗi lần Minh Hiên phát sốt, cô sẽ nấu cho hẩn ăn.

Nhưng vài năm gần đây, Minh Hiên rất ít phát sốt, hôm nay không biết tại sao lại như vậy, đang khỏe mạnh tự nhiên lại bệnh. Minh Nhan vừa nấu cháo vừa nói thầm

Trong lúc chờ cháo chín, cô chạy đến phòng tắm dùng khăn nhúng nước lạnh rồi đắp lên trán Minh Hiên, giúp hẩn hạ nhiệt.

Khi cháo đã chín, múc một chén, đem đến phòng ngủ của Minh Hiên, cô nhẹ nhàng đặt chén cháo ở đầu giường, đánh thức hẩn, đỡ hẩn ngồi lên, vừa dỗ hẩn, vừa múc một muỗng thổi nguội bớt cho hẩn. “Hiên Hiên cố lên, cố lên a, ăn cháo xong uống thuốc rồi hãy ngủ tiếp a.”

Minh Hiên ngoan ngoãn há miệng ăn cháo, nhưng vẫn mơ màng không chịu mở mắt, nhìn Minh Hiên ăn cháo mà vẫn nhắm mắt lại. Minh Nhan vừa bực mình vừa buồn cười. “Hiên Hiên mở mắt ra, cẩn thận ăn bằng mũi luôn bây giờ.”

Minh Hiên nghe lời mở to mắt, nuốt xuống một ngụm cháo, nặng nề trả lời. “Thế cũng được, vậy không cần ăn nữa.”

Minh Nhan sững sốt một chút, mới biết Minh Hiên là đang chọc cô, cô nhếch miệng cười theo hẩn nói. “Được thôi, để tôi đổ thẳng từ miệng cậu vào thực quản, rồi từ thực quản tuột xuống dạ dày luôn, chẳng phải là càng khỏe sao.”

Minh Hiên nghĩ sơ một chút, gật gật đầu. “Àn, đây đúng là biện pháp chỉ có người lười như cô mới nghĩ ra được.”

Minh Nhan. “.....”

Tên nhóc thối, bị bệnh còn không quên trêu chọc cô. Nếu không nể tình hẩn đang bệnh, thế nào cô cũng phải đánh đòn hẩn. Minh Nhan oán hận nghĩ.

Liền giả vờ sáng giọng. “Cậu, cái tên nhóc thối, không biết lớn nhỏ, dám trêu chọc chị cậu a.”

Minh Hiên chau mày, rầu rĩ nói. “Cô không đem chữ “chị” nhắc đi nhắc lại thì sợ là sẽ quên cô là chị tôi sao?”

Minh Nhan nhú mi, trả lời. “Đương nhiên sẽ không, tôi cả đời đều là chị của cậu, mọi lúc, mọi ngày, đừng mơ tưởng sẽ thoát khỏi tôi được nha. Ha ha ha ha.” Nói xong còn cố ý cười giống như mụ phù thủy.

“Nếu tôi không muốn làm em trai cô thì sao.” Minh Hiên nhìn cô, sâu kín mở

“Cái gì?” Minh Nhan cười đến rất nhập tâm nên không nghe thấy câu nói vừa rồi của hẩn.

“Tôi nói, nếu không ai lấy cô, tôi sẽ nuôi cô cả đời.” Minh Hiên đột nhiên sửa miệng, trêu chọc Minh Nhan.

Đút hẩn ăn xong muỗng cháo cuối cùng, Minh Nhan lườm hẩn một cái, không hài lòng phản bác. “Bộ dạng của tôi đây người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe dừng, tuyệt sắc như thế làm gì lại không có ai muốn lấy? Chỉ có cậu không có mắt a.”

Minh Hiên lập tức phản bác. “Tôi sao lại không có mắt, tôi thấy cô là hoa gặp hoa héo, xe gặp xe bể bánh. Còn người thì chỉ có mình tôi thích cô nhất.”

Minh Nhan hoàn toàn không nghe những câu như thực như giả mà hẩn thổ lộ, chỉ nghe thấy một câu “Hoa gặp hoa héo, xe gặp xe bể bánh.” Liền đánh khệ hẩn vì hẩn vẫn còn bệnh, cùng hẩn cười đùa.

Náo loạn một trận cũng đã nửa tiếng rồi, Minh Hiên cũng có chút mệt mỏi, tựa đầu vào gối thở. Minh Nhan nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, rót ly nước để hẩn uống thuốc hạ sốt, sau đó đỡ hẩn nằm xuống ngủ một lúc, cẩn thận kéo chăn đắp cho hẩn.

Mới vừa đi một bước, đã bị Minh Hiền kéo lại. “Đừng đi, ở đây giúp tôi ngủ một lát.” Người hấn phác sốt, khuôn mặt đỏ bừng, cả giọng nói cũng không có khí lực, hình như có ý làm nũng với cô.

Minh Nhan thấy hấn khó có khi làm nũng nên cũng gạt đầu một cái, lại cầm chén để lại đầu giường, Minh Hiền dịch người vào bên trong một chút, Minh Nhan liền cùng hấn nằm xuống.

Cô vừa nằm xuống, Minh Hiền liền ôm cô vào trong ngực. Minh Nhan cứng người, nhưng ngay lập tức liền thả lỏng, mặc hấn ôm. Tuy rằng cô không quen ôm nhau thân thiết như vậy, nhưng trong lòng thầm nghĩ, đây chỉ là em trai làm nũng với mình mà thôi.

Mà vòng tay của Minh Hiền lại vô cùng ấm áp, Minh Nhan vốn chỉ định nằm cùng hấn một lát, chờ hấn ngủ rồi cô sẽ rời đi. Nhưng bởi vì cảm thấy rất thư thái mà chính mình lại ngủ quên lúc nào không hay biết.

Chờ khi cô đã ngủ say, hít thở đều đặn, Minh Hiền đang ngủ bên cạnh cô đột nhiên mở mắt. Nhìn dung nhan xinh đẹp lúc đang ngủ của cô, hấn lộ ra nụ cười đắc chí vì gian kế của mình đã thực hiện được.

Sau đó, ánh mắt nóng bỏng của hấn nhìn làn mi cong vút của cô, cuối cùng ánh mắt giằng co ở trên đôi môi mềm mại của cô, yết hầu cao thấp lẩm nhẩm một chút, cuối cùng vẫn không thắng được khát vọng của chính mình, cúi người in lại trên hai phiến môi đỏ mọng kia khát vọng bấy lâu nay của hấn. [BN: á

á

first kiss rồi nha mọi người, NV: *đẩy BN*, cho tỷ xem nữa nào.]

Hấn không dám quá mức làm càn, sợ đánh thức giai nhân đang ngủ mơ trong lòng, chỉ nhẹ nhàng duyên hôn vài cái, rồi rời cô ra. Sau đó, đầu đặt ở cằm cổ của cô, thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

Mà vào giờ phút này, điện thoại di động đang bị bỏ ở phòng của Minh Nhan đang kêu vang “ong ong” không ngừng. Trên màn hình là tên của Nhâm Hạo. Thì ra Minh Nhan vừa thấy Minh Hiền phát sốt đã vội vàng chăm sóc hấn ăn cơm uống thuốc mà sớm đem chuyện đã hẹn đi dã ngoại cùng Nhâm Hạo quăng ra sau đầu rồi.

Đúng là không uống công Minh Hiền tối qua tắm bằng nước lạnh, lại còn mở cửa sổ thổi cho gió đêm lạnh lừa vào. Đừng nghi ngờ gì, bởi vì hiện tại thân thể Minh Hiền rất tốt, muốn phát sốt thật đúng là không dễ, mà hôm nay hấn sở dĩ lại vô duyên vô cớ phát sốt đều là do một tay hấn tự mình sắp đặt. Nguyên nhân chính là hấn trong lúc vô ý đã nghe được người bạn muốn cùng đi dã ngoại với Minh Nhan lại là ‘Nhâm Hạo’, cho nên..... [BN: *hắc hắc* anh gian wá a

, NV:*haizz* chị Nhan tính toán đủ thứ ko ngờ.... =]]]

17. Chương 17: Vừa Hợp Lý Lại Hợp Pháp

Khi Minh Nhan tỉnh ngủ thì đã gần giữa trưa ngủ rất thoải mái a, lúc cô muốn duỗi hai tay chỉnh lại cái thắt lưng thì phát hiện không thể cử động. Hóa ra là Minh Hiền đang ôm chặt cô, đầu còn chôn ở cằm cổ của cô. Cô bất đắc dĩ thở dài, Hiền Hiền khi bệnh thật giống một đứa bé, rất thích dính người ta.

Nâng tay sờ sờ người Minh Hiền, dường như đã hạ sốt. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tường, đã đến giữa trưa, hấn là nên gọi hấn dậy ăn cơm trưa .

Vì thế nhẹ nhàng vỗ vỗ hấn. “Hiên Hiền, Hiền Hiền, dậy, đã giữa trưa rồi, phải dậy làm cơm trưa thôi. Nếu không cậu buông ra để tôi đi làm cơm trưa còn cậu lại ngủ tiếp a.”

Minh Hiền lười nhác cọ cọ ở trên người cô. “Để tôi ôm một lát.” [NV: ách, tận dụng cơ hội a]

Minh Nhan buồn cười mắng. “Tiểu tử thôi xem tôi là gối ôm a, còn cho cậu ôm một lát nữa chứ.”

“Ôm gối làm sao thoải mái bằng ôm người a.” Minh Hiền tại cằm cổ cô than thở.

Minh Nhan không nghe thấy hấn đang than thở cái gì, chỉ một lòng một dạ muốn bỏ tay hấn ra, mắt cả nửa ngày mà tay hấn vẫn không chút sút mẻ nào, vẫn đặt ở bên hông của cô.

“Dậy tiểu thử thôi, tôi đây bữa sáng cũng chưa ăn, chết đói đến nơi rồi.” Minh Nhan nhứt chí vỗ nhẹ tay hấn, để hấn buông ra.

Minh Hiên vừa nghe, rốt cục không tình nguyện buông cô ra rồi ngồi dậy theo.

Minh Nhan vừa thấy hấn cũng ngồi dậy, nhanh nhẩu khuyên nhủ. “Cậu nghỉ ngơi một lúc đi, tôi đi hâm lại cháo cho cậu. Chút nữa sẽ đem lại đây cho cậu ăn.”

Minh Hiên lắc đầu nói. “Không cần, tôi đỡ hơn nhiều rồi, cô cũng chưa ăn đó thôi! Chúng ta cùng đi siêu thị mua đồ ăn đi, trong nhà hình như không có gì ăn.”

Minh Nhan lại sờ trán hấn một chút, không nóng, xem ra quả thật đã hết sốt. Lại trông hấn cũng rất có tinh thần, liền gật đầu đồng ý. Đến tủ quần áo của hấn chọn bộ quần áo dài tay để hấn thay. Hai người liền cùng đi siêu thị mua đồ ăn

Lúc hai người rinh một túi lớn chiến lợi phẩm trở về thì nhìn thấy ở xa có hai chiếc xe đang đứng dưới lầu. Minh Nhan mơ hồ cảm thấy xe kia nhìn quen quen, đến gần một chút lại thấy người đàn ông đứng ở bên cạnh xe cầm di động gọi điện thoại cũng vô cùng nhìn quen quen. Đó không phải là Nhâm Hạo bạn trai của cô sao!

Nguy rồi, cô đột nhiên nhớ lại hôm nay vốn đã hẹn là cùng Nhâm Hạo đi dã ngoại. Nhưng là bởi vì Hiên Hiên bị bệnh nên cô liền đem chuyện này vứt ra sau đầu, cũng đã quên phải gọi điện thoại báo cho Nhâm Hạo một tiếng. Mình như thế nào lại hồ đồ như vậy a, liên lạc với cô không được nhất định anh ấy vội chết mất.

Minh Nhan ảo não dừng lại, cúi đầu đổi giọng. “Nhâm Hạo.”

Người đàn ông đứng bên cạnh xe đang lo lắng gọi điện thoại bỗng nghe được, quay đầu lại, thấy là cô, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Minh Hiên cũng dừng lại nhìn người đàn ông kia. Hấn biết anh ta, hấn từng đứng ở cửa sổ nhìn anh ta đưa Minh Nhan về.

Minh Nhan đưa hết đồ cầm trong tay cho Minh Hiên, bảo hấn đi lên trước, rồi nói lát nữa mình sẽ lên. Minh Hiên nhận lấy các thứ, nhìn cô một cái, lại nhìn Nhâm Hạo liếc mắt một cái, không nói gì, lướt qua xe trực tiếp đi lên lầu.

Minh Nhan chậm rãi đi đến bên người Nhâm Hạo, cúi đầu giống như một cô bé mắc lỗi, trong tay còn cuộn góc áo mình. “Cái kia, Nhâm Hạo a, thực xin lỗi, sáng nay Hiên Hiên phát sốt, em vội vàng chăm sóc nó, quên việc đã hẹn với anh, thực xin lỗi a.” Cô nhỏ giọng giải thích.

Nhâm Hạo mạnh kéo cô vào trong lòng, gắt gao ôm cô, dịu dàng nói ở bên tai cô. “Không sao, chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi, lúc sáng không thấy em ở địa điểm đã hẹn, gọi điện thoại lại không có người bắt, làm anh sợ muốn chết, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

Anh một chút ý tứ trách cô cũng không có, hoàn toàn chỉ là quan tâm đến an nguy của cô, làm cho trong lòng Minh Nhan nóng lên, cảm thấy giữa mình cùng anh ấy lại gần thêm một bước.

“Anh Hạo, xong chưa? Khi nào chúng ta về a?” Đang định nói cái gì nữa thì trong xe đột nhiên truyền ra giọng nói đánh gãy cô

Nhâm Hạo buông cô ra, hai người cùng hướng về phía cửa xe. Lúc này trong xe đi ra một cô gái kiều diễm, hai mắt, hai hai tuổi, không kiên nhẫn bĩu môi, thần thái cử chỉ vừa thấy đã biết là một tiểu thư xinh đẹp được cưng chiều.

“Xán Xán đợi lát nữa a, chút nữa là được.” Nhâm Hạo an ủi vị tiểu thư xinh đẹp không kiên nhẫn một chút.

“Cô ấy là con gái của bác anh, nghe nói anh muốn đi dã ngoại nên muốn đi, trên đường anh muốn tới tìm em nên cô ấy cũng đi theo.” Nhâm Hạo giải thích thân phận vị tiểu thư xinh đẹp kia với Minh Nhan một chút. Sau đó nói tiếp. “Em đã không có việc gì thì anh an tâm rồi, giờ anh phải chạy trở về ngay, bọn họ còn đang chờ anh, em ở lại chăm sóc em trai tốt đi. Lần sau nếu có cơ hội chúng ta lại cùng đi chơi với nhau.”

Minh Nhan gật gật đầu, cảm động nói. “Nhâm Hạo cảm ơn anh.” Nói xong kiễng mũi chân ở trên mặt hân nhẹ hôn một cái, sau đó thẹn thùng chạy lên lầu .

Nhâm Hạo ngây ngốc một chút, mãi đến khi Xán Xán bắt mãi gọi hân, hân mới hồi phục tinh thần lại, lập tức nhìn phương hướng Minh Nhan biến mất, xả ra một trận cười. Đây là lần đầu tiên Minh Nhan chủ động hôn hân. Ha ha.....

Nghe được tiếng kêu của Xán Xán trở lại vào xe ngồi, tâm tình sung sướng nên ca hát suốt chặng đường đi dã ngoại.

Lộ Xán Xán không quen nhìn hân vì một cô gái khác mà bộ dạng ngốc nghếch, mặt mày hớn hở nên mở miệng cười bới. “Chủ động hôn một người con trai ngay bên đường, thật không biết xấu hổ a.”

Nhâm Hạo vừa nghe thấy thì không vui ra mặt nói. “Minh Nhan là bạn gái anh, hôn anh là vừa hợp pháp lại hợp lý, anh không muốn lại nghe em nói cô ấy như vậy một lần nữa, bằng không em lập tức xuống xe, tự mình về nhà đi.”

Lộ Xán Xán bực mình bĩu môi, nói thầm một câu “Bạn gái thì hay lắm sao a! Hừ” một tiếng, xoay người đi chỗ khác, không để ý tới hân, Nhâm Hạo thấy cô lại giữ tính tiểu thư, cũng không để ý. Tâm tình hân bây giờ đang bay bổng, không rảnh đi so đo với con nít

18. Chương 18: Trong Nhà Em Có Trai Trưởng Thành

Từ ngày đó trở đi, tình cảm của Minh Nhan và Nhâm Hạo cũng dần dần tăng lên, mà Minh Hiền cũng không có giận nữa, chỉ là tựa hồ hân đang cố nhẫn nhịn điều gì đó. Minh Nhan luôn nghĩ hân đang trong giai đoạn trưởng thành, có chút quấy phá là chuyện thường tình, nên cô không quá để ý. Nếu như không có cô gái tên Lộ Xán Xán kia thông xuyên chạy đến phá rối thì cuộc sống của cô có thể nói là rất mỹ mãn nha.

Gần đây, Hiền Hiền có vẻ là lạ, hình như hân đang quen bạn gái a, không biết có phải là cô bé đã tặng cho hân lá thư tình màu hồng phần mấy bữa trước hay không.

Hai ngày nay, cô để ý thấy Hiền Hiền rất hay đi chung cùng một cô bé, mà cô bé đó sáng sớm còn cố ý đứng dưới nhà bọn họ chờ Hiền Hiền cùng đến trường.

Nhìn bọn họ sống vai đi cạnh nhau, trong lòng Minh Nhan bỗng có một cảm giác không thể nói rõ bằng lời, có chút bứt rứt, khó chịu, nhưng ngay sau đó, nhưng cô nghĩ điều này có thể chỉ là do trong nhà có em trai trưởng thành nên trong thời gian ngắn khó tránh khỏi có chút không thích ứng được mà thôi.

Nhưng cũng thật trùng hợp, cô cùng Nhâm Hạo đi ăn cơm cũng có thể gặp phải bọn họ. Từ đằng xa đã thấy Hiền Hiền cùng một cô bé đi vào cửa, mà lần này có tính là lần đầu tiên ra mắt người lớn hay không a.

Minh Nhan mỉm cười đứng lên chào hỏi bọn họ, đôi bên tự giới thiệu một chút, thì ra cô gái kia tên là Trương Lộ Y, một cái tên thực đáng yêu. Mà bộ dáng cũng thực đáng yêu, trên mặt luôn nở nụ cười ngọt ngào, bộ dáng nhìn rất hấp dẫn, Minh Nhan phát hiện cô không cách nào có thể chán ghét người này, tuy rằng cô ta rất có khả năng cướp mất em trai bảo bối của cô a. [BN: đây có thể xem là chị ấy ăn dấm chua hok nhĩ *hắc hắc*, NV: chưa biểu hiện rõ lắm đâu, xem tiếp dưới kia kìa *chỉ xuống dưới*]

Cô thật sự là một người đầy mâu thuẫn, rõ ràng lúc trước còn muốn giới thiệu bạn gái cho Minh Hiền, mà giờ thấy bạn gái thực sự của hân thì trực giác của cô lại cho biết rằng cô không thích bạn gái của hân, đây là cái tâm tình gì a?!

Mọi người trao đổi một chút, cuối cùng quyết định ngồi cùng bàn với nhau, không khí càng thêm náo nhiệt.

Sau khi ngồi xuống, mỗi người tự chọn món, rất nhanh đồ ăn đã được đem lên, nhìn Minh dụ dằng gắp thức ăn cho cô gái kia, còn nhìn cô ta cười dụ dằng. Trong lòng Minh Nhan không ngừng cảm thấy khó chịu, từng đợt từng đợt không dứt.

Rõ ràng muốn dời mắt đi chỗ khác, nhưng không hiểu sao cô vẫn cứ nhìn chằm chằm bọn họ.

Ngay cả Nhâm Hạo cũng nhận ra điều không ổn của cô, anh lấy tay nhẹ nhàng huých cô một cái mới khiến cô phục hồi tinh thần lại, cô quay đầu cười với anh, tỏ vẻ chính mình không có chuyện gì, rồi giả vờ vui vẻ

ăn món mà Nhâm Hạo gắp cho cô, trong lòng lại thầm cười nhạo chính mình, bản thân đúng là thần giữ cửa, lại còn xem em trai như tài sản riêng của mình, không cho người khác mơ ước. [BN: dấm có vẻ hơi nhiều rồi a, bao giờ chị mới nhận ra chị thích anh trời =.=, NV: aaaa, tuy thấy chị ăn dấm chua rất vui nhưng chị ko nhận ra tình cảm của mình thật tức nga >”

Bữa cơm này ngoài mặt trông rất vui vẻ, nhưng mỗi người có thực sự vui như ngoài mặt hay không, chỉ có chính họ mới biết.

Ngày hôm sau, hai cặp bọn họ cũng không hẹn mà gặp, khi gặp được ở chỗ xem phim thì kết quả đôi lứa lại biến thành bốn người cùng đi. Ngay cả cuối tuần đi leo núi cũng gặp, họ lại đi chung với nhau, còn mua vé nhóm, giảm chi tiêu không ít nha. Còn nếu trong lúc ăn cơm không gặp, thì trong lúc tản bộ sau khi ăn xong chắc chắn sẽ gặp, dù có không gặp lúc này, ắt vẫn là gặp nhau vào lúc khác.

Có đôi khi Minh Nhan thực hoài nghi Minh Hiên đã nhìn lén lịch trình, nghe lén điện thoại của cô, nếu không sao lại có thể trùng hợp được như vậy. Đi nơi nào cũng đụng phải nhau. [NV: *hắc hắc* đương nhiên không trùng hợp như vậy rồi ^___^!]

Cô cũng hỏi qua Hiên Hiên, nhưng hần trả lời lại cô một câu. “Cô có tưởng tượng quá mức không vậy.” Bất quá cô lại không phản bác, kỳ thật cô có thể nói lại, mà Hiên Hiên cũng chưa chắc nói lại cô, nhưng là mỗi lần cô cùng Hiên Hiên tranh cãi việc gì, cô đều ở thế hạ phong, thực làm cho người ta buồn bực.

Về sau cô cũng quen với việc bốn người cùng hẹn hò, dù sao cũng luôn gặp nhau, có đôi lúc cô hẹn, cũng sẽ hỏi bốn người gặp nhau ở chỗ nào.

19. Chương 19: Chuyện Tốt Bị Phá Hỏng

Ngày tháng trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt mà đã gần tới lúc tốt nghiệp, Minh Nhan không nghĩ đến việc sẽ vào công ty cha cô làm việc, chờ sau khi Minh Hiên tốt nghiệp rồi giao cho hần được rồi. Thầm nghĩ chính mình sẽ sống cuộc sống vô cùng đơn giản, mỗi ngày đi làm rồi tan tầm, rảnh rỗi không có việc gì thì đi yêu đương, hẹn hò, thật là tốt.

Cho nên cô tự mình liên hệ một công ty để thực tập làm trợ lý, đến khi vừa tốt nghiệp là có thể vào làm. Nhưng cô hơi phiền lòng về Hiên Hiên, hai ngày nay luôn có cuộc điện thoại lạ tìm hần. Hần lại có chút dấm chiêu nhìn cô, còn một bộ dáng muốn nói lại thôi, hỏi hần thì hần nói không có việc gì, thật làm người ta lo lắng.

Nhâm Hạo nói chờ sau khi cô tốt nghiệp bọn họ sẽ đính hôn trước, một năm sau sẽ kết hôn, cho nên thừa dịp hôm nay thứ bảy Nhâm Hạo có thời gian nên đưa hần về nhà để nói về chuyện bọn họ muốn đính hôn cho Hiên Hiên biết, như vậy hần là có vẻ chính thức đi.

Nhưng lúc về đến nhà lại không thấy Hiên Hiên ở nhà, mấy ngày nay Hiên Hiên luôn bề bộn nhiều việc, cũng không biết là đang bận chuyện gì, tựa hồ cũng không phải là hẹn hò, bởi vì gần đây cái cô gái tên là Y Y kia không ở đây, nghe nói là trong nhà có chút việc. Mời Nhâm Hạo ngồi xuống ghế sofa xong, lại đi vào phòng bếp rót cho hần ly nước trái cây.

“Hạo, ngồi chờ một lát Hiên Hiên sẽ về thôi, chờ hần về chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm. Thằng bé này cũng không biết gần đây đang bận chuyện gì mà ngày cuối tuần cũng không ở nhà nữa.” Minh Nhan vừa quở trách Minh Hiên, vừa ngồi xuống bên cạnh Nhâm Hạo.

“Không sao, con trai còn nhỏ luôn ham chơi.” Nhâm Hạo kéo tay cô qua an ủi.

“Ừ.” Cô nhu thuận gật gật đầu. Lập tức ngượng ngùng hỏi. “Anh nói cha mẹ anh có thích em không?”

Bọn họ đã hẹn ngày mai cùng đi gặp cha mẹ Nhâm Hạo nên Minh Nhan có chút lo lắng.

Nhâm Hạo cười ha ha ôm chầm cô, lấy tay chỉ mũi cô một chút, chế nhạo nói: “Con dâu xấu cũng phải đi gặp cha mẹ chồng, có phải có chút sợ hay không a. Yên tâm, em không cần sợ, bởi vì em một chút cũng không xấu. Ha ha.....”

Trên mặt Minh Nhan càng đỏ hơn, gắt giọng. “Đáng ghét. Người ta đang nói chuyện đứng đắn với anh nha.” Nói xong quật khỏi cái miệng nhỏ nhắn.

Nhâm Hạo thấy bộ dáng xinh đẹp của cô trong lòng vừa động, nâng gáy của cô lên hôn nóng bỏng. Minh Nhan mặc dù không quen hẳn nóng bỏng, nhưng bởi vì hắn là bạn trai của cô nên cũng mặc cho hắn hôn.

Nhâm Hạo càng hôn càng sâu, còn đem Minh Nhan áp ở trên sofa, tay cũng lần vào trong quần áo chạm đến chỗ mềm mại phía dưới kia. Minh Nhan bị hắn chạm vào đột nhiên nổi da gà lên, theo bản năng muốn đẩy hắn ra. [NV: ta ghét a =.=; BN:aaaaa

~~, mui mui á á á, bức xúc wá >”

Không đợi cô đẩy ra thì đã bị tiếng mở cửa làm hoảng sợ, Nhâm Hạo nhanh chóng buông cô ra, luống cuống tay chân giúp cô sửa sang lại quần áo, trong lòng âm thầm tức giận, sớm không về, muộn không về, cố tình về ngay lúc này, phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Vừa mới kéo lại quần áo thì Minh Hiền đã đẩy cửa mà vào, nhìn thấy trong nhà lại có thêm một người, đầu tiên là sững sốt, lại phát hiện môi Minh Nhan hơi sưng cùng vài sợi tóc có chút hỗn độn, nghĩ cũng biết hắn đã quấy rầy cái chuyện tốt gì, trong mắt hiện lên chút đau đớn.[BN: haizz

Hiên ca của mui, oa oa Y.Y]

“Hiên Hiền đã về à.” Minh Nhan có chút xấu hổ chào hắn, hy vọng hắn không nhìn ra thì tốt, nếu không thật xấu hổ, đều tại Nhâm Hạo không biết phân biệt tình huống.

“Uhm.” Minh Hiền rầu rĩ lên tiếng. Buông thứ trong tay ra rồi trở về phòng.

Minh Nhan vội vàng gọi hắn lại. “Hiên Hiền, chờ một chút. Chúng tôi có chút việc muốn nói với cậu.”

Minh Hiền nghe vậy quay đầu, trong lòng có một loại dự cảm không lành. Tựa như sẽ phát sinh một chuyện mà hắn không muốn chấp nhận.

“Uhm, việc đó, Nhâm Hạo nói sau khi tôi tốt nghiệp chúng tôi sẽ đính hôn. Cho nên muốn mời cậu ăn một bữa cơm, xem như chúc mừng sớm một chút.” Minh Nhan có chút ngượng ngùng giải thích.

Quả nhiên, Minh Hiền xoay người, thống khổ nhắm mắt lại, cô ấy chung quy không thuộc về mình, uống cho chính mình dùng hết sinh mệnh để yêu cô, nghĩ hết mọi biện pháp muốn giữ cô lại. Cắn chặt răng tận lực không lộ ra thống khổ, làm bộ bình tĩnh nói. “Đã biết, tôi không được khỏe, không muốn ra ngoài, hai người tự mình ăn là được rồi.” Nói xong cứng ngắc quay về phòng mình.

Minh Nhan bắt đắc dĩ thở dài, thật sự là đứa bé không bình thường. Ấy vậy nói với Nhâm Hạo. “Thực xin lỗi a, Hiên Hiền chỉ là có chút tính tình trẻ con. Anh đừng để ý a.”

Nhâm Hạo nhưng lại lộ ra tính tình tốt cười cười, còn không ngừng an ủi cô. “Không sao, hắn tức giận cũng phải, ai bảo anh muốn cướp đi chị gái xinh đẹp của người ta về làm bà xã làm gì. Chịu chút tức giận cũng là đáng, hắn không ra tay đánh anh thì anh đã phải niệm a di đà Phật rồi.”

Minh Nhan bị hắn trêu bật cười. “Em đây sẽ kêu Hiên Hiền đi ra đánh anh hai quyền là được, cho anh hết vẻ mặt không cam lòng.”

Khuôn mặt Nhâm Hạo xả ra một cái tươi cười thật to, ôm chầm cô, dịu dàng nói nhỏ ở bên tai cô. “Em nữ sao? Anh là chồng chưa cưới a.”

Minh Nhan ngượng ngùng đẩy hắn một chút. “Không biết xấu hổ, anh là chồng của

“Đương nhiên là chồng của em a, nếu chúng ta kết hôn, em chính là vợ anh, anh chính là chồng em. Sao, em còn chưa nghĩ đến a.” Nói xong còn làm ra bộ dạng hung ác ‘Em dám từ chối thử xem xem’.

Minh Nhan bị hắn trêu ngượng ngùng cúi đầu nói. “Còn chưa đính hôn, anh đã muốn kết hôn.”

“Anh còn ước gì không cần đính hôn, trực tiếp kết hôn, sớm có được em một chút.” Nói xong gắt gao ôm cô.

Minh Nhan để mặc hân ôm trong chốc lát, lại nghĩ tới Minh Hiên, có chút lo lắng, vì thế đẩy hân ra. “Vây thôi anh đi về trước đi, chúng ta cũng không đi ra ngoài ăn cơm, Hiên Hiên không vui, em đi dỗ nó, nó không được bình thường, em sợ một lát nó lại không chịu ăn cơm chiều a.”

Nhâm Hạo nhìn ra cô lo lắng vì thế gật gật đầu, ở bên môi cô hôn trộm một cái, liền chào từ biệt rồi đi về.

20. Chương 20: Biệt Ly

Minh Nhan nhìn theo bóng anh rời đi, sau đó liền đi đến cửa phòng Minh Hiên, nhẹ nhàng gõ cửa vài cái, hồi lâu vẫn không có người mở cửa. cô đành thử mở, phát hiện cửa không có khóa. Cô đẩy cửa mà vào, chỉ cảm thấy mùi rượu nồng nặc cả căn phòng, nhìn Hiên Hiên say rượu, cô nhú mày.

Chỉ thấy Hiên Hiên đang ngồi trên giường, bên cạnh là hai vỏ chai rượu đã hết, trong tay còn cầm một chai khác, ngửa đầu uống liên tục. Minh Nhan có chút buồn bực nhẹ nhàng bước đến, giật lấy chai rượu trong tay hân.

“Hiên Hiên cậu đang làm cái gì vậy, tại sao khi không lại vô duyên vô cớ uống nhiều rượu như vậy?” Không biết có phải do uống rượu nhiều quá hay không mà hai mắt hân đỏ ửng, vẫn những tia máu, Trong mắt Minh Nhan hiện lên tia đau lòng.

“Tôi không phải vô duyên vô cớ.” Minh Hiên thấy cô giật lấy chai rượu, cũng không giật lại, chỉ nhìn thật sâu vào mắt cô, nghiêm túc trả lời.

“Không phải vô duyên vô cớ, vậy cậu nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra mà cậu lại uống đến mức này, chẳng lẽ là cậu thất tình ư?”

Minh Hiên nhìn Minh Nhan, nhớ đến hình ảnh cô cùng tên họ Nhâm kia nùng tình mật ý, trong lòng một trận chua xót, hạ quyết tâm muốn cùng cô nói hết tất cả, hân vô cùng kiên định nói ra ba chữ. “Tôi yêu em.” [BN: ở đây là tỏ tình, nên chắc để em cho hay mọi người nhĩ ^.^]

“Ừ, cậu yêu tôi, rồi sao nữa?” Sau khi nói xong, Minh Nhan mới phản ứng lại những gì mà mình nghe được, vì thế ghen hòng trăn trối nhìn Minh Hiên.

Minh Hiên nhìn cô khế nhếch môi anh đào, rốt cuộc nhịn không được ôm lấy cô, hung hăng hôn lên làn môi mềm mại, dịu dàng mà cuồng dã.

Minh Nhan chỉ cảm trong miệng tràn đầy hương rượu, người cũng trở nên lâng lâng. Đến khi cô bị Minh Hiên áp đảo ở trên giường, quần áo trên người cũng bị hân thô lỗ xé rách, tiếng quần áo bị xé khiến thần trí Minh Nhan phút chốc tỉnh lại.

“Ba” một tiếng đánh khiến cho cả Minh Nhan và Minh Hiên đồng thời sửng sốt. Cô có chút ảo não nhìn tay mình, không dám ngẩng đầu nhìn Minh Hiên, cũng không biết bản thân thực sự đang sợ điều gì, giờ đây, điều duy nhất cô muốn chính là thoát khỏi tình huống này.

Cầm quần áo nhanh chóng chạy ra, cô chỉ bỏ lại một câu. “Cậu say rồi, đầu óc không được tỉnh táo, nhầm tôi là Trương Lộ Y. Tôi là chị cậu Tư Đồ Minh Nhan, thôi đừng nghĩ nữa, ngủ đi, tỉnh lại sẽ thấy khỏe hơn đó.” Nói xong, chỉ còn biết chạy trốn, rời khỏi phòng của Minh Hiên.

Minh Hiên nhìn cô xoay người rời đi, cửa phòng đóng lại, chưa sót thì thảo tự nói. “Tôi biết em là Tư Đồ Minh Nhan, người tôi yêu chính là em, vẫn không được sao? Hân ta có thể hôn em, tôi tại sao lại không thể? Cảm tình giữa tôi và em, mười năm trời, thực không bằng mấy tháng với hân sao?”

H nhìn chằm chằm cánh cửa nửa ngày, tuyệt vọng thều thào. “Tư Đồ Minh Hiên, người hãy từ bỏ đi, từ bỏ đi, hãy để cô ấy ra đi.”

Nói xong, hân đứng dậy đi vào phòng tắm, mở vòi nước ra rồi cứ thế, để cho dòng nước chậm rãi buông xuống. Trên mặt hân ướt đẫm, là nước vòi sen hay chính là những giọt nước mắt, đau lòng, chua xót.

Ngoài cửa sổ dường như cũng hiểu được lòng người mà nổi lên cơn mưa rất to, từng hạt, từng hạt, ngày càng nặng hơn, lạnh hơn, tựa như khóc cho hân, cho những giọt nước mắt không thể chảy ra trong lòng hân, cho những gì mà hân đã không thể nói ra.

Sau đêm đó, cô và hắn, không ai nhắc lại chuyện đã xảy ra, giống như nụ hôn kia cùng câu nói “Tôi yêu em” chưa bao giờ xuất hiện. mà trong lúc đó, họ vẫn xưng hô chị em. Nhưng chỉ có họ mới biết được, Minh Nhan đã không còn như trước, cô luôn rất cẩn thận, không hề đùa giỡn với hắn, cùng không còn những cái ôm, hay những nụ hôn nhẹ hôn nào nữa.

Những cử chỉ cẩn thận, e dè của cô càng khiến lòng Minh Hiền thêm chua xót, hắn thực không biết làm thế nào để có thể phá vỡ tình trạng này, nhưng... hắn không hối hận, không hối hận đã nói yêu cô, cũng không hối hận đã hôn cô. Hắn chỉ không muốn thấy cô e dè, dùng thái độ đó đối xử với mình, có lẽ đã đến lúc hắn nên ra đi.

“Tôi quyết định đi Mỹ du học, sau khi thi đại học ở đây xong, chắc có lẽ... sẽ đi ngay.” Lúc ăn cơm chiều, sau khi Minh Hiền ăn no, buông đũa trong tay, bình tĩnh nói ra một tin như bom nổ.

Minh Nhan bị một quả bom kia của hắn làm cho đầu óc trống rỗng.

“Cậu muốn đi du học. Cậu đi cùng với cô gái họ Trương kia sao?” Minh Nhan tựa hồ không tin vào tai mình, một lần nữa xác định lại.

“Phải, tôi đã đăng ký trường rồi, tốt nghiệp xong sẽ đi, làm quen trước với môi trường.” Minh Hiền không phải đang cùng cô bàn bạc, mà chỉ là thông báo kết quả cho cô.

“Hiên Hiền sao cậu lại đột nhiên lại muốn đi du học? Không phải là cậu đang giận chị chứ?” Minh Nhan có chút vội vàng hỏi.

“Không phải đột nhiên muốn đi, tôi s quyết định này, chính là lo lắng cô ở một mình, không ai chăm sóc. Hiện tại cô đã có Nhâm Hạo chăm sóc, tôi cũng yên tâm.” Minh Hiền chậm rãi giải thích, lúc nhắc đến Nhâm Hạo, trong mắt thoáng hiện lên tia đau đớn.

“Cậu đừng đi có được không?” Cô nhìn hắn, muốn lên tiếng giữ lại nhưng lại không thể nói ra khỏi miệng, cô không thể ngăn cản hắn đi cùng bạn gái, nghe nói cả nhà cô gái ấy đều di dân sang Mỹ.

“Cậu chuẩn bị xong hết chưa?” Do dự một lúc, tiếng giữ lại thủy chung không nói nên lời.

Minh Hiền thất vọng cười khổ, gật gật đầu, xoay người đi trở về phòng. Nằm trên giường, nhìn lên trần nhà, trong lòng hắn không ngừng hỏi chính mình, thất vọng sao, nhưng vì sao lại cảm thấy thất vọng? Chẳng lẽ còn hy vọng cô giữ hắn lại sao? Nếu cô lên tiếng giữ hắn ở lại, phải chăng bản thân sẽ bỏ hết tất cả mà ở lại bên cô? Hắn vẫn không thể bỏ được hay sao?

Còn Minh Nhan, cô không nghĩ sẽ có khả năng này, cô cảm thấy chính mình không nên ích kỷ ngăn cản em trai, nếu hắn muốn đi, nên để hắn đi. Cho dù chính cô, thực sự không hề muốn như vậy.

Vì vậy, một tháng sau, Minh Hiền lên máy bay sang Mỹ du học, cô lại nói mình bận phỏng vấn, không thể ra tiễn. [BN: haizz

, tội anh quá ==, NV: ô...ô... thương tâm a *rút khăn giấy liên tục lau nước mắt*]

21. Chương 21: Trâu Già Gặm Cỏ Non

Ba năm sau — Công ty mậu dịch Kiến Tường sản xuất trà, Minh Nhan cùng Tân Văn đang vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

“Minh Nhan, cậu nghe nói gì chưa? Công ty chúng ta bị tập đoàn Mạc thị của Mỹ thu mua, nghe nói hôm nay phái một tổng tài mới đến đây.” Tân Văn thần bí hề nằm úp sấp bên tai Minh Nhan nói.

“Vậy thì thế nào? Liên quan gì đến mình?” Minh Nhan một bộ dáng thờ ơ, dù sao cô chỉ là một trợ lý của quản lý, tổng tài đổi hay không đổi cũng có quan hệ gì đến cô đâu.

“Nghe nói tổng tài mới rất trẻ tuổi, chỉ mới có hai mươi ba tuổi nga. Nhưng lại rất tuấn tú.” Tân Văn một bộ biểu tình mê trai.

Minh Nhan liếc cô một cái xem thường. “Được rồi bớt mê trai đi, tiểu thư cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, còn muốn trâu già gặm cỏ non sao?” Hai mươi ba tuổi so với các cô còn nhỏ hơn hai tuổi, so với Hiền Hiền

còn lớn hơn hai tuổi, nghĩ đến Hiên Hiên, đã hai tháng không gặp, cũng không biết hẳn bây giờ đang bận chuyện gì.

“Uy, cậu nói nhỏ chút, không biết tuổi là bí mật của các cô gái sao, sao có thể lớn tiếng nói ra tuổi của người ta chứ? Nếu tổng tài mới nhậm chức có thể coi trọng mình thì mình cũng không ngại trâu già gặm cỏ non, huống chi tâm lý của người ta còn chưa đến mười tám tuổi đâu.” Tân Văn nói xong còn xấu hổ cúi đầu, Minh Nhan nhìn thấy xém chút ói ra. [BN: mụi là mụi nhìn chị này, mụi choáng a @@, NV: *haha* để chị ấy tự sướng chút mà =]]]

“Ác, cậu đừng làm động tác ghê tởm như vậy được không, làm mình sắp ói ra rồi.” Minh Nhan thật nhanh dời mắt vô vô ngực, lại uống một ngụm trà, cùng cô ấy quen biết gần cả đời mà đôi khi vẫn chịu không nổi bệnh mê trai của cô ấy.

“Thiết, cậu thực không có ánh mắt thương thức. Đúng rồi Minh Nhan a, cậu tính chừng nào mới đem một thân đồ cổ của cậu đổi lại a. Bộ dạng như cậu bây giờ đừng mong đời này có thể gả ra ngoài.” Tân Văn nhìn trang phục của cô ấy rồi nhúu mày.

Cô ấy một thân áo dài tay màu đen bảo thủ, đem tất cả dáng người rất tốt đều che dấu, tóc cũng quấn lên đỉnh đầu, trên mặt còn đeo cặp kính mắt to viền đen, đem cả khuôn mặt che khuất một nửa, hoàn toàn đem vẻ xinh đẹp của cô giấu đi.

Lúc tốt nghiệp từ ba năm trước đây Minh Nhan đã cùng bạn trai chia tay, sau lại bị thủ trưởng nơi làm việc quấy nhiễu tình dục, rồi chuyển tới công ty các cô cùng cô bắt đầu lại, liền như vậy đến bây giờ.

Nếu không phải đã gặp qua cô ấy thời đại học xinh đẹp thế nào thì chắc cô sẽ cho rằng cô ấy là một bà cô không ai lấy.

Minh Nhan theo ánh mắt của cô ấy nhìn trang phục trên người, không cho là đúng nói. “Có cái gì không ổn sao? Mình cảm thấy như vậy rất tốt a, có thể tránh đi rất nhiều phiền toái.”

Tân Văn có chút dăm chiêu nhìn Minh Nhan, cuối cùng nhịn không được mở miệng muốn khuyên nhủ cô. “Minh Nhan a, cậu vẫn là không có cách nào khác thoát khỏi bóng ma bị quấy nhiễu tình dục ở nơi làm việc lúc trước sao? Nghe nói tên chủ nhiệm Lí kia có lần trên đường về nhà bị gặp cướp, còn không cẩn thận bị đánh gãy một bàn tay, lại tra ra hắn tham ô công quỹ, thu chịu tiền boa v.v... dù sao một đồng tội danh thật lớn, đời này cũng đừng mong ra khỏi tù. Minh Nhan, cậu.....”

“Dừng, dừng.....” Minh Nhan nhanh chóng cắt đứt cô, còn nghe cô ấy nói tiếp chắc lát nữa sẽ không cần làm việc mà trực tiếp tan tằm luôn quá.

“Tân Văn tiểu thư, xin cho tại hạ đình chính một lần, không phải là quấy nhiễu tình dục nơi làm việc gì cả mà chỉ là có một sắc quỷ không cẩn thận để tay hắn lên vai mình, bị mình một phát nắm vai quật ngã văng ra ngoài, sau đó mình không muốn thấy hắn nên đã từ chức. Cho nên trong lòng mình không có bóng ma gì cả. OK? Còn nữa mình muốn làm việc, giờ cơm trưa chúng ta sẽ gặp lại. Bye.” Nói xong lưu loát đứng dậy, cầm cái ly về văn phòng của cô, để lại Tân Văn một mình ghen ngào vì chưa nói lại được câu nào.

Người lãnh đạo trực tiếp đang họp ở trên lầu, cho nên có nửa tiếng rảnh rỗi, tính thời gian cũng có thể đã trở lại rồi. Tuy rằng quản lý Thiệu tính tình rất tốt, nhưng mình cũng không thể quá đáng, dù sao giờ cũng là giờ làm việc, nếu còn cùng Tân Văn nói chuyện thêm chút nữa cũng không hết, nhiều chuyện là năng lực của phụ nữ, cứ tuôn trào mãi không gì cản nổi. Ai..... Quen bạn mà không để ý a, tự mình mê trai thì thôi đi còn không quên lôi kéo cô.

Trở lại chỗ ngồi nhanh chóng xem hành trình buổi chiều của quản lý một chút, cần gọi điện thoại xác nhận thì gọi điện thoại xác nhận, cần đặt trước nhà hàng thì đặt trước nhà hàng, bận bịu một lúc, rốt cục cũng xong rồi, vừa lòng thu dọn. Lại lấy ra một cái báo biểu bắt đầu dự toán phân tích, tuy rằng quản lý Thiệu không bảo cô làm việc này nhưng dù sao cũng nhàn rồi, có thể học thêm cái gì thì học thêm cái đó một chút, sau khi Hiên Hiên trở về cũng sẽ giúp được hắn nhiều việc mặc dù cô đối với mấy thứ này một chút hứng thú cũng không có.

Lời tác giả: Thật có lỗi do không viết nhiều ngôn tình đô thị nên viết có chút hỗn loạn, mong các bạn thứ lỗi a, nếu có chỗ nào không tốt sẽ chậm rãi sửa lại, chậm rãi trau chuốt.

22. Chương 22: Việc Lấy Vợ Của Tôi

Mười một giờ rưỡi, quản lý Thiệu rất cuộc đã trở lại, có chút đắm chiêu liếc mắt nhìn Minh Nhan một cái, nói là chiều nay phải đi công tác đột xuất nên tất cả các hành trình đã dự định đều phải hủy bỏ, ngoài ra, hần còn phải chuẩn bị một ít tư liệu nữa, hai người bận rộn cả buổi, cho đến buổi chiều, tất cả mới được chuẩn bị xong, quản lý Thiệu nhìn đồng hồ, áy náy nói với Minh Nhan.

“Làm mãi tới giờ này, thật ngại quá, khiến cô không kịp ăn sáng, thôi như vậy đi, còn một lúc nữa tôi mới đi công tác, hay tôi mời cô đi ăn cơm trưa được không?”

Thứ nhất Minh Nhan cảm thấy Thiệu Cách là một cấp trên rất hòa nhã, thứ hai cô quả thật có chút đói bụng, không từ chối mà trên gheo nói. “Quản lý mời tôi ăn cơm, vậy tôi cần phải chọn một nhà hàng sang trọng một chút a.”

Thiệu Cách vừa nghe cũng vui vẻ. “Nhưng tôi phải suy nghĩ lại một chút, tôi còn phải dành dụm cho việc lấy vợ của tôi sau này nữa a.” Nói xong còn giả vờ đang suy nghĩ.

Minh Nhan vừa thấy liền tròn mắt, cô hoàn toàn không nghĩ tới quản lý Thiệu lúc nào cũng nghiêm túc mà giờ đây lại có thể cùng cô nói đùa a.

Thiệu Cách giả vờ suy nghĩ xong ra vẻ xảo quyết nói. “Như vậy đi, dù thế nào tôi cũng mời cô đi ăn cơm, bất quá nếu sau này tôi không l được vợ thì cô phải chịu trách nhiệm nha.”

Minh Nhan nghe xong, cười nói. “Quản lý nói đùa, điều kiện của quản lý tốt như vậy, thiếu gì cô gái muốn gả cho anh, cần gì tôi phải chịu trách nhiệm a.”

Thiệu Cách vừa nghe liền từ chối cho ý kiến, nói tiếp. “Thôi đi trước ăn cơm đi, nếu không đi sẽ không kịp, bữa tiệc quý giá của cô sẽ bị ngâm nước nóng* a.” Minh Nhan chỉ cười, rồi nhanh chóng cùng hần song song đi xuống.

*ngâm nước nóng: bị gián đoạn, giống kế hoạch bị phá vỡ do một việc gì đó nha mọi người ^.^

Trước khi Minh Nhan lên xe, cô liền tìm chốt cài dây an toàn, đây là thói quen nhiều năm qua, nếu cần phải đi nhờ xe của người khác, việc đầu tiên cô làm luôn là tìm vị trí của chốt cài dây an toàn. Bởi vì cô không muốn lại rơi vào trường hợp không tìm được chốt an toàn, cũng không muốn nhớ lại đã từng có một người con trai nói với cô. “Ngồi thêm vài lần, tự nhiên sẽ biết” mà kết quả là trong xe hần không bao giờ có sự tồn tại của cô.

Thiệu Cách không ngừng thay đổi đề tài trò chuyện cùng cô, bên trong xe, không khí thực nhẹ nhàng, thoải mái. Thiệu Cách nhìn Minh Nhan đang ngồi bên mình nở nụ cười tươi không chút đề phòng thì trong lòng hần cảm thấy vô cùng ấm áp. Từ sau lần đi Mỹ công tác trở về, hần luôn giả vờ có ý hoặc vô tình quan sát cô trợ lý có vẻ cũ kỹ này của hần.

Nhớ lại đợt đi công tác đó, hần thực toát cả mồ hôi, hần vô ý làm đổ cà phê lên bộ tây trang của mình, nhân viên phục vụ của khách sạn lại đưa nhầm đồ của hần đến phòng khác, trong khoảng thời gian ngắn, thực không biết là đã đưa đến phòng nào, mà hần cũng không có khả năng tìm hết các phòng, nhưng một giờ sau hần cần phải đi tham gia một buổi hội nghị, đành phải gọi điện thoại cho cửa hàng đem đến một bộ đồ mới, bốn mươi phút sau, quần áo được đưa đến, hần mặc thử nhưng không vừa, nếu gọi thêm một bộ nữa chỉ sợ cũng không kịp, nếu như mặc một bộ tây trang không phù hợp đi dự hội nghị, xấu mặt chỉ là việc nhỏ, chủ yếu là đối phương là người rất chú trọng vẻ ngoài, có khả năng sẽ cho rằng hần không tôn trọng họ, mà như vậy, dự án hợp tác mấy trăm vạn này cũng sẽ đi luôn a.

Trong lúc không còn đường nào để xoay sở, Minh Nhan liền đem quần áo trên người hần ước lượng một chút, sau đó cầm lấy kéo, xoát xoát xoát mấy đường, rồi dùng kim may lại, một chút, lúc cô làm xong cũng vừa đúng hai mươi phút.

Khi hần mặc quần áo vào lần nữa, chẳng những vừa người, mà còn thể hiện ra khí thế phi phàm của hần. Hần thực không thể không kính trọng cô trợ lý này thêm vài phần, lúc trước vẫn nghĩ cô là một phụ nữ bảo thủ, một người chỉ biết làm việc bình thường. Mà lúc đó hần chọn cô làm trợ lý của mình cũng vì lý do này, hần không muốn tối ngày phải đối mặt với những cô trợ lý chỉ biết ăn diện, cũng thực không thể ngờ rằng cô lại có thể làm được những việc này.

Theo hần quan sát, cô có thể trong vòng một khoảng thời gian ngắn mà sửa được một bộ tây trang đẹp như vậy, hần là có nghiên cứu về việc may mặc, thời trang, mà tại sao cô lại không phát triển phương diện này? Đối với tương lai đầy hứa hẹn như thế, tại sao cô lại chịu làm một chức trợ lý nho nhỏ tại nơi này?

Trải qua một thời gian quan sát, cô trợ lý này thực đem lại nhiều bất ngờ cho hần, cô pha cả phê đều rất có nghệ thuật, tốn nhiều thời gian công sức, mà hần chưa từng yêu cầu cô phải làm như vậy, thậm chí đây cũng không phải là công việc của cô, đơn giản chỉ là hần không có thư kí, nên lúc hần vừa đến văn phòng, cô luôn đưa đến một tách cà phê, luôn rất đúng lúc.

Mà khi hần bận rộn, bỏ lỡ bữa ăn, cô lại nhờ người đem lên cho hần một hộp cơm, vừa tiện lợi mà cơm vẫn còn nóng. Hần không thể không bội phục của sự tỉ mỉ của cô, được cô chăm sóc thực hạnh phúc biết bao, bởi vì cô chưa bao giờ tranh công với người khác, giống như tất cả đều là việc mà cô phải làm.

Dần dần, hần phát hiện cô là một người rất ấm áp, chỉ cần ở cùng với cô, mọi người liền cảm thấy được sự ấm áp đó, mà hần cũng không ngoại lệ hưởng thụ sự ấm áp mà cô mang lại, chỉ đơn giản là một nụ cười ấm áp, một câu dặn dò thân thương của cô đã khiến trong đầu hần chậm rãi hình thành ý niệm muốn ở bên cô cả đời.

Mà cô tựa hồ đối với phương diện tình cảm lại thực trì độn, hần ám chỉ rõ ràng với cô vài lần, cô cũng không hề có phản ứng. Ngay cả khi thái độ đối đãi của hần thay đổi từ đồng sự giữ lễ chuyển thành bạn bè ân cần hỏi thăm với cô, mà cô cũng không phát giác ra điểm khác thường, vẫn cứ bình chân như vại.

Xem ra biểu hiện của hần vẫn chưa đủ rõ ràng, vốn hần định thực hiện thêm vài động tác theo đuổi như thường xuyên hẹn cô cùng đi ăn cơm tâm sự, lại không nghĩ tới công ty bị tập đoàn khác mua lại, tổng tài mới nhậm chức lại bắt hần làm việc tối mắt tối mũi, căn bản không còn thời gian để hẹn hò, khó khăn lắm mới làm xong, lại không hiểu vì sao tiếp tục phái hần đi công tác, tất cả kế hoạch mà hần vạch ra để theo đuổi cô đành phải gác lại. May mắn hôm nay có chút thời gian mời cô đi ăn trưa.

Lời tác giả: Viết không tốt, xin thứ lỗi, thứ lỗi a!!!

23. Chương 23: Gặp Lại Rất Vui Vẻ

Đi vào trong một nhà hàng có vẻ nổi tiếng, hần trong lúc vô ý đã từng nghe cô nói rất thích ăn món ăn ở nhà hàng này, liền âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Hôm nay vừa lúc có cơ hội mời cô đi ăn, chọn món ăn xong, hai người ngồi tán gẫu chờ món ăn mang lên. Đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng nói trầm thấp mang theo ý cười của một người đàn ông:

“Thực trùng hợp, quản lí Thiệu, cư nhiên lại gặp được ở trong này.”

Thiệu Cách cùng Minh Nhan đồng thời ngẩng đầu nhìn mới phát hiện một người đàn ông mặc âu phục màu xanh đen đứng bên cạnh, chỉ đứng một chỗ cũng có một cỗ phong phạm trầm ổn, trên sống mũi là kính mắt viền vàng lại tô thêm phần tao nhã cho hần.

Thiệu Cách ngăn ra, liền phản ứng cực nhanh đứng dậy, cười chào hỏi. “Tổng tài, không ngờ lại gặp ở nơi này, đến ăn cơm sao?”

Mạc Dịch Hiên gật gật đầu, đáp. “Đúng vậy, tôi hẹn người ta cùng dùng cơm tại đây, không nghĩ tới phải đợi lâu thế này.” Nói xong quay đầu nhìn về phía Minh Nhan, lễ phép hỏi. “Vị tiểu thư này có lẽ là bạn gái của quản lí Thiệu rồi, hần hạnh , tôi là Mạc Dịch Hiên.” Nói xong vươn tay ra. [NV: cũng là Hiên sao? Nghe quen quen nga *hắc hắc*, BN: mà mặt thấy anh ấy hỏi như vậy, miệng cười nhưng lòng căng lắm nha =]]]

Minh Nhan cũng lễ phép đưa tay bắt lại, một bên giải thích nói. “Chào tổng tài, tôi là Tư Đồ Minh Nhan, không phải bạn gái quản lý Thiệu, chỉ là trợ lý của anh ấy mà thôi.”

Thiệu Cách cũng nhanh nhẩu giải thích. “Bởi vì chiều nay tôi phải đi công tác, cô Tư Đồ vì giúp tôi sửa sang lại tư liệu cần cho chuyến công tác mà chưa ăn cơm, cho nên tôi mời cô Tư Đồ ăn bữa cơm trưa để bồi thường. Nếu tổng tài không ngại vậy cùng chúng tôi dùng cơm đi.” Câu cuối cùng này chỉ là giả vờ khách khí, nghĩ rằng tổng tài đại nhân tới nơi này nhất định là có hẹn với người khác, chắc sẽ không cùng bọn họ dùng cơm.

Mạc tổng tài nghe vậy gật gật đầu, lập tức nói. “Nếu hai vị không ngại, tôi đây liền quấy rầy.” Nói xong nhìn về phía Minh Nhan. [BN: anh vô đối wá =]], NV: tỷ ngất]

Minh Nhan nghĩ rằng hẳn nhất định sẽ uyển chuyển từ chối, không ngờ hẳn lại đồng ý, trong lòng âm thầm kinh ngạc, thấy hẳn nhìn về phía mình, trong lòng cả kinh, vội vàng nói. “Không ngại, không ngại, tổng tài mời ngồi.” Mạc Dịch Hiên nói tiếng cảm ơn xong liền ngồi xuống, gọi bồi bàn tới kêu thêm vài món ăn.

Lần đầu tiên Minh Nhan gặp Mạc tổng tài, trong lòng nghĩ hẳn quả thật rất đẹp trai a, xem ra cô nhóc Tân Văn kia lại sắp mê trai rồi, nếu như cô ấy biết được mình cùng ăn cơm với tổng tài, cô ấy có thể ghen tị đến chết hay không a.

Nghĩ đến bộ dạng Tân Văn ảo não đấm ngực dậm chân thì Minh Nhan không khỏi nhếch nhếch miệng lên. Thiệu Cách cùng Mạc Dịch Hiên không khỏi nhìn có chút ngây ngời, cũng may có bồi bàn mang món ăn lên, bọn họ mới xấu hổ thu hồi ánh mắt, mà Minh Nhan vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình nên đối với chuyện vừa rồi không hề có cảm giác.

Sau khi đồ ăn đã mang lên Minh Nhan mới phát hiện Mạc tổng tài thể nhưng lại chọn một phần tôm luộc, ánh mắt thèm thuồng của cô âm thầm nuốt ngụm nước miếng, rất thèm nga, đã lâu chưa được ăn. Từ sau khi Hiên Hiên đi du học, bởi vì không có người bóc vỏ tôm cho cô, cho nên không ăn lần nà

Mà lúc sang thăm Hiên Hiên, bởi vì cô bận công việc, mà Hiên Hiên phải vội vàng đi học, mỗi lần đều là quay lại vội vàng, rất ít có cơ hội cùng ngồi ăn bữa cơm.

Bây giờ nhìn món tôm luộc mà cô thích nhất, Minh Nhan cảm thấy cô đã sắp chảy nước miếng, nhưng là trước mặt người lãnh đạo trực tiếp cùng ông chủ lớn của công ty, nước miếng này nhất định không thể chảy ra. Cho nên cô liều mạng nuốt nước miếng, mệnh lệnh cho ánh mắt chính mình quay về trên đĩa cơm, vùi đầu mà khổ ăn.

Cô đang đấu tranh tư tưởng cùng cơm thì đột nhiên trước mắt nhoáng lên một cái, trong bát của cô xuất hiện một con tôm luộc còn nguyên mà cô thích nhất cũng hận nhất.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn tổng tài đại nhân chính là đang cười dài nhìn cô, thấy cô ngẩng đầu liền nói. “Tôi thấy cô Tư Đồ vừa rồi nhìn chăm chăm nó, nên nghĩ cô rất thích ăn, liền tự chủ động gấp cho cô một con, cô Tư Đồ thích ăn chứ?”

Minh Nhan theo bản năng oán hận trả lời. “Không, kỳ thật là tôi hận nó.”

“Nga? Hận nó a.” Mạc Dịch Hiên buồn cười nhìn cô, sau đó giúp cô lấy con tôm trong chén ra, nhàn nhã bóc vỏ.

Minh Nhan nhìn ngón tay thon dài của hẳn bóc ra thịt tôm trắng như tuyết, lại bắt đầu chảy nước miếng, rất muốn cắn một ngụm nga.

Sau khi hẳn bóc xong lại thả vào bát của cô, mỉm cười hỏi. “Vậy bây giờ nó có đáng yêu hơn một chút hay không?”

Minh Nhan hí hửng, thiếu chút nữa hoan hô ra tiếng, một bên đem thịt tôm chấm nước chấm, một bên trả lời. “Đáng yêu hơn. Uhm, ăn thật ngon nga”.

Vừa nuốt xuống thì con tôm thứ hai đã được bóc xong đưa đến. Minh Nhan không chút suy nghĩ trực tiếp gấp rồi chấm, sau khi bỏ vào miệng mới đột nhiên nhớ tới có chút không thích hợp, vì thể nhanh chóng nuốt thịt tôm trong miệng xuống, lắp bắp hỏi. “Tổng tài, anh vì cái gì? Uhm, cái kia.....” Thật sự là ngưỡng ngừng hỏi ra miệng, cũng không thể hỏi người ta là sao anh lại biết tôi không biết bóc vỏ tôm a.

Mạc Dịch Hiền dường như nhìn thấu cô muốn nói cái gì liền nói tiếp. “Ha ha, tôi có một người chị cũng giống như cô, thích ăn tôm luộc nhất, lại không biết bóc vỏ tôm, cho nên mỗi lần nhìn thấy trên bàn cơm có món này đều sẽ xuất hiện cái loại biểu tình vừa thích vừa hận như cô lúc này. Cho nên tôi mới biết đấy chứ. Ha ha, cô yên tâm ăn đi, tôi cũng đã lâu không bóc vỏ tôm cho cô ấy, cô coi như là thành toàn cho tôi, để tôi ôn lại không khí gia đình ấm áp một chút đi.”

Minh Nhan vừa nghe liền xả ra một cái mím cười thật to, cười nói. “Rất trùng hợp nga, tôi cũng có một em trai, mỗi lần ăn tôm đều là nó bóc cho tôi. Nó còn có thể làm lẩu thái, nó làm đồ ăn đặc biệt rất ngon.....” Minh Nhan vừa nhắc tới Minh Hiền liền bắt đầu thao thao bất tuyệt nói hần tốt thể này thể kia.

Mạc Dịch Hiền gật gật đầu, tỏ vẻ hần phi thường cảm thấy hứng thú, còn không quên sấp vào một hai câu, nói chị gái hần như thế này, như thế kia. Trong tay cũng không dừng động tác bóc tôm. Một mâm tôm có hơn phân nửa đều đến miệng Minh Nhan. [NV: *oạch*, chị Nhan thật hồn nhiên a

; BN: cũng bởi hồn nhiên mà sau này chị bị anh... haha, mọi người chậm rãi đón đọc mấy chap sau cho nó hứng thú a =]]]

24. Chương 24: Hiền Lành

Cô cùng Mạc tổng tài trò chuyện với nhau thật vui vẻ, trông hoàn toàn không giống như là lần đầu tiên gặp mặt, mà Minh Nhan cũng quên luôn người đang trò chuyện với cô là tổng tài của Mạc thị mà chỉ xem như đang bàn luận với một người bạn bình thường.

Thiệu Cách hoàn toàn choáng váng, mọi người đều nói Mạc tổng tài tuy rằng ngoài mặt ôn hòa nhưng thật ra lại là một người rất lạnh nhạt, nhưng bây giờ nhìn bộ dáng hần cùng Minh Nhan chuyện trò vui vẻ, chẳng những không hề có một chút bộ dáng lạnh lùng mà còn giống như một chàng trai bên cạnh nhà vô cùng thân thiết.

Hơn nữa, hần còn có một loại cảm giác kỳ quái, hai người ngồi đối diện thực không giống như mới lần đầu gặp mặt, mà như là người quen biết đã hơn mười năm, mỗi động tác mỗi ánh mắt đều rất ăn ý, căn bản không có chỗ cho hần xen vào. Đặc biệt thái độ Mạc tổng tài đối đãi với Minh Nhan, giống như là đối đãi với bạn gái yêu mê của mình, khóe môi nhếch lên tươi cười sùng nịch, động tác trên tay ôn nhu, phẳng phất như gió xuân lướt qua mặt.

Hần cảm giác được có nguy cơ đang tới gần a. Mạc tổng tài đối đãi với Minh Nhan tuyệt không đơn giản, mà thần thái cùng ngữ điệu của Minh Nhan giờ phút này hần cũng chưa từng thấy qua trước đây, lộ ra phong thái của một cô gái kiêu diễm, tự nhiên mà nhẹ nhàng, thanh thoát. Thực sự không phải là hiện tượng tốt, hần cần phải nhanh chân hơn, nếu không hần có cảm giác Minh Nhan rất nhanh sẽ bị cướp mất.

Sau khi ăn cơm xong, Thiệu Cách nhanh chóng nói lời từ biệt với Mạc tổng tài, kéo Minh Nhan lên xe trở về, trên đường về, Thiệu Cách dò hỏi. “À, Minh Nhan, cô cùng Mạc tổng tài từng gặp nhau sao?”

Minh Nhan không hề nghi ngờ hần, tâm tình tốt trả lời. “Không có a, hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp Mạc tổng tài, không ngờ Mạc tổng tài tuổi còn trẻ đã có năng lực như vậy, mà đáng quý nhất là con người lại hiền lành, thực giống như cậu nhóc nhà bên cạnh a.” Nhớ tới cuộc nói chuyện của mình cùng Mạc tổng tài lúc này, kìm không được khóe miệng cong lên.

Thiệu Cách có chút khó chịu chăm chú lái xe, không nói tiếp, trong lòng lại phản bác. “Hần mà hiền lành sao? Câu này mà để đối thủ trên thương trường của hần nghe được, sẽ lấy dao cắt lưỡi cô mất. Hần chính là một nhân vật ngoan độc, ăn tươi nuốt sống người ta, chỉ có cô mới nói hần hiền lành, mà có lẽ chỉ ở trước mặt cô hần mới hiền lành mà thôi.”

Trở lại công ty, đơn giản giao phó vài việc xong thì Thiệu Cách phải đi công tác, hần dự định là ngay sau khi đi công tác trở về sẽ trực tiếp thổ lộ với cô, tránh để đêm dài lắm mộng.

Ngay sau hôm Thiệu Cách đi công tác, Minh Nhan liền nhận được điện thoại của quản lý bộ phận nhân sự, nói là tổng tài vừa mới nhậm chức nên có rất nhiều công việc còn chưa quen, cần một nhân viên đã quen thuộc mọi chuyện của công ty giúp đỡ, vừa lúc quản lý Thiệu đi công tác, hỏi cô có muốn đi giúp tổng tài hay không, mấy ngày nay nếu tăng ca đều sẽ có cấp phí tăng ca.

Minh Nhan nghĩ đến ở chung với Mạc tổng tài rất hợp, dù sao cô cũng nhàn rỗi liền đồng ý. Chỉ đơn giản thu dọn một ít thông tin cần mang theo.

Đi đến bên ngoài phòng tổng tài, nói rõ với nam thư ký của hần mình là tới trợ giúp, thư ký ngắc đầu cẩn thận xem xét cô một phen, vẻ mặt mang theo chút khó hiểu, sau đó nói cô tự mình gõ cửa đi vào, tổng tài đang chờ cô trong đó.

Chờ cô? Cô chỉ là một trợ lý giúp việc nho nhỏ, tổng tài đại nhân lại chờ cô sao, vị thư ký này thực quá khách khí rồi.

Mặc dù trong lòng thắc mắc, nhưng ngoài mặt vẫn lộ vẻ mỉm cười vui vẻ, gật gật đầu gõ cửa.

Nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng “Mời vào”, cô mới đẩy cửa đi vào. Thấy tổng tài đang nghe điện thoại, lấy tay ý bảo cô ngồi xuống trước. Liền ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh bàn chờ hần nói chuyện điện thoại xong.

Tổng tài dùng tiếng Pháp để nói chuyện điện thoại, cô chỉ biết một chút tiếng Pháp, trên cơ bản nghe không hiểu hần đang nói cái gì, cái này Hiên Hiên giỏi hơn cô nhiều. Chưa nói đến giọng nói của tổng tài thật có chút giống Hiên Hiên chỉ nhìn kỹ dáng người, khuôn mặt đều rất giống, cái mũi, cái miệng cũng có tám phần tương tự. Ha ha người không biết còn tưởng rằng bọn họ là anh em ấy chứ.

Minh Nhan ở trong lòng thầm cười nhạo ý nghĩ buồn cười của mình, vật có vật giống nhau thì người cũng có người tương tự, có gì kỳ quái đâu. Mà Hiên Hiên cũng không mặc tây trang hay đeo caravat, hần nói mặc vậy không được tự nhiên, hơn nữa thị lực của Hiên Hiên rất tốt, căn bản không cần mang mắt kính, mà kiểu tóc cùng màu tóc của hai người cũng không giống nhau. Cho nên họ vẫn có rất nhiều điểm khác nhau. Minh Nhan tự tìm lý do phủ định ý nghĩ vừa rồi của mình.

Trăm ngàn lần không thể nói với người khác tổng tài giống em trai cô, nếu không người ta lại tưởng cô thấy người sang bắt quàng làm họ.

Minh Nhan vừa nhìn tổng tài nghe điện thoại, vừa chìm vào thế giới suy nghĩ của chính mình.

Lúc tổng tài nói chuyện điện thoại xong, thấy Minh Nhan đang nhìn mặt mình mà ngẩn người. Mặt hơi hơi đỏ, khụ một tiếng che dấu sự xấu hổ của mình.

Minh Nhan nháy mắt hoàn hồn, nghĩ đến chính mình thế nhưng nhìn khuôn mặt tổng tài đến ngẩn người, có chút ngượng ngùng. Vì che dấu thất thố của mình nên cô thật nhanh đứng dậy nói. “Tổng tài, buổi sáng tốt lành, quản lý bộ phận nhân sự nói bên này đang thiếu người, bảo tôi tới giúp một tay. Ngài có gì cần tôi làm không?”

Mạc Dịch Hiên nở nụ cười một chút, nói. “Cô Tư Đồ mời ngồi, cô không cần câu nệ như vậy, tôi vừa tới công ty, có rất nhiều việc còn chưa rõ, muốn nhờ cô Tư Đồ trợ giúp. Cô Tư Đồ, bàn làm việc của cô ở bên này.” Nói xong chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh nam thư ký lúc nãy.

Theo phương hướng hần chỉ, Minh Nhan liền thấy được bàn làm việc của mình, cô ngồi ở đâu cũng được a, hơi gật đầu, Mạc tổng tài lại nói. “Công việc cụ thể thư ký La sẽ nói với cô sau. Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Nói xong vươn tay, Minh Nhan cũng mỉm cười nắm lấy.

Sau đó xoay người đi ra ngoài làm việc, công việc kỳ thật rất đơn giản, trên cơ bản cũng không khác lúc làm việc với quản lý Thiệu lăm, chính là chuẩn bị văn kiện dùng cho cuộc họp, đặt hoa, đánh một ít sổ liệu. Những việc này cô đều làm thuần thục nên không có gì khó khăn.

Hơn nữa thư ký La là một người rất trầm lặng, trên cơ bản cứ đến giờ làm việc là hai người họ đều tập trung làm việc của chính mình nên hầu như không có thời gian nói chuyện với nhau.

25. Chương 25: Gỡ Thật

Tối gần giữa trưa, điện thoại nội bộ trên bàn thư ký La vang lên, hần bị kêu vào giao phó một đồng chuyện. Sau đó vội vàng đi làm.

Thế nên không gian lớn như vậy mà chỉ còn lại mỗi Minh Nhan cùng Mạc tổng tài đang vùi đầu làm việc ở bên trong. Công việc của Minh Nhan cũng làm gần xong, nhìn đồng hồ trên tường một chút cũng sắp đến giờ ăn cơm. Trong lòng nói thầm, không biết Mạc tổng tài này có ăn cơm đúng giờ hay không, hay là mình mua thêm một phần cho hắn. Lúc trước còn làm cùng quản lý Thiệu, nếu hắn không có thời gian đi ra ngoài ăn cơm, cô thường mua thêm một phần cơm cho hắn, nhưng Mạc tổng tài thích ăn cái gì

Đây thật đúng là vấn đề khó a, có nên đi vào hỏi hắn một chút hay không, nếu đi vào hỏi liệu có quấy rầy hắn làm việc không, lại bị cho là có chút chuyện bé lại xé ra to. Minh Nhan cắn đầu bút trong tay, mâu thuẫn tự hỏi, tuy rằng là vấn đề thực nhàm chán nhưng lúc này cô thật sự đang rất nhàn rỗi.

Đột nhiên bút trong tay bị rút ra, Minh Nhan cả kinh, ngẩng đầu lên, thì ra không biết từ khi nào Mạc tổng tài đã đi ra, lúc này đang đứng ở bên cạnh bàn của mình, cô cau mày nhìn cây bút trong tay hắn, mặt trên của bút vẫn còn ánh lên nước miếng mà cô làm dính vào đó.

Minh Nhan cảm thấy trên mặt nóng lên, nhanh chóng lấy lại bút trong tay hắn, bỏ vào trong ống đựng bút, lúc này bên người đột nhiên vang lên một giọng trêu chọc. “Cây bút này ăn ngon không?”

“Ngon, có vị dâu tây.” Minh Nhan đáp lại theo bản năng, trả lời xong mới nhớ lại mình vừa nói cái gì. Bên tai truyền đến một trận cười sang sảng, Minh Nhan hận đến nỗi không thể tìm ngay một cái lỗ mà chui vào.

“Đừng trốn nữa, bàn này là gỗ thật, không có lỗ.” Nói xong thì người nào đó cười càng thêm càn rỡ.

Minh Nhan tiếp tục cúi đầu, nhưng hiện tại mặt cô vừa đỏ còn cộng thêm vài phần phẫn hận, không biết ai đã nói vị Mạc tổng tài này là người hiền lành, người đó nhất định là có mắt như mù, có người hiền lành nào lại không kiêng nể gì mà giễu cợt người khác như vậy chứ!

[Tác giả: Hình như ngày hôm qua người ta đã bóc vỏ tôm cho người, sau đó chính là người nói người ta hiền lành không phải sao! Minh Nhan: bậy bậy bậy, nhất định là người mắt mờ nghe lầm, ta tuyệt đối không nói gì cả, ai nghe được là ta nói xin gờ tay lên, 123, không có ai gờ tay, cho nên đúng là ta không nói gì cả. Tác giả [soi gương rồi hồi tiếu]: Chẳng lẽ ta thật sự già rồi sao, xuất hiện nghe thấy ảo giác?] [NV: có ta gờ tay đây, hic ko ai thèm nhìn tay mình *ủy khuất*; BN: mục công nhận là tỷ ấy đối trắng thay đen kinh wa *hắc hắc*]

Mạc tổng tài cười đủ, xoa xoa bụng có chút đau, trêu ghẹo nói. “Nghĩ đến chuyện cô trợ lý của tôi quá đói bụng nên mới có thể thích cây bút ‘vị ô mai’ của cô như vậy. Tôi cũng không thể để người khác nói Mạc thị chúng tôi keo kiệt, để cho nhân viên của mình đều phải cắn bút cho đỡ đói, vì thế tôi mời cô đi ăn cơm.”

Minh Nhan nghe vậy ngẩng đầu, tuy rằng trên mặt vẫn còn hồng hồng, nhưng vẫn kiên trì trả lời. “Không cần, tự tôi đi ăn được rồi, tổng tài không cần cố ý mời tôi ăn cơm.” Vẫn là nhanh chân bảo trì khoảng cách với hắn đi, bằng không thực không biết hắn sẽ lấy đề tài gì để trêu mình nữa, chẳng qua lúc trầm tư tự hỏi cô thường thích cắn đầu bút mà thôi. Có việc gì đâu, thế mà hắn lại chuyện bé xé ra to trêu chọc cô.

Nghe thấy cô cự tuyệt, Mạc tổng tài hơi chau mày, tiếp theo làm ra biểu tình đáng thương nói. “Ăn cơm một mình rất cô độc, cô coi như là cùng ăn với tôi đi. Đi thôi.”

“Ách, vậy được rồi.” Ăn cơm một mình quả thật rất cô độc, từ sau khi Minh Hiền ra nước ngoài du học, cô thường xuyên ăn cơm một mình, cái loại cảm giác cô độc này cô hiểu rất rõ, cho nên nghe hắn nói như vậy liền mềm lòng đáp ứng. Trong lòng âm thầm xin lỗi Tân Văn, thực xin lỗi, hôm nay lại không thể ăn cơm trưa với cậu, nhưng nghĩ lại cô nhóc kia nhân duyên rất tốt, tuyệt đối sẽ không cô đơn.

Bởi vì thời gian nghỉ giữa trưa hơi ngắn cho nên đi ra ngoài ăn đại tiệc khẳng định là không kịp, đi căn tin lại quá mức chói mắt, cho nên chỉ có thể đi quán ăn đối diện công ty thôi, cố gắng một chút.

Bởi vì tối qua vừa mưa, cho nên thời tiết thực mát mẻ, Minh Nhan đề nghị đi ăn mì ô đông, nước lèo nóng ăn vào thực thích, ánh mắt Mạc tổng tài lóe sáng, lập tức gật đầu đồng ý.

Hai người vào quán ăn, gọi hai tô mì, Minh Nhan rút ra một đôi đũa dính nhau, thuận thực tách chúng ra, sau đó trộm ngắm Mạc tổng tài bên cạnh, chờ nhìn hắn xấu hổ. [NV: chị đáng yêu quá a ^___^; BN: đáng yêu a... cái này mục hok chắc nhưng mùk zê mấy trò chính người khác, tỷ ấy học từ Hiền ca khá nhiều nha, tỷ cứ từ từ sẽ thấy hết =]]]

Cô đoán rằng người xuất thân như tổng tài này nhất định chưa ăn qua ở các quán bên đường như thế này, chắc chắn cũng chưa thấy qua loại dưa dĩnh nhau này, ha ha, như vậy chờ đó mà nghe cô chê cười đi, cô chính là điển hình của chòm sao bò cạp, thù dai a, vừa rồi Mạc tổng tài chê cười cô, cô nhất định phải chê cười lại mới được.

Nhưng sau khi nhìn thấy Mạc tổng tài cũng thuần thực tách hai chiếc dưa ra, cô lại khóc không ra nước mắt tin được hỏi Mạc tổng tài. “Tổng tài đại nhân, trước kia anh có dùng qua loại dưa này rồi à?”

Mạc tổng tài liếc nhìn cô một cái, nghiêm trang trả lời. “Không có a.”

“Vậy sao anh lại biết dùng?” Minh Nhan có chút không thể tin, nhớ ngày đó lần đầu tiên cô cùng Hiên Hiên đi ăn ở quán bên đường, lúc lần đầu tiên dùng loại dưa này cô đã bẻ gần hỏng cả ống dưa mới miễn cưỡng tách nó ra làm hai được để dùng. Hiên Hiên càng tuyệt hơn là cầm hai chiếc dưa, bẻ cũng không bẻ liền trực tiếp dùng. Lúc tính tiền, ông chủ nhìn một bàn đầy dưa hỏng, đau lòng nói thẳng. “Mấy đứa nhỏ nghịch ngợm này, xem đây là gì.” Cuối cùng cô phải trả hơn mười đồng tiền cho ông chủ, coi như là mua dưa, ông chủ mới mặt mày hớn hở cho bọn họ đi.

“Có điều gì sao.” Mạc tổng tài thẳng thắn lưng, làm ra một bộ dạng ‘Tôi là ai a! Có cái gì mà tôi không biết!’ về mặt hào hùng nhìn về mặt hắc tuyến của Minh Nhan.

Minh Nhan cảm thấy tốt nhất là không cần để ý đến hắn, cần gì vì một chiếc dưa làm bản thân ăn mì không được ngon. Ăn được vài miếng thì phát hiện người bên cạnh không có động tĩnh gì, ngẩng đầu thì thấy Mạc tổng tài đang giơ chiếc dưa nhìn cô, cô nhanh chóng nuốt xuống một ngụm mì, hoài nghi hỏi hắn. “Tổng tài đại nhân, sao anh lại không ăn a, khó ăn lắm sao?”

Mạc tổng tài lắc đầu nói. “Về sau ra khỏi công ty cô đừng gọi tôi là tổng tài nữa, nghe thật không được tự nhiên, gọi tôi là Dịch Hiên đi.”

Minh Nhan gật đầu đáp ứng, có chút hồ nghi nhìn hắn, không gọi hắn là tổng tài với lý do hắn nhìn cô ăn mì có liên quan gì đến nhau sao?

Mạc tổng tài tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của cô, xì cười, nói. “Tôi nhìn cô ăn mì vì cảm thấy động tác cô ăn mì rất giống sinh vật nào đó. Hắc hắc.....”

Minh Nhan vừa nghe thì khuôn mặt biến đen, câu này giống như đã từng nghe qua, mà cái sinh vật nào đó tiếng Anh gọi là “pig” Tiếng Trung gọi là “heo”. [NV: *ôm bụng cười vật vã*]

26. Chương 26: Nỗi Chua Xót Của Thư Ký

Lời này Minh Hiên cũng từng nói qua, lần đó cô tức giận đến mức thề sau này tuyệt đối không bao giờ ăn mì với Minh Hiên nữa. Việc đã cách nhiều năm, thực không ngờ lại nghe được câu nói tương tự từ miệng một người con trai khác, Minh Nhan hồi hận, vô cùng hối hận a.

Có người từng nói, muốn chinh phục người ngoại quốc, hãy cho hắn dùng đôi dưa Trung Quốc ăn mì, hắn tuyệt đối sẽ bị khớp, cô nghĩ Mạc tổng tài hàng năm đều ở nước ngoài, gần đây mới về nước, có thể xem như nửa ngoại quốc nha, áp dụng phương pháp này với hắn, hắn không những không khớp mà người khớp là cô a.

Nhìn hắn vừa tao nhã ăn mì vừa cố nén cười, Minh Nhan âm thầm hạ quyết tâm, lần sau đánh chết cô, cô cũng không đi ăn mì với hắn. Không, sau này tuyệt đối không đi ăn mì với bất kỳ kẻ nào, nếu muốn ăn, cô sẽ ở nhà ăn một mình.

Hiện tại Minh Nhan nhìn sợi mì thơm ngào ngạt trong bát, tuy rằng rất muốn ăn nhưng nhìn thấy người nào đó bên cạnh đang chờ để chế giễu cô, nghĩ lại vẫn là bỏ đi, có đói một chút cũng sẽ không sao, hình tượng là quan trọng a. Thật sự là buồn bực, đúng là trộm không được gà mà còn mất luôn nắm gạo.

“Sao lại không ăn, giảm béo sao?” Mạc tổng tài hàm chứa ý cười hỏi cô.

Minh Nhan thấy hình như hắn luôn giống như đang trêu chọc mình, đáng tiếc người ta là cấp trên, không thể mắng càng không thể đánh, chỉ có thể cắn răng, ngậm bồ hòn làm ngọt. Vì thế bĩu môi nói. “Tôi ăn no rồi.”

“Nga? No rồi à, kỳ thật cô không cần phải giảm béo, dáng người của cô cũng chưa giống loài sinh vật đó mà.” Nói xong hần nhếch miệng, cố gắng nén cười, bắt quá trong mắt tràn ngập ý cười.

“Ai, tôi không có giảm béo, thật sự là tôi đã no rồi.” Minh Nhan thở dài. Mạc tổng tài này tám phần không phải tìm cô đến trợ giúp việc, mà là lấy cô làm trò đùa, nhìn gương mặt đang cười kia, người không biết còn tưởng hần trúng xổ số chứ.

“Thì ra thực sự đã no, chỉ ăn ít vậy thôi sao. Kỳ thật tôi thích phụ nữ ăn nhiều một chút, cô cứ ăn thoải mái đi, không sao đâu.” Nói xong đem một đôi đũa bỏ vào tay Minh Nhan.

“Nga.” Minh Nhan theo bản năng tiếp nhận chiếc đũa, gấp sợi mì bỏ vào miệng. Chợt phản ứng lại những gì mà hần nói, đang định giải thích, nhưng không cẩn thận liền bị mắc nghẹn, ho sặc sụa.

Mạc tổng tài đưa cho cô một ly nước, đồng thời giúp cô vỗ vỗ sau lưng cho thuận khí, miệng còn không quên nhắc nhở cô. “Đừng gấp, đừng gấp, ăn nhanh như vậy làm gì. Đồ còn nhiều mà, không đủ ăn, thì ăn luôn của tôi cũng được.”

Minh Nhan uống một ngụm nước, hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, thực sự coi cô là heo sao, một tô lớn như vậy còn không đủ. Nếu không phải tại hần không đầu không đuôi nói cái gì mà thích phụ nữ ăn nhiều thì làm sao cô sặc được.

Vừa thuận khí xong, liền nhanh chóng mở miệng giải thích. “Tôi không phải.....” Kế tiếp Minh Nhan thật sự là không biết phải nói như thế nào. Không phải cái gì bây giờ, nói là không phải là cô thích hần? Hay là cô không phải muốn hần thích cô? Cảm giác như là bị á khẩu.

“Không phải cái gì?” Mạc tổng tài mang vẻ mặt hứng thú hỏi.

“Không có gì, anh cũng ăn nhanh chút đi, nguội hết bây giờ.” Minh Nhan lắc đầu, sau đó vội đầu tiếp tục ăn. Mặc kệ nó, muốn cười thì cười đi, hiện tại ăn no trước đã.

Mạc tổng tài sủng nịch nhìn cô một hồi, cũng cúi đầu ăn mì trong tô của mình, mì hôm nay đặc biệt có hương vị, đặc biệt ngon. Hai người cùng nhau ăn, rất thoải mái.

Cơm nước xong, hai người cùng nhau trở lại văn phòng, Mạc tổng tài vừa muốn mở cửa phòng đi vào văn phòng của hần, đột nhiên quay trở lại, về mặt thành khẩn nói. “Minh Nhan, thư ký La có việc, mấy ngày nữa cũng không về kịp, cho nên sẽ vất vả cho cô một chút, tạm thời thế chức thư ký. Không có vấn đề gì chứ?”

Minh Nhan ngẫm lại, việc của thư ký cùng trợ lý hần là cũng không khác nhau mấy, không nghĩ nhiều liền gật đầu đồng ý. Cô hoàn toàn không ngờ cái gật đầu này khiến cô từ nay về sau luôn gặp những trở ngại đến xúc động.

Thư ký là cụ thể phải làm những gì? Kỳ thật cũng không có gì, tổng cộng cũng chỉ có một, hai, ba, bốn, năm việc mà thôi.

Thứ nhất, mỗi bữa điểm tâm sáng cô đều phải đem cho tổng tài một phần đồ ăn, cái gì cũng được, rất dễ tính, nhưng có một yêu cầu nho nhỏ là muốn chính tay cô làm ở nhà, không được mua ở bên ngoài. Lý do là, hần thường xuyên ăn bên ngoài đã ngán rồi, giờ muốn thay đổi khẩu vị.

Thứ hai là thường xuyên pha cà phê cho tổng tài, trà phải ngâm hương, cà phê phải có nghệ thuật pha, trà cũng phải đa dạng, hần không muốn uống giống nhau, sẽ mau ngán.

Thứ ba, phải ăn cơm trưa, cơm chiều cùng tổng tài, bởi vì tổng tài mà ăn cơm một mình sẽ không muốn ăn, không muốn ăn thì tâm tình sẽ không tốt, mà tâm tình không tốt thì sẽ không hoàn thành công việc đúng thời hạn. Sau đó sẽ có vô số những cuộc điện thoại tìm thư ký như cô để thúc giục.

Thứ tư, trong lúc làm việc, không được trò chuyện một câu nào với đồng nghiệp, đặc biệt là đồng nghiệp nam.

Thứ năm, sau khi tan tầm, phải làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho tổng tài, giúp hần quen với hoàn cảnh xung quanh.

Đây là năm điều chú ý trong công việc của thư ký tạm thời mà Minh Nhan đã dùng máu và nước mắt để đúc kết ra trong ba ngày nay. Điều đầu tiên và thứ hai là do tổng tài đại nhân tự mình đề suất. Điều thứ ba là cô một lần không ăn cơm trưa cùng tổng tài, sau giờ ăn liền bị giáo huấn, mới rút ra kết luận. Điều thứ tư là vào ngày hôm sau khi làm thư ký trong lúc làm việc vô tình nói hai câu với một đồng nghiệp nam, liền bị kêu vào giáo huấn nghiệp vụ, học được kinh nghiệm quý báu. Điều thứ năm là cô cùng tổng tài đại nhân đi dạo phố liên tiếp ba buổi chiều, chân đều mềm nhũn, lòng chua xót ngậm đắng nuốt cay.

Trải qua ba ngày bị tra tấn, bây giờ cô thực sự rất đồng cảm với thư ký La nói riêng cũng như tất cả các thư ký trên đời này nói chung. Công việc thư ký này thật không phải là cho người làm mà, hoàn toàn không có một chút không gian riêng tư. Ô ô, cô thật sự rất nhớ thư ký La nga, hẳn khi nào mới trở về giải cứu cô đây a.

27. Chương 27: Đánh Ngắt Đưa Lên Giường

“Tổng tài đại nhân đây là điểm tâm của ngài.” Minh Nhan phịch một tiếng để bình thủy (bình thủy nhỏ để giữ ẩm thức ăn) trong tay lên bàn làm việc của tổng tài, dùng động tác để bộc phát bất mãn của cô, liên tục ba buổi sáng đã phải dậy sớm vùi đầu trong phòng bếp để làm bữa sáng cho tổng tài đại nhân, dù là ai cũng sẽ bất mãn, thật không biết làm sao thư ký La có thể chịu được.

Mặc tổng tài tâm tình tốt nên cười liếc nhìn cô một cái, sau đó mở bình thủy trên bàn ra, dùng mũi ngửi một chút, nói. “Lại là cháo trứng muối a, Minh Nhan cô có nhầm hay không, sao liên tục bốn ngày đều cho tôi ăn cái này vậy, tuy rằng ăn rất ngon, nhưng ngày nào cũng ăn thì cũng sẽ ngán, cô không biết ngán sao? Có thể đổi cái khác được không a?” Nói xong còn chớp chớp mắt với Minh Nhan.

Minh Nhan bên ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Mặc tổng tài, cung kính hỏi. “Vậy xin hỏi tổng tài đại nhân, sáng mai ngài muốn ăn cháo trứng muối, hay là cháo bì lợn a, hoặc là thêm cả trứng muối vào luôn?” Nói xong vẻ mặt còn như là ‘xem người còn dám kén chọn không’.

Khóe mắt Mặc tổng tài run rẩy, bất đắc dĩ đáp. “Vậy cháo trứng muối đi.” Nói xong cầm lấy thìa bắt đầu ăn cháo, có ăn so với không có dù sao cũng tốt hơn.

Minh Nhan làm bộ như vẻ mặt hoài nghi nhìn hắn. “Nga? Vẫn là cháo trứng muối a? Mặc tổng tài thật đúng là chung tình nga, ăn bốn ngày rồi vẫn còn chưa ngán? Đây chính là ngài chọn nga, cũng đừng nói tôi không dân chủ, thi hành cường quyền bữa sáng.”

Nghe vậy hắn ngẩng đầu lên, thâm tình nói. “Cô cũng biết tôi chung tình sao? Ngẫm lại tôi thật rất chung tình, từ nhỏ đến lớn chỉ yêu thích một cô gái duy nhất.”

“Phải không? Kể tôi nghe chút a?” Minh Nhan lộ vẻ mặt hứng thú ngồi vào ghế bên cạnh, sớm đã quên không cam lòng vừa nãy mất rồi, cô cảm thấy rất hứng thú với tình sử của tổng tài, dù sao hiện tại cũng chưa đến giờ làm việc, cùng ông chủ bắt quái (nhiều chuyện) một chút hẳn không bị xem là trốn việc chứ.

Mặc tổng tài cũng là sáng khoái, hai ba miếng đã ăn sạch cháo trong bình thủy, sau đó bắt đầu nói về chuyện xưa của hắn.

Đại ý là từ lúc còn nhỏ hắn đã thích một cô gái lớn hơn hắn một chút, nhưng cô gái kia chỉ xem hắn như em trai, còn không ngừng quen bạn trai, duy chỉ không chú ý đến tình cảm của hắn mà thôi, cuối cùng hắn còn buồn rầu hỏi Minh Nhan. “Có biện pháp nào có thể làm cô ấy chú ý tới tình cảm của tôi không?”

Minh Nhan bị vẻ mặt thống khổ, cùng lời lẽ êm tai của hắn làm cho cảm động, cũng có chút tức giận người con gái trong chuyện xưa của tổng tài, người đàn ông ưu tú lại chung tình như Mặc tổng tài vậy mà cô ta còn không chịu, còn đổi hết bạn trai này đến bạn trai khác, làm hại tổng tài đại nhân thương tâm như vậy, thật sự là vô cùng đáng ghét, nghe được tổng tài hỏi cô nên làm cái gì bây giờ, cô liền vẻ mặt vẫn còn phần nộ nói. “Trực tiếp đánh hôn mê rồi đưa lên trên giường, sau đó đem cô ấy tử hình ngay tại chỗ, chờ khi cô ấy tỉnh rồi muốn không chịu cũng không được.” Đủ ngoan độc, đủ trực tiếp, đối phó với phụ nữ rắc rối phải ra chiêu ngoan độc mới được. [NV: *ôi đau bụng chết ta mất*, có khi nào chị Nhan sẽ tự đập đầu vào đầu hũ vì những gì này giờ chị ấy nói không nhỉ =]];BN: lúc mục đọc đoạn này mà ôi thôi, mục cười vật vờ lun =]]]

Mạc tổng tài vừa nghe xong liền kinh ngạc há to miệng, chiêu này đủ độc, không hổ là cô gái am hiểu đánh rắn phải đánh đập đầu nưa, bội phục bội phục, tại sao trước kia hắn lại không nghĩ tới nhỉ. [NV: *ợc*, thêm anh này nữa, shock toàn tập @@]

Lại muốn hỏi một vấn đề, vì thế về mặt sùng bái thỉnh giáo tiếp. “Đây quả thật là một chủ ý hay. Chỉ là.....” Minh Nhan vừa nghe tổng tài đại nhân cho rằng là chủ ý hay, còn về mặt sùng bái nhìn mình, lập tức có chút lảng lảng, vừa nghe được hắn nói ‘chỉ là’, nhanh nhẩu tiếp lời. “Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là khi cô ấy tỉnh lại có thể sẽ hận tôi hay không a?” Đó là một vấn đề thực nghiêm trọng, nếu cô hận hắn, vậy hắn tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này.

“Này a, vậy hiện tại cô ấy có bạn trai chưa?” Quả thật là một vấn đề, nếu cô gái kia có bạn trai thì đây chính là chia rẽ uyên ương, việc thiếu đạo đức là không thể làm.

“Không có.”

“Vậy có người trong lòng không?”

“Hiện tại cũng có thể là không có.”

“Vậy hắn là không thành vấn đề, cô ấy chưa có bạn trai, cũng không có người trong lòng, điều kiện của tổng tài tốt như vậy, còn chung tình với cô ấy như vậy, nếu cô ấy biết chắc còn cười trộm ấy chứ, có thể mới đầu sẽ tức giận một trận, sau đó anh liền chết bám theo cầu xin cô ấy tha thứ, chắc chắn cô ấy sẽ mềm lòng, tôi nói anh biết, phụ nữ đều là động vật mềm lòng.....”

Minh Nhan thao thao bất tuyệt phát biểu phụ nữ là như thế này như thế kia. Kỳ thật chính cô cũng chưa hiểu hết, mấy cái này đều đọc ở trên báo với tạp chí, hoặc là nghe Tân Văn nói, chỉ là mượn hoa hiến Phật thôi. Nhưng có thể chắc chắn là không có người phụ nữ nào có thể kháng cự mị lực của tổng tài đại nhân đâu, cho nên cô cũng không cảm thấy cô ra cái chủ ý kia sẽ hại chết một phụ nữ, nếu cô biết người bị hại là ai, có lẽ từ giờ trở đi cô thà là câm điếc, một chữ cũng không nói.

Mạc tổng tài cười giống như trộm được vật quý, nhìn cô gái trước mắt thao thao bất tuyệt, còn không quên bổ sung hai câu, cổ vũ cô tiếp tục nói, nói chung là hướng dẫn từ cách làm thế nào để dụ dỗ cô ấy đưa lên giường, đến sau khi xong việc đều vạch ra rất rõ. Ngẫm lại kế hoạch ‘Lừa chị phải khuất phục’ mà chính mình giúp tổng tài nghĩ ra cô còn có cảm giác thật thành tựu, xem đi, thư ký như cô đây đã làm hết phận sự a, chẳng những quan tâm đến ăn mặc ngủ nghỉ của tổng tài đại nhân mà còn quan tâm luôn cả việc yêu đương của tổng tài, thật sự là vĩ đại

28. Chương 28: Tổng Tài Đại Nhân Có Răng Sâu

“Minh Nhan, thật sự cảm ơn cô, thấy cô quan tâm tôi như vậy, sau khi tan tầm tôi mời cô đi ăn cơm chiều.” Sau khi hoạch định kế hoạch xong, Mạc tổng tài cảm kích nhìn Minh Nhan, đưa ra lời mời ăn cơm.

“Ách, được rồi.” Minh Nhan nhìn bộ dáng cùng vẻ mặt cảm động đến rơi nước mắt của hắn, bất đắc dĩ gật đầu.

Cái này căn bản đâu cần cảm tạ a, ba ngày nay, trừ bỏ bữa sáng cô ăn ở nhà ra, cơm trưa cơm chiều đều là ăn cùng vị tổng tài này vì thế buổi tối cô định cự tuyệt hắn, nói là cô đã có hẹn rồi.

Nhưng đến lúc gần tan tầm, công ty đột ngột phát sinh tình huống khẩn cấp, hại cô đành phải ở lại tăng ca, trễ mất giờ hẹn, cuối cùng vẫn phải cùng Mạc tổng tài ăn cơm hộp ở văn phòng.

Cô đành phải hủy bỏ hết kế hoạch trong tuần, làm tốt công việc của một bí thư trong vòng mười sáu giờ đồng hồ, đúng vậy trừ bỏ tám giờ về nhà ngủ, còn lại mười sáu giờ, cô và hắn đều ở cùng nhau, Tân Văn liền trêu chọc cô là “thư ký hàng thật giá thật, làm việc 16/24 giờ”.

“Tổng tài, hôm nay anh muốn đi ăn cái gì? Có cần đặt chỗ trước không?” Nếu trốn không xong, coi như cô làm hết phận sự của bí thư đi. Minh Nhan làm hết phận sự, cầm lấy bút hỏi Mạc tổng tài bữa tối muốn dùng món gì.

“Uhm, phải rồi, đi nhà hàng mà chúng ta gặp lần đầu, không phải cô rất thích ăn món tôm luộc ở chỗ đó sao! Việc đặt chỗ giao cho cô sắp xếp.”

“Được, tổng tài không có gì nữa, vậy tôi ra ngoài trước.” Đã đến giờ làm việc, Minh Nhan lập tức chuyển sang bộ dáng chuyên tâm giải quyết việc chung.

“Không có gì, cô đi đi.” Mạc tổng tài nhìn đồng hồ treo tường, đã đến giờ làm việc, liền bắt tay vào công việc, thời gian buổi sáng thực quá nhanh.

Minh Nhan theo lời đi ra ngoài, trở lại bàn hoàn thành công việc của mình. Lượng công việc Mạc tổng tài giao cho quả thực rất nhiều, Minh Nhan hoàn toàn không thời gian rảnh rỗi.

Tân Văn mấy ngày nay không ngừng oán giận cô trên điện thoại, nói hai người bọn họ đều đã thành Ngưu lang, Chức nữ, rõ ràng cùng làm trong một công ty, mà ba bốn ngày cũng không thấy mặt.

Ngay cả cơm chiều cũng không thể ăn cùng nhau, còn nói cô trọng nam kinh nữ, đứng núi này trông núi nọ, v.v... và v.v...

Cô thực không biết từ đó cũng có thể dùng trên người cô a, cô đúng là oan uổng nha, chỉ ông trời mới biết cô đang hối hận gần chết, sớm biết rằng Mạc tổng tài sẽ bắm dính người ta như vậy thì lúc quản lý Thiệu vừa đi công tác về cô đã xin nghỉ phép rồi, để bây giờ, ngay cả thời gian riêng tư cũng không có.

“Reng reng.” đột nhiên điện thoại nội bộ vang lên.

Minh Nhan nhanh chóng bắt máy, lễ phép nói. “Tổng tài có gì phân phó.”

“Ừ, Minh Nhan, trưa nay cô ăn một mình nha, tôi có bạn đến, phải đi tiếp bọn họ.” Mạc tổng tài nói là có bạn đến nhưng giọng nói của hắn lại chứa đựng sự bất đắc dĩ.

Minh Nhan mặc kệ hắn có bất đắc dĩ hay không, tóm lại cô cao hứng muốn chết, rốt cục có thể không cần cùng tổng tài ăn cơm, thực muốn hoan hô lớn lên.

Chờ Mạc tổng tài đi rồi, Minh Nhan nhanh chóng thu dọn các thứ trên bàn, đi xuống lầu tìm Tân Văn cùng nhau ăn cơm trưa, tránh để những lời oán giận của cô nàng ấy làm lỡ tai cô chịu không nổi a.

Vừa ngồi vào chỗ chọn xong cơm, Minh Nhan bắt đầu hối hận, cô nhóc thối này căn bản không phải oán giận cô không cùng ăn cơm với cô ấy mà chỉ lo so đo không có cơ hội gặp mặt cô để hỏi thăm về chuyện của tổng tài đại nhân, xem đi, từ lúc gặp mặt cô miệng của cô ấy chưa hề ngừng, câu nào cũng là về tổng tài đẹp trai, Minh Nhan hoàn toàn hết chỗ nói.

“Minh Nhan à, cậu nói tổng tài rất đẹp trai, vậy tại sao anh ấy không cười hé răng ranh chỉ thấy anh ấy nhếch nhếch miệng mà cũng tính là cười, chưa bao giờ thấy hắn cười to nga. Cậu có từng thấy chưa?”

Tân Văn hai mắt tỏa sáng nhìn Minh Nhan, còn chớp chớp mắt thúc giục Minh Nhan mau nói.

“Uhm, mình cũng chưa thấy qua.” Chưa thấy qua mới là lạ, tên kia mỗi lần có cơ hội liền trêu chọc cô, còn luôn nhe răng ra nữa, nhưng cô không thể để Tân Văn biết, nếu không chắc chắn cô ấy sẽ bị truy vấn tổng tài lúc cười to sẽ lộ bao nhiêu cái răng? Trắng hay không trắng? Hắn dùng kem đánh răng gì?

Chưa kể một loạt những câu hỏi có không nữa, bữa trưa hôm nay của cô không thể để mất vì cái đề tài răng nanh này của tổng tài nha, cho nên thông minh lựa chọn tránh đi là tốt nhất.

Tân Văn vừa nghe cô nói không có, lộ ra vẻ mặt mang biểu tình không thể, sau đó hỏi tiếp. “Vậy cậu nói vì sao anh ấy lại không cười?”

“Có thể anh ta có răng sâu nha, cho nên không dám cười, sợ người khác thấy sẽ chê cười anh ta.” Minh Nhan trợn tròn mắt nói dối, dù sao Tân Văn bắt quá là hỏi đùa, cho dù bạn trả lời cô ấy là mặt Mạc tổng tài bị thần kinh hoại tử cho nên không có cách nào cười to thì cô ấy cũng sẽ hỏi tiếp: Có thể chữa trị hay không v.v...Hoàn toàn không cần để ý tới tính chân thật của đáp án, bởi vì điều đó cần thiết, sẽ chẳng ai mang nó đi buôn chuyện a. Cho nên cứ tùy tiện nói đại một lý do cho cô ấy.

“Da, răng sâu sao, tổng tài đại nhân thật đáng thương nga, lớn như vậy còn có răng sâu, có cần giới thiệu nha sĩ cho anh ấy hay không a?” Tân Văn có chút đồng tình với bệnh sâu răng của Mạc tổng tài.

“Ừ, không cần, anh ta vẫn gặp nha sĩ định kì mà, còn nhỏ hai cái răng nha, cho nên anh ta lại càng không dám cười to, bởi vì hé miệng người ta sẽ thấy bị hở.” Đồ ăn được mang lên, Minh Nhan vừa ăn, vừa nói về việc tổng tài bị sâu răng thê thảm thế nào cho Tân Văn nghe.”

“Thực đáng thương a.”

“Đúng vậy, còn có a.....”

“.....”

“Cuối cùng tổng tài có răng sâu này rút ra bài học gì cho chúng ta đây? Đó chính là buổi tối trước khi đi ngủ, không được ăn đồ ngọt nga, bằng không sẽ rất thê thảm a.” Minh Nhan ăn uống no nê rồi buông chiếc đũa trong tay, bắt đầu rút ra tổng kết. Cũng tùy tiện cảnh báo mỗi người nghe mà thích ăn đồ ngọt thì không nên ăn đồ ngọt trước khi đi ngủ a.

“Ừ, ừ.” Tân Văn còn thực sự cảnh tỉnh chính mình, xem ra về sau không thể ăn bánh ngọt trước khi đi ngủ, bằng không sẽ giống như tổng tài, cười cũng không dám cười lớn, thực rất thảm a. [NV: ta bó toàn tập với 2 chị này ~.~]

29. Chương 29: Căng Cơ

Hai người tính tiền rồi rời khỏi mà không hề biết ở hàng ghế bên cạnh có một người con trai đã muốn cười ngã lên trên bàn, một người con gái cũng cười đến đau bụng, một còn người con trai khác có vẻ bình thường đang ngồi uống trà, chỉ là gân xanh trên trán đều ứa ra, sắc mặt cũng không như bình thường mà biến thành màu đen, từ đủ loại dấu hiệu này gộp lại chứng tỏ người con trai này chín phần mười không phải là tức giận bình thường.

“Ha ha ha, tôi nói Hiên a, tôi cũng không biết cậu có răng sâu nga, còn nhỏ hai cái, hiện tại nói chuyện còn hở ra. Ha ha ha.” Người con trai gục người xuống cười to đến nỗi ngã cả lên bàn, hai cô gái thiên tài kia cũng đã đi rồi, hẳn rốt cục có thể cất tiếng cười to, không cần phải sợ sẽ quấy nhiễu các cô ấy.

“Tôi rất muốn biết làm sao cô ấy biết cậu có răng sâu nha, cậu há miệng cho cô ấy xem hay là cô ấy dùng đầu lưỡi tự mình nghiệm chứng. Ân?” Cô gái chớp chớp mắt nhìn hẳn có vẻ ái muội.

Người con trai mặt đen kia chính là chủ nhân cái răng sâu — Mạc Dịch Hiên — Mạc tổng tài, giờ phút này hẳn sắp tức điên lên rồi, cái cô gái trì độn kia dám ở sau lưng chửi bới hẳn có răng sâu, hừ, hẳn sẽ để cô tự mình nghiệm chứng xem,

“Được rồi, cười đủ chưa, mau vào chuyện chính đi, các người không ở tổng công ty mà đến nơi đây rốt cuộc muốn gì?” Nhìn hai người không kiêng nể gì cười rộ lên không để yên, Mạc tổng tài có chút không kiên nhẫn cắt đứt bọn họ.

“Hắc hắc, Hiên a, chúng tôi nghe nói cậu tính bắt đầu hành động, không phải là cố ý chạy tới đây hỗ trợ cậu chiến đấu sao! Tổng công ty bên kia đã có Trạch với Nhiên lo liệu rồi, muốn sập cũng khó. Bất quá xem tình huống này, tựa hồ tiền triển không lớn nga. Hắc hắc.”

Người con trai vừa rồi cười đến ngã lên bàn cũng chính là cái tên bạn học gọi là ‘Phượng Thần Ngạo’ rốt cục cũng dừng tiếng cười, vẻ mặt nịnh nọt giải thích với Mạc tổng tài.

Mạc tổng tài lườm hẳn một cái, không nói gì, dù sao với cái tính tình suốt ngày chỉ lo thiên hạ không loạn của hẳn ta thì cho dù hẳn nói cái gì cũng đều vô dụng, không để hẳn ta thêm bớt vào thì hẳn ta sẽ không cam lòng đâu. Về phần Trương Lộ Y khẳng định là theo đến để xem náo nhiệt rồi.

Ai, thật không biết trước kia có phải mình chính bọn họ mà lỡ chính đến quá mức rồi hay không, bây giờ khó lắm mới có cái cơ hội xem náo nhiệt của mình, bọn họ còn không nắm chặt cơ hội này mà trả đũa. Bất quá đến cũng tốt, vừa lúc có thể giúp hẳn chia sẻ chút công việc, để hẳn có thêm chút thời gian để thực thi kế hoạch của hẳn.

“Ăn nhanh lên đi, ăn xong rồi thì nhanh mà về nhà, lát nữa tôi còn về công ty, thứ hai này các người phải đến công ty làm việc, nếu đã trở lại thì phải cống hiến chút gì mới được.”

Mạc tổng tài nói nhẹ như gió thoảng mây bay nhưng đã làm cho Phương Thần Ngạo cùng Trương Lộ Y cảm thấy phía sau lưng thật lạnh lẽo, bọn họ không phải đã làm gì không cẩn thận để lão nhân gia hắt hủi rồi đấy chứ.

Xét theo biểu hiện thường ngày của Mạc tổng tài, trong lòng hai người đều còn sợ hãi, rụt cổ một chút, không dám thẳng thừng trưng lá gan cười nhạo hần, mau mau ngoan ngoãn cơm nước xong rồi đi đưa tin cho ba mẹ thân ái của hần.

Dù sao không ai bì nổi Mạc tổng tài, chỉ cần đụng tới hần sẽ không còn đường sống, bọn họ cũng không sợ không có não nhiệt để xem, như vậy tính ra làm nô dịch một chút cũng là đáng giá a.

Lúc Mạc tổng tài trở lại văn phòng thì Minh Nhan đã ngồi ở vị trí của cô rồi, thấy cô đối với mình rất cung kính, lại nghĩ tới chuyện cô bàn luận về cái răng sâu của tổng tài, liền hận vô cùng, hận không thể ngay bây giờ bắt cô lại, để cô tự mình nghiệm chứng xem hần rốt cuộc có răng sâu hay không.

Nhưng là thời gian không thích hợp, địa điểm cũng không thích hợp, vì toàn bộ kế hoạch, hần nhịn, vì thế cười thập phần hòa ái nói với Minh Nhan. “Cô Minh Nhan, phiền cô mang một tách cà phê vào cho tôi.”

Minh Nhan nghe được hần lễ phép kêu cô là ‘cô Minh Nhan’, còn nói phiền gì gì đó, hơi sửng sốt, tổng tài không ổn nga, có chút khác thường, bình thường hần đều là Minh Nhan này Minh Nhan nọ, hôm nay sao lại lễ phép như vậy, kỳ quái?

Bất quá vẫn là tận trách nhiệm trả lời. “Được, ngài chờ một chút.” Nói xong đứng dậy đi pha cà phê. Kỳ quái thì kỳ quái đi, dù sao đại nhân vật luôn có chút cổ quái, cô cũng không làm sai việc gì, hần là không liên quan đến cô.

Nhưng sau khi pha lại cà phê vài lần, cô đã ngộ ra được, xem ra đúng là mình đã làm gì chọc tới vị đại nhân vật cổ quái này rồi.

Mỗi lần cô mang cà phê vào đều bị lấy các loại lý do bắt phải đem ra, hơn nữa cũng không phải lý do gì lớn.

“Ngọt quá.”

“Đắng quá.”

“Nóng quá.”

“Lạnh quá.”

.....

Cuối cùng ngay cả màu cà phê quá nhạt cũng thành lý do phải đem cà phê ra.

Cô có chút bốc hỏa rồi, việc chính người này có phải biểu hiện cũng quá rõ ràng rồi hay không, ngay cả cô muốn giả ngu đều giả không nổi

“Tổng tài đại nhân, hiện tại tôi muốn xin phép nghỉ ba ngày. Lý do là cánh tay bị căng cơ, nguyên nhân làm cho bị căng cơ là do pha cà phê quá nhiều lần, hần phải xem như là tai nạn lao động rồi.”

Rốt cục Minh Nhan nhịn không được, cầm cà phê vừa pha xong để lên bàn tổng tài, cũng không chờ hần tiếp tục khủng bố, liền trực tiếp nổ súng.

Mạc tổng tài ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, mặt không chút thay đổi bưng cà phê trên bàn lên, uống một ngụm, lúc này không ý kiến về cà phê nữa, thản nhiên nói. “Xin phép bị bác bỏ, pha cà phê mà bị căng cơ cũng không được xem như tai nạn lao động, lý do không thành lập, nhưng cho phép cô tan tâm sớm.”

Minh Nhan cũng không phải muốn nghỉ thật, chỉ là muốn giáo huấn hần một chút, để hần có chừng có mực, nghe được hần nói có thể tan tâm sớm, coi như là thu hoạch ngoài ý muốn, cô vừa lòng gật gật đầu, thu dọn đồ đạc để tan tâm. Cô có thể tan tâm sớm, nói như vậy nghĩa là buổi tối có thể không cần nhận lời mời đi ăn cơm chiều của hần rồi, thật tốt quá.

“Ta muốn cười, ta muốn cười.” Minh Nhan hát một bài không ra làn điệu gì, vô cùng cao hứng đi về nhà.

Nhưng vừa mới ra đến cửa công ty, liền thấy chiếc ‘Lamborghini’ của Mạc tổng tài, còn hần thì đang đứng ở bên cửa xe cười dài nhìn cô, giờ phút này trong đầu cô rõ ràng hiện ra một câu. “Cô bị đùa giỡn .”

Kiên trì đi qua chào hỏi. “Tổng tài đại nhân trùng hợp như vậy a, ngài đi ra ngoài làm việc sao? Thôi ngài đang bận, tôi sẽ không quấy rầy ngài, tôi xin phép đi trước.” Minh Nhan nói xong liền chuẩn bị rời đi.

30. Chương 30: Cả Khu Rừng Lớn Loài Chim Nào Cũng Có

Nhưng cô vừa bước một chân đi ra, còn chưa kịp nhắc chân thứ hai lên, tổng tài đại nhân liền lên tiếng. “Tôi không phải làm việc, đột nhiên nhớ tới buổi sáng có hứa mời cô đi ăn cơm chiều, tôi là một người luôn luôn hết lòng tuân thủ lời hứa, cho nên cố ý tan tầm sớm để đưa cô đi ăn đây.”

Minh Nhan cứng ngắc xoay người lại, vội vàng nói. “Ai nha, thực ngại quá, khiến ngài phải tan tầm sớm, thật không tốt a, kỳ thật mời tôi ăn cơm cũng không cần ngay bây giờ, chúng ta có thể đổi ngày a, vậy quyết định đổi ngày đi, hắc hắc.”

“Như vậy sao được, không thể đổi ngày, cô muốn tôi mang tiếng thất hứa sao?” Mạc tổng tài giả bộ tức giận hỏi ngược lại.

“Không phải, không phải, đương nhiên không phải, vậy đi thôi.” Có nghiêm trọng như vậy sao? Minh Nhan thấy tổng tài tựa hồ không được cao hứng, nhanh chóng giải thích, chỉ là trong lòng có điểm không cho là đúng. Nhưng cô hiểu được, buổi cơm chiều này thực không thể hoãn lại a, đi thì cứ đi thôi, có người mời ăn cơm còn gì hơn nữa? Tại sao cứ tự làm ọi chuyện rối rắm lên chứ.

Ngoan ngoãn ngồi trên xe của tổng tài đại nhân, Minh Nhan ý đồ phản kháng lần cuối, chậm chậm nói. “Tổng tài đại nhân, bây giờ đi ăn cơm chiều có phải hơi sớm không?”

Hần nhìn đồng hồ, mới hơn bốn giờ, bây giờ vẫn còn sớm, vì thế gật gật đầu, đề nghị. “Thật là hơi sớm, vậy bây giờ chúng ta đi xem phim trước đi. Tối nơi này lâu như vậy, tôi cũng chưa đi xem phim. Cô thích xem thể loại nào?” Quay đầu nhìn Minh Nhan dò hỏi.

“Đều được.” Minh Nhan có chút hết chỗ nói, đây là tình huống gì, sao đột nhiên lại muốn đi xem phim, cô đột nhiên cảm thấy bọn họ thực có chút giống như tình nhân đang hẹn hò.

Nhưng nghĩ lại, có thể là chính mình đa tâm, tổng tài đại nhân đã có một cô chị thanh mai trúc mã không thể quên được, hẳn sẽ không có ý với mình, có lẽ do hẳn đang nhầm lẫn, muốn tìm một người bạn mà thôi, dù sao cô cũng thường một mình, theo hẳn cũng được, cứ cho là làm từ thiện đi vậy.

Đi vào rạp chiếu phim, Mạc tổng tài để Minh Nhan chờ ở khu nghỉ ngơi, sau đó tự mình đi xếp hàng mua vé, rất thuận thực, thực không giống người mới tới lần đầu tiên, nhưng Minh Nhan lại sợ ý không phát hiện điểm ấy, bất quá cho dù là phát hiện, cô cũng sẽ cho rằng tổng tài đại nhân không phải người bình thường, đến chỗ nào cũng quen thuộc không phải là chuyện lạ.

Mà hẳn cư nhiên mua vé xem phim tình cảm, Minh Nhan có chút kinh ngạc, sở thích của tổng tài thật sự là có chút, ân, có chút khác hẳn với người thường a, không phải con trai thì thường không thích xem thể loại ướt át này sao?

Đi vào phòng chiếu mới phát hiện người đến xem bộ phim này đều là những đôi tình nhân, cũng may hiện tại đang là giờ làm việc nên rất ít người, cũng rất im lặng.

Sau một lúc ngồi xem phim, Minh Nhan liền cảm thấy trong lòng hoảng loạn, bởi vì đây là phim tình cảm nên không thể thiếu những cái nhìn thâm tình, hôn nhẹ hay ôm một cái, mà lúc này, cô có thể cảm nhận được một ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nhưng lúc cô quay đầu tìm kiếm, tất cả đều bình thường, làm cho cô thập phần buồn bực, chẳng lẽ mình nhìn lầm, hơn nữa cặp tình nhân bên cạnh đang hôn môi, còn để ra những âm thanh..., thực làm cô nhìn không được trên mặt đỏ bừng.

Vụng trộm nhìn về phía tổng tài đại nhân bên cạnh, phát hiện hắn vẫn bất động như núi, mắt chớp cũng không chớp mà nhìn chăm chăm vào màn hình, xem ra hắn thật sự thích xem phim tình cảm, châm ngôn nói quả thực không sai: Cả khu rừng lớn loài chim nào cũng có.

Rốt cục đến khi phim kết thúc, Minh Nhan chần chừ đợi ọi người đi hết mới đứng dậy. Hai người bọn họ đều là một thân trang phục công sở, đến xem phim thực có chút không thích hợp, cô không muốn chịu sự chú ý của mọi người lần nữa. Nên vẫn là chọn thời điểm an toàn rồi rời đi.

Hiện tại đã hơn sáu giờ, vừa đúng lúc để đi ăn cơm, ra khỏi rạp chiếu phim, cô liền cùng Mạc tổng tài lên xe đến nhà hàng lần đầu tiên họ gặp. Chỉ tưởng tượng đến món tôm luộc ở đó, Minh Nhan liền chảy nước miếng, rất đói bụng a.

Đi đến cửa, Mạc tổng tài dừng xe, Minh Nhan một mình đứng ở cửa chờ hắn. Vừa quay đầu lại Minh Nhan liền nhìn thấy một người mà cô không muốn thấy nhất. Cô chưa từng nghĩ sẽ vào lúc này, tại nơi này lại gặp được Nhâm Hạo, không phải sau khi đính hôn xong hắn liền xuất ngoại sao, tại sao bây giờ lại ở chỗ này

Đối với cô mà nói, Nhâm Hạo gợi lên đoạn thời gian ngây ngô ngọt ngào kia, cũng gợi lên sự phản bội.....

Người lúc trước đã có lời thề son sắt muốn kết hôn cùng mình, kết quả trước ngày đính hôn, lại bị cô bắt thông dâm tận giường, tuy rằng sau đó hắn cố gắng làm sáng tỏ mình bị hãm hại, nhưng màu đỏ sậm trên tấm trải giường trắng là không thể giả được.

Khi mẹ hắn nhìn về phía cô, sự hèn mọn cùng khinh thường trong mắt cũng không thể giả được, cô từng nghĩ rằng vì cô thật sự thương hắn, cho nên có thể chấp nhận mẹ chồng tương lai không thích mình, thậm chí có thể cố gắng khiến bà ấy chấp nhận cô.

Nhưng cô đã sai lầm, ngay khi nhìn thấy hai người đang trắng trợn nằm ở trên giường kia, thì cô biết chính mình đã sai lầm rồi, có lẽ cô thực không có yêu thương hắn nhiều như cô nghĩ.

Biết rõ việc kia có thể do mẹ hắn cùng Lộ Xán Xán bày ra nhằm chia rẽ họ, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được, cho nên cô đồng ý để cho họ được như ý nguyện, quyết định cùng Nhâm Hạo chia tay.

Tuy rằng Nhâm Hạo từng than khóc, cầu xin cô tin tưởng hắn, cầu cô tha thứ, cho hắn cơ hội. Nhưng điều đó thì có ích gì, bởi vì hắn đã chiếm tấm thân nữ của người ta, cô có tha thứ cho hắn hay không đều không thay đổi được gì nữa.

Tuy nói hắn là do bị người ta hại, nhưng người lớn hai nhà đều là người có máu mặt, sẽ không chấp nhận hắn bội ước, sau một tháng đấu tranh không có kết quả, hắn nhận mệnh đính hôn cùng Lộ Xán Xán, rồi cùng nhau đi Mỹ du học.

Việc đã qua ba năm rồi, việc gì qua hãy để nó vào dĩ vãng, yêu không đủ sâu, không đủ khắc cốt ghi tâm, cô đã sớm buông xuống tình cảm này rồi. Tuy vậy nhưng cô cũng thực không muốn gặp lại hắn.

Nhưng hắn đã nhìn thấy cô, còn dùng giọng kích động để gọi tên cô. Vậy nên cô đương nhiên cũng không thể hẹp hòi làm như không quen biết hắn.

Về mặt cô tươi cười, định vươn tay, lễ phép chào hỏi. “Nhâm Hạo, xin ch

“Ai da, đây là cô Tư Đồ sao? Cô thay đổi thật nhiều.” Nhưng một giọng nữ trào phúng đã cắt đứt cô, khiến cô đem những từ còn chưa nói nuốt lại vào trong bụng, đến nước miếng cũng đều tiết kiệm, rất tốt.

Minh Nhan đứng tại chỗ, cười như không cười, đối với ánh mắt hèn mọn đang đánh giá mình, vốn còn định tỏ ra tiêu sái nhưng xem ra không cần nữa. Biểu tình của Nhâm Hạo thì ngược lại, có chút mất tự nhiên, sau khi Lộ Xán Xán xuất hiện, hắn chỉ nhú mày, về mặt cũng có chút mất kiên nhẫn.

31. Chương 31: Quấy Nhiều Tình Dục Nơi Công Sở

“Minh Nhan.”

Đột nhiên nghe thấy có người gọi mình, Minh Nhan liền quay đầu lại. Thì ra Mạc tổng tài đã đậu xe xong, cô tươi cười nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn cô cười, sau đó cực kỳ tự nhiên tiêu sái đến bên cạnh cô, tay ôm lấy thắt lưng của cô, dịu dàng hỏi. “Bạn cô à?”

“Không phải, chỉ là người quen mấy năm trước thôi.” Minh Nhan không muốn giải thích mối quan hệ giữa cô và Nhâm Hạo với hắn, dù sao hắn cũng chỉ là ông chủ của cô. Mà bởi vì động tác của Mạc tổng tài rất tự nhiên cho nên trong chốc lát cô cũng không phát hiện ra có một cái đang đặt không đúng chỗ.

“Nga. Chúng ta đi vào thôi, bên ngoài trời lạnh.” Nói xong, hắn gạt đầu với hai người đang mang hai sắc mặt khác nhau kia rồi kéo Minh Nhan đi vào.

Minh Nhan im lặng mặc cho hắn kéo, tuy rằng cô đã sớm buông phần tình cảm này xuống rồi, nhưng đột nhiên nhìn thấy Nhâm Hạo, vẫn không khỏi khiến cô nhớ lại rất nhiều kí ức trước

Ăn cơm cũng không thể yên lòng, ngay cả đồ ăn của cô cũng đều là do Mạc tổng tài gấp mà cô cũng không hề phát hiện, tóm lại Mạc tổng tài gấp gì vào bát cô thì cô ăn cái đó, không gấp cho cô, cô liền cúi đầu ăn cơm trắng.

Nhìn tổng tài đại nhân bên cạnh, gân xanh trên trán ứa ra, nhưng vẫn thỉnh thoảng gấp rau cho cô, cố gắng giúp cô ăn no.

Đến khi Mạc tổng tài thấy cô ăn gần xong, liền đề nghị đưa cô trở về, cô mới hồi phục tinh thần lại, cô thực không nghĩ mình bất tri bất giác đã ăn no. Nhìn một đồng hồ lớn ở trước mặt Mạc tổng tài, có chút buồn rầu nghĩ: Hôm nay là hắn bóc ếch ăn ư? Nếu không phải nhờ hắn thì cô vì quá mệt đến gần người mà cũng không ăn gì rồi.

Suốt quãng đường đi Mạc tổng tài cũng không trả lời cô câu nào, ngay cả dù cô có chủ động nói chuyện thì hắn cũng chỉ ừ, à có lẽ, xem ra tâm tình hắn không được tốt lắm. Minh Nhan âm thầm thở dài, đàn ông cô quen biết vì sao đều nhỏ mọn như vậy, chẳng nói chẳng rằng tự nhiên tức giận, trước kia Hiên Hiên như vậy, bây giờ Mạc tổng tài cũng như vậy, ô ô, mệnh cô thực khổ quá.

Xe dừng ở dưới lầu nhà cô, cô chúc hắn ngủ ngon, sau đó mở cửa xuống xe chuẩn bị vào nhà.

Mới vừa đi được hai bước đã bị Mạc tổng tài gọi lại. Minh Nhan quay đầu nhìn hắn, không biết hắn gọi cô lại có chuyện gì.

Hắn đứng dưới ngọn đèn đường, cách cô một bước xa, trên mặt nhìn không ra có cảm xúc gì, chỉ là thần sắc dưới đáy mắt thâm thúy, giống như một mảnh mây đen đen kịt.

“Tôi muốn nói với cô một việc.”

“A?” Minh Nhan bị một câu không đầu không đuôi của hắn làm mờ mịt. “Chuyện gì?” Phát sinh chuyện lớn gì sao? Lại khiến biểu tình của Mạc tổng tài trầm trọng như thế.

Hắn nhếch miệng gần từng tiếng chậm rãi nói. “Tôi muốn nói với cô, tôi không có răng sâu.” Khi nói chuyện, hắn tiến đến gần một bước, bỗng nhiên dang hai tay ra, đem cô ôm tại trước người.

Hắn ôm cô như vậy khiến cô không khỏi hơi ngẩng đầu lên, trong đầu có một khoảnh khắc trống rỗng, hơi thở của hắn, nhiệt độ cơ thể hắn như sóng biển mãnh liệt từng chút từng chút một nuốt hết cô, trong lúc hoảng hốt, cô tựa hồ cảm thấy chung quanh mình có một đạo ánh sáng, mà ánh sáng này là từ đáy mắt hắn phân tán ra, yên tĩnh mà sâu thẳm, đủ để mê hoặc lòng người.

“Không có răng sâu?” Hắn muốn quảng cáo kem đánh răng sao? Đột nhiên một tia ánh sáng thẳng tiến vào đầu cô, xong rồi, chuyện cô nói tổng tài có răng sâu đã bị hắn nghe thấy được, Minh Nhan chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng, vội vàng muốn mở miệng giải thích.

“Tôi..... Anh..... Ân”

“Không có răng sâu.” Mạc tổng tài nhìn cô, đem bốn chữ này nặng nề nhắc lại một lần, như là đang cường điệu tính chân thật của nó.

“Tôi đồng ý cho cô tự mình nghiệm chứng một chút.” Sau đó cười cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Minh Nhan cả kinh, muốn lui về phía sau, nhưng lại bị hắn ôm càng nhanh. Lực đạo của cánh tay hắn rất lớn, ôm cô đến cử động cũng không được, lực đạo trên môi trở nên cuồng dã mà kích tình, hàm răng cũng bị hắn không lưu tình chút nào tách ra, đầu lưỡi ẩm áp tiến dần từng bước dây dưa với cô.

Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy tất cả âm thanh chung quanh dường như đều biến mất, bên tai chỉ có tiếng tim đập dồn dập của chính mình, tựa như tiếng trống trận trên sa trường, từng hồi, từng hồi một, khiến cho cô đầu vác mắt hoa, không nghĩ được gì, cũng không phản ứng được gì, chỉ có thể mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Cũng không biết là qua bao lâu, Minh Nhan cảm thấy tựa hồ lâu như một thế kỷ, nhưng lại cũng thật ngắn ngủi như chỉ vài giây, rốt cục Mạc tổng tài cũng buông cô ra, nhưng lực đạo hai tay ôm cô cũng không hề thả lỏng.

Minh Nhan choáng váng dựa vào ngực hắn, giờ này khắc này cô vẫn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đợi lúc cô hít thở vững vàng, Mạc tổng tài trịnh trọng hỏi. “Tôi có răng sâu không?”

“Không có.” Minh Nhan có ý tứ đáp.

“Được rồi hiệu quả nghiệm chứng không tồi, lần sau nếu cô còn chưa xác định được, chúng ta có thể lại nghiệm chứng thêm một lần. Hiện tại vào nhà đi, ngày mai nhớ đi làm đúng giờ.” Mạc tổng tài vừa lòng vuốt vuốt tóc cô, sau đó buông cô ra để cô đi vào nhà.

Minh Nhan hiện tại thần trí hỗn loạn, chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh, ngoan ngoãn lên lầu vào nhà, còn không quên lễ phép nói tiếng. “Đi đường cẩn thận.”

Đến lúc cô ngồi vào sofa nhà mình rồi mới giật mình hoàn hồn, trời ạ, cô bị tổng tài đại nhân cưỡng hôn a, mà cô lại còn hưởng thụ nữa chứ.

Ô ô ô, cô không muốn sống, việc này..... việc này..... việc này, việc này rất đáng sợ nha, Minh Nhan ôm hai má đang nóng bừng lên, có chút không thể tin đây là sự thật.

Vì sao hắn lại hôn cô? Chẳng lẽ là trừng phạt việc cô nói hắn có răng sâu? Đây có tính là quá nhiều tình dục nơi công sở không? Cô có nên đi tố cáo hắn không nhỉ?

32. Chương 32: Hôn Lại

Minh Nhan bị cái hôn ngoài ý muốn của hắn làm một đêm không ngủ, ngày hôm sau đành mang đôi mắt gấu mèo đi làm, mà trước khi đi làm còn không quên làm bữa sáng rồi đem theo cho tổng tài đại nhân, bởi thế mới nói thói quen thật sự là đáng sợ a.

Cô đem bình thủy đặt trên bàn làm việc của hắn, nhìn tổng tài đại nhân tự mở ra uống, Minh Nhan hít thở sâu, rốt cục cố lấy dũng khí, lớn tiếng hỏi. “Tổng tài đại nhân, anh.....”

“Dịch Hiên.” Mạc tổng tài đột nhiên lên tiếng cắt đứt cô.

“Ách?” Minh Nhan có chút khng thể phản ứng lại, tổng tài đại nhân đột nhiên tự kêu tên hắn làm gì

“Gọi tôi là Dịch Hiên. Hiện tại chưa tới giờ đi làm, cô không phải đang muốn nói chuyện tư với tôi sao, vì vậy yêu cầu gọi tôi là Dịch Hiên.” Mạc tổng tài kiên nhẫn giải thích.

“Được rồi, Dịch Hiên, tối hôm qua, anh, vì sao anh lại hôn tôi?” Minh Nhan càng nói càng nhỏ, nói xong câu cuối, mặt cô đã đỏ bừng.

Mạc tổng tài nhìn cô nửa ngày, không nhanh không chậm hỏi. “Cô nói thử xem?”

Tôi nói ư? Nếu tôi biết còn hỏi anh làm gì? Minh Nhan ở trong lòng oán hận nghĩ. Quên đi, dù sao bây giờ vì sao cũng không quan trọng nữa. Cũng đã xảy ra rồi, giấu lại cứ giải quyết theo đúng đạo lý là được.

“Cái đó có thể xem như là quá nhiều tình dục nơi công sở rồi. Tôi muốn tố cáo anh.” Minh Nhan lời lẽ nghiêm khắc trừng mắt nhìn hắn nói, tuy nhiên giọng lại rất nhỏ, còn có chút suy yếu, thật sự là không có ý tứ, cả mặt đều đỏ lên cả.

“Chuyện đó xảy ra lúc đã tan tầm, cho nên không tính.” Khóe mắt Mạc tổng tài không ngừng run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ách, được rồi, nhưng vẫn có thể xem như phi lễ, tôi vẫn có thể tố cáo anh.” Minh Nhan thấy tội danh quá nhiều tình dục nơi công sở không thể thành lập, liền đổi sang cái mới.

“Lúc tôi hôn cô, cô không có phản kháng, cho nên cũng không xem như phi lễ.” Gân xanh trên trán Mạc tổng tài nổi lên, giọng nói cũng lạnh buốt, ngay cả nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống vài phần. Nhưng người nào đó vì đang trong trạng thái bối rối nên không hề biết gì về tình cảnh đang biến đổi xung quanh mình cả.

“Vậy ư, vậy rốt cuộc việc đó tính sao đây?” Minh Nhan vừa nghe tội này cũng không thành lập, khuôn mặt nhỏ nhắn liền suy sụp xuống, nhăn nhó mũi, đáng yêu đến nỗi khiến người ta muốn ôm chặt vào lòng. Lúc này cô thật không giống như hình tượng một trợ lý luôn bình tĩnh cẩn thận hằng ngày của cô mà như trẻ lại vài tuổi, quay trở về thời điểm cô còn đang học đại học.

“Cô cứ coi đó như là đầu lười và răng vô tình va chạm đi. Nếu cô cảm thấy vẫn không công bằng, tôi có thể để cô hô

Mạc tổng tài nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, trong lòng dù có giận nhiều thế nào cũng hết sạch, trêu chọc mà nói. Dù sao cô trì hoãn như vậy cũng không phải ngày một ngày hai, hẳn có tức chết thì cô cũng không biết là do bị cô làm tức giận mà chết, tốt hơn hết là không nên tức giận làm gì.

“Ách.” Hôn lại ư? Vậy mà cũng nói sao? Minh Nhan lườm hắt một cái, nhìn bộ dáng chẳng hề để ý của hắn, trong lòng Minh Nhan nói thầm: Quả nhiên ‘Rùa biển’ thực khác người, đến chuyện hôn môi mà cũng không xem ra gì.

Nếu cô tính toán chi li như vậy, có vẻ hơi hẹp hòi a. Dù sao cứ coi như bị chó cắn một cái đi, mà nói cho cùng cũng tốt hơn bị chó cắn nhiều, không hề đau, còn rất thoải mái nha. [BN: mui chết cười với đoạn này, anh mà biết chị so sánh anh với CÚN chắc chị không bị... mui mới lạ a =)]; NV: haha.]

Ách, mình đang nghĩ cái gì vậy, cô liên tục lắc đầu, xua đi ý nghĩ kỳ quái kia, trấn định lại mình. Nếu Mạc tổng tài biết được suy nghĩ giờ phút này của Minh Nhan không biết có học máu mà chết không nữa.

Mạc tổng tài đột nhiên đứng dậy, lấy tay nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng đưa mặt gần lại, hứng thú nhìn cô nói. “Có muốn hôn lại hay không? Tôi sẽ không tố cáo cô đâu, yên tâm đi.”

Minh Nhan cả kinh, hoảng sợ đẩy hắn ra, lui về phía sau hai bước, đỏ mặt nói. “Tổng tài ngài đừng giỡn với tôi nữa, đến giờ làm việc rồi, tôi ra ngoài đây.” Nói xong liền chạy trốn khỏi văn phòng của hắn.

Mạc tổng tài cười thật tươi nhìn cánh cửa đang chậm rãi khép lại, tay nhẹ xoa lên môi mình, nghĩ đến cảm giác tuyệt vời tối hôm qua, thật đúng là muốn nếm thêm một lần nữa mà. Bất quá nếu hôn cô thêm một lần nữa không chừng cô gái trì hoãn ngoài kia sẽ sợ tới mức trốn đi, không bao giờ muốn gặp hắn nữa.

Đành quên đi vậy, hiện tại thời cơ chưa tới, hắn không nên nóng vội.

Sau lần đó, Mạc tổng tài lại khôi phục hình tượng nho nhã lễ độ vốn có, không làm ra những chuyện khác người, cũng không có những ám chỉ bất lương nữa, khiến Minh Nhan có chút bình tâm lại

Cũng may thứ hai này quản lý Thiệu sẽ trở lại, chứ nếu cứ bị hắn tra tấn như thế này nữa chắc cô phải nộp đơn từ chức mất.

Đang lúc Minh Nhan chờ đợi quản lý Thiệu trở về thì mộng đẹp của cô cũng kết thúc bằng một tờ giấy hạ lệnh điều động nhân viên.

Do quản lý Thiệu có biểu hiện xuất sắc trong đợt công tác vừa qua nên được lưu lại tổng công ty ở Mỹ nhận chức quản lý, mà Mạc tổng tài lại đánh giá cao năng lực làm việc của cô cho nên cô chính thức được bổ nhiệm làm trợ lý tổng tài, bây giờ đã thật sự trở thành người luôn theo sát bên cạnh hắn rồi.

Khi Tân Văn biết được tin tức này, liền cố ý chạy đến chúc mừng cô, nói cô thực đào hoa, như cô mà tổng tài cũng có thể chịu được, tổng tài đại nhân thật sự là có mắt nhìn người a v.v... Có trời mới biết cô thật sự không muốn bị hắn nhìn trộm a.

Trong mắt Tân Văn giờ phút này tổng tài đã không còn là người, mà đã bay lên một độ cao khác, đã trở thành thiên thần mất rồi a.

Nếu để cô ấy biết thiên thần trong mắt cô ấy đã hôn mình, không biết Tân Văn có thể phát điên hay không nữa, Minh Nhan cũng xem như đã hiểu biết được trình độ mê trai của cô ấy như thế nào a.

33. Chương 33: Không Phải Không Cần Anh

Minh Nhan cẩn thận suy nghĩ một chút về quyết định đưa đơn từ chức, dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy làm việc với Mạc tổng tài thật sự rất nguy hiểm. Cho nên vẫn là từ chức thật nhanh sẽ an toàn hơn.

Khi cô đem đơn từ chức đưa đến cho quản lý nhân sự, quản lý nhân sự kinh ngạc một hồi lâu. Thật sự không ngờ có người sẽ đem cơ hội tốt như vậy quăng đi.

Cho dù không trông cậy tổng tài đại nhân sẽ lâu ngày sinh tình, rồi bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng thì ít nhất với công việc cấp dưới của tổng tài, tiền lương cùng phúc lợi cũng nhiều nhất, tốt nhất nha. Bao nhiêu người sút đầu mẻ trán cố leo lên vị trí này, vậy mà cô gái lạc hậu trước mắt này lại đem quăng đi, thật đúng là khiến người ta rối cả mắt kính.

Hắn rất muốn đặt bút phê chuẩn, dù cô không muốn cũng có rất nhiều người đang chờ mong. Đáng tiếc hắn không có quyền lợi này, phê chuẩn hay không chỉ có tổng tài đại nhân mới có quyền quyết định.

Hắn nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại cho tổng tài đại nhân, xin ý kiến của hắn. Kết quả sau khi tổng tài đại nhân nghe xong tin tức này, tâm tình dường như không tốt lắm. Đúng thôi, cô gái này cũng thực không biết điều.

“Bảo cô ấy tự mình lên đây nói với tôi. Cứ như vậy đi.” Sau khi Mạc tổng tài nói xong, liền “ba” một tiếng gác điện thoại.

Mạc tổng tài trừng mắt nhìn điện thoại trong tay, oán hận nghĩ: Cô gái này thật là, rốt cuộc hắn có điểm nào không tốt chứ, vừa đẹp trai vừa tài giỏi, lại có tiền, cũng luôn chăm sóc cô đầy đủ. Hắn đã chủ động dâng lên, mà cô còn ghét bỏ quăng đi, từ trước đến giờ đều là như vậy.

Trước kia còn có cái lý do là cô hủ, còn bây giờ thì sao? Bây giờ là vì cái gì?

Khi Mạc tổng tài đang hờn dỗi thì Minh Nhan gõ cửa đi vào, cảm giác được sát khí đằng đằng quanh thân Mạc tổng tài nên có chút sợ hãi mà nuốt nuốt nước miếng.

Đây là tình huống gì, không phải chỉ là cô muốn từ chức thôi sao. Quản lý nhân sự thì nhìn cô với vẻ mặt ‘Không biết phân biệt tốt xấu’. Đến tổng tài đại nhân cũng hung thần ác sát, người không biết còn tưởng rằng cô đã thiếu tiền hắn chứ. Cô hẳn là không có ký khế ước bán mình nha.

Tuy nói hợp đồng vẫn chưa hết hạn, nhưng cô cũng đã đồng ý bồi thường tiền rồi, hơn nữa quản lý Thiệu bị điều đến tổng công ty, cho nên cũng không có bộ phận nào cần đến cô, việc rời đi của cô đối với công ty mà nói hẳn là cũng không ảnh hưởng gì nhiều lắm.

Nhưng thế trận hiện nay lại khiến cô rất chột dạ, tựa hồ như cô đã làm sai việc gì đó. Tư Đồ Minh Nhan, người phải có cốt khí một chút chứ, không thể cúi đầu trước thế lực tàn ác, bất quá chỉ là từ chức thôi, đây là quyền lợi của người mà, không có lỗi gì với ai cả, đúng, chính là như vậy. Minh Nhan âm thầm khuyến khích chính mình.

Vừa định mở miệng nói rằng cô muốn từ chức đã bị Mạc tổng tài giành trước cắt ngang.

“Tôi đã làm sai gì sao?” Hơi thở xơ xác tiêu điều trên mặt Mạc tổng tài vừa rồi đã biến đi đâu mất, ngược lại thay bằng biểu tình cô đơn. Trong giọng nói còn có thần nhiên ai oán.

“Ách? Không, không có.” Tại sao lại trở thành như vậy? Đột nhiên lại thay đổi vai diễn? Từ một đại gia hung tợn đòi nợ đã biến thành cô dâu nhỏ ai oán tội nghiệp, chuyển biến này có phải là có chút quá lớn hay không a? Minh Nhan hoàn toàn bị Mạc tổng tài làm ơ hồ.

“Nếu tôi không có làm gì sai, vì sao cô lại không cần tôi ?” Mạc tổng tài càng thêm ai oán ngẩng đầu nhìn Minh Nhan.

“Tôi, không phải là không cần anh a!” Câu nói này hình như có chút không ổn nha. Kính nhờ đừng nói ái muội như vậy, thật giống như cô là kẻ bội tình bạc nghĩa vậy. [NV: câu này dễ gây hiểu lầm thật =]]; BN: mui là mui thấy không phải có chút mà là một đồng ái muội a =]]]

“Nếu không phải cô không cần tôi, vậy cô cũng không từ chức?” Trong mắt Mạc tổng tài có một tia sáng chợt lóe lên rồi biến mất, trong giọng nói cũng tràn đầy ngạc nhiên.

“Không..... Không.” Minh Nhan có chút không xác định được, bộ dáng của Mạc tổng tài bây giờ hình như có chút giống hồ ly. Cảm thấy dường như hấn đang lừa mình, nhưng cô không dám chắc chắn mình có nhìn lầm hay không.

“Cô không từ chức thật tốt quá, tôi đã nói rồi đó thôi, một tuần nay chúng ta làm việc chung thực vui vẻ, Minh Nhan sao có thể vô duyên vô cớ từ chức, nhất định là quản lí bộ phận nhân sự làm rồi. Hiện tại cô cũng đến đây rồi thì tốt quá, ngày mai chúng ta phải bay sang Pháp, hàng hóa nơi đó có chút vấn đề, bây giờ cô đi đặt vé máy bay, sau đó đem văn kiện này sắp xếp lại chút. Sau khi sắp xếp xong tôi đưa cô về nhà chuẩn bị hành lý.”

Hình như Mạc tổng tài không hiểu ý của Minh Nhan, tự làm theo ý mình mà hạ mệnh lệnh cho Minh Nhan. Minh Nhan do dự xem có nên cắt đứt hấn hay không, cô cũng không nói là không từ chức a.

“Uhm, tổng tài cái kia.....” Tôi cũng không nói là tôi không từ chức a. Chờ hấn nói xong, Minh Nhan mới ập ứng mở miệng, chuẩn bị nói rõ lời vừa rồi.

“Di, Minh Nhan, cô còn chưa đi ra ngoài a, việc này rất gấp. Kính nhờ cô sắp xếp lại trước, có gì muốn nói thì sau khi chúng ta làm xong rồi nói được không?” Nói xong lại cúi đầu, bắt tay vào lật văn kiện, nhứ mà, bày ra bộ dáng có chuyện thực khó giải quyết, còn không ngừng tay rút một ít văn kiện từ trong ngăn kéo ra, không bao lâu trên bàn làm việc to như vậy đã trở nên đầy ắp không chịu nổi.

Minh Nhan chưa từng thấy vẻ mặt bối rối như vậy của hấn, xem ra chuyện lần này thật sự nghiêm trọng, quên đi, chờ sau khi từ Pháp trở về cô nhắc lại việc từ chức cũng được, dù sao cũng không chênh lệch mấy ngày.

Minh Nhan cầm lấy một xấp văn kiện trên bàn, nhẹ nhàng đi ra ngoài, thuận tiện giúp hấn đóng cửa lại.

Chờ sau khi Minh Nhan đi ra ngoài, Mạc tổng tài mới từ trong một đồng văn kiện ngẩng đầu lên. Nhìn cửa phòng đóng chặt, thở phào một cái, ít ra Minh Nhan cũng không nói ra miệng, bằng không hấn thật đúng là không biết phải cự tuyệt cô như thế nào.

Nhìn văn kiện hỗn độn bày ra đầy bàn, hấn có chút phỉ nhổ chính mình, vì sao vừa gặp chuyện liên quan đến cô thì hấn liền rối loạn từ đầu trận tuyến vậy, bình tĩnh lãnh đạm lúc bình thường đều đã chạy đi đâu mất rồi.

34. Chương 34: Không Còn Mặt Mũi Ra Nước Ngoài Nữa

Phiền não vò vò tóc, hấn cầm điện thoại trên bàn gọi cho Phương Thần Ngạo, điện thoại vừa thông, không quan tâm đối phương đang làm gì, liền bắt đầu nói. “Ngày mai tôi muốn mang Minh Nhan đi công tác ở Ba Lê, cậu đến công ty giúp tôi quản l tối nay đến nhà tôi một lúc, tôi có một số việc cần bàn bạc với cậu.”

“Hắc hắc, rốt cục cũng nhịn không được muốn ra tay rồi sao. Theo tôi thì cậu cứ trực tiếp đưa cô ấy lên giường, làm bụng cô ấy to lên, đến lúc đó cô ấy muốn gả cũng phải gả, mà không muốn gả cũng phải gả a. Việc gì cậu cứ phải làm nhiều chuyện như vậy.....”

“Phương Thần Ngạo, nếu cậu còn nói thêm một chữ nữa thì tối hôm nay trên giường cậu sẽ xuất hiện một mỹ nữ tóc vàng ngay.” Mạc tổng tài mặt ửng đỏ, thẹn quá hóa giận gầm nhẹ nói.

“Ách, Hiên à, tôi sai rồi, tôi không nói nữa là được chứ gì, cậu trăm ngàn lần đừng làm vậy nha, nếu để Lộ Y biết, cô ấy chắc chắn sẽ chém tôi đó.” Phương Thần Ngạo vừa nghe vậy lập tức cầu xin tha thứ, Trương

Lộ Y nhà hần là một cái bình dấm chua, nếu để cô phát hiện trên giường hần có một mỹ nữ tóc vàng, chắc chắn sẽ lấy dao chém hần thật a.

Tên Hiên này cũng thật độc ác, chẳng qua hần chỉ là nói những gì mà hần ta muốn làm thôi, làm gì muốn chinh hần như vậy, hần cũng không tin trong mấy năm qua hần ta không hề nghĩ đến muốn bỏ nhào vào Minh Nhan, nếu không muốn thì không phải là đàn ông rồi, bất quá hần không có can đảm nói với Mạc tổng tài, tên nhóc kia lúc chính người khác sẽ không hề lưu tình chút nào, hần thực sự sợ nha.

Gác điện thoại xong, Mạc tổng tài chống vào hai má đang nóng lên, cười ái muội, nói không chừng thừa dịp đi công tác này, hần có thể lừa đưa cô lên giường, hắc hắc.

Bởi vì vé máy bay hần đặt lúc mười giờ sáng, cho nên tám giờ sáng hôm sau, Mạc tổng tài liền đến dưới lầu nhà Minh Nhan đón cô cùng đi ra sân bay, hành lý của Minh Nhan rất ít, chỉ có vài bộ quần áo, một ít đồ trang điểm cùng đồ dùng rửa mặt. Dù sao là đi công tác, cũng không phải đi chơi, đem theo cái giỏ nhỏ là được rồi.

Mạc tổng tài thấy Minh Nhan vẫn một thân trang phục cũ kỹ, nhú mi, chưa nói gì đã trực tiếp cầm lấy chiếc giỏ trong tay cô, ném ra phía sau xe, sau đó tự mình mở cửa xe cho cô, chờ cô lên xe xong, hần mới ngồi vào, khởi động xe.

Minh Nhan có chút kinh ngạc khi thấy hần đột nhiên thể hiện phong độ, nghĩ hần vì sắp xuất ngoại, tập trước một chút cũng là bình thường, cô cũng không để ý

Thuận lợi làm thủ tục đi Pháp, suốt chặng đường đi Mạc tổng tài luôn dịu dàng săn sóc Minh Nhan, khiến cô hoài nghi Mạc tổng tài có phải đang bị trúng tà hay không. Chỉ là ánh mắt dịu dàng kia thực giống như cô đã từng quen biết, làm cô không tự chủ nhớ đến Minh Hiên đang ở Mỹ. [BN:hơ hơ, mụi thiết bó tay zới chị ấy, ko hiểu sao chị ấy dám tự xưng là thông minh nhĩ, NV: tỷ cũng pó tay, sao có thể ko nhận ra a

]

Không biết dạo này hần sao rồi? Hần chỉ nói với cô hần dạo này bận viết luận văn, kêu cô không có việc gì thì đừng quấy rầy hần. Thật là tức chết đi được, cô quan tâm hần, thế mà lại bị hần nói thành quấy rầy.

Sau khi đặt chân tới nước Pháp thì theo giờ địa phương đã là buổi chiều, tới đón cô là thư ký La cùng một vài người bản địa khác, trước tiên bọn họ đến một nhà hàng khách sạn năm sao, sau khi ổn định chỗ ở xong, tổng tài đại nhân thay quần áo rồi cùng những người kia đi họp.

Trước khi đi còn dặn cô ăn trước một chút, đừng chạy lung tung. Minh Nhan vẻ mặt hắc tuyến, hần xem cô là con nít sao, dặn đông dặn tây. Nghe thấy Mạc tổng tài vĩ đại của bọn họ dong dài như thế, thư ký La cả mặt đều đen. May là những người Pháp kia không hiểu tiếng Trung, nếu không cô thực không còn mặt mũi nào đi nước ngoài nữa.

Cuối cùng cũng tiễn chân bọn họ, Minh Nhan thở phào một hơi, trở về phòng. Bây giờ cô mới thấy mình thực sự chẳng giúp được gì cả, tiếng Pháp của cô rất kém, nếu cô theo đi họp, nói không chừng còn phải tìm người phiên dịch giúp cô a, may là có thư ký La ở đây, Mạc tổng tài chỉ kêu cô ở lại nghỉ ngơi mà thôi.

35. Chương 35: Phù Thủy Bất Lưu Ngoại Nhân Điền

Mạc tổng tài chọn một vài món ăn, Minh Nhan cùng hần ăn một lúc rồi cáo từ lên lầu nghỉ ngơi, vừa xuống máy bay, còn có chút không khỏe, dường như có chút chưa thích ứng được, cô cần nghỉ ngơi một chút do mệt nhọc quá độ. Vừa lúc để hai người đàn ông này nói chuyện tự nhiên.

Minh Nhan vừa đi, La Tây tiên sinh bắt đầu dùng tiếng Pháp nói với Mạc tổng tài. “Hiên, cô ‘Nhan’ vừa rồi là trợ lý của anh sao, cô ấy nói chuyện rất có ý tứ nga, nếu bỏ đi cặp mắt kính thì cũng là một mỹ nhân, Trung Quốc có câu châm ngôn là cái gì con thỏ cái gì cỏ. Cô ấy hần không là gì của anh phải không, anh nói tôi theo đuổi cô ấy thì cô ấy có đồng ý hay không a?”

Nói xong mang vẻ mặt chờ mong nhìn Mạc tổng tài, nghe nói Mạc tổng tài đã sớm là hoa đã có chủ, hần là sẽ không cùng hần tranh giành, nhưng để ngừa vạn nhất vẫn là hỏi trước một chút an toàn hơn.

Nếu không cẩn thận động vào thứ hần ta nhìn trúng thì hậu quả sẽ là sống không bằng chết a. Đây là kết luận mà hần rút ra được sau khi chính mắt chứng kiến vô số các tiền bối anh dũng hy sinh.

Mạc tổng tài lạnh lùng liếc hần một cái, La Tây tiên sinh hiểu được hần ta không có hứng thú trả lời vấn đề của hần, lúc chuẩn bị sờ sờ mũi nói sang chuyện khác thì Mạc tổng tài đột nhiên dùng giọng thần bí nói.

“Trung Quốc còn có hai câu châm ngôn, anh cũng có thể học, một câu là ‘Phù thủy bắt lưu ngoại nhân điền’, một câu khác là ‘Không muốn chết thì cứ ở yên một chỗ đi’”.

Phù thủy bắt lưu ngoại nhân điền: nghĩa là nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài, ý nói những thứ tốt không để rơi vào tay người ngoài (trong trường hợp này có thể hiểu là người nước ngoài ^^!)

“Không, muốn, chết, thì, cứ, ở, yên, một, chỗ, đi.” La Tây tiên sinh lặp lại từng chữ từng chữ một, tổng cộng mười hai chữ, ‘Châm ngôn’ thật đúng là dài a. (câu này trong tiếng Trung có 12 chữ)

Còn chữ ‘điền’ kia, hần biết, nhưng cái gì ‘phù thủy’ (nước phù sa) đến tốt cùng nghĩa là gì? Đừng hoài nghi vì sao hần lại không hiểu, vì những lời này Mạc tổng tài dùng tiếng Trung để nói, hơn nữa sau khi nói xong thì tiếp tục ăn bữa tối của hần ta, không có một chút ý tứ nào muốn giải

Vì thế La Tây tiên sinh vô cùng hiểu học mà nhớ kỹ, chờ có cơ hội sẽ hỏi cô ‘Nhan’ đáng yêu, tuy rằng trực tiếp hỏi Mạc tổng tài trước mắt này sẽ nhanh hơn, nhưng hần nhận ra được Mạc tổng tài hình như không muốn giải đáp cho hần.

Cho dù ngẫu nhiên hảo tâm mà giải đáp, cũng sẽ thập phần ngắn gọn ném ra vài chữ khiến hần nghe xong sẽ càng hồ đồ.

Có khi từ một câu làm hần phiền não vì không hiểu được nghĩa sẽ biến thành hai câu mất. Qua kinh nghiệm từ vô số lần đã nói cho hần biết, tốt nhất là hỏi người khác còn nhanh hơn. Nói tóm lại, Hiên đối với việc hần muốn theo đuổi cô ‘Nhan’ là có đồng ý hay không a?

Bên này La Tây tiên sinh đang phiền não về vấn đề là rốt cuộc hần có nên theo đuổi cô gái kia hay không, còn Mạc tổng tài bên kia thì đang tính toán dùng cách gì để đánh nát cô gái kia. Xem ra trước tiên kế hoạch của hần phải thay đổi, thịt béo đến miệng còn có người mơ ước, vậy thì đành phải bắt nó rồi nuốt vào trong bụng luôn.

Hai người đều mang theo tâm sự, cũng không nói lời tạm biệt nhau mà tự ai nấy đi.

~*

~Sáng sớm ngày hôm sau, Minh Nhan vừa rửa mặt xong thì chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên. Cô ngay ra một lúc mới đứng dậy đi mở cửa, vừa mở cửa thì thấy quả nhiên là Mạc tổng tài.

“Tổng tài sao sớm vậy, có tài liệu gì cần tôi sắp xếp lại sao?” Minh Nhan tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp, mới sáng sớm mà Mạc tổng tài đã ấn chuông cửa của cô nhất định là có tài liệu khẩn cấp cần cô sắp xếp lại, kỳ thật hần cũng không cần tự mình tới tận nơi, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại đến là được rồi, cũng có thể là do gần vì phòng của Mạc tổng tài ngay cạnh phòng cô mà.

“Uhm, không phải, là vì có một người cô cũng quen biết hôm nay kết hôn, nhưng bởi vì một ít nguyên nhân, cho nên cần cô đi với tôi đến giáo đường một chuyến. Tiện thể nhờ cô ký giúp một chữ ký, vốn không định phiền cô, nhưng bởi vì trên pháp luật cần hai người đồng ý, cho nên mới tới nhờ cô giúp.” Mạc tổng tài giải thích có chút hàm hồ.

Minh Nhan nghĩ Mạc tổng tài nói xong cũng có chút hồ đồ, nhưng dùng đầu óc thông minh của cô phân tích một chút thì tám phần người mà cô quen biết này có thể là do trong nhà không đồng ý hôn sự của hần, cho nên muốn tiên trầm hậu táo. Có lẽ kết hôn sẽ cần hai người làm chứng, cho nên Mạc tổng tài mới đến nhờ cô giúp.

Nói gì thì cô cũng có vài phần tâm của một nữ hiệp, cũng vô cùng đồng tình với đôi tình nhân kết hôn mà không nhận được lời chúc phúc này, cho nên vô cùng hiên ngang ngồi trên xe của Mạc tổng tài.

36. Chương 36: Không Thể Kỳ Thị Cái Kia

Nhưng Mạc tổng tài lại không trực tiếp đi đến giáo đường mà là dừng ở trước một cửa hàng bán áo cưới, còn kéo Minh Nhan xuống xe, rồi bảo cô chủ lấy bộ lễ phục đã được chuẩn bị sẵn trước đó ra cho cô thay.

Minh Nhan có chút kinh ngạc, lập tức đã tự nghĩ thông suốt, nhất định là cô dâu kia còn chưa có phù dâu nên định tiện thể nhờ khách mời như cô giúp làm phù dâu luôn. [BN: haizz

âm mưu, âm mưu to lớn a, NV: tỷ nghi ngờ là....]

Đằng nào cũng đồng ý rồi, vậy thì cô cũng giúp người giúp cho trót. Dù sao cô cũng chưa từng làm phù dâu, cứ coi như là luyện tập đi.

Vì thế cô vui vẻ thay quần áo, lúc đi ra thì phát hiện Mạc tổng tài cũng đã thay thành bộ lễ phục, hẳn là phải làm phù rể rồi. Phát hiện trong cửa hàng đột nhiên im lặng, Mạc tổng tài có chút tò mò ngẩng đầu nhìn một chút, kết quả tất cả bình tĩnh của hắn nháy mắt đã tan rã, đầu óc xuất hiện trạng thái trước nay chưa hề có.

Sau hai phút im lặng ở trong cửa hàng, Minh Nhan mới từ từ phát hiện có chút không ổn. Ngẩng đầu liền chống lại một đôi mắt nóng rực.

Minh Nhan bị ánh mắt nóng rực làm cho trên mặt có chút phát sốt, cô biết ghen di truyền của ba mẹ là ghen trội nên bản thân cũng không tệ lắm. nhưng dù sao thì hắn cũng không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn cô chứ, cô sẽ thẹn thùng nha.

Cô theo bản năng cúi đầu, tránh đi ánh mắt mang tính xâm lược của hắn, bước nhanh đến bên cạnh hắn, vì muốn đánh vỡ cái không khí quá quỷ dị này nên cô cắn cắn môi dưới hỏi.

“Rất đẹp phải không?” Ngất, cô đã hỏi nhầm câu rồi, cô vốn là muốn hỏi bộ lễ phục phù dâu này có phải rất đẹp hay không, nhìn nó có chút giống lễ phục của cô dâu. Sau khi vừa hỏi xong Minh Nhan mới phản ứng lại, đây là cái vấn đề ngu ngốc gì vậy trời, cô thật hận không thể tự cắn lưỡi mình a. [BN: không phải giống mà chính là lễ phục cô dâu a]

Không nghĩ tới Mạc tổng tài lại phối hợp trả lời. “Phải, rất đẹp.” Đồng thời cũng phục hồi tinh thần lại, thu lại ánh mắt nóng rực vừa rồi.

“Ách, ý tôi nói là quần áo.” Minh Nhan cảm thấy có chút không ổn, thì thào bổ thêm một câu.

Mạc tổng tài nhìn cô một cái, nghiêm trang đáp. “Tôi cũng là nói quần áo a. Lần này là do thời gian cấp bách nên tôi giúp cô chuẩn bị quần áo, lần sau sẽ để cô tự chọn cái cô thích. Chúng ta đi nhanh thôi.” Hắn nói xong liền đi ra ngoài trước.

Minh Nhan ở đằng sau hắn làm một cái mặt quỷ, cũng đi theo ra ngoài, vừa đi vừa nhỏ tiếng nói thầm: Còn có lần sau sao, có mấy người tôi quen biết mà muốn tự quyết định chuyện cả đời thế này đâu.

Rất nhanh đã đến một tòa giáo đường, Minh Nhan cùng Mạc tổng tài song song đi vào, liếc mắt liền thấy quả nhiên không có ai đến tham dự lễ cưới, xem ra gia đình hai bên đúng là kịch liệt phản đối a. Nhưng lại có gì đó không đúng, vừa rồi cô vội vàng chỉ lo đến việc phải làm phù dâu mà quên hỏi người mà cô quen biết rốt cuộc là ai.

Mặc kệ người kia là ai, hắn không phải đến một vài người bạn cũng không có chứ, một cái giáo đường to như vậy, lại chỉ có một mục sư cùng hai người đàn ông, còn lại cái gì cũng không có.

Từ từ đã, hai người đàn ông? Vậy cô dâu đâu, còn chưa tới sao? Hay là, không phải chứ? Minh Nhan không tự giác nuốt nuốt nước miếng, hy vọng không phải như cô nghĩ, nhưng nghĩ lại cũng rất có khả năng a, nếu thực như vậy, cha mẹ cùng bạn bè bọn họ quả thật không thể chúc phúc cho bọn họ rồi.

Cô vừa đi vừa kéo góc áo Mạc tổng tài, thấp giọng hỏi. “Là hai người này sao?”

Mạc tổng tài cũng nhỏ tiếng trả lời. “Là hai người này. Không có việc gì, đừng sợ, cô đều quen biết họ mà.”

Minh Nhan dưới đáy lòng liếc mắt khinh thường, cái này thì liên quan gì chứ, quen biết thì sẽ không sợ sao? Mà cô cũng không có sợ hãi nha, chỉ là hơi hơi sợ mà thôi, sao hắn không nói trước với cô một tiếng, hại cô một chút tâm lý cũng chưa kịp chuẩn bị.

Minh Nhan tự nhủ trong lòng. “Không có gì là không thể, tình yêu là vô tội, bọn họ chỉ là không cẩn thận mà yêu thương người kia, giới tính chỉ không giống mình mà thôi, không được người đời tán thành cũng khổ sở lắm rồi, Minh Nhan người nhất định không thể kỳ thị bọn họ, phải thật tâm chúc phúc cho bọn họ.” [BN: mui chết cười với chị ấy a, NV: tỷ công nhận trí tưởng tượng của chị ấy vô cùng phong phú =]]]

Sau khi đã củng cố trong lòng xong, Minh Nhan nắm chặt tay, nở ra một cái tươi cười chân thành, bước nhanh đến trước mặt bọn họ, quả thật đều là người mà cô quen biết, một người là thư ký La, người còn lại chính là La Tây tiên sinh hôm qua cô đã gặp.

La Tây tiên sinh vừa thấy cô đến, lập tức lộ ra vẻ mặt đau khổ, Minh Nhan nghĩ rằng có thể hắn sợ mình biết hắn là cái kia sẽ xem thường hắn, cho nên cô nhanh chóng đặt tay lên vai hắn, chân thành nói. “Tôi chân thành chúc phúc anh.”

Nghĩ lại thấy hình như không đúng. Nếu theo như cách nói của tiếng nước hắn hẳn là phải ngược lại mới đúng, vì thế cô lại bổ sung thêm một câu. “Không đúng, phải là anh chân thành chúc phúc tôi.” [NV: OMG]

37. Chương 37: Một Ngàn Lân, Một Vạn Lân Đồng Ý

La Tây tiên sinh nghe cô nói xong thì hơi nở ra một nụ cười khổ, nghĩ một đằng nói một nẻo. “Chúc mừng.” Thư ký La thì vẫn mang biểu tình nghiêm túc như đang xử lý việc công, cũng bình tĩnh nói theo. “Chúc mừng.”

Minh Nhan sửng sốt, gãi gãi đầu, hai người này không phải là cảm động quá mà nói năng trở nên lộn xộn chứ, hay là câu chúc mừng trong kết hôn phải nói như vậy. Cô thật đúng là không có kinh nghiệm tham gia hôn lễ a, lập tức hơi nở một nụ cười, cầm lấy tay của La Tây nói. “Chúc mừng.”

Sau đó cũng nắm tay của thư ký La lên nói. “Chúc mng.”

Hai người bị hành động của cô làm cho sửng sốt, đây là cái tình huống gì, bọn họ cũng chỉ là ‘chung vui’ với cô thôi mà.

Đang trong lúc ba người cứ hai mặt nhìn nhau thì Minh Nhan đã bị Mạc tổng tài kéo đến trước mặt mục sư. Sau đó dùng tiếng Pháp nói một câu gì đó.

Mục sư bắt đầu dùng tiếng Pháp thao thao bất tuyệt một hồi lâu. Minh Nhan có chút há hốc mồm, mục sư nói một hồi như vậy mà một câu cô nghe cũng không hiểu, tay vụng trộm kéo góc áo Mạc tổng tài, Mạc tổng tài hiểu ý hơi hơi đưa người thấp lại gần cô, Minh Nhan cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn hỏi. “Những cái ông ấy nói, một câu tôi cũng nghe không hiểu, làm sao bây giờ?”

Mạc tổng tài học theo bộ dáng của cô, thấp giọng nói bên tai cô. “Không sao, một lát khi tôi nói gì cô cứ nhớ kỹ, đợi đến lúc hỏi cô, tôi sẽ kéo tay cô, cô chỉ cần lớn tiếng lặp lại giống vậy là được.”

Đang nói đột nhiên phát hiện không có âm thanh gì nữa, hai người có chút cứng ngắc nhìn về phía mục sư đại nhân, thì ra lão nhân gia hắn đã nói xong, đang cau mày có chút bất mãn nhìn về phía Mạc tổng tài.

Mạc tổng tài ho nhẹ một chút, thấp phần thong thả nói câu. “Oui, je le veux.” (Vâng, tôi

Minh Nhan âm thầm nhớ kỹ, ở trong lòng đọc đi đọc lại ‘Chưa tới nhiệt’, ‘Chưa tới nhiệt’, tốt nhất một hồi đừng quên mất.

Sau đó vừa thấy mục sư tiên sinh chuyển hướng cô, sau đó huyền thuyên nói vài câu gì đó rồi dừng lại, lúc này Mạc tổng tài kéo nhẹ tay cô. Cô lập tức phản xạ có điều kiện hô to một tiếng “Chưa tới nhiệt”.

Sau đó toàn bộ giáo đường lại im lặng xuống, cuối cùng tiếng cười của Mạc tổng tài phá vỡ yên tĩnh. Minh Nhan cảm thấy trên mặt nóng bừng lên, có chút ngượng ngùng nhìn về phía mục sư đại nhân, hình như cô quá lớn tiếng, không có làm ông ấy sợ chứ.

Phỏng chừng mục sư đại nhân cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua người kỳ lạ như vậy nên mặt có chút hắc tuyến, ngừng lại một chút còn nói câu gì đó. Mạc tổng tài liền nghiêng người sang, nói ở bên tai Minh Nhan. “Cô nói hay lắm.”

Minh Nhan vừa nghe xong liền thở phào, nghĩ đến buổi lễ xem như kết thúc, vậy trách nhiệm của cô có phải cũng hết rồi hay không, thấy thoải mái không ít, vì thế quay sang nở một nụ cười thắng lợi với Mạc tổng tài.

Hình ảnh này dưới ánh mắt của người khác nhìn vào thì chính là Mạc tổng tài đã hôn hai má Minh Nhan, sau đó Minh Nhan sẽ nở nụ cười ngượng ngùng với Mạc tổng tài, còn vì sao nụ cười nhất định phải ngượng ngùng thì tùy suy luận của độc giả vậy.

Sau đó mục sư đại nhân đưa ra hai tờ văn bản cho bọn họ ký, tất cả đều là tiếng Pháp nên Minh Nhan đọc không hiểu, bất quá phỏng chừng chỉ là giấy làm chứng gì gì đó cho hôn lễ thôi. Minh Nhan cầm bút lên vừa định ký, đã bị La Tây tiên sinh giữ tay lại, La Tây tiên sinh chưa từ bỏ ý định hỏi một câu. “Nhan, cô thật sự đồng ý sao?”

Minh Nhan vừa nghe thấy liền bỏ tay hấn ra rồi nói. “Tôi đương nhiên là đồng ý, anh yên tâm đi, tôi một ngàn lần đồng ý, một vạn lần đồng ý.” Nói xong thực tiêu sái ký tên mình lên văn bản.

Mạc tổng tài cười đến vẻ mặt tươi như mùa xuân, nhận lấy văn bản rồi cũng ký tên của mình lên, sau đó là thư ký La, cuối cùng là La Tây tiên sinh đã sắp khóc. Lúc đầu hấn còn không chịu ký, nhưng một ánh mắt lạnh lẽo của Mạc tổng tài vừa đảo qua đã lập tức rục rục mà ký.

Chờ sau khi mọi người đều ký xong, Mạc tổng tài vô cùng cao hứng cầm cất đi, nhưng vì sao lại là Mạc tổng tài cầm cất đi?

38. Chương 38: Cướp Của Người Giàu Chia Cho Người Nghèo

Sau đó hấn mang Minh Nhan đến cửa hàng đồ dùng ở nhà, hấn muốn Minh Nhan chọn vài bộ quần áo giản dị, tất cả đều rất mắc tiền a, Minh Nhan nhìn bằng giá có chút đau lòng, tuy nói nhà cô điều kiện không kém, nhưng cô còn một đứa em trai đang học ở Mỹ, nói không chừng sau này hấn còn phải học lên thạc sĩ, tiến sĩ, đều phải cần đến tiền, vẫn là nên tiết kiệm một chút tốt hơn a.

Vì thế vụng trộm kéo tổng tài đại nhân xuống, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ. “Tổng tài đại nhân, tôi không mua đâu, tôi mang đủ quần áo để mặc mà, nhìn cái bằng giá kia, quả thực giống cướp nha.”

Lúc đầu, Mạc tổng tài thấy cô đông sờ tây cọ nửa ngày mà vẫn không chọn được b nào, hấn còn tưởng là cô không thích. Không ngờ thì ra là vì cô tiếc tiền. Vì thế hấn buồn cười mà trêu cô. “Khó khăn lắm công ty mới ra quyết định đặt mua cho cô vài bộ quần áo dùng cho việc đi công tác, cô không cần sao? Thật sự là đáng tiếc nha.”

Minh Nhan vừa nghe thì ra là chi phí do công ty trả, lập tức tỉnh táo tinh thần lại, cười tươi nói. “Ha ha, thì ra là dùng cho việc đi công tác, sao có thể không cần chứ, tất cả đều phải lấy ích lợi của công ty làm trọng mà, hắc hắc.....” Nói xong, liền chỉ. “Cái này, cái này, còn có cái này, đều lấy lại đây cho tôi thử a.”

Nói đùa sao, có người con gái nào lại không thích quần áo đẹp. Tuy rằng Minh Nhan sợ bị ruồi muỗi bám theo, nên ngày thường đi làm cô đều mặc một thân trang phục lịch sự, nhưng yêu thích quần áo đẹp là thiên tính không thể không có trong người. Hiện tại đang trong lúc đi công tác, lại còn ở nước ngoài nữa, thả lỏng một chút hấn là sẽ không có vấn đề gì.

Minh Nhan vừa tự mình mơ mộng vừa thử đồ. Cuối cùng chọn được hai bộ mà cô ưng ý, giá tiền hình như cũng hơi nhiều số không a. Mạc tổng tài nhìn cũng không nhìn mà rất sáng khoái thanh toán tiền.

Lúc ngồi lại trên xe, Mạc tổng tài nhìn Minh Nhan bộ dạng mỹ mãn ôm hai túi đồ to, nhin không được trêu chọc. “Không phải cô nói rằng bọn họ rất giống với cướp sao, sao còn chọn đến hai bộ?”

Giờ phút này Minh Nhan không có chút áy náy nào mà còn có vẻ đại nghĩa nói. “Thổ phỉ cũng phải ăn cơm chứ! Tôi đột nhiên muốn giúp bọn họ cướp của người giàu chia cho người nghèo thôi.”

Mặt Mạc tổng tài có chút hắc tuyến, uống công tôi bỏ tiền cho cô mua quần áo, lại bị xem như kẻ giàu có bất nhân, bị cướp là đáng.

Minh Nhan không chú ý tới vẻ mặt của Mạc tổng tài càng ngày càng đen, chỉ tập trung thưởng thức hai bộ quần áo mới của mình.

Mấy ngày tiếp theo, Mạc tổng tài lấy cớ là khảo sát nhưng thật ra là đi ngắm cảnh. Hắn mang theo Minh Nhan đi khắp các danh lam thắng cảnh ở Ba Lê, còn những việc khác đều quăng sang một bên.

Bất quá vì trừng phạt câu nói ‘Cướp của người giàu chia cho người nghèo’ của Minh Nhan hôm đó, cho nên lúc ăn cơm, đều áp dụng trả tiền kiểu AA*, hơn nữa hắn còn cố ý chọn những nhà hàng cao cấp giá cắt cổ mà vào.

*AA: cái này là cách nói của người Mỹ, chế độ AA là 50:50, khi đi ăn mà dùng chế độ này ý nói là hai bên chia đều tiền ăn, mỗi bên trả 50%, sòng phẳng.

Buổi tối khi trở lại khách sạn, lúc Minh Nhan vừa định vào phòng, Mạc tổng tài liền ngăn cô lại nói: “Tiền ăn bữa trưa và bữa tối hôm nay của cô tổng cộng là ‘Ba ngàn sáu trăm năm mươi bốn đồng ba, ngày mai cô nhớ đưa tôi a.’”

“Cái gì cơ?” Minh Nhan có chút mơ hồ, có phải do cô mệt mỏi quá hay không mà tai lại nghe không rõ vậy.

“Đương nhiên là tiền ăn cơm a, chúng ta ăn cơm đều trả theo kiểu AA. Cô không nghĩ là tôi sẽ mời chứ! Chi phí ăn bên ngoài công ty không có trách nhiệm chi trả.” Mạc tổng tài nghiêm trang giải thích.

“Ách?” Minh Nhan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mạc tổng tài, thật sự là không giống đang nói giỡn, chẳng lẽ hắn thật sự muốn lấy tiền ăn của cô sao.

Cô rầu rĩ nói. “Được rồi, sáng mai tôi trả cho anh.”

Kết quả là cả đêm Minh Nhan ngủ không ngon, lúc trước cô nghĩ tiền ăn đều là công ty sẽ trả, cho nên trên người không mang theo tiền mặt, cô lại không thích mang theo nhiều đồ, nếu trả tiền cơm xong, tiền mặt của cô sẽ không còn lại là bao a.

Không biết xin thiếu tổng tài có được hay không, nếu không mấy ngày tiếp theo có lẽ cô phải ăn bánh bao mất.

Vì thế sáng sớm hôm sau, cô liền qua tìm Mạc tổng tài, không đợi Mạc tổng tài hỏi mục đích của mình, cô liền tự động nói. “Tổng tài a, anh có thể cho tôi thiếu được không, tôi không có mang theo nhiều tiền mặt như vậy, sau khi về nước tôi nhất định sẽ trả lại cho anh đầy đủ mà.”

Sau đó liền đáng thương hề hề nhìn Mạc tổng tài, chờ lão nhân gia hắn đồng ý.

39. Chương 39: Tổng Tài Cũng Là Cái Kia?

Mạc tổng tài tựa như suy nghĩ cái gì một lúc, sau đó không tình nguyện nói. “Cô cũng biết tôi là thương nhân, điều ghét nhất chính là người ta thiếu tiền mình, cho cô thiếu một ngày cũng đã xem như là ngoại lệ rồi, đằng này cô còn muốn thiếu nhiều ngày như vậy thì có chút khó xử cho tôi a.” Nói xong còn thở dài, tỏ vẻ thật sự rất khó xử.

Minh Nhan vừa nghe xong thiếu chút nữa không kiềm được mà trợn trắng mắt với hắn, trong lòng thầm mắng: Gian thương, đúng là gian thương.

Ai cũng biết anh có nhiều tiền như vậy, chút tiền tôi thiếu có đáng là bao, cũng không phải là tôi không trả cho anh, bất quá chỉ trả muộn có vài ngày, chỉ là trả hơi chậm một chút mà thôi.

Nhưng nghĩ lại quyền quyết định mình được ăn thịt cá hay ăn bánh bao dưa muối trong mấy ngày kế tiếp đang nằm trong tay người ta thì Minh Nhan không thể không khuất phục, thế là cô trưng ra một khuôn

mặt tươi cười chân thành, nịnh nọt. “Tổng tài đại nhân, anh là một người vô cùng có lòng nghĩa hiệp, anh luôn giúp đỡ người khác đó thôi.”

Mạc tổng tài liếc nhìn cô một cái, trầm ngâm một chút, nói. “Muốn tôi giúp cũng không phải là không thể, có điều cô cũng phải giúp tôi một việc. Nếu cô đồng ý giúp thì tôi sẽ không lấy tiền của cô, hơn thế nữa toàn bộ tiền ăn uống mấy ngày tiếp theo của cô tôi cũng sẽ tài trợ hết.”

Minh Nhan vừa nghe đã bị hấp dẫn, nhanh nhẩu tiếp lời. “Tổng tài đại nhân, hai chúng ta đâu cần phân biệt ai với ai a, có chuyện gì, ngài cứ việc giao phó tự nhiên đi. Có phải có người lại muốn kết hôn hay không a, không thành vấn đề, tôi có thể đi làm phù dâu, tuyệt đối hoàn thành nghĩa vụ.”

Người bị cái kia mà Mạc tổng tài này quen biết có phải hơi nhiều một chút hay không a, lần này không phải sẽ là hấn chứ. Nói thật cô cũng có chút tò mò, nếu tổng tài đại nhân là cái kia thì sẽ làm nam hay làm nữ?

Minh Nhan nhìn chằm chằm mặt Mạc tổng tài mà bắt đầu tưởng tượng chuyện YY (là chuyện mà ai cũng biết là gì đấy =___=), Mạc tổng tài bị cô nhìn như vậy thì mặt có chút nóng lên, đó là cái ánh mắt gì a, hại hấn thiếu chút nữa đã không kiềm chế được.

Khụ một tiếng, Mạc tổng tài bắt đầu giải thích. “Lần này không cần cô làm phù dâu, chỉ cần sau khi về nước cô giúp tôi trang hoàng lại nhà cửa một chút là được, tôi bận quá, không có thời gian làm.”

“Được, không thành vấn đề.” Minh Nhan đồng ý rất sáng khoái. Trong lòng còn không quên đoạn YY kia, quả nhiên là vậy, xem ra Mạc tổng tài cũng không bình thường, ngôi nhà cần trang hoàng kia khẳng định là được dùng để làm phòng tân hôn rồi, vì không dám để cho người khác biết nên mới tìm cô nhờ giúp đỡ. Cô hoàn toàn quên mất việc mấy ngày hôm trước Mạc tổng tài đã ôm cô mà bây giờ đã x cái kia.

Sau khi đi công tác trở về, ngoại trừ làm công việc của trợ lý ra thì Minh Nhan còn kiêm thêm một việc nữa là trang hoàng nhà cửa, ngay cả ngày thứ bảy cuối tuần cũng không nghỉ ngơi, biết vậy cô đã chẳng nhận làm, sao phải vì mấy ngàn đồng (tính theo tiền tệ của TQ) mà tự bán mình vậy chứ, lại còn bán cho tên tư bản hút máu người này nữa. Ô ô ô.....

Hơn nữa Mạc tổng tài cũng vẫn cùng cô chọn thợ, chọn vật liệu, căn bản là không cần đến cô cũng được! Còn hại cô bị không ít người hiểu lầm là vợ chồng son với tổng tài, lúc đầu cô còn giải thích vài câu, nhưng thấy Mạc tổng tài căn bản cũng không để ý nên dần dần cũng lười giải thích, chẳng lẽ hấn muốn dùng mình để tung hỏa mù sao? Cho nên hấn mới rất vui vẻ khi người ta hiểu lầm, nếu là như vậy thì thiệt cho cô rồi.

Một tháng sau, rốt cục Minh Nhan cũng nhịn không được nữa, sau khi ăn cơm chiều ở nhà tổng tài xong, Minh Nhan quyết định lấy toàn bộ dũng khí để đi tranh thủ quyền lợi của mình, vì thế cô thập phần nghiêm túc nói. “Tổng tài đại nhân, việc giúp anh trang hoàng nhà cửa, tôi có thể không làm nữa được không.”

Mạc tổng tài buông chén trà trong tay xuống,捏 lại mắt. “Cô xem việc đó như một công việc sao?”

Nếu không thì xem là cái gì? Minh Nhan sững sốt, sau đó trịnh trọng gật gật đầu, tỏ vẻ đương nhiên nói. “Đương nhiên, nếu không phải công việc thì vì sao ngày cả ngày thứ bảy mà tôi vẫn còn phải chạy ngược chạy xuôi.”

“Nếu cô không muốn làm việc này thì đừng xem nó như một công việc.”

Đây là cái đáp án gì, vậy rốt cuộc là phải làm hay không phải làm a. Gần đây Mạc tổng tài nói chuyện càng ngày càng thâm thúy, làm cô choáng váng cả đầu.

“Tôi thấy trợ lý Phương rất có năng lực, làm việc cũng nhanh nhẹn, anh có thể giao cho anh ấy.” Minh Nhan vì muốn thoát thân đã nhanh chóng tìm một kẻ chết thay.

Trợ lý Phương có lẽ sắp mệt mỏi rồi đây! Hắc hắc..... Nếu anh có biết cũng trăm ngàn lần chớ có trách tôi nga.

Trợ lý Phương là người mới tạm thời tiếp quản công việc của thư ký La, vì thế nên cô cũng thoải mái đi rất nhiều. Trợ lý Phương dễ tiếp xúc hơn thư ký La, người khô hải lại hiền lành. Cho nên Minh Nhan mới có gan hăm hại người ta.

“Cô thấy trợ lý Phương rất có năng lực.....”

“Đúng vậy, đúng vậy, ngài giao phó công việc cho anh ấy rất nhiều, nhưng lúc nào anh ấy cũng hoàn thành nhanh chóng mà vẫn còn thời gian nói chuyện phiếm vài câu với tôi nga, anh nói xem anh ấy không phải là rất có năng lực sao. Hơn nữa còn rất nhiệt tình với người khác nga, còn có.....” Minh Nhan căn bản không chú ý tới sắc mặt của Mạc tổng tài, vì muốn thoát thân nên cô cật lực khen ngợi trợ lý Phương. [NV: haizz, hình như chị đã vô tình hại người thật rồi a

]

40. Chương 40: Không Có Lên Giường

“Bắt đầu từ ngày mai, anh ta sẽ có rất nhiều việc phải làm, sẽ không có thời gian nói chuyện phiếm với cô, cũng sẽ không có thời gian giúp tôi trang hoàng nhà cửa đâu, đừng quên là cô đã đáp ứng điều kiện của tôi, chẳng lẽ cô ăn xong rồi phải tay muốn quýt nợ của tôi sao?”

“Ăn xong rồi phải tay?” Tổng tài đại nhân, vậy mà anh cũng nói được, nhưng sao cô nghe ra trong lời của hắn lại có chút áy náy vậy, cũng may là trong phòng chỉ có hai người bọn họ, bằng không người khác chắc chắn sẽ hiểu lầm. Có phải tư tưởng của cô rất không trong sáng hay không, sao tự nhiên lại liên tưởng đến những chuyện áy náy chứ?

Minh Nhan lắc đầu, xua đi ý tưởng trong lòng, thề không bao giờ xem truyện tranh châm biếm với Tân Văn nữa, một thực nữ như cô thực bị làm hư rồi, còn suy nghĩ ra những chuyện không bình thường nữa chứ.

“Tôi làm gì có ý muốn quýt nợ anh chứ.” Minh Nhan rầu rĩ nói, thực giống như cô đang chiếm tiện nghi của hắn vậy, người chiếm tiện nghi là cô mới phải nha.

“Không có thì tốt, được rồi đứng lên đi, tôi đưa cô về nhà, giấy dán tường cứ mua loại cô thích là được, không cần bàn với tôi.”

“Không cần bàn với anh sao? Vậy anh bảo tôi đến nhà anh làm gì! Làm tư vấn miễn phí cho anh sao.” Minh Nhan đứng dậy theo sau Mạc tổng tài, vừa đi, vừa nói thầm. Một tháng qua, bởi vì bị Mạc tổng tài tra tấn bất làm điểm tâm cùng cơm chiều, tay nghề cô tiến bộ rất nhiều, không phải chỉ có thể nấu cháo nữa. Ô ô, cô thực sự là khóc ra máu mà, cô nấu ăn cho tổng tài nhưng lại không hề có lương a, hắn đúng là gian thương, đại gian thương mà.

Ngồi trên xe của tổng tài, về đến nhà, Minh Nhan mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng, hình như khởi nghĩa của cô đã vô tình bị đàn áp mất rồi, hơn nữa ngay cả khói thuốc súng cũng đều không có, đạo hạnh (cấp bậc tu luyện) của tổng tài đại nhân thực là càng ngày càng cao a.

Đến thứ bảy, Minh Nhan đang nằm trên giường không muốn thức dậy, nhưng chuông điện thoại lại reo không ngừng. Vẫn là bài hát quốc ca. “Hãy vùng lên, những người không muốn làm nô lệ.....”

Minh Nhan gầm rú một tiếng. “Vùng lên cũng phải làm nô lệ thôi.....” Cô vốn không tình nguyện mà trả lời điện thoại nhưng lập tức đã đổi thành một giọng nói vô cùng vui vẻ. “Tổng tài đại nhân a, tôi đang chuẩn bị đi đây.”

.....

“Cái gì, hôm nay không phải làm sao?!” Lúc này, cô thật bất ngờ, cười ngoác đến tận mang tai.

.....

“Ngày mai vẫn làm bình thường à?” Nụ cười của cô thoáng chốc ảm đạm bớt.

“Nga, tôi đã biết, làm ở nhà anh hay là qua bên kia làm a?”

.....

“Qua bên kia à, được rồi, chỉ còn mỗi phòng tắm nữa là xong. Ừ, được, ngày mai

.....

Tắt điện thoại, Minh Nhan thiếu chút nữa đã nhảy căng lên, hôm nay cô không phải đi làm không công, thật tốt quá.

“Chúng ta được tự do, bình đẳng, thật vui quá, thật vui quá.” Minh Nhan vừa ca hát, vừa chuẩn bị nằm xuống tiếp tục ngủ.

“Cô vui đến vậy sao?”

“Đúng vậy. Hôm nay không phải làm không công, đương nhiên tôi rất vui.” Minh Nhan không chút nghi ngờ, sáng khoái trả lời.

“Thì ra là cô làm với tổng tài, anh ta không trả thù lao cho cô?”

“Phải, phải, hẳn đúng thật là nhà tư bản, quỷ hút máu. Tôi làm hết phòng ngủ rồi lại đến phòng bếp, hết phòng bếp rồi tới phòng tắm, thất lưng mỗi đến nỗi không đứng thẳng được, vậy mà một cắc hần cũng không chịu trả cho tôi.” Minh Nhan nhắm mắt lại, cảm giận nói.

“Hắc hắc, bạn gái làm cùng bạn trai hình như không cần phải trả tiền a.”

“Nhưng tôi căn bản không phải là bạn gái của hần.” Minh Nhan mơ mơ màng màng phản bác.

“Cái gì? Vậy cậu là tình nhân của hần sao.” Một giọng nói cao vút dọa Minh Nhan phút chốc nhảy dựng lên, đồng thời làm cô hết cả buồn ngủ, mở to mắt, vẻ mặt ghen hòng cùng cái nhìn trân trối của Tân Văn liền hiện lên trước mặt cô.

Đúng rồi cô quên mất hôm qua Tân Văn ngủ lại nhà cô.

Thấy Minh Nhan không phản bác lại, Tân Văn liền coi như cô đã thừa nhận, vô cùng đau đớn mà giáo huấn cô. “Tư Đồ Minh Nhan, cậu còn nhỏ tuổi như vậy cái tốt không học chỉ toàn học cái xấu, lại còn học người ta làm tình nhân, mà lại còn làm tình nhân lên giường miễn phí nữa chứ, cậu nói rõ với mình xem nào, mình thật sự là.....”

“Dừng.” Minh Nhan cắt đứt tiếng than khóc của Tân Văn. Cái gì mà tình nhân với

“Mình không có làm tình nhân của hần, cũng không có lên giường miễn phí nha, rốt cuộc cậu đang nói gì vậy?” Ít nhất cô cũng sẽ không lên giường với người khác a.

Tân Văn thu hồi oán giận, mở to hai mắt nhìn cô như muốn chứng thực. “Không làm tình nhân? Không có lên giường?” Vẫn biết tự bảo vệ mình a. May quá, nếu không thì khổ rồi.

“Đúng vậy, mình chỉ là đang giúp tổng tài tu sửa căn nhà mới. Phòng ngủ với phòng bếp đã làm xong rồi, giờ chỉ còn lại phòng tắm chưa làm nữa thôi.” Minh Nhan không nhanh không chậm giải thích.

“Ngà” Thì ra là ‘Làm’ này a, cô còn tưởng rằng là ‘Làm’ cái kia chứ, mà hai cái ‘Làm’ này cách nói ra thực giống nhau nha. [BN: mụi bó chiều zới bà Tân Văn này a =]], NV: chị Tân Văn này đúng là bạn chí cốt của Nhan Nhan, trí tưởng tượng ko hề thua kém nhau =__=]

41. Chương 41: Sự Ấm Áp Của Mùa Xuân

Nói đến phía bên kia điện thoại, Mạc tổng tài vừa tắt điện thoại thì Phương Thần Ngạo lập tức đưa mặt lại gần, cười hì hì nói. “Hiên lão đại, cậu cùng chị dâu đã làm chưa a, sao tôi nghe như là có nói phòng tắm chưa làm qua, xem ra tình hình chiến đấu rất kịch liệt a.”

Mạc tổng tài trừng hần liếc mắt một cái. “Cậu rất nhàn rồi phải không, công việc nghiên cứu động cơ mới cũng giao cho cậu luôn nhé.”

“Ô ô, Hiên lão đại cậu tạm tha cho tôi đi. Tôi bây giờ bận đến nỗi ngay cả thời gian gọi điện thoại nói chuyện với bạn gái còn không có đây. Nếu còn giao nữa chắc tôi sẽ trực tiếp đi tự sát cho rồi.” Phương Thần Ngạo vừa nghe thấy sẽ giao thêm việc cho hần thì nhanh nhẩu

Cũng không biết Hiên lão đại đang nghĩ gì, đột nhiên tăng gấp đôi lượng công việc của hắn lên, hại hắn cả ngày mệt như cún, ngay cả thời gian nói vài câu với chị dâu cũng không có. Mấy tên nhóc ở bên Mỹ còn đang dài cổ chờ hắn thông báo tin tức sang nữa đây.

Nhưng hắn không biết rằng tất cả đều nhờ người nào đó vừa mới ở đầu dây điện thoại bên kia ban cho, nguyên nhân là người nào đó không cẩn thận đã ở trước mặt tổng tài khen hắn rất nhiều, làm Hiên lão đại của hắn ăn thật nhiều dấm chua. Nếu hắn biết được chắc chắn hắn sẽ vô cùng khoan khoái mà bóp chết người kia, bất quá cũng chỉ dám nghĩ thôi, Hiên lão đại bảo vệ rất lợi hại, muốn sống thì tốt nhất là đừng đại mà trêu vào chị dâu.

“Không muốn đi tự sát thì ngậm miệng lại rồi đi xem bản kế hoạch của cậu đi.” Mạc tổng tài lộ ra một cái ánh mắt ‘Nếu không cầm miệng giết không tha’.

Phương Thần Ngao sợ tới mức thật nhanh làm một cái động tác khóa miệng lại, sau đó ngoan ngoãn ngồi vào bàn bên cạnh xem bản kế hoạch. Hiên lão đại này chỉ khi ở trước mặt chị dâu mới có biểu hiện như người thường một chút, còn bình thường cứ như một tảng băng di động vậy.

Vì thế hắn đang khẩn cầu trong lòng, mong sao Hiên lão đại có thể nhanh chóng thu phục được chị dâu đi, hoặc là chị dâu thu phục hắn ta cũng được, cũng là giúp cho bọn họ thoát khỏi áp bức mấy năm nay mà bắt đầu cảm thụ được cái gọi là sự ấm áp của mùa xuân.

Nhưng mặc kệ hắn ta có cầu nguyện như thế nào, Mạc tổng tài cũng không thèm quan tâm, hắn ta vẫn nhất định phải chịu áp bức.

~*

~Một tuần sau, rốt cục nhà của Mạc tổng tài cũng được trang hoàng xong. Minh Nhan thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng làm xong, cô có thể thành công rút lui.

Đáng tiếc là cô đã vui mừng quá sớm, Mạc tổng tài kia đâu dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, vì thế vào cuối tuần, cô lại bị Mạc tổng tài kéo đi mua đồ nội thất.

Minh Nhan với vẻ mặt không cam tâm tình nguyện đi theo sau Mạc tổng tài, không ngừng lăm bằm. “Có lắm hay không mua đồ nội thất cũng bắt tôi giúp, đó không phải là chỗ mà anh cùng gian phu của anh sống sao, vì sao luôn bắt tôi đi theo, sao tôi lại không may mắn như vậy chứ, có phải về sau các người sinh không được đứa nhỏ cũng tìm tôi giúp hay không a.”

Chỉ tùy tiện nghĩ mà thôi nhưng nghĩ lại đúng thật là sinh không được nha. Nhổ ra nói lại, tiếp tục nói thầm. “Làm ơn trăm ngàn lần đừng tìm tôi, tôi không giúp đỡ chuyện này được a.”

Đúng lúc Mạc tổng tài vừa ý một bộ sofa, quay đầu trưng cầu ý kiến của Minh Nhan. “Minh nhan, cô thấy màu trắng đẹp hay màu lam nhạt đẹp hơn?”

“Đều được, quan trọng là anh thích màu nào a?” Minh Nhan thiếu hứng thú đáp.

“Không được đưa ra đáp án cái nào cũng được, phải chọn cái cô thích.” Mạc tổng tài nheo mắt lại ra lệnh.

“Màu trắng, tôi thích màu trắng.” Minh Nhan nhanh chóng nói ra lựa chọn. Nói xong còn không quên khinh bỉ chính mình, lại thêm một lần khuất phục dưới quyền uy nữa rồi.

Mạc tổng tài có được đáp án, quay đầu đi đặt hàng với ông chủ. Minh Nhan nhàm chán đứng sau lưng hắn nhìn khắp xung quanh.

Liên thấy phía sau cách đó không xa có hai cô gái trẻ tuổi đứng một chỗ nói nhỏ với nhau, ánh mắt còn không quên liếc sang bên này. Không cần nghe Minh Nhan cũng biết họ nói gì, chắc chắn các cô ấy đang nói, người đàn ông rất đẹp trai a, nhưng người phụ nữ thì ngược lại. Sẽ nói cái gì như là hoa đã có chủ, mình đã tới chậm rồi, rồi đủ loại vấn đề linh tinh khác.

Gần đây đều nghe như vậy làm tai cô cũng tự động miễn dịch. Cũng thành thói quen bị người ta hiểu lầm cô cùng tổng tài là đôi tình nhân đi chọn vật dụng gia đình rồi.

Chỉ hy vọng tổng tài đại nhân sớm kết thúc chuyện này một chút, đi sắm đồ nội thất này cũng rất mệt, từ sáng đến giờ chắc cô cũng đã đi suốt năm sáu tiếng rồi

42. Chương 42: Lão Nương Tôi Đây Mặc Kệ

Rốt cục sau khi mua được đầy đủ đồ dùng trong nhà, Mạc tổng tài vẫn không chịu buông tha cô, lại kéo cô trở về nhà mới. Lúc bọn họ về đến nơi thì đồ nội thất cũng vừa được đưa đến, thật không hổ danh là hiệu suất cao, xem ra là vì đã bỏ ra một số tiền lớn.

Minh Nhan chỉ huy nhóm công nhân khuôn vác, sắp xếp mỗi đồ vật vào đúng vị trí của nó, sau đó lấy khăn lau rồi bắt đầu lau sàn.

Vì sao cô phải chỉ huy công nhân khuôn vác? Vì sao cô lại lau sàn?

Bởi vì tổng tài đại nhân ném một câu, giao tất cả cho cô trông nom, sau đó đi ra ngoài mua đồ ăn, nói là đêm nay muốn ăn mừng tân gia.

Vì thế cô bé ngốc thiện lương — Minh Nhan tiểu thư của chúng ta liền nhận mệnh lệnh, một bên nghe nhóm công nhân khuôn vác gọi ‘Bà Mạc’, một bên chỉ huy bọn họ chuyển đồ.

Nhìn tòa nhà xa hoa này, Minh Nhan lại cảm thán, tổng tài đại nhân thực sự nhiều tiền.

Cô nói thầm. “Nếu anh có nhiều tiền như vậy sao không mời riêng một người để mua đồ giúp anh, việc gì phải đích thân đi chọn mua?”

“Bởi vì tôi không muốn người ngoài chạm vào đồ đạc trong nhà của mình.” Giọng nói trầm thấp mà có từ tính vang lên từ phía sau.

Minh Nhan nhìn lại, thì ra tổng tài đại nhân đã trở lại, vừa vặn nghe được nghi vấn của cô.

Trên mặt Minh Nhan bỗng nổi lên hắc tuyến. Anh nha, tôi không phải người ngoài sao, hay là ở trong mắt lão nhân gia ngài tôi căn bản không được tính là người. Minh Nhan ở trong lòng nhỏ tiếng thăm hỏi hẩn một chút.

Nhưng vẫn không dám nói ra, lý trí mách bảo cô, giờ phút này khiêu chiến với quyền uy của tổng tài là một lựa chọn không sáng suốt.

Vì thế Minh Nhan không phải người ngoài này đã bị tổng tài đại nhân bắt đi lau dọn chỗ này chỗ nọ. Còn tổng tài đại nhân thì đi tắm rửa thay quần áo rồi đi xuống bếp.

Nhìn tổng tài đại nhân vào phòng bếp, Minh Nhan có chút kinh hãi, tổng tài đại nhân này làm cơm có thể ăn không vậy? Nếu thật sự không thể ăn có khi nào cô sẽ nhổ ra hay không?

Chạy nhanh vào phòng ngủ lấy hộp thuốc dạ dày trong ngăn kéo ra, phòng bị trong bất cứ tình huống nào.

Bạn muốn biết vì sao Minh Nhan lại quen thuộc như thế phải không, nguyên nhân rất đơn giản, thuốc này là tổng tài đại nhân mệnh lệnh cho cô mua vào buổi tối hôm trước, hơn nữa bảo cô mang đến phòng ngủ tùy tiện tìm một chỗ rồi bỏ vào.

Có thể nói, trong ngôi nhà này, vật gì đặt ở chỗ nào cô còn rõ hơn cả tổng tài ấy chứ.

Chờ lúc Minh Nhan lau chùi gần xong, Mạc tổng tài mới từ phòng bếp lộ đầu ra nói. “Cô đi tắm rửa đi rồi ăn cơm.”

Minh Nhan khó xử mặt nhăn mày nhú, đáp. “Không cần đâu, tôi về nhà rồi tắm cũng được.” Trên người dính dính nên cô cũng rất muốn tắm rửa một cái cho thoải mái, nhưng lại không có quần áo thay, tắm rửa xong lại mặc quần áo bẩn vào thì dù nói gì cô cũng không chịu được. Cho nên tốt hơn hết là chịu đựng vậy.

“Có phải không mang theo quần áo hay không a?” Mạc tổng tài tựa hồ nhìn ra khó xử của cô, từ phòng bếp đi ra.

Minh Nhan gật gật đầu.

“Không sao, vừa lúc tôi có bộ nội y (đồ lót a *đỏ mặt*) mới, cô xem có thể mặc hay không, bên ngoài sẽ mặc áo sơ mi của tôi, hơi lớn, phỏng chừng cô có thể coi như váy mà mặc. Tắm xong thì đem quần áo bẩn bỏ vào máy giặt, sau khi giặt xong nó sẽ tự động hong khô, lúc cô về là vừa vặn có thể mặc.” Nói xong Mạc tổng tài lấy trong túi ở góc tường ra một bộ nội y mới, cùng một cái áo sơ mi của hắn ném

Minh Nhan nhìn nội y mới trên tay, mặt ửng đỏ, nói thầm ở trong lòng: Chẳng lẽ tổng tài đại nhân có sở thích khác người, còn mua đồ nội y của nữ mà mặc?

Minh Nhan xấu hổ cầm nội y cùng áo sơmi, ấp úng nói. “Cái đó, hay là, hay là không cần đâu, tôi về nhà tắm là được rồi. Về nhà tắm là được rồi.”

Mạc tổng tài chau mày, không kiên nhẫn nói. “Cô nhanh đi tắm rửa đi, cả người đều có mùi mồ hôi, hôi chết mất. Một cô gái cũng không biết.....”

Minh Nhan càng nghe càng tức giận, cầm lấy nội y siết chặt, rốt cục nhìn không được bạo phát, mở to hai mắt quát. “Anh còn dám nói sao? Cũng không biết là ai đã hại tôi cả người đều là mồ hôi nữa, tôi nói cho anh biết, lão nương tôi đây mặc kệ, anh không thích thì đi tìm người khác đi.” Minh Nhan tức giận đến nỗi nói không lựa lời, còn dám chê cô, cô đã phát một bụng hỏa rồi đây. Rống xong liền đứng ở tại chỗ, từ từ hít thở.

43. Chương 43: Bắt Chúc Nữ Siêu Nhân

Không một tiếng động, kể cả tiếng rống trong dự đoán cũng không vang lên. Minh Nhan có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Mạc tổng tài. Chẳng lẽ hắn bị mình làm chết đứng rồi sao?

“Ách?” Không xong rồi, đột nhiên Minh Nhan cũng chết đứng. Mạc tổng tài này đang tạo hình thành cái gì vậy!

Chẳng lẽ vì muốn bắt chúc nữ siêu nhân mà mặc thêm nội y bên ngoài sao!

Mà cảnh tượng bây giờ là quần nhỏ cùng áo nhỏ vừa rồi còn trong túi to màu đen kia vì lý do Minh Nhan nhất thời kích động mà quần nhỏ lúc này đang im lặng nằm trên vai của Mạc tổng tài, còn áo nhỏ thì đang ở trên đầu tổng tài, cả đều đang mỉm cười với Minh Nhan.

Thấy mặt Mạc tổng tài càng ngày càng đen, tim Minh Nhan như trống đánh, dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai mà giật lại quần nhỏ cùng áo nhỏ. Nhanh như chớp chạy vào trong phòng tắm.

Minh Nhan dựa vào cửa phòng tắm mà bắt đầu cười ra tiếng, ha ha, bộ dáng vừa rồi của tổng tài thật sự là, thật sự là rất buồn cười. Nếu chụp được một tấm hình chắc chắn sẽ kiếm được rất khá, sắc nữ Tân Văn đảm bảo sẽ điên cuồng mà cướp. Hắc hắc, Minh Nhan vừa ung dung tắm, vừa tưởng tượng chuyện YY.

Mà đã quên mới trước đó cô còn thà chết cũng cự tuyệt tắm rửa ở đây.

Minh Nhan thì đang vui vẻ tắm rửa trong phòng tắm, còn Mạc tổng tài lại đang ở bên ngoài hận thấu xương. Tư Đồ Minh Nhan, cô chờ đó. Cô sẽ phải trả giá.

Nhưng lúc Minh Nhan tắm rửa xong thì cô lập tức vui không nổi nữa. Mạc tổng tài này không phải có thể nhìn xuyên qua người chứ. Sao hắn lại biết kích cỡ của cô mà chọn cái vừa vặn như vậy?

Hơn nữa bộ nội y này cũng thật gợi cảm, sau khi mặc vào càng tăng thêm vẻ đẹp cho những đường cong yếu diệu tuyệt đẹp của cô. Cô nhớ rất rõ từng nghe Tân Văn nói, ‘Đàn ông đưa nội y cho phụ nữ thì rồi sẽ tự tay cởi bỏ nó.’

Mạc tổng tài này sẽ không có ý định xấu gì với cô đó chứ, nhưng hiện tại cô muốn thay bộ đồ cũ cũng không còn kịp nữa. Giờ phút này có lẽ chúng nó đang du lịch ở trong máy giặt kia mất rồi.

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy chắc là sẽ không đâu, bộ dạng Mạc tổng tài vừa đẹp trai, lại có tiền như vậy, người thích hắn hẳn là hàng đồng. Cô còn đang hoá trang như thế này hẳn là Mạc tổng tài sẽ thấy cô chướng mắt thôi.

Còn nữa, không phải là hắn đang định kết hôn sao, ngay cả nhà mới cũng đã chuẩn bị tốt, hơn nữa hắn còn rất có thể là cái kia.

Đúng vậy, Minh Nhan vỗ ót, sao mình lại quên mất việc này nhỉ, tổng tài có thể là cái kia, giống như việc hắn mua nội y không phải là kỳ quái

Nói như vậy tổng tài đại nhân sắm vai nữ nên mới cần mặc nội y của phụ nữ để tăng thêm kích thích. Vậy bọn họ là chị em rồi, hắc hắc. Nghĩ vậy, Minh Nhan bắt đầu tươi cười, mặc áo sơ mi của tổng tài đại nhân vào rồi bước ra khỏi phòng tắm, nếu đều là chị em thì chả có gì đáng sợ nữa rồi.

Lúc cô đi thì Mạc tổng tài đang ngồi ở bàn ăn chờ cô, thấy cặp đùi đẹp của cô lộ ra dưới áo sơ mi, đôi mắt đằng sau cặp kính kia chợt lóe lên một tia sáng.

Không có hành động gì chỉ bảo cô ngồi xuống ghế đối diện, tâm bình khí hòa giống như đã quên hết những chuyện mới phát sinh vừa nãy.

Minh Nhan thấy biểu tình của tổng tài vẫn như bình thường, không vì cách ăn mặc mát mẻ của cô mà lộ vẻ háo sắc thì vô cùng an tâm, quả nhiên tổng tài đại nhân là cái kia nghiêng về nữ a.

Có câu châm ngôn nói rất đúng, ‘Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền*’. Nhưng có lẽ Minh Nhan đã vô tình quên những lời này. Kết quả là cô liên tiếp mời rượu tổng tài đại nhân, không có một chút tâm phòng bị nào, cuối cùng một chai hồng rượu trên bàn, hơn phân nửa là vào bụng cô.

*tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền: nếu sử dụng cẩn thận thì thuyền có thể dùng được vạn năm. (trong đoạn này có lẽ muốn nói không thể gấp gáp được.)

Đôi mắt cô đã vương một lớp sương mù, hai gò má ửng hồng, vẻ kiều mỹ khi say rượu làm Mạc tổng tài nhin không được mà nuốt nuốt nước miếng.

44. Chương 44: Tốt, Rất Tốt

Đôi mắt cô đã vương một lớp sương mù, hai gò má ửng hồng, vẻ kiều mỹ khi say rượu làm Mạc tổng tài được mà nuốt nuốt nước miếng.

Hai người cách nhau một cái bàn, bỗng lên tiếng hỏi. “Minh Nhan, em thấy bình thường tôi đối xử với em có tốt không?”

Minh Nhan gõ vào ly rượu rồi lườm hắn một cái. “Tốt cái gì mà tốt, anh đối xử với tôi một chút cũng không tốt. Anh là tên tư bản, hơn nữa còn là tên tư bản ăn tươi nuốt sống người ta. Ngày thứ bảy cuối tuần cũng không cho tôi nghỉ ngơi, kéo tôi đi khắp thế giới để mua đồ nội thất vậy mà cũng không trả thêm tiền tăng ca.”

Nói xong thấy khát nước nên lại cầm ly rượu trên bàn uống cạn một hơi. “Anh nói, di” Sau đó ngẩng đầu nhìn Mạc tổng tài thì phát hiện hắn đã rời khỏi chỗ của hắn mà đến ngồi bên cạnh cô.

Minh Nhan vươn hai tay giữ lấy đầu hắn, nói. “Anh đừng có lúc ẩn lúc hiện như vậy, ngồi yên đi.”

Mạc tổng tài kéo hai tay cô xuống, nắm ở trong lòng bàn tay, cười nói. “Được, tôi sẽ ngồi yên, em nói tiếp đi.”

Minh Nhan suy nghĩ một chút, thật sự không nhớ mình đã nói đến đâu, vì thế hai mắt mê ly hỏi. “Tôi nói đến đâu rồi?”

“Em nói đến Mạc tổng tài không trả tiền tăng ca cho em.” Mạc tổng tài cầm tay cô đưa lên miệng nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó dịu dàng trả lời.

“Đúng, anh ta không trả tiền tăng ca cho tôi, anh nói xem, anh ta muốn kết hôn thì vì có gì lại kéo tôi đi mua đồ nội thất a. Theo tôi phân tích có lẽ tám chín phần mười thì anh ta là cái kia, lại sợ người khác biết nên cố ý dùng tôi để tung hỏa mù thôi.” Minh Nhan say đến mơ mơ màng màng. Hoàn toàn quên mình đang ở nơi nào, mà chỉ quan tâm đến việc đã tìm được một đối tượng để nói ra khổ não.

Còn tưởng rằng đang cùng Tân Văn vô tư mà trút bầu tâm sự, hoàn toàn không biết vị tổng tài đang bị cô hoài nghi là cái kia đang ngồi bên cạnh cô, bình tĩnh mà nghe cô oán giận.

Cái kia? Hỏa mù? Mạc tổng tài có chút không rõ, đây là ngôn ngữ của sao hỏa hay sao vậy.

Vì thế tràn đầy tinh thần tìm tòi nghiên cứu mà hỏi. “Cái k cái gì? Hỏa mù là ý chỉ cái gì?”

Minh Nhan đang định lấy tay vỗ vỗ đầu hắn, nhưng phát hiện tay đã bị giữ, muốn giãy ra nhưng không được vì thế đổi tay kia vỗ vỗ đầu hắn, vẻ rất là đồng tình nói. “Thật sự là ngốc chết đi được, ngay cả cái này cũng không biết, cái kia chính là GAY, biết GAY không, chính là đàn ông thích đàn ông, tôi nói anh biết nga, GAY..... Còn hỏa mù nghĩa là hai người GAY đó vì sợ người khác biết hắn là GAY, cho nên cố ý quen bạn gái.”

“Sao mà cô biết được?” Mạc tổng tài lạnh nghiêm mặt dò hỏi, mặt lạnh nhưng giọng nói lại vô cùng mềm nhẹ.

“Xem phim GV a, bây giờ rất phổ biến.” Minh Nhan một chút cũng không cảm giác được nguy hiểm đang tới gần, tiếp tục ra vẻ chuyên nghiệp mà giải thích nghi hoặc của hắn.

“Cái GV kia lại là cái gì?” Giọng Mạc tổng tài càng thêm thông thả mềm nhẹ.

“GV chính là hai người đàn ông XXOO.” Minh Nhan có chút hưng phấn giải thích, những cái này bình thường đều là cô hỏi, khi Tân Văn giải thích nghi hoặc cho cô còn thường xuyên khinh bỉ cô ‘Ngay cả cái này cậu cũng không biết, thật là sống uống phí.’ Hôm nay rốt cục cô cũng có thể khinh bỉ người khác rồi.

“XXOO là cái gì?” Giọng người nào đó càng mềm nhẹ hơn, giọng nói dường như chỉ còn lại chút hơi thở mơ hồ.

“XXOO chính là hai người làm tình đó.” Minh Nhan tiếp tục hưng phấn hơn, thì ra cái cảm giác khinh bỉ người khác lại tuyệt vời như thế, quả thực có chút lâng lâng, nhưng vì sao lại đột nhiên cảm thấy hơi lạnh như vậy, khiến cô không tự giác mà rụt rụt cổ.

“Nga, GV có hay không?” Giọng người nào đó đã mềm nhẹ đến khiến da đầu người ta run lên, gót chân như nhũn ra.

Minh Nhan vội vàng cười gượng hai tiếng. “Kỳ thật, cái đó tôi cũng không xem qua mấy bộ, chỉ là lúc Tân Văn xem tôi chỉ xem ké vài lần thôi.” Dù sao về phương diện này cô cũng không phải chuyên gia, Tân Văn mới phải, làm người phải khiêm tốn một chút.

“Mới có mấy bộ thôi sao? Tốt lắm

45. Chương 45: Trả Giá Bằng Thân Mình

“Mới có mấy bộ thôi sao? Tốt lắm, không tồi, rất tốt?” Mạc tổng tài nghiêng rằng nói ở bên tai cô.

Thích xem đàn ông trần truồng đứng không, vậy hắn sẽ cho cô xem thật kỹ, cũng là lúc trả giá.

Bỗng nhiên, Mạc tổng tài ôm lấy Minh Nhan đứng dậy, mang tới phòng ngủ đem đặt cô lên giường, lập tức đè lên người cô, bắt đầu hôn.

Trong miệng hắn mang theo vị của hồng rượu, đầu lưỡi thì ở trong khoang miệng của cô chuyển động linh hoạt, truy đuổi đầu lưỡi của cô.

Mắt Minh Nhan vì say nên lơ đãng mông lung, tim đập gia tốc, đầu choáng váng, một loại cảm giác kỳ diệu từ chỗ sâu dưới đáy lòng bỗng dâng lên, dần dần chạy tới tứ chi, rất ngứa ngáy, dự hoặc làm hai tay của cô bất giác khoắc lên cổ hắn, đem thân thể mình thật nhanh dán tại trên người hắn.

Đối với Mạc tổng tài mà nói, tất cả những việc này đều mới mẻ, hắn chưa từng trải qua bao giờ, bất quá, bản năng đàn ông của hắn mách bảo hắn cứ việc làm theo cảm giác của mình. Bỏ qua cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, dọc theo cái cổ thon dài trượt đi xuống đến vai, dùng đầu lưỡi tinh tế liếm, ngón tay cời hai cúc áo của cô, nhẹ nhàng tuột ra sau, toàn bộ bề vai đều lộ ra, Minh Nhan cơ hồ đã trần nửa thân.

Áo sômi nửa che trên người, quần lót thuần trắng bên trong cũng theo nhịp thở lúc ẩn lúc hiện.

Ở dưới ngọn đèn, giữa mùi thơm tự nhiên của cơ thể cùng tiếng thở dốc kiều mỹ, Mạc tổng tài cảm thấy máu của toàn thân đều tập trung đến một nơi, thúc giục hắn nhanh chóng làm một cái gì đó, nhanh bộc phát ra.

Từ xương quai xanh mảnh khảnh từng chút từng chút hôn xuống dưới, không chút do dự cởi bỏ những cúc áo còn lại, hai tay từ chỗ vòng eo mảnh khảnh của cô bắt đầu thong thả di động đi lên, rồi dừng ở sau lưng cô, lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn lần nữa, sau đó thuần thục cởi bỏ móc nội y rất nhanh.

[Tác giả: Mặc tổng tài quả nhiên không có lòng tốt, đưa nội y cho Minh Nhan rồi tự tay cởi nó, không biết có lên lút luyện tập vài lần không, cởi móc thuần thục đến như vậy. Khinh bỉ a.]

Nội y bị cởi bỏ trong nháy mắt, cảm giác thoải mái trên thân thể làm cho Minh Nhan nhẹ ngâm ra một tiếng. Đầu vốn là mơ hồ càng thêm mơ hồ, tự động điều chỉnh trạng thái rồi đi vào giấc ngủ, mặc cho Mặc tổng tài ở trên người cô muốn làm gì thì làm, không hề có ý thức phản kháng.

Hắn vươn đầu lưỡi đùa ở vành tai Minh Nhan, tay kia cũng từ sau lưng rút ra, cầm theo nội y đã cởi trượt xuống bả vai rồi bỏ sang một bên.

Minh Nhan cảm thấy trên người càng ngày càng nóng, cảm giác ở chỗ ngực càng ngày càng mãnh liệt, kích thích làm cô muốn ngất đi, khiến cho tiếng ngâm tràn ra khóe môi, cọ khở sở trở mình.

Môi hắn một đường xuống phía dưới, ở chỗ ngực của cô lưu luyến không đi, một bàn tay nâng lưng cô lên, khiến cô càng tới gần mình hơn.

Hắn ngẩng đầu lên, cơ khát hôn lên đôi môi ướt át kiều diễm của cô, liếm đầu lưỡi của cô. Thân thể buộc chặt của Minh Nhan dần thả lỏng ra. Rốt cuộc chỗ thành trì cuối cùng cũng thất thủ.

.....

Cuộc hỏa thiêu ước chừng hơn nửa đêm mới ngừng lại được, người nào đó cơ hồ đã khóc ngất vào trong lòng Mặc tổng tài, triệt để bồi thường vì ý nghĩ hắn là cái kia trong lòng của cô.

Không biết sau khi cô tỉnh lại có vì mình đã nhầm lẫn mà đi xem con sói ăn thịt người như con cừu non vô hại mà lăn ra khóc hay không.

Tác giả: Một chút cũng không đồng tình với cô, ai kêu tự mình ngốc làm chi. Hắc hắc.....

46. Chương 46: Bà Xã Đại Nhân

Hai tay Minh Nhan ôm trán, gian nan mở to mắt, cảm thấy dường như ngày hôm qua đã chạy marathon cả mười nghìn mét, có một chỗ vô cùng không thoải mái, vừa động dậy đã đau lợi hại, nhưng lại không giống như tay chân nhức mỏi. Cô thử cử động tay chân mình, cảm thấy đều không có vấn đề, trong lúc nhất thời không phát hiện ra chỗ nào không thoải mái.

Đầu của cô vì sao lại đau thì cô biết, tám phần là do tối hôm qua cô đã uống hơi nhiều, đây gọi là ‘Say rượu’ trong truyền thuyết. Minh Nhan ôm đầu, ánh mắt di chuyển xuống phía dưới, bỗng nhiên cảm thấy trên người mềm nhũn, cô giật mình một cái, xốc chân lên mới phát hiện có một bàn tay đang đặt trên ngực của cô.

Người Minh Nhan cứng lại không dám cử động, đầu óc nhanh chóng vận hành, lúc này còn đi tranh luận vấn đề ai chịu trách nhiệm thì có vẻ rất ngu ngốc.

Căn cứ vào việc trải qua một đêm mà cô không hề có ấn tượng gì, cô cũng hoàn toàn không ngờ có người sẽ lợi dụng lúc người ta gặp lâm nguy, cô nghĩ rằng việc đã xảy ra rồi, dù có khóc cũng không giải quyết được chuyện gì, trong đầu bây giờ chỉ nghĩ đến hai việc, việc đầu tiên chính là nhanh chóng đi mua thuốc ngừa thai, chuyện thứ hai chính là đến bệnh viện kiểm tra xem mình có bị nhiễm cái bệnh HIV độc hại kia hay không, hai việc này đều ảnh hưởng to lớn đến mạng người nha.

Sau khi hạ quyết tâm cô liền chuẩn bị yên lặng không một tiếng động mà rời đi, dù sao cô cũng không cần người ta chịu trách nhiệm, mà cũng không muốn chịu trách nhiệm với người ta.

Chocô nhẹ nhàng bỏ tay hắn ra, cái tay kia cũng thật biết nghe lời, không phản kháng liền theo đường cong của cô hướng xuống bụng mà trượt đi, trong nháy mắt Minh Nhan đã hiểu được rốt cuộc là mình không

thoải mái chỗ nào rồi, nhanh tay giữ cái tay kia lại, không thể để hấn đụng đến cái không nên sờ, cô chậm rãi xoay người qua, định ngồi dậy.

Minh Nhan vừa xoay người qua đã thấy Mạc Dịch Hiên nằm bên cạnh cô, trên người trần trụi, tóc thì có chút hỗn độn, chau mày giống như không muốn rời giường, càng thêm quỷ dị là khi ngủ mà cũng đeo mắt kính. Minh Nhan bị điều này làm cả kinh mà ngẩn ngơ, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua cô cùng tổng tài ăn cơm tại nhà hấn, mà vì sao ăn mãi rồi liền ăn đến trên giường luôn vậy.

Chẳng lẽ là cô uống rượu vào nên đã làm chuyện không tốt, đã làm gì tổng tài đại nhân rồi, vì thấy thế nào thì tổng tài đại nhân cũng không giống người sẽ làm gì cô.

Minh Nhan sợ sự thật là cô đuối lý, cho nên áp dụng phương thức tiên phát chế nhân*, “Anh, anh, không thể ngờ anh đường đường là tổng tài lớn cư nhiên lại lợi dụng lúc người ta lâm nguy, làm ra việc ti bỉ như thế. Hạ lưu, vô sỉ!”

*tiên phát chế nhân: ra tay trước để chiếm ưu thế.

Lúc này Mạc Dịch Hiên mới hoàn toàn mở mắt, nhú mi cười. “Chuyện vợ chồng làm tình là chuyện được pháp luật bảo hộ. Người vợ có nghĩa vụ thỏa mãn người chồng, em không biết sao?”

“Tôi đương nhiên biết a, mấu chốt là chúng ta không phải vợ chồng, tôi chỉ là trợ lý của anh, công việc của trợ lý không bao gồm loại việc cùng ông chủ lên giường này. Tôi có thể tố cáo anh.” Minh Nhan mang vẻ mặt ‘Anh ngu ngốc a’, mà bắt lỗi lời nói của hấn.

Mạc Dịch Hiên nhìn lướt qua, chậm rãi nói. “Em thừa nhận người vợ có nghĩa vụ thỏa mãn người chồng là được rồi.”

Mặt Minh Nhan có chút hắc tuyến, nghĩ rằng Tổng tài đại nhân không phải đang bị cái gì không sạch sẽ ám chủ, nói gì mà không rõ ràng gì cả. “Đúng, tôi thừa nhận người vợ có nghĩa vụ thỏa mãn người chồng, nhưng mấu chốt là chúng ta không phải vợ chồng.

“Quên đi, quên đi, tôi sẽ giữ lại quyền lợi tố cáo anh, chúng ta cứ chờ hễ phát sinh chuyện gì là được. Mặt khác, anh phải đồng ý cho tôi từ chức nhanh một chút.” Minh Nhan không muốn tiếp tục cùng hấn dây dưa, tốt nhất là nhắm mắt làm ngơ đi.

Nói xong cũng bất chấp ngưỡng ngưỡng khi người đang trần truồng, đứng dậy muốn mặc quần áo rồi chạy lấy người.

“Đợi đã.” Mạc Dịch Hiên gọi cô lại, rồi đi đến chỗ sofa, cầm lấy một cái máy ghi âm đưa cho Minh Nhan, “Tự em nghe đi.” Sau đó hấn xoay người đi vào phòng tắm.

Minh Nhan mặc dù khó hiểu nhưng cũng cầm lấy, tò mò ấn vào cái nút của máy ghi âm.

Trong đó đã ghi âm lại toàn bộ tại giáo đường ở Pháp, chẳng qua toàn bộ những câu nói bằng tiếng Pháp đều được thay bằng phụ đề bằng tiếng Trung rồi.

Càng nghe Minh Nhan càng cảm thấy chính mình bị giảng bẫy, vậy mà còn ngây ngốc đến nỗi ngay cả chính mình lập gia đình cũng không biết.

Khi Mạc Dịch Hiên từ phòng tắm đi ra, lúc đi ngang qua vừa vặn nghe được bên trong máy ghi âm vang lên lời thề son sắt của Minh Nhan: Tôi một ngàn lần đồng ý, một vạn lần đồng ý.

Hấn liền phát ra một cái cười thật to, dịu dàng nói với Minh Nhan. “Xem ra bà xã đại nhân là rất vui sướng khi gả cho anh.”

Minh Nhan thấy hấn đi ra, có chút phát điên ném máy ghi âm trong tay vào hấn, miệng còn hô. “Mạc Dịch Hiên, tôi muốn bóp chết anh.”

Minh Nhan tuy rằng đã luyện tập qua vài ngày, nhưng nếu muốn so sánh với Mạc tổng tài thì bất luận là về thân hình, hay về sức mạnh cũng đều thập phần chịu thiệt, cho nên chưa đến hai chiêu đã bị hấn đặt ở trên giường, không thể động đậy.

Mạc Dịch Hiên chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ, trêu đùa. “Không ngờ bà xã đại nhân em còn rất nhiệt tình, một khi đã như vậy, anh liền miễn cưỡng tiếp nhận thôi.”

Nói xong liền hôn cô, bịt lại tiếng gào bắt mẫn của Minh Nhan, sau đó hết sức dụ hoặc, lại một lần nữa làm cho Minh Nhan mềm nhũn ở dưới thân hắn

47. Chương 47: Tôi Muốn Li Hôn

Minh Nhan vì đói quá mà tỉnh lại, trong mông lung dường như cô nghĩ được mùi thức ăn. Khiến cô có ảo giác rằng Minh Hiên đã trở lại.

Nhưng cô vừa định thần lại đã nhớ ra mình đang ở nơi nào, lật chăn lên lại nhìn thấy một thân hồng hồng tím tím, thực sự là khiến cô xúc động đến phát cuồng.

Nhưng cô nhớ rất rõ, vừa rồi, mà không, phải nói là thật lâu trước đây, chính mình phát điên lên nhưng kết quả là cô lại bị người tà ác nào đó ăn mất.

Lần này cô không thể tái phạm cùng một sai lầm như vậy, nhất định phải nói rõ phải trái với hắn, đúng, nói rõ phải trái với hắn, cô sẽ yêu cầu ly hôn, dù sao kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn mà, cô cũng không so đo chuyện bị hắn chiếm tiện nghi, chỉ cần ly hôn là được rồi, như vậy hắn hẳn là sẽ đồng ý giải quyết a.

Sau khi hạ quyết tâm xong, Minh Nhan vội vàng đến phòng tắm tắm gội sạch sẽ, rồi thay quần áo ngày hôm qua cô mặc đến đây, hết thấy đều chuẩn bị tt rồi mới ra về bình tĩnh đi tìm Mạc tổng tài đàm phán.

Lúc cô đi đến phòng bếp, vừa lúc Mạc tổng tài định múc cá nấu canh chua trong nồi ra rồi đặt lên bàn, thấy cô đến khoe miệng lập tức cong lên, tâm tình tốt nói với cô. “Bà xã, em đã dậy rồi a, vừa đúng lúc, đưa giúp anh cái đĩa đi, có thể ăn cơm rồi, đói bụng lắm phải không.”

Minh Nhan theo bản năng đưa đĩa cho hắn, Mạc tổng tài nhận cái đĩa, cười càng thêm xán lạn.

Minh Nhan có chút lảng lảng nhìn khuôn mặt tươi cười xán lạn của hắn, còn âm thầm mắng chính mình, đầu óc cũng thực mau, đây không phải là gián tiếp nhận mình là bà xã của hắn sao, tuy rằng hiện tại trên pháp luật quả thật là vậy, nhưng là vì cô bị lừa, không cần phải giữ lời.

“À.....” Minh Nhan thanh thanh cổ họng. Ngẩng mặt lên, nghiêm trang nói. “Cái kia, tôi muốn nói chuyện đằng hoàng với anh.”

“Được.” Mạc Dịch Hiên cũng ngẩng đầu đáp. Minh Nhan có chút kinh ngạc vì sự sáng khoái của hắn, vừa định mở miệng.

Lại thấy Mạc tổng tài bưng cái đĩa từ phòng bếp đi ra, vừa đi vừa nói. “Bất quá, chờ sau khi cơm nước xong hãy bàn, anh đói muốn chết rồi, vận động một lượng quá lớn nên rất dễ đói.” Nói xong còn ái muội mà nhìn về phía Minh Nhan cười.

Minh Nhan “Oanh” một tiếng, xấu hổ mặt đỏ thẫm, người này thực không biết xấu hổ, vậy mà cũng nói được.

Lúc Minh Nhan đang thẹn thùng thì Mạc tổng tài cũng dọn xong bát đĩa, ấn Minh Nhan ngồi vào ghế, nhìn cô rồi hạ mệnh lệnh. “Ăn cơm.”

“Tôi không.....” Minh Nhan nhú mày, vừa định cự tuyệt.

“Ăn cơm trước đi, nếu không anh cự tuyệt bàn chuyện với em.” Mạc tổng tài tiên hạ thủ vi cường* uy hiếp nói.

tiên hạ thủ vi cường*: ra tay trước để chiếm ưu thế.

Minh Nhan có chút oán hận nhìn hắn, cắn răng một cái, bưng bát lên bắt đầu ăn cơm, cô thực sự cũng có chút đói bụng, ăn no trước rồi mới có khí lực để chạy trốn a.

Mạc tổng tài thấy cô ngoan ngoãn cầm lấy bát bắt đầu ăn thì cười bí hiểm, sau đó săn sóc thỉnh thoảng gấp rau cho cô.

Sau khi ăn uống no say, Minh Nhan vừa định nói thì đã bị hấn cắt đứt, lý do là hấn muốn rửa bát.

Đến lúc hấn rửa xong bát thì lại muốn lau sàn, Minh Nhan cũng không biết là Mạc tổng tài này lại là một người yêu lao động như vậy. Bình thường ở trong văn phòng, cái bàn bẩn cũng kêu Minh Nhan lại lau giúp hấn, thế mà hôm nay lại hạ mình ngồi xổm xuống lau sàn.

Lau sàn xong lại còn muốn đi giặt quần áo, Minh Nhan có chút phát hỏa, đây rõ ràng chính là muốn kéo dài thời gian mà, một chút kỹ thuật che dấu cũng không có.

Cơn tức của Minh Nhan lại lên, cũng không thêm nghĩ gì nữa, đứng trong phòng khách hướng về phía bóng dáng Mạc tổng tài mà hét to. “Tôi muốn ly hôn.”

Mạc tổng tài nghe vậy dừng một chút, sau đó chậm rãi quay đầu, nhẹ nhàng như gió thổi mây bay mà nói một câu. “Được.”

Tác giả: Muốn ly hôn thật sao, các bạn yêu quý à các bạn đừng hiểu lầm, Mạc tổng tài có thể dễ dàng chấp nhận ly hôn với Nhan Nhan vậy hay sao?[*____*] hi hi.....

48. Chương 48: Vô Cùng Vô Lại

Mạc tổng tài nghe vậy dừng một chút, sau đó chậm rãi quay đầu, nhẹ nhàng như gió thổi mây bay mà nói một câu. “Được.”

Lúc này đến lượt Minh Nhan ngây ngẩn cả người, từ khi nào Mạc tổng tài này lại dễ nói chuyện như vậy, có chút không thể tin được. Nếu hấn thật sự khinh địch mà đồng ý ly hôn với cô dễ dàng như vậy, thì sao lại phải trăm phương nghìn kế giăng bẫy để lừa cô kết hôn với hấn.

Đúng, tuyệt đối là giăng bẫy rất tỉ mỉ, hiện tại rốt cục Minh Nhan đã có cảm giác bị người giăng bẫy a.

Quả nhiên câu tiếp theo của Mạc tổng tài liền chứng thật ý nghĩ của Minh Nhan.

“Bà xã, em muốn ly hôn cũng được, đợi đại sứ quán Pháp đưa ra giấy chứng thực, sau đó chúng ta còn phải đến cục dân chính đăng ký, rồi mới có thể ly hôn. Bà xã nếu em thực sự muốn ly hôn, vậy thì việc đi đến đại sứ quán giải quyết em phải tự lo rồi. Em cũng biết gần đây anh rất bận nha.” Nói xong còn giống như con nít, chớp chớp mắt với Minh Nhan.

Minh Nhan hoàn toàn không thể nói được gì nữa, tên này quả thực quá vô lại mà.

Nếu đánh không lại hấn, vậy thì cô phải chạy trốn thôi. Minh Nhan quyết định không dây dưa không rõ với hấn nữa, lập tức về nhà, sau đó từ chức. Không bao giờ gặp lại hấn, dù sao cô cũng không muốn kết hôn ngay lập tức, cho nên chồng trên pháp luật không có một chút ảnh hưởng nào đến cô.

Sau này khi nào cô muốn kết hôn sẽ đến nói chuyện với hấn vậy, Mạc tổng tài hấn sẽ không muốn dùng cuộc hôn nhân hoang đường này giữ cô lại cả đời a.

Nói đi cũng phải nói lại, Mạc tổng tài vì sao lại phải giăng bẫy lừa cô gả cho hấn, đây cũng là vấn đề mà Minh Nhan cảm thấy vô cùng khó hiểu. Với điều kiện của Mạc tổng tài ít nhất cũng là nam nhân bạch kim nha, người muốn gả cho hấn cũng phải tranh sứt đầu mẻ trán, căn bản không cần phải tận lực mà giăng bẫy lừa cô như vậy.

Nghĩ vậy, Minh Nhan bình tĩnh lại, hỏi. “Mạc Dịch Hiên, anh thành thật trả lời tôi, vì sao anh lại phải trăm phương ngàn kế giăng bẫy lừa tôi gả cho anh?”

Mạc Dịch Hiên nghe vậy nhíu nhíu mi, không trả lời ngay mà hỏi ngược lại cô. “Em nghĩ là vì sao?”

Tôi nghĩ? Nếu tôi biết thì còn phải hỏi anh làm gì? Minh Nhan có chút chán nản trừng mắt liếc hấn.

Mạc Dịch Hiên nhìn Minh Nhan đang tức giận đến phồng mang trợn má mà có chút buồn cười, hấn đi đến bên cạnh cô, tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc hỗn loạn trên trán cô, sau đó vuốt nhẹ hai má của cô.

Đôi mắt sâu thẳm tựa hồ nước, dùng giọng nói cực kì dụ hoặc nhẹ vờn bên tai Minh Nhan hỏi. “Còn em thì sao? Vì sao em lại không muốn gả cho anh?”

Minh Nhan bị hành động ái muội của hắn làm ật nóng lên, tim đập gia tốc nên lui lại một bước nói. “Tôi chưa nói là không muốn gả cho anh, là anh giảng bày tôi trước.”

Mạc Dịch Hiên nghe vậy đôi mắt sáng lên. “Nga, nói như vậy, nếu anh không giảng bày em trước thì em sẽ đồng ý gả cho anh phải không!”

Minh Nhan há hốc mồm, hai cái này thì có liên quan gì a, cô nhanh chóng phản bác. “Không phải, tôi không phải có ý đó.”

Mạc Dịch Hiên có chút bất mãn nhúu mày, hỏi. “Vậy vì sao em lại không muốn gả cho anh, vì anh không đủ vĩ đại, không xứng với em sao?”

Minh Nhan thở dài, cái gì đây trời, sao lại giống như hắn đang bức hôn cô thế này. Bất quá nể tình vấn đề hắn hỏi, suy nghĩ một chút rồi trả lời. “Anh thật sự rất vĩ đại, là tôi không xứng với anh, tôi lớn tuổi hơn anh, anh còn rất trẻ, mà tôi đã già rồi a, anh nên tìm một cô gái trẻ đẹp, như vậy mới xứng với anh.” Cô cũng không muốn bị người khác nói là trâu già gặm cỏ non.

Mạc Dịch Hiên nhìn cô một cái, không nói gì, rồi xoay người đi vào phòng, lấy ra một cái túi nhỏ.

49. Chương 49: Tội Phạm Truy Nã Quốc Tế

Mạc Dịch Hiên nhìn cô một cái, không nói gì, rồi xoay người trở lại phòng, lấy ra một cái túi nhỏ.

Minh Nhan tò mò theo dõi hắn đem ra một cái túi nhỏ, không biết bên trong đó là cái gì.

Mạc Dịch Hiên đi đến bên cạnh cô, lấy mấy quyển sổ nhỏ từ trong túi ra, sau đó đồng loạt mở ra đưa cho Minh Nhan xem.

Minh Nhan vừa cầm lấy thì đã kinh ngạc há to miệng, cư nhiên là hộ chiếu của các nước: Anh, Pháp, Italia..... Đây không phải thứ làm cho Minh Nhan kinh ngạc nhất, mà c thật sự khiến cô giật mình là tên, tuổi trên mỗi cái hộ chiếu đều không giống nhau, nhưng tất cả đều có tám phần tương tự giống Mạc tổng tài.

“Hộ chiếu giả” Trong đầu Minh Nhan lập tức hiện ra ba chữ này. Đó là phạm pháp, tay Minh Nhan cầm hộ chiếu có chút run run, Mạc tổng tài sẽ không phải là tội phạm truy nã quốc tế chứ, sao lại có nhiều hộ chiếu giả như vậy.

Vì thế cô lui về phía sau một bước, run rẩy hỏi. “Anh, không phải là anh đã gây án gì đấy chứ, sao phải làm nhiều hộ chiếu giả như vậy?”

Mạc tổng tài trừng mắt liếc cô, thực hoài nghi rốt cuộc trong đầu cô chứa cái gì, động một chút là có những ý tưởng lung tung cả lên.

Minh Nhan thấy hắn trừng mắt chính mình, trong lòng càng thêm sợ hãi, vì thế hoang mang rối loạn cầm những hộ chiếu trong tay mà nhét vào tay hắn, xoay người định chạy trốn, vừa tìm túi da của mình vừa nói. “Anh không cần nói cho tôi biết nữa, biết càng ít thì càng an toàn, cái gì tôi cũng không biết a.”

Mạc tổng tài bị cô làm tức đến thiếu chút nữa bật cười, trong lòng thầm mắng chính mình thật là ngu ngốc, đến vậy mà còn ám chỉ cái này với cô, phải sớm biết là cô cần bản xem không hiểu chứ.

Vì thế vươn tay giữ cổ tay cô lại, dùng sức kéo cô vào trong lòng, từ phía sau ôm chặt cô.

Thở khí nóng ở bên tai cô, có chút bất đắc dĩ mà giải thích. “Đó không phải là hộ chiếu giả, em không biết có một loại người gọi là ‘Hacker’ sao, có thể tùy ý xâm nhập vào máy tính của người khác để sửa đổi thông tin.

Chính là nhờ những ‘Hacker’ này, cho nên có thể khiến ột người một khắc trước em vẫn vô cùng quen thuộc thì ngay sau đó lập tức có thể dùng một thân phận xa lạ khác mà xuất hiện ở trước mặt em. Hơn nữa em xem những người trên hộ chiếu này đi, có tuổi người nào là không lớn hơn em, cho nên nói về tuổi tác cũng

như bên ngoài tất cả đều không quan trọng, quan trọng là nơi này của em có cảm giác hay không.” Nói xong cầm lấy tay Minh Nhan đặt ở tim của cô.

Đột nhiên Minh Nhan rơi vào chấn động, cả người bị hắn ôm vào trong ngực, không ngừng thổi khí nóng bên tai, tay nhỏ bé cũng bị hắn dịu dàng nắm lấy, hai mắt cô đỏ ửng cả lên. Trong đầu một mảnh hỗn loạn, không ngừng lặp lại câu nói vừa rồi của hắn “Có cảm giác hay không, có cảm giác hay không?”

“Nếu tuổi không là vấn đề nữa, vậy từ giờ trở đi em hãy thử yêu anh đi, dùng thân phận một người vợ yêu anh, được không?” Hắn dùng giọng nói dụ hoặc, mềm mại đến nỗi có thể vắt ra nước mà thì thầm bên tai Minh Nhan.

“Được.” Minh Nhan phụ họa trong vô thức.

“Thật tốt quá, em đã thừa nhận em là bà xã đại nhân của anh rồi, như vậy chúng ta đi làm một chút chuyện người yêu nhau hay làm có được không?” Sắc lang nào đó đang lộ ra biểu tình háo sắc, lướt môi qua vành tai của cô mà lừa gạt.

“Được.”

Minh Nhan vừa nói xong một chữ ‘được’, đã bị sắc lang nào đó bế lên, hướng phòng ngủ xuất phát. Vì thế Minh Nhan lần thứ ba bị ăn đến không còn xương cốt, hơn nữa ngay cả lập trường phản kháng cũng không có, ai bảo cô trúng mỹ nam kế làm chi, lại còn ngoan ngoãn đáp ứng người ta nữa chứ. [NV: thế mà chị chê Tân Văn mê trai

]

50. Chương 50: Lại Bị Lừa

“Lại bị lừa a.” Đây là kết luận mà Minh Nhan vừa cắn góc chăn vừa thống khổ rút ra vào buổi sáng hôm sau khi mà cô tỉnh lại trong tình cảnh toàn thân trần trụi ở trong lòng một người con trai cũng toàn thân trần trụi.

Giờ phút này Minh Nhan hối hận muốn chết, nhưng lại không dám cử động. Bởi vì nơi nào đó trước ngực của cô đang bị hắn giữ lấy. Thất lưng cũng bị hắn giữ chặt ép vào nơi nào đó của hắn.

D gốc ghềch đến mấy cũng hiểu được, hiện tại trăm ngàn lần cũng không thể cử động, bởi vì sinh vật nào đó gọi là ‘đàn ông’ vào buổi sáng rất dễ nổi tính cầm thú. Cho nên cô chỉ có thể cầm lấy góc chăn, kiểm điểm lại bản thân vì sao lại khinh địch mà dễ dàng đáp ứng cái điều kiện bán nước mất chủ quyền kia.

Bất chợt, trên ngực truyền đến một trận tê dại, khiến Minh Nhan đang kiểm điểm bản thân mà phục hồi tinh thần lại. Thì ra sắc lang nào đó đã tỉnh, đang làm động tác vận động tà ác, xoa nắn bộ ngực của cô. [BN: á á á >.0

Minh Nhan vừa thẹn vừa giận quát. “Mạc Dịch Hiên anh đừng nháo nữa, nhanh dậy đi, anh còn phải đi làm đó.”

Mạc Dịch Hiên nghe vậy, vô lại đè lên người Minh Nhan, đem cô đặt ở dưới thân, nghiêm trang nói. “Nếu bà xã đại nhân đã tỉnh, vậy chúng ta nên làm một số vận động có ích cho cả tinh thần và thể xác đi.”

“Tôi không.....” Minh Nhan thấy được ý đồ gây rối của hắn, vừa định cự tuyệt, đã bị hắn hôn, những bất mãn nồng đậm của cô toàn bộ đều trở thành những tiếng ngâm hút hồn.

.....

Lúc sắc lang nào đó thỏa mãn thì kim đồng hồ đã chỉ chín giờ. Hắn đặt trên mặt Minh Nhan một nụ hôn thật kêu, nhẹ vỗ vỗ cô nói. “Bà xã đại nhân, thứ hai mà nằm trên giường là không tốt nha, dậy đi nào, muộn giờ làm rồi.”

“Còn không phải do anh hại sao!” Minh Nhan vuốt ve tay hắn, có chút hờn dỗi nói. “Tôi muốn từ chức, không đi làm nữa.” [BN: á á, Nhan tỷ làm nũng kia chẹp chẹp, thực ước có ngày cũng được thế >0

Mạc Dịch Hiên không để ý đến giấy dựa của cô mà ôm chầm lấy cô nói. “VẬY anh cũng không đi làm nữa, ở nhà với bà xã đại nhân để thuận tiện làm chuyện ấy a.” [BN: BT, đại BT @@]

Minh Nhan tức giận đến nỗi ở trong lòng ân cần thăm hỏi tám đời tổ tông nhà hắn. Sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói với hắn một nhiên tôi lại muốn đi làm rồi, anh mau dậy đi.”

“Em thực sự muốn đi làm sao? Không từ chức nữa à?” Hắn tiếp tục trêu chọc cô.

“Tôi thực sự muốn đi làm.” Minh Nhan hận không thể cắn hắn một cái, nhưng những chiến tích thất bại từ trước đến nay nhắc nhở cô cương đối cương với hắn là chuyện ngu ngốc nhất, cô không phải ngu ngốc, cho nên chỉ có thể lựa chọn khuất phục.

“VẬY thì em gọi anh một tiếng dễ nghe chút, nếu anh vừa lòng thì chúng ta liền đi làm, còn không thì ... chúng ta sẽ bù đắp tuần trăng mật ngay trên giường vậy. Hắc hắc.....” Mạc Dịch Hiên vô cùng vô lại tiếp tục uy hiếp Minh Nhan.

Minh Nhan khẽ cắn môi, cố ý làm bộ như không biết mà gọi. “Tổng quản, tổng tài, tổng thống, tổng lý.....”

Người nào đó càng nghe mặt càng đen, khẽ nói. “Bà xã đại nhân, anh thấy hôm nay có lẽ em không cần phải xuống giường rồi.”

Minh Nhan vừa nghe lập tức sửa lại. “Đẹp trai, mỹ nam, thần tượng..... người tình trong mộng.....” Minh Nhan bắt đầu nói năng loạn xạ.

Mạc tổng tài nghe vậy cười ra tiếng. “Thì ra anh là ‘người tình trong mộng’ của em a, thật sự vinh hạnh, bất quá hiện tại cái anh muốn nghe không phải là cái này. Em nếu không chịu gọi thì hôm nay chúng ta cũng không cần đi làm nữa a.”

Minh Nhan nhìn hắn nửa ngày, cắn răng lắp ba lắp bắp gọi. “Ông..... ông..... xã”

“Cái gì mà ông ông xã a, anh già như vậy sao?” Mạc tổng tài không hài lòng nói.

“Ông xã.” Minh Nhan trừng mắt liếc hắn một cái, không tình nguyện mà nhỏ tiếng nhắc lại lần nữa.

“Cái gì? Em nói cái gì? Anh nghe không rõ.” Mạc tổng tài cố ý ngoáy ngoáy lỗ tai, tỏ vẻ hắn không nghe rõ.

“Ông xã.” Minh Nhan lại gọi một tiếng, giọng lúc này đã có chút lớn hơn

“Tiếng quá nhỏ, anh vẫn chưa nghe thấy.” Người nào đó vẫn chưa hài lòng.

Minh Nhan có chút hỗn hển ghé sát vào lỗ tai hắn hét to. “Ông xã.” (BN: hãy ya ya, giờ thì bao nhiêu cái tình hoa của nham nhở đã lòi ra hết rồi, chẹp chẹp, giờ thì mọi người chắc đã thấy được bản chất thật của Hiên ca a *hắc hắc* =))

51. Chương 51: Bà Xã Đại Nhân Quá Nóng Tính

Mạc Dịch Hiên xoa xoa lỗ tai, chế nhạo nói. “Bà xã đại nhân nóng tính quá nga, em gọi lớn tiếng như vậy là muốn khoe với mọi người rằng em có một ông xã tốt như vậy phải không? Em không cần phủ nhận, anh hiểu được.”

Minh Nhan lườm hắn một cái, mặc kệ hắn tự biên tự diễn, chỉ hy vọng hắn có thể nhanh chóng mà đứng lên, tư thế này thật sự là rất nguy hiểm, huống chi mình còn đang toàn thân trần trụi mà da thịt nóng bỏng hắn còn kề sát cô.

Mạc Dịch Hiên thấy Minh Nhan không thêm quan tâm đến mình nên cũng biết tốt nhất là dừng lại, nếu thực chọc giận Minh Nhan thì kế hoạch lừa vợ của hắn sẽ đi tong mất.

Vì thế trộm hôn môi cô một cái rồi đứng dậy mặc quần áo, tiện tay ném cho Minh Nhan một bộ áo choàng tắm, tà ác nói. “Bà xã đại nhân, em muốn tự mình tắm hay muốn cùng ông xã em tắm uyên ương a?”

“Mạc Dịch Hiên, anh đủ chưa?” Minh Nhan thấy hắn còn chưa buông tha mình thì có chút phát hỏa quát, vừa rống vừa cầm lấy gối trong tay ném hắn.

“Oa, bà xã đại nhân, em rất hung dữ nga, anh đây chỉ là trưng cầu ý kiến của em thôi mà!” Mạc Dịch Hiên vừa trốn vừa ai oán

Sau khi tránh thoát liền nhanh chóng mở cửa xông ra ngoài, trước khi đóng cửa còn không quên quay đầu dặn dò. “Bà xã đại nhân, em từ từ tắm a, anh ở bên ngoài chờ em, nếu em thay đổi chủ ý cứ việc gọi anh a.”

“Mạc Dịch Hiên.....” Minh Nhan lại bạo phát.

Thấy Minh Nhan rống giận, hấn nhanh đóng cửa lại, để một mình Minh Nhan trong phòng ngủ mà rống với không khí.

“Mạc Dịch Hiên, anh ti bỉ, vô sỉ, hạ lưu.....” Minh Nhan rống xong, phát hiện người ta căn bản không có nghe, càng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi lầu bầu.

Vừa ghi hận vừa đứng dậy đi tắm rửa, bên hông không phải là đau nhức bình thường khiến Minh Nhan lại đem người họ Mạc nào đó mắng chửi thê thảm.

Cổ nén đau nhức, từng bước một mà đi vào phòng tắm, từ trong gương nhìn thấy cổ mình, dấu hôn hồng hồng tím tím, Minh Nhan lại bạo phát một lần nữa. “Mạc Dịch Hiên, tôi muốn giết anh.”

Mà giờ phút này người nào đó đang làm bữa sáng trong phòng bếp đang cười giống như con mèo vừa ăn vụng, ngay cả khi đánh mười mấy cái hắt xì, cũng đặc chí cho rằng. “Bà xã đại nhân, mới rồi anh có vài phút đã nhớ anh rồi sao. Nhiệt tình như vậy thật sự là không có biện pháp.”

Lúc Minh Nhan đi ra từ phòng tắm, nhờ ngâm nước ấm nên trên người thư thái không ít, xem ra lúc trước giúp Mạc tổng tài trang hoàng đã chọn cái bồn tắm lớn mát xa đắt nhất thực là sáng suốt.

Thấy trên giường có một bộ quần áo chỉnh tề thơm phức, còn có bộ nội y mới, trong lòng Minh Nhan có một cảm giác không rõ là gì, thì ra cảm giác được người ta chăm sóc thật tốt, chỉ là quan hệ của bọn họ tiến triển quá nhanh làm cho cô có chút chưa thích ứng được.

Cẩn thận ngẫm lại, gần đây Mạc tổng tài tuy rằng biểu hiện có hơi ác liệt một chút, nhưng nhìn thế nào cũng thấy là một đối tượng kết hôn không tồi. Hấn là một người chồng tốt, chỉ có điều không biết vì lý do gì mà hấn trăm phương nghìn kế muốn kết hôn với mình. Hơn nữa đối với việc bị hấn giảng bầy lừa mình kết hôn trong lòng Minh Nhan vẫn có chút không thoải mái

Bất quá hiện tại cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, dù sao chuyện không nên làm cũng đều làm cả rồi, cứ để thuận theo tự nhiên vậy, có lẽ ngày nào đó hấn cảm thấy cô phiền toái sẽ tự nhiên buông tha cô cũng không chừng.

Nghĩ vậy, Minh Nhan cũng liền bình tĩnh xuống, coi như là thử một lần yêu đương khác thường như vậy cũng tốt, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là không thể để cho người khác biết quan hệ của bọn họ, bằng không sẽ rất phiền toái. Nếu không dám sắc nữ trong công ty biết cô chiếm tiện nghi tổng tài đại nhân của bọn họ thì các cô ấy không ăn thịt cô mới lạ, mặc dù cô mới là người bị ăn a.

52. Chương 52: Tạm Thời Giữ Bí Mật

Sau khi thay quần áo, Minh Nhan hùng dũng, oai vệ, hiên ngang, tiêu sái đi ra ngoài, vừa lúc tổng tài đại nhân cũng chuẩn bị xong bữa sáng, thấy Minh Nhan đi ra, liền nở nụ cười dịu dàng nói. “Bà xã đại nhân, hôm nay em đẹp quá, nhanh lại đây ăn cơm đi.”

Minh Nhan được hấn khen có chút ngượng ngùng, mặt cô ửng đỏ, khí thế cũng giảm đi không ít, cô ngoan ngoãn ngồi xuống, cầm lấy chiếc đũa.

Trong đầu cô bỗng nhoáng lên một cái, phát hiện có điểm không thích hợp, cô tới là muốn đàm phán với hấn, không phải để ăn điểm tâm a, tại sao cô lại nghe lời hấn mà ngồi xuống chứ.

Buông đũa xuống, cô thanh thanh cổ họng, giọng điệu như muốn giải quyết việc công. “Mạc Dịch Hiên.....”

“Ông xã.”

“Ách.”

“Gọi ông xã

“.....”

“Không gọi, vậy em đừng nói chuyện với anh nữa.” Mạc Dịch Hiên tiếp tục cúi đầu ăn cơm, không để ý tới cô.

Minh Nhan khẽ cắn môi, thấp giọng gọi. “Ông xã.....”

“Chuyện gì, bà xã?” Mạc Dịch Hiên nháy mắt ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười xán lạn.

Minh Nhan há hốc mồm, tên này thay đổi sắc mặt thực quá nhanh nha.

“Uhm, quan hệ của chúng ta có thể tạm thời giữ bí mật được không?”

“Quan hệ gì?” Mạc Dịch Hiên có chút hờn giận, miệng ngừng cười, hỏi ngược lại Minh Nhan.

Minh Nhan thấy hấn giận tái mặt thì người co rúm lại, trong lòng thầm mắng chính mình không có tiền đồ, hấn ta chỉ thu hồi khuôn mặt tươi cười thôi mà cô đã muốn lùi bước rồi a.

Vì thế cô cố lấy dũng khí lần nữa nói. “Chính là chuyện kết hôn của chúng ta, có thể tạm thời giữ bí mật được không, đừng để người khác biết nha.”

Mạc Dịch Hiên nhú mi, có chút tổn thương hỏi. “Vì sao? Anh nhìn không giống người sao?”

“Vì sao ư? Anh biết rõ rồi mà còn hỏi tôi vì sao, không phải chỉ vì tôi sợ lúc ly hôn sẽ phiền toái sao!” Minh Nhan nói thầm trong lòng, nhưng lại không có can đảm nói ra, cô có cảm giác, nếu cô thật sự nói ra những lời đó, Mạc Dịch Hiên nhất định sẽ tức giận. Theo bản năng của mình cô thực không muốn làm hấn nổi giận.

Vì thế cô uyển chuyển nói. “Anh cũng biết mà, mấy đồng nghiệp nữ trong công ty đều rất thích anh, nếu để họ biết được, tôi sẽ không có ngày bình yên a. Chúng ta tạm thời giữ bí mật được không!” Minh Nhan nói xong lời cuối cùng, ngay cả mỹ nhân kế cô cũng lấy ra sử dụng, cô nhìn Mạc tổng tài cẩn cẩn môi làm nũng.

Mạc Dịch Hiên nhìn Minh Nhan nửa ngày, lúc Minh Nhan nghĩ hấn s không đồng ý thì rốt cục hấn cũng chậm rãi gật đầu, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cô cũng có thể yên tâm ăn bữa sáng rồi, mà chưa nói đến Mạc tổng tài nấu ăn rất ngon, còn ngon hơn cả Hiên Hiên nữa.

Đúng rồi, Hiên Hiên, gần đây cô đã quên không liên lạc với Hiên Hiên a, cũng không biết hấn dạo này thế nào. Còn nữa, chuyện cô kết hôn có nên nói cho Hiên Hiên hay không? Minh Nhan suy nghĩ một chút, thôi tốt hơn là cô không nên nói cho hấn, bằng không Hiên Hiên có thể sẽ trở về tìm Mạc tổng tài liều mạng a.

Phiền toái của cô thì tự cô giải quyết vậy, lặng lẽ nhìn người đang cúi đầu ăn cháo trước mặt, nói không chừng có lẽ bọn họ sẽ có tương lai, cô không hiểu tại sao mình lại có loại cảm giác kì lạ này, chẳng lẽ là do ảnh hưởng bởi lần đầu tiên của cô nên sẽ yêu người đàn ông đầu tiên chiếm lấy thân thể cô? Lắc đầu, quăng đi cái ý nghĩ kỳ quái này, cô không nên nông cạn như vậy a.

53. Chương 53: Gian Tình

Rất nhanh đã ăn điểm tâm xong, Minh Nhan ngồi trên xe Mạc tổng tài cùng đi làm, lúc còn cách công ty một con đường, Minh Nhan bảo hấn cho cô xuống, Mạc tổng tài nhìn cô một cái, không nói gì chỉ làm theo ý cô.

Minh Nhan mừng thầm, xem ra Mạc Dịch Hiên rất biết giữ lời hứa, ngoan ngoãn phối hợp với cô như vậy.

Lúc Minh Nhan đến cửa công ty lại thấy Mạc tổng tài nhàn nhã đứng đó, hấn đang nhìn về phía cô mà cười, trong lòng Minh Nhan tức giận đến mức thu hồi ngay câu nói vừa nãy, hấn một chút cũng không giữ lời, vừa nãy cho cô xuống xe nhất định là cố ý muốn chinh cô.

Minh Nhan vừa đi tới cửa, Mạc Dịch Hiên liền bước lên nắm lấy tay cô nói. “Bà xã đại nhân, chúng ta cùng vào thôi”

“Không cần, không cần, tổng tài đại nhân lão nhân gia ngài đi trước đi.” Minh Nhan có chút nghiêng rằng nghiêng lợi nhấn mạnh hai chữ ‘Tổng tài’, đồng thời muốn rút bàn tay đang bị nắm lại, quan hệ của họ mà bị lộ, dù có chết cũng không chối được, cô lại không dám phản ứng gì mạnh, dù sao đây cũng là chỗ đồng người, sẽ thu hút ánh mắt người khác.

“Vậy không được, chúng ta là vợ chồng phải cùng nhau tiến thoái.” Mạc Dịch Hiên đứng yên không chịu đi.

Minh Nhan thực sốt ruột, tuy rằng đã vào giờ làm việc, nhưng người ra vào công ty vẫn rất nhiều, cô rất sợ bị đồng nghiệp nhìn thấy.

“Mạc Dịch Hiên, không phải anh đã đồng ý với tôi là tạm thời giữ bí mật rồi đó thôi! Anh muốn đổi ý sao?”

Thấy Minh Nhan nghiêng rằng nghiêng lợi gọi hần là ‘Mạc Dịch Hiên’, người nào đó cảm thấy thập phần chói tai, vì thế ngoáy ngoáy lỗ tai, vô lại nói. “Bà xã đại nhân em nói cái gì, anh nghe không rõ.”

Trên đầu Minh Nhan như có ba vị chân hỏa đang bùng cháy, cô dùng giọng nói dịu dàng gọi. “Ông xã.....” Cô cố gắng ra vẻ thực ủy khuất, mắt to ngập nước chớp chớp khẩn cầu, “Anh đồng ý với người ta tạm thời giữ bí mật đi.” Chiêu này quả nhiên dùng được.

“Vậy cũng được, bà xã đại nhân, chúng ta hôn một cái tạm biệt đi!” Nói xong ngón tay Mạc Dịch Hiên liền chỉ chỉ ở môi hần, ánh mắt cũng bóng lưỡng, chỉ một động tác đơn giản như vậy của hần nhưng thật giống như một loại mời gọi, đằng sau động tác đó hàm chứa vô số ái muội.

Minh Nhan thấy hần một bộ dáng không chịu đi, hung ác mà chạm môi hần một chút, hần nhấp môi dưới, giống như không hài lòng, ghé vào tai cô nói. “Giữa trưa phải bù a.” Sau đó mới bước đi.

Minh Nhan thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nghĩ tới câu hần nói ‘Giữa trưa phải bù’, bù cái gì a, trực giác mách bảo cô đây không phải chuyện gì tốt, xem ra giữa trưa hôm nay cô phải trốn thật xa thật xa.

Sự thật chứng minh, họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai, cô đã đến muộn, lại còn bị người nào đó bám riết lấy, cái thang mia mới chỉ đi đến lầu hai, không biết tới ngày tháng năm nào mới có thể xuống đây lại.

Trong lòng Minh Nhan lại âm thầm mắng Mạc tổng tài một trận, thầm nghĩ: Về nhà xem tôi xử lý anh như thế nào. Mà không ý thức rằng trong vô thức cô đã gọi ngôi nhà bọn họ cùng nhau trang hoàng kia là ‘nhà’ rồi. Nếu người nào đó biết được hần là sẽ vui đến chết mất.

Ngàn đắng vạn khổ mới đi lên được chỗ làm việc, cô còn chưa ngồi được vào chỗ của mình thì Tân Văn đã đi tới. Hai mắt bóng lưỡng nhìn Minh Nhan, một bộ dạng như bắt kẻ thông dâm tại giường, làm Minh Nhan hoài nghi không biết có phải cô ấy đã đặt thiết bị nghe trộm trên người mình hay không mà đối với gian tình của cô cùng Mạc tổng tài lại biết rõ ràng như vậy.

“Hắc hắc, thành thật khai báo, cậu có phải đã cùng Mạc tổng tài ‘làm’ không? Làm mấy lần? Hôm nay hai người đều đến muộn nga. Còn cố ý tách ra mà vào, sợ người khác hoài nghi các người có gian tình phải không.” Tân Văn bày ra vẻ mặt ‘đừng hòng nói dối’. [BN: á, á, á, chị Tân Văn BT quá đi a *hắc hắc*]

Sợ cái gì là gấp ngay cái đó, quả nhiên cô ấy đã phát hiện. Trong đầu Minh Nhan rất hỗn loạn, nghĩ xem phải trả lời cái vấn đề to lớn của cô ấy như thế nào đây. Đột nhiên cô phát hiện có chỗ không bình thường, tại sao Tân Văn lại xuất hiện ở đây vào lúc này? Rõ ràng là các cô làm việc ở tầng khác nhau mà.

54. Chương 54: Không Giữ Chữ Tín

“Tân Văn sao cậu lại chạy đến đây, giờ đi làm mà cậu dám trốn đi, không sợ bị chụp sao?” Minh Nhan mượn cơ hội nói lảng sang chuyện khác.

“Mình bị điều lên đây làm trợ lý thư ký, chuyên môn phụ giúp thư ký La. Được rồi, chuyện của mình chỉ là vấn đề nhỏ, cậu đừng hòng nói lảng sang chuyện khác, nhanh nhanh k đi.” Tân Văn không nhúc nhích tùy tiện giải thích hai câu, sau đó tiếp tục truy hỏi Minh Nhan.

Vẻ mặt Minh Nhan đầy hắc tuyến, xem ra năng lực bát quái (tám, buôn dưa lê đó mọi người =)) của Tân Văn lại tăng thêm một bậc nữa rồi, muốn nói sang chuyện khác cũng không thể a.

Cô đang do dự không biết có nên nói ra hay không, chợt nghe phía sau có một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên. “Trợ lý Tân, cô lại đây một chút, tôi nghĩ vừa rồi tôi có việc chưa nói với cô, trong giờ làm việc thì không được nói chuyện phiếm, hơn nữa cô không được quấy nhiễu công việc của trợ lý Tư Đồ.”

Tân Văn nghe vậy lập tức nghiêm mặt, nghiêm túc trả lời. “Vâng.”

Sau đó vụng trộm chớp chớp mắt với Minh Nhan, thì thào nói. “Giữa trưa chờ mình nga.”

Thư ký La không kiên nhẫn, lại gọi. “Trợ lý Tân.”

“Vâng, vâng, tôi đến ngay.” Sau đó nhanh như chớp chạy đến bên cạnh thư ký La, ngoan ngoãn như một học sinh tiểu học nghe hăn phân bố công việc.

Minh Nhan âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát, tuy rằng chỉ là tạm thời, nhưng cô vẫn muốn cảm ơn thư ký La a. nhưng sao lại là giờ giữa trưa a, làm gì có hai giờ nghỉ trưa đâu, rốt cuộc cô phải làm sao mới thoát khỏi hai vị đại thần này đây, Minh Nhan lại bắt đầu đau đầu.

Ách? Thư ký La trở lại từ khi nào vậy? Minh Nhan bây giờ mới phát hiện bên cạnh mình có thêm một người, xem ra hăn vừa hưởng tuần trăng mật xong rồi nên trở lại a.

Khoan đã, Minh Nhan cảm thấy có chút không thích hợp, nếu ngày đó là do Mạc tổng tài giảng bẫy để lừa cô kết hôn, vậy thư ký La cũng đâu có kết hôn, nói cách khác thư ký La cũng có thể không phải là cái kia. [NV: trong mấy chương trước chị Nhan hiểu lầm thư ký La là GAY a, tội lỗi.]

Xong rồi, mấy ngày hôm trước, lúc cô cùng Tân Văn xem tạp chí đã không cẩn thận nói ra chuyện thư ký La là cái kia. Nếu Tân Văn không cẩn thận nói ra, ô ô..... Hậu quả thực khó lường, nếu thực sự biến thành như vậy, thư ký La có đuổi giết cô hay không a! Minh Nhan àng nghĩ càng sợ hãi, không được, cô phải tìm một cơ hội nhắc nhở Tân Văn trăm ngàn lần không được nói đến chuyện đó.

Minh Nhan ngồi không yên nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường, còn nửa tiếng nữa, mười lăm phút, mười phút..... chỉ còn năm phút nữa là đến giờ nghỉ trưa, Minh Nhan lấy túi xách lại, chuẩn bị đến giờ liền chạy đi, khi nào đến giờ làm mới quay về. Như vậy cô mới trốn thoát được hai vị đại thần này.

Nhưng không ngờ khi chỉ còn ba phút nữa, điện thoại nội bộ trên bàn cô lại vang lên. Minh Nhan cả kinh, nhìn chăm chăm điện thoại nội bộ đặt trên bàn, trong lòng đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc có nên nhận hay không a?

Cuối cùng, thư ký La ngồi bên cạnh đã đứng dậy nhận điện thoại giúp cô. Hăn cau mày đáp hai tiếng ‘vâng’ rồi gác điện thoại, sau đó mặt không chút thay đổi nói với Minh Nhan. “Tổng tài gọi cô vào một chút, nói là chương trình cô phụ trách có chút vấn đề.”

“Nga.” Minh Nhan trả lời có chút bất đắc dĩ, buông chiếc giỏ xách trên tay xuống, đi vào văn phòng Mạc tổng tài.

Đi tới cửa, dù sao đi vào cũng chết, không đi vào cũng chết, cô quyết tâm, gõ gõ cửa rồi bước vào.

Cùng lúc với cô vừa mở cửa thì Mạc tổng tài cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Minh Nhan nuốt nuốt nước miếng, nghiêm túc nói. “Tổng tài anh gọi tôi à, có việc gì xảy ra sao?”

“Ừ, em lại đây xem chỗ này đi.” Mạc tổng tài lộ ra vẻ mặt đang giải quyết việc công, tay chỉ chỉ vào phần văn kiện đặt trên bàn.

Minh Nhan thấy thế yên tâm không ít, thì ra cô đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, xem ra thật sự có việc cần giải quyết.

Vì thế cô thả lỏng, tiêu sái đi đến bàn làm việc của hăn, cúi đầu nhìn văn kiện trong tay hăn, nhưng chỉ thấy trên đó ghi bốn chữ to. “Không giữ chữ tín”

Minh Nhan liền mờ mịt, đây là..... cái gì?

Không cho Minh Nhan cơ hội thaãn lại, Mạc Dịch Hiên đã kéo cô qua, để cô ngồi trên đùi mình, rồi ôm cô vào lòng.

Hắn nhẹ nhàng thì thảo bên tai cô. “Buổi sáng em còn nợ anh.”

Sau đó háo sắc hôn lên bờ môi của Minh Nhan, đầu lưỡi cũng không an phận tìm vào công thành đoạt đất.

55. Chương 55: Hai Người Này Có Thù Oán

Minh Nhan sờ hai má đang nóng lên của mình, ngồi ở sau bàn làm việc ngăn người. Ngẫm lại cô thật đúng là một người nhu nhược a, vậy mà cô lại hôn môi với Mạc Dịch Hiên ở trong văn phòng, hơn nữa bộ dáng cô còn giống như thực hưởng thụ.

Ô ô ô..... Cô thật sự là không muốn sống nữa, nếu thức ăn nhanh không vừa vặn đưa đến, có lẽ Mạc Dịch Hiên thực sự sẽ đem cô ăn sạch sẽ ngay tại chỗ mất, làm gì có ông chủ nào háo sắc như vậy a, tuy rằng hắn là ông xã trên pháp luật của cô nhưng cũng không thể không phân biệt được thời gian, địa điểm như vậy chứ.

Nếu không cẩn thận bị người khác thấy sẽ rất nghiêm trọng nha.

Minh Nhan nghĩ mà thấy sợ, quyết định lúc về nhà nhất định phải lập ra quy củ cho hắn, trong giờ làm việc không được quấy rầy cô, nếu không cô liền mặc kệ tất cả mà từ chức.

“Oa, Minh Nhan, mặt cậu rất hồng nga, cậu phát sốt sao?” Minh Nhan đang xuất thần thì bị giọng nói đột ngột truyền đến làm hoảng sợ, theo bản năng mà đứng nghiêm, kết quả thực không khéo đỉnh đầu lại đụng vào Tân Văn đang xoay người lại nhìn cô.

“Ai u.” Hai người cùng lúc kinh hô một tiếng.

Minh Nhan day day đỉnh đầu bị ỉ làm đau, vừa cau mày ngẩng đầu nhìn liền thấy một hình ảnh khiến cô trợn mắt há hốc mồm.

Cô thấy Tân Văn hai mắt rưng rưng nhìn cô, tay phải còn không ngừng xoa cằm, xem ra là bị đụng rất đau.

Như vậy thì cũng chẳng là gì, nhưng điều đáng sợ là giờ phút này cô ấy lại đang ngồi trên đùi thư ký La, mà thư ký La thì đang đen nghiêm mặt ngồi ở dưới đất.

Thì ra vừa rồi lúc Minh Nhan đụng phải cô ấy, Tân Văn theo bản năng mà lui về phía sau, kết quả lùi sai hướng, chân trái chéo sang chân phải, liền đặt mông ngồi xuống, làm người đằng sau cô ấy do chết bất tử mà một chút phòng bị cũng không có, cuối cùng người họ La không may mắn nào đó đã lãnh đủ.

“Ậu... ằm ...ì ...vậy? Hại... ôi... ấn ...úng ...ười ...ôi.” [Cậu làm gì vậy, hại tôi cần trúng lưỡi rồi.] Tân Văn ai oán nhìn Minh Nhan oán giận. (chị Tân Văn bị đau nên nói ngọng)

“Ách, thực xin lỗi a, vừa rồi mình đang suy nghĩ chút chuyện, cậu lại đột nhiên lên tiếng làm mình hoảng sợ nên có chút phản ứng quá khích. Cậu không sao chứ?” Minh Nhan tràn đầy xin lỗi mà nói.

“Không sao, chỉ cần phải đầu lưỡi mà thôi.” Tân Văn không biết vì sao cảm thấy ngồi dưới đất rất thoải mái, không có chút ý tứ đứng lên nào, tiếp tục ngồi đó mà trả lời.

“Trợ lý Tân.” Người nào đó bị xem như sô pha bằng da thật có chút nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên.

“Có.” Tân Văn lập tức giống học sinh tiểu học, thẳng lưng, ngoan ngoãn làm theo, còn lớn tiếng trả lời.

“Cô, trước, tiên, có, thể, đứng, lên, khỏi, người, tôi, không?” Thư ký La đen mặt, hít sâu một hơi, nói ra từng chữ từng chữ một.

Tân Văn: “.....”

Minh Nhan: “.....”

“Còn nữa, trong, giờ, làm, việc, không, được, tán, gẫu.” Thư ký La một bộ dáng làm hết phận sự mà bổ sung thêm.

“Vâng.” Tân Văn cũng bắt chập đầu lưỡi đau, cầm đau, dùng động tác nhanh nhất mà đứng lên. Hướng về phía thư ký La cúi người xuống. Sau đó nghiêm túc trở lại chỗ ngồi của mình bắt đầu bộ dáng ‘như bình thường’ còn thật sự chú tâm làm việc.

Khóe mắt thư ký La hơi hơi run rẩy, thập phần tao nhã mà đứng lên. Gật đầu với Minh Nhan một cái, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình, ôm lấy một xấp văn kiện, nhẹ nhàng để lên trên bàn Tân Văn.

Sau đó Minh Nhan nghe được hần thực tự nhiên mà nói. “Trước khi tan tầm phải xem xong chúng.”

Tân Văn liền than thở một câu gì đó. Đại khái là ‘Làm sao có thể?’ v.v... , bởi vì tiếng cô nói rất nhỏ nên đứng ở chỗ Minh Nhan nghe không rõ lắm.

Thư ký La chau mày, bình tĩnh nói. “Vây tiếp tục tăng ca sẽ xem xong.”

Tân Văn: “.....”

Minh Nhan nói thầm trong lòng. “Hai người này có cừ oán.” Không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định. Tân Văn này không may mắn rồi, đã gặp trúng đại ma vương có thể trị được cô ấy.

Minh Nhan có chút đồng tình nhìn cô ấy một cái, không biết hôm nay cô ấy còn có thể sống sót trở về hay không nữa.

56. Chương 56: Giờ Tan Tầm (1)

Đảo mắt đã đến giờ tan tầm, Tân Văn vẫn còn ngồi chiến đấu với xấp văn kiện trên bàn, mà thư ký La lại đứng một bên hết mực trông coi.

Minh Nhan nhàm chán vừa nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường, vừa ngồi dùng tay vẽ vẽ vòng tròn lên bàn.

Đợi cho kim phút vừa chỉ số sáu liền cầm túi xách chạy ngay, nhưng Minh Nhan chưa kịp đứng lên thì nghe thấy tiếng mở cửa, cô hoảng sợ, vội vàng bỏ túi xách xuống, thuận tay mở tài liệu trên bàn ra, giả vờ như đang bề bộn nhiều việc.

Mạc Dịch Hiên từ văn phòng đi ra, nhìn lướt qua ba người các cô, lập tức đi đến trước bàn làm việc của Minh Nhan, giọng điệu giải quyết việc công nói. “Tan tầm rồi, trợ lý Tư Đồ chuẩn bị về sao? Cùng nhau đi đi.”

Minh Nhan nhanh chóng đứng dậy, kinh sợ nói. “Tổng tài, ngài đi thông thả, tôi còn phần văn kiện chưa xem xong, phải tăng ca, không thể cùng về với ngài rồi.” Nói xong cô còn chỉ chỉ văn kiện trên bàn, ý bảo những gì cô nói là sự thật, không phải cố ý từ chối đi cùng hần.

Mạc Dịch Hiên quét mắt nhìn văn kiện trên bàn cô, “À” một tiếng, sau đó xoay người bước đi, Minh Nhan mới thở phào nhẹ nhõm, suy sụp ngồi xuống.

Ai ngờ hần vừa mới đi được vài bước, lại quay trở về. “Đúng rồi.”

Minh Nhan lại đứng nghiêm lại, bộ dáng như chờ lãnh đạo chỉ bảo.

Mạc Dịch Hiên nhìn bộ dáng Minh Nhan như lâm đại địch (gặp kẻ địch mạnh), có chút buồn cười, hần cố nín cười nghiêm trang nói. “Cô xem văn kiện thì tập trung xem đi, nhanh một chút.” Sau đó bước đi không quay đầu lại.

Minh Nhan: “.....” Có ý tứ gì? Tập trung xem?

Cúi đầu nhìn xấp văn kiện trên bàn, Minh Nhan hận không thể đập đầu vào đầu hũ mà tự tử. Sao cô có thể để ngược văn kiện chứ, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi rồi sao, trời ạ.

Minh Nhan quay đầu nhìn thoáng qua đồng chí Tân còn đang vui đầu trong đồng văn kiện mà hăng hái chiến đấu, bộ dạng khóc không ra nước mắt, xem ra không thể trông chờ cô ấy cứu mình rồi, chỉ sợ bây giờ cô ấy cũng đang là Bò Tát đất qua sông, tự thân cô ấy còn khó bảo toàn nữa là.

Minh Nhan đang cảm thán thì tiếng chuông di động trong túi vang lên. ‘Vùng lên.’

Cô liền luống cuống tay chân lấy di động ra, rồi tiếp điện thoại, bởi vì cô sợ tiếp chậm, sẽ bị thư ký La nói là vi phạm quy định gọi điện thoại riêng trong giờ làm việc. Nói thật cô có chút sợ vị thư ký La này, hẳn thực không giống với thư ký Phương, hiền hòa, dễ gần. Nhắc đến mới nhớ, thư ký Phương đi đâu vậy nhỉ? Mấy ngày rồi cô cũng không thấy hẳn.

Minh Nhan vừa thắc mắc vừa nghiêng người nghe điện thoại, nhỏ giọng nói. “Uy.”

“Bà xã đại nhân, tan tầm rồi, em nhanh xuống đây đi, anh đang ngồi trong xe chờ em, chúng ta cùng đi mua đồ ăn a.” Minh Nhan vừa uy một tiếng, bên kia liền truyền đến giọng nói dịu dàng trầm thấp của Mạc Dịch Hiên.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi hiện giờ không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.” Minh Nhan vừa nghe thấy giọng của hẳn liền cảm thấy đau đầu, theo bản năng cô giả giọng máy nói, vừa nói xong liền định gác điện thoại.

“Tư Đồ Minh Nhan, em có thể thông minh hơn một chút được không, em có nghe qua cái máy nào trước khi nói còn ‘Uy’ một tiếng không.” Đầu dây điện thoại bên kia vang lên giọng trêu chọc của Mạc tổng tài, phá vỡ ý định gác máy của Minh Nhan.

“Ách, em chỉ là đùa một chút thôi mà, hắc hắc, em còn việc chưa làm xong, anh về trước đi.” Minh Nhan thấy sự tình bại lộ, liền cười ngây ngô, nói sang chuyện khác.

“Hiện tại đã tan tầm rồi, công việc của em bây giờ chính là làm vợ của anh, anh lấy thân phận tổng tài cho phép em ra về, nhanh xuống đây đi.” Mạc Dịch Hiên không hề cho rằng lý do thoái thác của Minh Nhan là đúng.

Cô làm gì có nhiều công việc phải làm như thế chứ, hẳn vì sợ bà xã của hẳn làm việc mệt mỏi, cho nên khi giao việc cho cô, nhiều lắm là hai tiếng đã có thể làm xong, thời gian còn lại, sẽ giành cho cô nghỉ ngơi, thuận tiện suy nghĩ về hẳn, về quan hệ giữa hai người, thế nhưng cô lại dám lấy việc này làm cớ, từ chối về nhà cùng hẳn.

57. Chương 57: Giờ Tan Tầm (2)

“Uy, anh nói cái gì, em nghe không rõ lắm, ai nha, sao tín hiệu ở chỗ này lại yếu như vậy a, ai u, nguy rồi, di động còn sắp hết pin. Uy..... Uy.....” Minh Nhan để di động ra xa, nói vào nó hai tiếng uy uy, sau đó cúp máy rồi trực tiếp tắt nguồn.

“Hô.” Cô thở phào một cái, đột nhiên phát giác trong văn phòng rất im lặng, im lặng đến ngay cả tiếng lật trang cũng không có.

Da đầu run lên quay đầu nhìn về phía hai người khác trong phòng, hai người kia nhìn cô một mình tự biên tự diễn ‘Tín hiệu không tốt’ đều há hốc mồm.

Minh Nhan có chút xấu hổ vừa cười với bọn họ vừa giải thích. “Một tên mặt trắng, kẻ luôn bám dính, cả ngày cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi không muốn quan tâm đến hẳn.” Nói xong ngượng ngùng cất điện thoại vào trong túi xách.

Thư ký La cùng Tân Văn đồng thời nói thầm trong lòng: Mặt tổng tài rất trắng, bị gọi là tên mặt trắng cũng là chính xác.

Thư ký La hướng về phía cô gật đầu một cái, không nói gì mà tiếp tục giám sát bạn học Tân số khổ xem văn kiện.

Minh Nhan lấy tay lau mồ hôi trên trán, suy tư về buổi tối hôm nay phải qua đêm ở đâu, “Hoa viên thế kỷ” [Nhà mà Mạc tổng tài mới trang hoàng], xác định chắc chắn là không thể trở về rồi, nếu không sẽ bị chính thực thẩm.

Còn nhà của cô, cũng không thể trở về, bởi vì Mạc tổng tài sẽ tìm tới cửa, cũng sẽ bị chính thực thẩm, chỉ khác nhau ở nơi bị chính mà thôi.

Nếu vậy hay là trốn ở nhà Tân Văn đi, nơi đó hẳn là an toàn một chút, ở đó còn có cả Tân Văn là người ngoài chắc hẳn sẽ không làm ra chuyện gì khác người đâu. Nhiệt tình của Mạc tổng tài lúc giữa trưa có chút dọa Minh Nhan sợ.

Hạ quyết tâm, Minh Nhan an phận ngồi xuống chờ Tân Văn cùng tan tầm.

“Cô Tư Đồ Minh Nhan ở tầng hai mươi bốn xin nhanh chóng xuống đại sảnh tầng một có người thân đang chờ.”

Loa phát thanh không hề báo động trước mà vang lên, nhưng lại liên tục nói đến ba lần.

Minh Nhan thiếu chút nữa đã gục, cô sớm nên nghĩ đến Mạc Dịch Hiên không phải người dễ dàng bỏ qua như vậy.

Không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy. Minh Nhan đang tiến hành thôi miên chính mình, cô tạm thời không quan tâm.

Văn phòng vừa yên tĩnh được năm phút đồng hồ thì loa phát thanh lại vang lên.

“Cô Tư Đồ Minh Nhan ở tầng hai mươi bốn xin nhanh chóng xuống đại sảnh tầng một, có bạn trai đang chờ.”

Theo thường lệ vẫn nói ba lần.

Minh Nhan nghe xong nghĩ là xem ra nếu cô không xuất hiện thì lần sau chắc loa phát thanh sẽ nói thẳng tên người muốn gặp mặt.

Vì thế cô giống như bị giẫm phải đuôi, vô cùng lo lắng cầm túi xách bỏ chạy ra ngoài.

Hai người còn lại trong văn phòng bị làm cho ngốc, liền cảm thán: Tổng tài đại nhân cũng thật phóng đại a.

Minh Nhan vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi cho tổng tài đại nhân để cầu xin tha thứ, sợ hẳn chờ không kiên nhẫn lại ra chiêu khác.

Việc này thì ngày mai cô còn có thể giải thích, tuy nói tại công ty này người cô quen biết cũng không nhiều lắm, nhưng từ khi cô được thăng làm trợ lý tổng tài thì người cô quen biết đột nhiên tăng rất nhiều, nếu một truyền mười, mười truyền trăm thì không cần chờ đến ngày mai, tin tức này cũng sẽ truyền rộng khắp, vậy thì cô nhất định phải chết rồi.

“Uy, là ột dạ nên hạ thấp giọng nói.

“Ai vậy?” Điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp nhưng không mang theo một tia độ ấm của đối phương.

Minh Nhan biết là hẳn cố ý trả thù mình vừa rồi cúp điện thoại của hắn. Cô không tin là hắn không nghe ra giọng của mình.

“Em là Minh Nhan.” Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu a, vì thế hạ giọng mềm mại nói.

“Nga? Bà xã đại nhân a, không phải em nói di động hết pin rồi sao? Còn làm hại anh phải chạy về phòng khách ở lầu một, dùng loa phát thanh để tìm em.” Mạc tổng tài chỉ một câu đã mang tất cả trách nhiệm trút không còn một mảnh.

Minh Nhan đã hận thấu xương còn phải cười cười, nhẹ giọng nhỏ nhẹ mà giải thích với người ta. “À, em vừa tháo pin đã hết ra, cái này là pin khác vừa tìm được rồi thay vào thôi!”

“Nga. Vậy anh chờ em ở trong xe a, em xuống nhanh lên, hay để anh lên đón em nha?” Người nào đó đã chuyển biến tốt nên bỏ qua cái vấn đề kia.

“Không cần không cần, tự em xuống được rồi, anh chờ em ở trong xe đi.” Nếu để tổng tài đại nhân tự mình lên đón cô thì cô còn sống tốt sao, Minh Nhan không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt.

“Vậy được rồi.”

Minh Nhan vừa cúp điện thoại liền cảm thán, biết là sẽ đưa dê vào miệng cọp nhưng cô chả có một chút sức chiến đấu nào cả.

58. Chương 58: Làm Việc Trên Giường

Minh Nhan chạy như ăn cướp theo đường thoát hiểm xuống dưới, hai mươi bốn tầng a, chân cô đều tê hết rồi, nếu không phải cô đã từng luyện tập qua vài ngày, cô thực hoài nghi không biết mình có xuống được tới dưới hay không nữa, cô là đang mang giày cao gót a.

Minh Nhan lén lút đi ra từ cửa hông của công ty, may mắn đã hết giờ tan tầm, người trong công ty rất ít, cô cũng không gặp phải người quen. Minh Nhan cơ hồ che mặt chạy lên xe của Mạc Dịch Hiên, sau khi lên xe, chuyện đầu tiên cô làm chính là đóng cửa sổ lại, cô rất sợ bị người khác thấy a.

Mạc Dịch Hiên thấy Minh Nhan mặt mày xám xịt trốn vào trong xe, buồn cười trêu chọc.

“Bà xã đại nhân vừa xuống à, a, sao lại toát hết mồ hôi thế kia?”

Nói xong cúi người lau mồ hôi trên trán Minh Nhan, thuận tiện hôn lên môi cô một cái.

Minh Nhan cảm giác được trái tim mình đập thành thịch, cô tự trấn an mình đây chỉ là do cô mới vận động qu mệt, là hiện tượng tự nhiên thôi. Tuyệt đối không phải bởi vì Mạc tổng tài đột nhiên hành động thân thiết với cô, không phải, tuyệt đối không phải.

Mạc Dịch Hiên thấy cô không nói lời nào, liền tươi cười, quay đầu đi, chuyên tâm lái xe, trong lòng lại nghĩ: Thật tốt quá, bà xã đại nhân then thùng a.

Suốt đường đi, Minh Nhan đều bị trạng thái đó vây lấy, cô cố gắng khôi phục nhịp tim, cố gắng làm ngơ vẻ mặt tươi cười rạng rỡ như được thăng quan tiến chức của người nào đó.

Đợi đến khi Mạc Dịch Hiên dừng xe tại một bãi đỗ xe ở siêu thị gần nhà thì Minh Nhan mới khôi phục tinh thần.

Cô nhìn chung quanh một chút, thì ra là siêu thị a, hình như hần đã nói muốn đi mua đồ ăn.

Vì thế ngoan ngoãn xuống xe, nhưng mấu chốt là cô không ngoan cũng không được, Mạc Dịch Hiên càng ngày càng có khí thế của một nhà lãnh đạo.

Đi tới khu thực phẩm, Mạc Dịch Hiên rất nhanh đã chọn xong nguyên liệu để nấu cơm chiều, còn Minh Nhan thì nhắm mắt theo đuôi ở phía sau. Nhìn hần chọn nguyên liệu nấu ăn, cô có chút kinh ngạc, hần không phải đã điều tra cô chứ, tại sao tất cả những thứ đó đều là đồ cô thích?

Rất quý dị nha, Minh Nhan rụt cổ, trách không được cô luôn đấu không lại hần, thì ra hần là ‘Biết người biết ta trăm trận trăm thắng’ a.

Minh Nhan đang từ trong suy nghĩ dần khôi phục tinh thần lại, vừa ngẩng đầu lên, thiếu chút nữa cô đã bị sắc nước bọt mà chết. Hần lại dám công khai mang cô đi đến khu đồ dùng sinh hoạt vợ chồng, còn mỗi tay cầm một cái, cúi đầu nghiên cứu.

Minh Nhan liền xoay người đi đến khu đồ dùng rửa mặt, làm bộ như không quen hần, cô còn lén lút nhìn nhìn chung quanh, giúp hần canh chừng, sao giống như cô đang ‘ngầm’ đồng ý làm việc này vậy, Minh Nhan thực có chút xấu hổ.

[tác giả: không phải làm việc ‘dưới đất’ (chữ ‘dưới đất’ và ‘ngầm’ đồng nghĩa), mà là làm việc trên giường a, bất quá hai người cũng có một đặc điểm chung, là rất không giống người bình thường a. Hắc hắc..... Điểm đó rất không tốt, cẩn thận bị lây nga.]

Phía đông an toàn, phía nam không có người, phía tây..... Ách, cô lại phát hiện ra người mà mình không muốn gặp nhất, bây giờ có giả vờ không thấy cũng không được a .

Cô chỉ có thể kiên trì chào hỏi thôi. “Hi, trùng hợp quá, hai người cũng đến đây mua đồ à?”

Nhâm Hạo trong lúc vô ý nhìn thấy Minh Nhan, hần rất vui sướng, thế nhưng bên cạnh hần lại có Lộ Xán Xán. Cho dù có vui đến thế nào cũng biến thành chua xót.

Lộ Xán Xán ôm lấy cánh tay của Nhâm Hạo ra vẻ vô cùng thân thiết, cướp lời Nhâm Hạo trả lời. “Đúng vậy, thực trùng hợp nha. Tôi cùng ông xã đến mua ít đồ. Không nghĩ có thể gặp ở đây a. Người không biết

còn tưởng cô theo dõi chúng tôi a, ha ha.....” [BN: mui muốn chém con nhỏ này ghê á, ngu mà cứ tỏ ra nguy hiểm >”

Nhâm Hạo có chút áy náy nhìn Minh Nhan, Lộ Xán Xán này vẫn là không hiểu chuyện như vậy.

Minh Nhan cũng hiểu được, cô có chút xấu hổ đứng ở nơi đó, không biết phải nói gì, chẳng lẽ phải giải thích là: Cô không có theo dõi bọn họ sao? Lộ Xán Xán này có phải mắc chứng hoang tưởng không vậy a.

59. Chương 59: Thích Hương Vị Nào

“Bà xã, em thích hương vị nào? Ô mai hay là chocolate?” Đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp giúp Minh Nhan giải vây.

Minh Nhan nhìn lại nơi phát ra tiếng thì thấy Mạc Dịch Hiên từ đầu kia đang đi về hướng này, thực tự nhiên tiêu sái đến bên cạnh cô, còn vô cùng thân thiết ôm thắt lưng cô, ánh mắt dịu dàng như nước, khiến Minh Nhan thất thần trong giây lát rồi theo bản năng mà đáp.

“Ô mai đi, chocolate rất ngọt, có vani không, vani cũng không tồi.”

Nói xong Minh Nhan liền ngây ngẩn cả người, bởi vì cô thấy trong tay Mạc Dịch Hiên cầm rành rành hai cái áo mưa (chắc mọi người biết áo mưa này là gì rồi a ~.~) Áo mưa vị ô mai? Áo mưa vị chocolate? Mà hình như cô còn vừa mới chọn một cái vị vani nữa chứ, Ặc..... áo mưa.

Mặt Minh Nhan đỏ dần lên, ách, cô thật sự không ngờ Mạc Dịch Hiên lại hỏi cô thích áo mưa hương vị nào trước mặt mọi người, cho nên mới trả lời dựa theo sở thích ngày thường.

Nhìn hai người trước mắt đang cùng nhau trốn mất há hốc, chắc chắn tám phần đã xem cô như một phụ nữ phóng đảng rồi, đến cái kia mà cũng nghiên cứu, ô ô..... Cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, Minh Nhan bây giờ khóc không ra nước mắt nữa.

Vậy mà người nào đó còn mặt dày tiếp lời. “Nga, vậy chúng ta cùng đi qua đó xem nha, xem em còn có hương vị nào nữa thích hay không, rồi sẽ mua.”

Sa đầu nói với hai người đang ngơ ngác kia. “Thật ngại quá, không tiếp chuyện hai vị được nữa, chúng tôi đang vội mua vài thứ, về nhà còn cần dùng.”

Rồi thân mật ôm Minh Nhan trở lại khu đồ dùng sinh hoạt vợ chồng, còn bộ dạng như đang hiến vật quý cầm lấy một đồng lớn đủ loại kiểu dáng mà hỏi ý kiến Minh Nhan.

“Mấy cái này đều là hương vani, em thích màu nào?”

“Màu lam có được không?”

“.....”

“Không thích sao. Vậy màu hồng kia nha? Rất đáng yêu đó.”

“.....”

“Vẫn không thích sao, chẳng lẽ em thích màu vàng?”

Minh Nhan bị hỏi đến phiền, lại có chút thẹn quá hóa giận gầm nhẹ. “Anh không cần hỏi tôi, có phải tôi dùng đâu.”

Mạc Dịch Hiên bí hiểm nhìn cô một cái, không nói gì chỉ lấy một hộp rồi một hộp đủ loại ‘áo mưa nhỏ’ hần thích bỏ vào xe đẩy.

Minh Nhan nhìn mà muốn học máu, nhanh chóng giữ chặt tay hắn, hạ giọng hỏi. “Làm gì mà anh lấy nhiều như vậy a.”

Mạc Dịch Hiên thập phần nghiêm túc nhìn cô một cái, nghiêm trang nói. “Anh muốn vậy, em nói đúng, chưa dùng thì không thể biết được. Cho nên anh mua hết chúng về, dùng thử từng cái, nếu thấy cái nào dùng tốt thì lần sau sẽ mua cái đó là được.”

Minh Nhan nhìn mấy chục hộp ‘áo mưa nhỏ’ các loại trên xe đẩy, nếu thực sự để cho hắn thử dùng từng cái vậy cô còn sống nổi sao? Cô cũng không mơ hắn chịu dùng thử đám ‘áo mưa nhỏ’ này mà không cần cô phối hợp.

Vì thế nuốt nuốt nước miếng, nhếch miệng tươi cười nịnh nọt, làm nũng với hắn. “Ông..... Ông xã.....”

Minh Nhan biết Mạc Dịch Hiên thích cô gọi hắn là ông xã, nhưng sao cô gọi lại cảm thấy vô cùng không được tự nhiên.

“Àn? Bà xã đại nhân có việc gì sao?” Quả nhiên người nam nào đó nghe thấy Minh Nhan làm nũng gọi hắn là ông xã thì tâm tình rất tốt.

“À, chúng ta không cần mua nhiều như vậy được không? Mua một loại thôi.” Minh Nhan kiên trì nói, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này một chút, cô đã thấy có vài cặp tình nhân đang nhìn sang bên này, phỏng chừng là định đến để mua cái này, nếu nhìn thấy hai người đứng đây sợ những cặp kia sẽ ngượng ngùng. Haizz, hai người bọn họ đều trở thành chứng ngại vật rồi.

“Uhm, vậy được, bà xã đại nhân, em bảo nên mua loại nào? Cái này anh không có nghiên cứu.” Người nam nào đó thập phần khiêm tốn giao nhiệm vụ chọn lựa ‘áo mưa nhỏ’ cho Minh Nhan.

Anh không nghiên cứu, chẳng lẽ tôi lại nghiên cứu sao? Tôi cũng không phải biến thái, rảnh rỗi hay sao mà nghiên cứu cái này. Khóe mắt Minh Nhan run rẩy nghiêm trọng. Nhưng vì muốn đại ma vương nhanh chóng rời khỏi nơi này nên đành dững cảm đảm nhiệm trọng trách chọn lựa.

Đầu tiên Minh Nhan lấy hết những hộp trong xe đẩy ra, sau đó cũng không thèm nhìn mà tùy tay cầm đại một hộp, bỏ vào xe đẩy, cứ vậy đi, vì dù có chọn loại nào thì cô cũng không có biện pháp thoát khỏi vận mệnh bị chà đạp.

Mạc Dịch Hiên cầm cái hộp vừa mới bị bỏ vào trong xe đẩy lên xem một chút, chợt kinh ngạc mà nhìn Minh Nhan đang đi phía trước, thì ra bà xã đại nhân có khẩu vị này, xem ra hắn phải thật cố gắng rồi.

[Tác giả: Rốt cuộc Minh Nhan đã chọn cái gì a? Hắc hắc..... Muốn biết tình hình cụ thể cứ thông thả đợi mấy chương sau sẽ rõ.]

60. Chương 60: Mang Vào Không Lọt

Minh Nhan theo lối ra của trung tâm mua sắm đi ra ngoài, để một mình Mạc Dịch Hiên đi tính tiền, cứ tưởng tượng đến việc cầm cái hộp ‘áo mưa nhỏ’ kia đến đưa thu ngân tính tiền thì Minh Nhan liền nhin không được mà mặt đỏ tím đập, cho nên một mình cô chạy trước, đời này cô sẽ không ngốc như vậy nữa.

Đợi nửa ngày, rốt cuộc Mạc Dịch Hiên cũng ra, Minh Nhan đứng lên từ khu chờ, thực tự nhiên cầm lấy bọc đồ trong tay hắn.

Sau đó, hai người thực ăn ý, một trước một sau tiêu sái đi đến bãi đỗ xe, thật là vô xảo bất thành thư*, không ngờ ngay cả trong bãi đậu xe cũng có thể gặp được vợ chồng Nhâm Hạo cùng Lộ Xán Xán.

*vô xảo bất thành thư: không trùng hợp thì không phải sách/truyện (ý trong đoạn này muốn nói trùng hợp như trong phim hoặc tiểu thuyết)

Nhâm Hạo có chút mất tự nhiên đi đến chào bọn họ. “Thực trùng hợp quá, hai người cũng mua xong rồi à?”

Minh Nhan cũng sửng sốt, nhưng rất nhanh cô đã khôi phục bình tĩnh, tục ngữ nói đúng ‘Oan gia ngõ hẹp’, cho nên có liên tiếp gặp phải bọn họ cũng là chuyện thường.

Cho nên nhắc túi vừa mua trong tay lên, lễ phép cười nói. “Àn, cũng mua xong..... rồi.....”

Minh Nhan liền đỏ dần lên, bởi vì cô nhìn qua miệng túi thấy được hộp ‘áo mưa nhỏ’ kia rất rõ ràng.

Chẳng lẽ suốt dọc đường đi này giờ cô đã mang theo thứ này rêu rao khắp nơi sao? Cô quay đầu hung hăng trừng liếc mắt người nào đó một cái, thật là, thứ này sao lại có thể đường đường chính chính mà để ở mặt trên chứ?

Cô thấy, thì đương nhiên Nhâm Hạo đứng trước mặt cô cũng nhìn thấy, thậm chí Lộ Xán Xán bên cạnh hẳn cũng sẽ thấy.

Minh Nhan càng cảm thấy xấu hổ, hành động vừa rồi của cô như là đang khoe ra vậy.

Mạc Dịch Hiên giả vờ không thấy được Minh Nhan đa lễ phép gật đầu với hai người kia một cái, sau đó dịu dàng nói với Minh Nhan. “Bà xã chúng ta đi nhanh đi, không phải em vừa nói có việc gấp phải về nhà sao.”

“Ách, đúng đúng. Vậy chúng tôi đi trước a.” Sau đó kéo tay hắn, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại trên xe, chỉ còn kém một chút là cô chưa chạy như bay mà thôi.

Nhâm Hạo và Lộ Xán Xán bị bỏ lại phía sau, trong lòng đều cảm thấy có chút khó chịu.

Nhâm Hạo nghĩ: Không ngờ Minh Nhan lại nhiệt tình như vậy, nhưng sao lúc cô ở bên hắn, dù cho hắn lôi kéo mấy cô cũng không chịu, khiến cho hắn đã chậm một bước, là vì không đủ thương hắn sao? Trong lòng hắn càng cảm thấy chua xót.

Còn khó chịu trong lòng Lộ Xán Xán là xuất phát từ ghen tị, không ngờ lúc trước cô dùng trăm phương ngàn kế cướp đi Nhâm Hạo từ bên người cô ta, thế mà cô ta lại có bản lĩnh tìm được một người đàn ông còn đẹp trai hơn, giàu có hơn nữa, mà đáng ghét hơn nữa là người đàn ông kia còn có thể làm cô ta “thỏa mãn”, không giống Nhâm Hạo, luôn luôn tỏ ra lạnh như băng với cô, bất luận là ở trên giường hay dưới giường.

Trở lại trên xe, Minh Nhan giống như là đang ôm một bao thuốc nổ, vừa lên xe liền đem gói đồ ném cho Mạc Dịch Hiên.

Mạc Dịch Hiên hứng thú nhìn về mặt xấu hổ đến đỏ bừng của Minh Nhan, lại không biết làm sao, thuận tay ném gói đồ xuống sau xe.

Minh Nhan ba chân bốn cẳng thắt dây an toàn vào, cô muốn nhanh chóng cài xong cái chốt an toàn vào để sớm rời khỏi cái nơi khiến cô xấu hổ muốn chết này.

Nhưng cô càng vội thì càng không chốt được, mà người ác độc nào đó chỉ mỉm cười nhìn cô, cũng không giúp đỡ.

Lại thử một lần, vẫn là không cài được, Minh Nhan hơi hổ hển gắt giọng với Mạc Dịch Hiên. “Nhanh lên giúp em mang áo mưa vào, em mang vào không lọt a.” Minh Nhan vừa nói xong liền hóa đá, cô rõ ràng muốn nói là “Nhanh lên, giúp em mang dây an toàn vào.” Nhưng trong đầu toàn nghĩ về cái hộp gì đó ở sau xe kia, gặp tình thế cấp bách nên cô mới nói sai.” [BN: haha, mục đích đoạn này mà chịu hok nổi, té ghế luôn mới ghê chứ, haha =]] chịu hết nổi rồi =]]]]]]]]], NV: hôô, tội chị ghê, lại có cớ để anh chọc rồi =]]

Mà Mạc Dịch Hiên rõ ràng biết là cô nói sai, còn ác độc tiếp lời. “Em đương nhiên là mang không lọt rồi, anh giúp cũng vậy thôi. Đương nhiên áo mưa là anh mang, em không dùng được đâu.”

Nói xong cúi xuống hôn lên môi người nào đó đang hóa đá, ngón tay còn sắc sắc luồn vào váy của Minh Nhan, còn tham lam lướt nhẹ ở nơi nào đó dưới váy vài cái. Minh Nhan kêu rên một trận, theo bản năng kẹp chặt hai chân, tay cũng gắt gao giữ chặt ghế ngồi.

Tác giả: Thanh minh, trình trọng thanh minh. Linh Điểm đối với cái kia cũng có nhiều chỗ không hề biết, đều là hỏi qua vài người mới biết để viết lại.

Tuy rằng tác phẩm có chút sắc, nhưng bởi vì là truyện về vợ chồng, cho nên không thể tránh được, ta vẫn là người rất trong sáng nha.

Các bạn phải tin tưởng Linh Điểm a.

61. Chương 61: Là Em Chọn

Vừa hôn xong, Mạc Dịch Hiên còn tiếc nuối mà nhẹ nháy nháy vài cái, sau đó mới từ trên người Minh Nhan ngồi lên, còn háo sắc nói bên tai cô. “Tuy rằng hiện tại anh rất muốn mang áo mưa cho em, nhưng anh lại

không muốn để người khác thấy da thịt tuyết trắng của bà xã đại nhân, cho nên chúng ta vẫn là từ từ đã, về nhà rồi tiếp tục nha?”

Minh Nhan ngậy ngốc gật đầu, hiện tại cô căn bản không có cách nào hỏi là hần rốt cục đang nói cái gì, phỏng chừng hiện tại cho dù bạn có hỏi cô ấy: Đem cô đi bán nha? Có thể cô ấy cũng sẽ ngậy ngốc mà gật đầu mất.

ĐDịch Hiên nhìn biểu tình ngậy ngốc của cô mà buồn cười, vừa mím môi, vừa thuận tay cài cái chốt an toàn cho Minh Nhan, sau đó khởi động xe đi thẳng về nhà.

Vừa vào cửa Minh Nhan đã bị người nào đó bế lên giường, trải qua vài ngày huấn luyện bây giờ tốc độ cởi quần áo đã thành sở trường của Mạc tổng tài rồi.

Trải qua một phen khiêu khích, Minh Nhan liền chỉ còn khí lực để nhẹ ngâm thôi, sắc lang nào đó vừa hoá tốc lấy cái kia ra, sau khi mang vào người xong thì như mọt hời trống thúc giục làm tinh thần hăng hái lên mà vọt tiến vào chỗ kia.

“A.....” Người nào đó chịu không nổi hét to một tiếng.

Sau đó vừa thở gấp, vừa đứt quãng hỏi. “Anh..... đặt..... a, cái gì..... ở bên trong vậy? Dừng..... lại, em..... sắp..... không chịu nổi.”

Người nào đó vừa nghe thấy liền hôn cô một cái thật sâu, sau đó vui sướng khi người gặp họa mà nói. “Loại áo mưa em chọn, thế nào? Anh thấy cũng không tệ lắm.”

Nói xong càng thêm ra sức tiến vào, mà người nào đó hối hận đã không còn kịp, hiện tại đang rầm rì phối hợp, trên cơ bản đã không nói nổi nữa rồi.

.....

Sau đó, người nào đó bị chà đạp vô cùng đáng thương, người trần như nhộng cuộn mình ở một góc giường, đáng thương hể hể mà cắn góc chăn. Mang bộ dáng của cô dâu nhỏ bị bắt nạt.

Nức nở nói. “Sau này không được dùng loại đó nữa.” Cô bị tra tấn suýt chết rồi.

Mà người nào đó lại thập phần thoả mãn mặc quần áo vào, còn vô cùng độc ác mà giả bộ như giật mình, hoảng sợ nói. “Sao vậy, chẳng lẽ là kỹ thuật của anh quá kém, chưa làm cho bà xã đại nhân vừa lòng sao?”

Minh Nhan hiện tại hoàn toàn không còn cách nào khác, cũng không dám biểu hiện gì, chỉ nín nọt phụ họa. “Vừa lòng, sao có thể không vừa lòng được. Em đây chính là quá vừa lòng, cho nên cảm thấy chúng ta không cần đến cái loại đó để gia tăng kích thích đâu, cho nên ông xã à, sau này chúng ta có thể không dùng loại đó nữa được không?” Nếu cô dám nói không hài lòng, chắc sẽ bị tra tấn đến chết quá. Nguyên nhân chết chính là vì miệt mài quá độ.

Mạc Dịch Hiên buồn cười nhìn cô, làm bộ như hơi suy nghĩ, sau đó dưới ánh mắt hi vọng của cô, chậm rãi nói. “Nếu như vậy, sau này chúng ta sẽ không dùng loại đó nữa, ngày mai cùng đi mua cái mới vậy.”

“Ách, vậy, em có thể không đi không?” Vừa nghĩ tới xấu hổ của hôm nay còn phải trải qua một lần nữa thì Minh Nhan liền cảm thấy như da đầu run lên.

“Nếu bà xã đại nhân không đi làm sao anh biết em thích loại nào a, hôm nay anh còn nhìn thấy hình như có bán cái hình xoắn ốc, em có muốn thử hay không?” Người nam nào đó tỏ vẻ thực vô tội mà nói.

“Ách, vậy hay là chúng ta cùng đi đi.” Minh Nhan thăm thía, vô cùng thăm thía. Hần đúng là một ma vương, đại ma vương, còn cô thì như nằm trong lòng bàn tay hần rồi.

“Uhm, được, bà xã, em mau ngồi dậy tắm rửa đi. Anh đi làm cơm chiều, lát nữa là có thể ăn.” Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

“Nga.” Minh Nhan miễn cưỡng trả lời, hiện tại trên người cô không còn chút khí lực nào, thậm chí muốn thoải mái mà ngủ một giấc. Nhưng cô không dám nói, sợ đại ma vương nói muốn ngủ cùng cô, vậy không phải là tự tìm đường chết sao!

“Đúng rồi.” Đại ma vương mới ra đi, lại quay trở lại. Minh Nhan lẳng lẳng nhìn hắn, chờ đại ma vương phát biểu.

“Ngày mai mới đi mua cái mới, vậy buổi tối hôm nay chúng ta vẫn dùng loại này vậy.” Nói xong cười xấu xa đóng cửa lại đi làm cơm chiều.

Để lại một mình Minh Nhan rống lên với tường. “Mạc Dịch Hiên.”

Dường như dạo này cô đặc biệt thích rống lên với tường thì phải.

Tác giả: Đến cuối cùng thì có phải dùng hay không đây? Ai..... Linh Điểm kỳ thật cũng rất muốn biết. Hắc hắc.....

62. Chương 62: Dục Hỏa Đốt Người

Rống thì xong rồi, mà người bị rống lại không nghe được một câu, Minh Nhan không thể làm gì khác đành mặc bộ quần áo ngủ vào đi phòng tắm.

Cô vừa tắm xong đi ra đã nghe mùi đồ ăn.

“Thơm quá.” Làm Minh Nhan càng cảm thấy đói hơn.

Bất chấp lúc này cô tức giận không thềm để ý hắn, lấy một bộ đồ từ tủ quần áo ra mặc vào. Nương theo mùi hương đi vào phòng bếp.

Mạc Dịch Hiên vừa thấy cô đi ra, thực tự nhiên cười dịu dàng, thân thiết nói. “Bà xã, lại đây nếm thử xem ngon không?” Thuận tay gấp một miếng sườn, ý bảo Minh Nhan lại ăn.

“Ân.” Minh Nhan ngoan ngoãn tiêu sái đi lên, ăn thức ăn mà hắn dứt.

Vừa cắn một miếng sườn xào chua ngọt liền mơ hồ không rõ mà nói. “Rất ngon.”

Mạc Dịch Hiên nghe vậy cười càng thêm xán lạn, cúi đầu hôn lên bờ môi đang dính đầy dầu mỡ của cô, thuận tiện giúp cô liếm sạch thức ăn dính trên mặt.

Minh Nhan thẹn đỏ mặt, có chút ngượng ngùng cúi đầu, thuận tay cầm lấy chén dưa, lấy cớ. “Em đi dọn chén dưa.” Rồi chạy nhanh ra ngoài.

Dọn chén dưa xong, Minh Nhan vuốt hai má đang nóng lên của mình, khóe miệng bất giác hơi hơi cong lên. Loại cảm giác được người khác yêu thương cũng thật thích.

Ăn cơm chiều, Mạc Dịch Hiên kêu cô đến phòng khách xem ti vi, sau đó hắn đi vào bếp rửa chén.

Minh Nhan vốn muốn giúp đỡ, nhưng vừa nghĩ đến không gian trong phòng bếp quá nhỏ, cùng nhau rửa chén, không thể tránh khỏi va chạm phải nhau, vạn nhất tên sắc lang nào đó nổi thú tính, chẳng phải cô không có đường trốn sao. Cho nên cô liền quên đi cái ý nghĩ muốn giúp đỡ trong đầu, ngoan ngoãn ngồi xem ti vi ở phòng khách.

[Người vô danh: Cho dù không gian không nhỏ, lúc người nào đó nổi thú tính lên, người có thể thoát được sao. Lười thì nói lười, còn lấy cớ làm gì a, thật là. Minh Nhan [thẹn quá hóa giận] quát: đừng có nói bừa những lời có thật.]

Mạc Dịch Hiên rửa chén xong, lại về phòng tắm rửa. Đến lúc hắn làm xong hết đi ra ngoài, Minh Nhan đang xem ti vi đến đoạn gây căng. Cuộn mình thành một khúc, tay đang nắm chặt tấm đệm dựa, tuy rằng sợ hãi nhưng vẫn không nỡ dời mắt khỏi màn hình.

Hắn vừa đi qua thì thấy vậy, thì ra Minh Nhan đang xem một bộ phim truyền hình Mỹ, hình như gọi là “Psychic Hyde”.

Nhìn bộ dáng cô vừa muốn coi lại vừa sợ, hắn có chút bất đắc dĩ, tự động đi qua ngồi xuống, đem cô đặt lên đùi, để cô dựa vào mình. Lấy đi đệm dựa trong tay cô, rồi lấy tay phải của hắn nắm tay cô.

Hắn ôm lấy cô từ phía sau, ghé vào bên tai cô, vừa ngửi mùi hương thực tự nhiên trên người cô, vừa xem phim cùng cô.

Đến lúc hết một tập, thần kinh căng thẳng của Minh Nhan mới bình tĩnh lại, liền phát hiện cô đang ngồi rất ả mị trên đùi hắn mà tay còn nắm lấy tay hắn nữa.

Vì thế cô có chút không được tự nhiên vịn vịn người, muốn nhảy xuống khỏi người hắn.

“Tốt nhất em đừng động đây nữa, nếu không anh cũng không dám chắc sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.” Người nào đó bị hành động của cô làm cho sinh lý nổi lên phản ứng, có chút bất đắc dĩ thì thầm bên tai cô, ngăn lại hành động châm lửa của cô lại.

Hắn thực sự là không có một chút sức chống cự với cô, cô chỉ là nhúc nhích nhẹ vài cái cũng lại có thể khiến hắn dục hỏa đốt người. M chuyện này, người họ Mạc nào đó cũng là không thể làm khác, bởi vì xúc động không phải chỉ dựa vào lý trí là có thể khắc chế, hướng chỉ người mà hắn yêu ở ngay bên cạnh, hắn cũng không muốn khắc chế a.

“Ách.” Minh Nhan đầu tiên là sửng sốt, lập tức cảm nhận được nơi nào đó dưới thân cô đang nổi lên phản ứng. Trải qua mấy ngày nay được sắc lang nào đó dạy dỗ, cô có ngốc đến mấy cũng biết đó là cái gì, vì thế lập tức thẳng người, mắt nhìn phía trước, ngồi ngoan ngoãn không dám nhúc nhích.

63. Chương 63: Thập Phần Ăn Dấm Chua

Rống thì xong rồi, mà người bị rống lại không nghe được một câu, Minh Nhan không thể làm gì khác đành mặc bộ quần áo ngủ vào đi phòng tắm.

Cô vừa tắm xong đi ra đã nghe mùi đồ ăn.

“Thơm quá.” Làm Minh Nhan càng cảm thấy đói hơn.

Bất chấp lúc này cô tức giận không thềm để ý hắn, lấy một bộ đồ từ tủ quần áo ra mặc vào. Nường theo mùi hương đi vào phòng bếp.

Mạc Dịch Hiên vừa thấy cô đi ra , thực tự nhiên cười dịu dàng, thân thiết nói. “Bà xã, lại đây ném thử xem ngon không?” Thuận tay gấp một miếng sườn, ý bảo Minh Nhan lại ăn.

“Ăn.” Minh Nhan ngoan ngoãn tiêu sái đi lên, ăn thức ăn mà hắn dứt.

Vừa cắn một miếng sườn xào chua ngọt liền mơ hồ không rõ mà nói. “Rất ngon.”

Mạc Dịch Hiên nghe vậy cười càng thêm xán lạn, cúi đầu hôn lên bờ môi đang dính đầy dầu mỡ của cô, thuận tiện giúp cô liếm sạch thức ăn dính trên mặt.

Minh Nhan thẹn đỏ mặt, có chút ngượng ngùng cúi đầu, thuận tay cầm lấy chén đĩa, lấy cốc. “Em đi dọn chén đĩa.” Rồi chạy nhanh ra ngoài.

Dọn chén đĩa xong, Minh Nhan vuốt hai má đang nóng lên của mình, khóe miệng bất giác hơi hơi cong lên. Loại cảm giác được người khác yêu thương cũng thật thích.

Ăn cơm chiều, Mạc Dịch Hiên kêu cô đến phòng khách xem ti vi, sau đó hắn đi vào bếp rửa chén.

Minh Nhan vốn muốn giúp đỡ, nhưng vừa nghĩ đến không gian trong phòng bếp quá nhỏ, cùng nhau rửa chén, không thể tránh khỏi va chạm phải nhau, vạn nhất tên sắc lang nào đó nổi thú tính, chẳng phải cô không có đường trốn sao. Cho nên cô liền quên đi cái ý nghĩ muốn giúp đỡ trong đầu, ngoan ngoãn ngồi xem ti vi ở phòng khách.

[Người vô danh: Cho dù không gian không nhỏ, lúc người nào đó nổi thú tính lên, người có thể thoát được sao. Lười thì nói lười, còn lấy cớ làm gì a, thật là. Minh Nhan [thẹn quá hóa giận] quát: đừng có nói bừa những lời có thật.]

Mạc Dịch Hiên rửa chén xong, lại về phòng tắm rửa. Đến lúc hần làm xong hết đi ra ngoài, Minh Nhan đang xem ti vi đến đoạn gay gắt. Cuộn mình thành một khúc, tay đang nắm chặt tấm đệm dựa, tuy rằng sợ hãi nhưng vẫn không nỡ rời mắt khỏi màn hình.

Hần vừa đi qua thì thấy vậy, thì ra Minh Nhan đang xem một bộ phim truyền hình Mỹ, hình như gọi là “Psychic Hyde”.

Nhìn bộ dáng cô vừa muốn coi lại vừa sợ, hần có chút bất đắc dĩ, tự động đi qua ngồi xuống, đem cô đặt lên đùi, để cô dựa vào mình. Lấy đi đệm dựa trong tay cô, rồi lấy tay phải của hần nắm tay cô.

Hần ôm lấy cô từ phía sau, ghé vào bên tai cô, vừa ngửi mùi hương thực tự nhiên trên người cô, vừa xem phim cùng cô.

Đến lúc hết một tập, thần kinh căng thẳng của Minh Nhan mới bình tĩnh lại, liền phát hiện cô đang ngồi rất ái muội trên đùi hần mà tay còn nắm lấy tay hần nữa.

Vì thế cô có chút không được tự nhiên vặn vẹo người. Sau khi hết quảng cáo, tivi lại phát sóng tập tiếp theo, lực chú ý của Minh Nhan cũng nhanh chóng bị bộ phim hấp dẫn, hoàn toàn đã quên cô đang ngồi ở đâu, thân thể dần dần thả lỏng, thoải mái tựa vào trong lòng Mạc Dịch Hiên.

Sau khi hết ba tập phim thì đã là mười giờ hơn. Minh Nhan có chút mệt mỏi, tựa vào trong lòng Mạc Dịch Hiên ngáp một cái.

“Bà xã, mệt mỏi rồi sao? Vậy chúng ta đi ngủ đi.” Mạc Dịch Hiên thấy cô ngáp một cái, quan tâm hỏi.

Minh Nhan gật đầu một cái, nhưng đầu cô lập tức lại lắc liên tục như trống bỏi. Đột nhiên cô nhớ tới, vừa rồi hần có nói hôm nay vẫn còn phải dùng cái kia. Đánh chết cô cũng không muốn thử nghiệm lần nữa, thật sự là rất kích thích, kích thích đến nỗi cô có chút chịu không nổi.

Mạc Dịch Hiên vừa thấy bộ dáng cô không được tự nhiên thì đã biết cô đang bối rối điều gì.

Tuy rằng cảm giác không tồi, hần thật sự muốn thử lại lần nữa, nhưng vì bà xã đại nhân cảm thấy không hài lòng thì hần cũng không miễn cưỡng cô, vừa này cố ý nói như vậy chỉ là muốn trêu chọc.

Bây giờ nhìn bộ dáng cô ấy bối rối đến vậy, không lẽ cô ấy cho là thật sao.

Nghĩ vậy nên hần liền ôm lấy cô, mặc cho cô giãy dụa, hần vẫn xấu xa mà nói. “Nhưng anh đã mệt mỏi rồi, bà xã đại nhân, bây giờ em hãy thực hiện nghĩa vụ cùng ông xã ngủ của em thôi. Ha ha.....”

“Em không.....” Minh Nhan bị ném lên trên giường, vừa định đứng lên đã bị đè xuống.

“Bà xã, em muốn làm gì vậy? Muốn đổi nơi khác sao? Anh thì không ngại, chỉ cần bà xã đại nhân thích, ông xã sẽ toàn lực phối hợp nga.” Đại ma vương bắt đầu dùng giọng háo sắc uy hiếp.

“Không, em muốn đi đánh răng rửa mặt.” Minh Nhan hơi sợ mà sửa miệng. Đổi nơi khác? Cô chưa bao giờ nghĩ đến, cái loại việc này nếu không làm ở trên giường, còn có thể làm ở đâu chứ? Minh Nhan còn bắt đầu nghiêm túc tự ngẫm, tiêu rồi, cô bị làm hư mất rồi, trong đầu cũng bắt đầu có những ý nghĩ không bình thường.

“Nga, giữ vệ sinh là thói quen tốt, chúng ta cùng đi đi.” Sau đó lại ôm Minh Nhan đến phòng vệ sinh, giúp cô tra kem đánh răng, rồi nhìn chằm chằm Minh Nhan đang nhanh chóng đánh răng rửa mặt.

Khiến Minh Nhan ngay cả cơ hội chạm vào cái gì cũng không có.

Hết thấy đã xong, Minh Nhan lại nhớ tới phải lên giường.

Không để đại ma vương có hành động gì, Minh Nhan liền chủ động lôi kéo hần nói chuyện phiếm.

“Tổng tài a. Cái kia.....”

“Em gọi anh là gì?” Minh Nhan vừa mở miệng đã bị người nào đó cắt đứt, hơn nữa người nào đó tựa hồ rất khó chịu.

“Ách, ông xã, em gọi là anh là ông xã, ông xã thân yêu.” Minh Nhan thấy ánh mắt người nào đó đang nhìn chằm chằm thì nhanh nhẩu sửa miệng.

“Ân, chuyện gì, bà xã?” Đại ma vương vừa lòng, trời quang mây tạnh, cười hì hì

Sax, tên này đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách.

“Cái kia, mấy ngày rồi cũng không thấy trợ lý Phương đâu, thấy rất nhớ anh ta nha, anh ta đi công tác sao?” Bởi vì Minh Nhan không nghĩ ra chuyện phiếm nào để nói, ai bảo những người mà cả hai bọn họ cùng quen biết trong công ty chỉ có vài người.

Mà Minh Nhan cũng có chút thân với trợ lý Phương hơn.

Tình huống bây giờ có thể nói là người nói vô tâm còn người nghe thì cố ý. Người nào đó lại bắt đầu khó chịu, cũng đồng nghĩa với việc cái tên họ Phương nào đó chắc sắp xui xẻo rồi.

“Không có, nhưng mà anh ta rất nhanh sẽ đi công tác. Hơn nữa còn sẽ bận bịu rất nhiều việc, không rảnh đáp lại nhớ nhung của em đâu. Cho nên nếu em có rảnh rồi quá thì tốt nhất là để dành nhớ ông xã em nhiều chút đi.” Mạc Dịch Hiên bộ dáng thập phần ăn dấm chua mà nói với Minh Nhan.

Nói xong tay liền bắt đầu không an phận, hắn sẽ tìm việc cho bà xã đại nhân làm, khiến cô không rảnh mà nhớ người đàn ông khác.

Giờ phút này Minh Nhan cũng ý thức được mình đã nói sai, đại ma vương bắt đầu khó chịu. Bất quá cô cũng không có thời gian rảnh giải thích nữa rồi, ngược lại cô đang phải vội vàng ứng phó với bàn tay ma quỷ của đại ma vương đang hướng tới cô.

“Anh làm gì vậy, đừng cởi quần áo của em a?”

Tác giả: Em trai Phương đáng thương lại bị Minh Nhan làm liên lụy rồi, phỏng chừng là dù hắn có bị chính cũng không biết tại sao lại bị nữa. Haizz.....

“Tốt nhất em đừng động dẩy nữa, nếu không anh cũng không dám chắc sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.” Người nào đó bị hành động của cô làm cho sinh lý nổi lên phản ứng, có chút bất đắc dĩ thì thảo bên tai cô, ngăn lại hành động châm lửa của cô lại.

Hắn thực sự là không có một chút sức chống cự với cô, cô chỉ là nhúc nhích nhẹ vài cái cũng lại có thể khiến hắn dục hỏa đốt người. M chuyện này, người họ Mạc nào đó cũng là không thể làm khác, bởi vì xúc động không phải chỉ dựa vào lý trí là có thể khắc chế, hướng chỉ người mà hắn yêu ở ngay bên cạnh, hắn cũng không muốn khắc chế a.

“Ách.” Minh Nhan đầu tiên là sửng sốt, lập tức cảm nhận được nơi nào đó dưới thân cô đang nổi lên phản ứng. Trải qua mấy ngày nay được sắc lang nào đó dạy dỗ, cô có ngốc đến mấy cũng biết đó là cái gì, vì thế lập tức thẳng người, mắt nhìn phía trước, ngồi ngoan ngoãn không dám nhúc nhích.

64. Chương 64: Mạc Người Ta Xâm Lược

“Anh làm gì vậy, đừng cởi quần áo của em chứ.”

“Theo kết quả điều tra của khoa học cho thấy, ngủ không mặc đồ sẽ tốt cho sức khỏe hơn, vì cơ thể khỏe mạnh của bà xã đại nhân, chúng ta hãy đừng mặc đồ mà ngủ đi.” Người nào đó da mặt dày hợp lý hóa giải thích hành động của mình.

Vì thế kháng nghị của người nào đó không có hiệu quả, quần áo đều bị cởi sạch.

“Mạc Dịch Hiên, tay anh sờ cái gì vậy?” Minh Nhan then quá hóa giận gầm nhẹ.

“Theo kết quả điều tra của khoa học cho thấy, mát xa sẽ tốt cho việc sinh nở, vì cuộc sống ‘mỹ mãn’ sau này của chúng ta, anh đang cố gắng làm việc đây, đừng quấy rầy anh.” Nhìn người nào đó đang làm việc thật chăm chỉ, Minh Nhan lại thầm khóc.

“Nếu không phải anh đang làm việc trên người em, em cũng lười đi quấy rầy anh.”

“Anh cũng đâu muốn làm việc trên người em, nhưng mà ở đây mới có thể sinh, anh cũng không có cách khác a.” Tên sắc lang nào đó vô tội nói.

Minh Nhan: “.....”

“Ân..... Ông xã, anh đừng sờ tiếp xuống dưới nữa. Em không muốn lại dùng cái đó.” Minh Nhan bắt lấy tay hắn, cầu xin tha thứ.

Mạc Dịch Hiên hôn cô một cái, dịu dàng thì thảo bên tai cô. “Bà xã đại nhân, em yên tâm, anh sẽ không miễn cưỡng em. Không phải làm thật, chỉ chạm vào, chạm vào thôi a.”

Minh Nhan đành tin tưởng lời hắn nói, buông tay ra, mặc hắn muốn làm gì thì làm. Dù sao cô không tin cũng không có cách khác, hiện tại cô là thịt bò nằm trên thớt. Chỉ có thể mặc người ta xâm lược thôi.

Sự vuốt ve của hắn gợi lên ngọn lửa giữa hai người, nhưng sau khi chỉ dùng ngón tay mà giúp Minh Nhan đạt tới cực hạn, đại ma vương nào đó xem như đã giữ lời hứa không làm thật, mà vọt vào phòng tắm dội nước lạnh.

Người nào đó vừa tắm nước lạnh, vừa lắc đầu cười khổ: Nếu không phải tại hắn có chuyện lừa cô, sợ cô trong lúc mang thai kích động, không cẩn thận xảy ra việc gì nguy hiểm, thì hắn thật rất muốn một đứa con, vừa giống cô, vừa giống hắn, hắn là rất đáng yêu a. Xem ra hắn cần phải làm việc nhanh hơn mới được.

Sau khi hắn bình ổn dục vọng xong, lúc đi ra khỏi phòng tắm thì Minh Nhan đã ngủ say.

Hắn nhẹ nhàng tiêu sái đến bên giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Minh Nhan khi ngủ say, khóe miệng còn hơi cong lên, chắc là cô đang ngủ rất thoải mái rồi.

Hắn bắt giác nở ra một nụ cười khê, hôn nhẹ lên môi cô, sau đó đứng dậy đi đến phòng sách gọi điện thoại.

Điện thoại vang thật lâu mới có người bắt máy, bên kia truyền đến giọng nói tức giận của một người rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ.

“Uy. Chuyện gì?”

“Là tôi.” Mạc Dịch Hiên nhíu mi phun ra hai chữ.

Người bên kia điện thoại ngừng lại một chút, giống như đang điều chỉnh lại tâm trạng.

“Hiên lão đại, ngài tìm tôi có chuyện gì à?” Giọng điệu lúc này khách khí hơn rất nhiều.

“Cậu ngày mai quay về Mĩ một chuyến, thu xếp chuyện bên đó, triệu tập cuộc họp bên tổng bộ. Trong bọn họ nếu ai muốn về thì hãy sắp xếp để họ về, nếu không thì hãy phân chia cho họ đến các chi nhánh. Còn nữa, xí nghiệp nhà họ Lộ và họ Nhâm, gần đây tôi cảm thấy không thuận mắt lắm, các cậu mua vài cái về chơi đi.”

“Ân, đã biết.” Người bên kia điện thoại cũng không hỏi lý do vì sao lại bảo hắn làm như vậy, liền sáng khoái đáp ứng ngay. Dù sao Hiên lão đại làm việc đều không cần lý do, lý do duy nhất là vì hắn thích.

Ngừng trong chốc lát, thấy không có giao phó gì thêm, hắn do dự hỏi. “Hiên đại ca, hơn nửa đêm ngài còn gọi điện thoại cho tôi chỉ vì việc này sao?”

“Cậu có ý kiến sao?” Người họ Mạc nào đó vô cùng thân ái, dễ gần hỏi ngược lại.

“Không, không, tôi làm sao dám có ý kiến chứ? Vậy nếu lão đại không có giao phó chuyện gì nữa, tôi đi ngủ a.” Hắn biết rõ lúc Hiên lão đại càng hòa ái thì càng nguy hiểm, làm sao còn dám có ý kiến chứ.

Mạc Dịch Hiên “Ân.” một tiếng liền ngắt điện thoại.

Mà Phương Thần Ngạo ở đầu dây bên kia sau khi gác điện thoại lại trầm tư suy nghĩ, mình lại làm gì chọc tới lão đại rồi sao, rõ ràng chỉ cần lão đại gọi một cuộc điện thoại là có thể giải quyết rồi, cần gì phải bắt hắn bay về tận Mĩ để giải quyết a. Đây rõ ràng là có vấn đề gì rồi. Đáng tiếc hắn không có can đảm hỏi, thà bị bắt chạy đi chạy lại còn đỡ hơn là bị chính nhiều.

65. Chương 65: Em Đi Vào Hay Để Anh Đi Ra

Mạc Dịch Hiên gác điện thoại, đứng nhìn những ngọn đèn đã bật sáng ngoài cửa sổ, có lẽ đã đến lúc hắn phải ngã bài.

Nhưng nếu Minh Nhan biết được sự thật thì cô có tha thứ cho hắn không? Cô đã yêu hắn hay chưa, hắn có thể tin tưởng cô không?

Đối với Minh Nhan, rất nhiều thứ Mạc Dịch Hiên không thể xác định được, khiến hắn dù có gan to thể nào cũng không dám buông lỏng dù chỉ một chút, cô chính là tử huyệt của hắn.

Đứng trước cửa sổ hồi lâu, mãi đến khi cảm nhận được sự lạnh lẽo của gió đêm hắn mới đi về phòng ngủ, nhẹ nhàng cởi quần áo nằm ở bên cạnh Minh Nhan, dịu dàng ôm cô

Nhìn chằm chằm cô đang ngủ, trong vô thức mà mê mải cái miệng nhỏ nhắn, hắn lấy ngón vuốt ve đôi môi đỏ mọng của cô. Thì thào nói: Minh Nhan, anh đã bỏ cả nửa đời mình để đầu tư cho phần tình cảm này, em trăm ngàn lần đừng làm anh thất vọng, nếu mất đi em, thì anh cũng không còn gì nữa.

Sau đó hắn chuyển người hôn lên đôi môi mềm mại không ngừng dụ hoặc kia, nhẹ nhàng tách hàm răng của cô, tận tình khiêu khích cái lưỡi dính hương bên trong.

.....

Mãi đến khi Minh Nhan vì đang ngủ say không chịu nổi bị quấy rầy mà bất mãn từ chối, hắn mới buông cô ra, hôn thêm vài cái, cảm thấy mỹ mãn ôm chầm vợ yêu, nhắm mắt lại đi vào giấc mộng ngọt ngào.

.....

Giữa trưa ngày hôm sau, vừa đến giờ nghỉ trưa, thì tiếng ‘Vùng lên’ lập tức vang lên.

Minh Nhan cười xin lỗi với hai người đang vui đầu vào công việc, sau đó chạy đến cầu thang để nghe điện thoại.

Vừa bắt máy thì đầu dây điện thoại bên kia lập tức truyền đến một giọng nói ủy khuất. “Bà xã đại nhân, anh rất nhớ em nga. Em vào ăn cơm trưa với anh được không?”

Minh Nhan trả lời không chút nghĩ ngợi nào. “Không được.”

“Nga, vậy anh đành đi ra ngoài tìm em, cùng nhau ăn cơm trưa vậy.” Người nào đó hoàn toàn không bị ảnh hưởng, liền đưa ra phương án thứ hai.

“Uy, anh không phải đã đồng ý với em trong giờ làm việc phải công tư rõ ràng, nếu không phải chuyện liên quan đến công việc thì không được chủ động tìm em sao?” Lúc sáng ở trên xe Minh Nhan đã bàn bạc với hắn như vậy, cô đã cương cứng dù mãi mới có được hứa hẹn này.

“Đúng vậy, không phải chưa đến giờ nghỉ trưa thì anh cũng không tìm em đó thôi, có phải anh biểu hiện rất tốt không, hiện tại đã là giờ nghỉ trưa, có thể làm việc tư rồi. Bà xã đại nhân, em xem anh biểu hiện tốt như vậy, có phải nên cho anh chút phần thưởng hay không a, nếu không anh có thể sẽ không có biện pháp nào để kiên trì nga.” Người nào đó cười hì hì uy hiếp.

Minh Nhan vừa nghe thấy đã hận nghiêng rằng, chẳng trách lúc sáng cô đưa ra điều kiện giờ làm việc phải công tư rõ ràng, hắn liền đồng ý thực sắc khoái, thì ra đã có tính toán a, xem ra cô thật sự quá xem thường hắn, không ngờ hắn lại xấu xa như vậy.

“Khi nào bọn họ rời khỏi em sẽ vào tìm anh, bắt quá giữa trưa anh muốn ăn cái gì để em còn mua?” Nếu đầu không lại hắn thì cô đành phải vui vẻ mà nhận mệnh vậy, cũng phải công nhận biểu hiện sáng nay của hắn quả thật không tồi, chỉ thể hiện bộ dáng giải quyết việc công, hắn là cô nên thưởng cho hắn một chút.

“Không cần, anh đã gọi thức ăn bên ngoài, còn bọn họ thì để anh gọi điện thoại bảo họ lập tức rời khỏi a, bà xã đại nhân em đi vào đi.” Nói xong liền gấp như là không thể chờ mà gác điện thoại.

Minh Nhan lẳng lẳng nhìn điện thoại, người này không phải là quá kiêu ngạo rồi sao.

Lúc Minh Nhan chậm chạp trở lại văn phòng, quả nhiên ở bên ngoài một người cũng không có, không biết đại ma vương đã nói gì trong điện thoại mà làm người ta đi nhanh như vậy.

Kỳ thật đại ma vương chỉ nói một câu rất ngắn gọn, trực tiếp gọi cho thư ký La bảo hẩn ta: Nhanh chóng đưa Tân Văn ra ngoài ăn cơm, đừng cản trở buổi ăn cơm trưa của hẩn với bà xã hẩn, tốt nhất là đợi đến giờ làm buổi chiều hãy trở lại. Thư ký La liền hiểu ý mà đưa Tân Văn hoá tốc rời khỏi.

Nếu để Minh Nhan biết hẩn nói như vậy, phỏng chừng sẽ bóp chết hẩn mất.

66. Chương 66: Rùng Mình (1)

Lúc Minh Nhan đang lo lắng không biết có nên gõ cửa đi vào hay không thì một nhân viên đưa cơm đến, Minh Nhan liền nhân cơ hội cùng hẩn trò chuyện mấy câu. Đơn giản là hỏi thăm một chút có những món ăn gì, trong đó bỏ những nguyên liệu gì, đều toàn là những chuyện linh tinh vặt vãnh. Dù sao chỉ cần có chuyện cho cô làm là được rồi, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu vậy.

Trong văn phòng, Mạc Dịch Hiên không còn kiên nhẫn để chờ nữa, phỏng chừng cô đang có ý định trốn tránh hẩn được bao lâu hay bấy lâu đây, không chừng đang nấn ná ở đâu đó, hẩn đành tự mình đi ra tìm cô vậy.

Lúc mở cửa ra, liền thấy Minh Nhan đã hỏi từ món ăn A đến món ăn F.

Minh Nhan vẻ mặt ham học hỏi, còn không quên tươi cười cảm kích, mà nhân viên đưa cơm được mỹ nữ bắt chuyện nên cũng vui vẻ tiếp chuyện, mà cho dù cô không phải là mỹ nữ đi nữa, nếu hẩn có thể kiếm thêm mấy đơn đặt hàng ở công ty này cũng đã kiếm được khối tiền lời a. Cho nên không hề cảm thấy phiền hà mà trả lời.

Mạc Dịch Hiên thấy bộ dáng trò chuyện thân mật vui vẻ của hai người, trong lòng cảm thấy khó chịu, một ngọn lửa vô danh dâng lên.

Sắc mặt xanh mét, tiêu sái đi đến bên cạnh Minh Nhan, ngữ khí không vui nói với nhân viên đưa cơm. “Cậu đến đưa cơm hay đến để nói chuyện phiếm, tôi sắp chết đói rồi đây. Cậu còn không mau đem cơm lại đây.” Nói xong, không quay đầu lại tiêu sái quay lại văn phòng của hẩn.

Cảm giác được sự tức giận của hẩn, Minh Nhan cùng nhân viên đưa cơm giật nảy mình.

Nhân viên đưa cơm vội vàng đem cơm trưa vào, liên tục giải thích. Nhìn bộ dạng người này hẩn là BOSS lớn, nếu đắc tội với hẩn, thực gánh không nổi a.

Minh Nhan âm thầm le lưỡi, xem ra cô lại chọc giận tổng tài đại nhân rồi, ai..... Thật là, cô không phải chỉ là chậm một chút thôi sao, cần gì tức giận vậy chứ? Đàn ông quả nhiên đều là động vật lòng dạ hẹp hòi.

Chờ nhân viên đưa cơm đi rồi, Minh Nhan mới từng bước một tiêu sái đi đến cửa phòng của tổng tài đại nhân

Mạc Dịch Hiên bày cơm ra xong, ngẩng đầu liền thấy Minh Nhan đứng ngốc ở cửa, hẩn có chút bực mình trừng mắt liếc cô một cái, nói. “Đứng ở đó làm gì? Còn không lại đây ăn cơm.”

“Nga.” Minh Nhan ngoan ngoãn tiêu sái đi qua, ngồi xuống sofa, vừa vụng trộm quan sát sắc mặt tổng tài đại nhân, vừa thật cẩn thận ăn cơm. Sợ hẩn đột nhiên hóa thành sói, dù sao hai ngày nay hẩn thập phần không tốt a.

Người nào đó nhìn thấy biểu tình thật cẩn thận của Minh Nhan, càng tức giận hơn, không thèm để ý đến cô nữa, tự mình ăn cơm xong, lại nhớ tới đồng văn kiện trên bàn chưa xử lý. Đợi Minh Nhan cũng ăn xong, thu dọn sạch hộp cơm trên bàn, hẩn liền đứng dậy đi đến phòng nghỉ bên cạnh, cầm một cái gối và một cái chăn đưa cho Minh Nhan, kêu cô nằm ở ghế sofa ngủ.

Vốn muốn ôm cô cùng ngủ ở căn phòng bên cạnh, nhưng hiện tại lại bị cô chọc không còn tâm tư mà làm việc đó nữa, hẩn tức muốn chết rồi. Nên hẩn cố làm việc để không chú ý đến cô, cũng đem phần công việc mà buổi sáng bởi vì hẩn không ngừng ngẩng đầu nhìn đồng hồ mà chưa làm ra làm luôn cho kịp.

Minh Nhan há hốc miệng nhìn cái gối và chần trong tay mình, thì ra cô đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử a, tổng tài đại nhân kêu cô đi vào là muốn cho cô ngủ bù. Nhưng cô lại hiểu nhầm hần, còn tưởng hần lại muốn làm những chuyện khiến người ta mặt đỏ tim đập. Xem ra tổng tài đại nhân vẫn là ‘nửa thú’ chứ chưa hoàn toàn biến thành cầm thú a.

Minh Nhan thoải mái cầm gối và chần qua sô pha ngủ bù. Mấy ngày nay cô quả thật mệt muốn chết, bị người nào đó ép buộc một ngày một đêm còn chưa nói, đã vậy thần kinh lúc nào cũng căng thẳng, đề phòng người nào đó đánh lén, tuy rằng lúc hần đánh lén cô cũng khó lòng phòng bị, nhưng cô vẫn không thể buông vũ khí đầu hàng nha.

Minh Nhan rất nhanh liền đi vào giấc ngủ, nghe nhịp hô hấp đều đặn của cô, người nào đó tức giận đến đang cật lực làm việc cũng từ trong đồng vắng trên bàn mà ngẩng đầu lên, có chút dăm chiêu chăm chú nhìn cô

67. Chương 67: Rùng Minh (2)

Hết giờ nghỉ trưa, Minh Nhan bị đánh thức. Mạc tổng tài rất lãnh đạm nói một câu. “Hôm nay anh phải đi công tác, vừa quyết định đột ngột nên buổi tối không cần chờ anh.”

Việc này lại làm Minh Nhan vui vẻ lên, vậy có nghĩa là sau khi tan tầm cô không cần đi mua áo mưa nhỏ với hần rồi, cũng không cần lo lắng phải ‘miệt mài’ quá độ.

Sau khi tan tầm còn có thể kéo Tân Văn đi chợ đêm, đi karaoke, cũng lâu rồi cô chưa cùng Tân Văn ra ngoài chơi. Việc này thật sự quá tốt.

Nhưng Minh Nhan rất thông minh không hề để lộ ra tâm tình vui sướng trong lòng, chỉ “Nga.” một tiếng rồi đi ra ngoài.

Mạc Dịch Hiên có chút oán hận trừng mắt phía cửa mà ngăn người, chỉ “Nga.” một tiếng thôi sao.

Không có chia tay lưu luyến, không có ngàn vạn dặn dò nhu tình, ngay cả cái hôn kích tình cũng không có, thậm chí cũng không hỏi khi nào hần trở về nữa.

Tư Đồ Minh Nhan em được lắm, rất giỏi.

Hiện tại Mạc Dịch Hiên cảm thấy như bị đánh một quyền thật mạnh, trong lòng như bị đè nén nói không nên lời.

Vì thế buổi chiều lúc hần rời khỏi cũng không liếc mắt nhìn Minh Nhan một cái, chỉ gọi thư ký La vào dặn dò vài câu rồi không quay đầu lại mà bước đi. Trước khi lên máy bay cũng không gọi điện thoại cho Minh Nhan, xem ra lần này đã bị chọc tức thật sự.

Nhưng bạn nhỏ Minh Nhan thì lại đang trong thời kỳ hưng phấn vì lão hổ trong núi đã rời khỏi, cô đang mong chờ những việc tốt đẹp sau khi tan tầm, căn bản không hề phát hiện có chỗ nào không ổn.

Minh Nhan chìm trong tâm tình phấn khởi suốt cả buổi, rốt cục cũng đến giờ tan tầm, cô vừa định đứng dậy hẹn Tân Văn cùng đi chợ đêm thì đã bị một giọng nói không cao không thấp chất vấn làm ngừng bước. “Cô xác định đây là báo biểu cô làm sao?”

Minh Nhan xoay người lại tập trung nhìn vào, thì ra lại đang trình diễn một màn mỗi ngày đều diễn vài lần “Chiến tranh phản kích lại áp bức”.

Cảnh tượng là Tân Văn rút lui cổ, sợ hãi hỏi. “Phải, có chỗ nào không đúng sao?” Tân Văn bây giờ đang sợ chết khiếp thư ký La mặt đen, tim đen này, hần ta chẳng nói chẳng rằng luôn kiểm tra cô ấy, bắt cô ấy tăng ca, mà cô ấy cũng không chịu thua kém, luôn luôn gây ra lỗi.

“Không có chỗ nào không đúng.” Sắc mặt thư ký La dịu đi một chút.

Tân Văn vừa nghe liền thở phào, nghẹn ở cổ họng cũng từ từ thả lỏng xuống.

Ai ngờ câu tiếp theo của thư ký La đã trực tiếp đánh cô ấy xuống mười tám tầng địa ngục, trọn kiếp không thể siêu sinh.

“Cần bản là chả có chỗ nào đúng cả. Cô ở lại tầng ca, đem văn kiện này chỉnh sửa lại một lần nữa, sau khi xem hết có thể về.”

Tân Văn nhìn theo ngón tay thư ký La chỉ vào xấp văn kiện kia, thiếu chút nữa phát khóc, đại ca, phải xem xong xấp văn kiện kia sao? Anh muốn tôi làm suốt đêm à.

Nhưng Tân Văn quật cường vẫn không chịu thua, không phải chỉ là xấp văn kiện thôi sao, ta liều mạng với người. Vì thế cầm giận ngồi xuống, hăng hái chiến đấu với xấp văn kiện trên bàn kia.

Minh Nhan nhìn vẻ mặt quật cường mà tám, mười năm không hiện ra một lần của Tân Văn, biểu tình không nhận thua kia làm cô cảm thấy mình tốt nhất là không nên quấy rầy cô ấy mới phải.

Dù sao người này rất ít khi tập trung tinh thần mà làm việc như vậy, kỳ thật tư duy của Tân Văn tương đối tốt, nhưng là cô ấy lại quá ham chơi.

Chơi game, ngắm mỹ nam, tán gẫu bắt quái, ăn món ngon..... Nhưng chả có việc nào trong đó là nghiêm túc. Lúc còn học đại học, cô gái nhỏ này cả ngày chìm đắm trong game. Ngay cả đi học cũng là vì để ngắm mỹ nam, còn hứng thú với thể loại tình yêu nam với nam, chỉ lúc nào gần đến kỳ thi cô ấy mới tích cực mượn vở ghi chép của cô, dù như vậy nhưng ba năm liền cô ấy đều lấy được học bổng, và dùng nó để đầu tư cho game của cô ấy.

Làm việc thì càng không cần nói, mục tiêu chính cũng không phải là công việc thiếu nhân rồi như thư ký hay trợ lý gì cả, cô ấy chỉ cần đủ ăn là tốt rồi.

Ai ngờ lần này lại động phải khối sắt thư ký La, là tốt hay không đây. Cô rất hiểu Tân Văn, đừng thấy người này bình thường mang một bộ dáng chẳng hề để ý gì, nhưng thực ra lòng tự trọng rất lớn, là kiểu điển hình chỉ ta được phép đánh người chứ không cho phép người đánh ta. Cho nên cô ấy sẽ không lâm trận bỏ chạy, sẽ cùng sống chết với thư ký La tới cùng, cho đến lúc anh ta thắng cô ấy, thì cô ấy sẽ mặc kệ mà vô mộng chạy lấy người.

Minh Nhan im lặng đi ra, xem ra đêm nay cô phải đi dạo một mình rồi.

68. Chương 68: Rùng Mình (3)

Minh Nhan im lặng đi ra ngoài, xem ra đêm nay cô phải đi dạo một mình rồi.

Đi nơi nào mới tốt đây? Đi chợ đêm một mình không an toàn, quên đi, cô đi dạo siêu thị vậy, thuận tiện mua chút đồ để dành buổi tối ăn.

Minh Nhan đón xe buýt đi tới siêu thị gần nhà mà lần trước cô và Mạc Dịch Hiên cùng đi, nguyên nhân không phải vì hần, chỉ vì nơi này là siêu thị gần nhà cô nhất mà thôi.

Minh Nhan lấy những đồ ăn vặt mà buổi tối cô muốn ăn, đi dạo thế nào lại đến khu bán đồ dùng sinh hoạt vợ chồng.

Cô bỗng đỏ mặt, quay đầu bước đi, trong lòng còn muốn đã bị đại ma vương làm hư rồi, sao cô lại đi đến nơi này chứ.

Cô liền nhanh chóng đi ra tính tiền rồi về nhà.

Nhưng sau khi về nhà, Minh Nhan lại vô cùng buồn bực, cô sao lại bất tri bất giác mà về đây chứ, theo lý mà nói đại ma vương không có ở nhà, không phải cô nên trở về nhà của chính mình sao?

Thực không ngờ cô lại về đây, chẳng lẽ mới vài ngày mà cô đã xem nơi đây là nhà mình rồi ư?

Điều này không tốt a, Minh Nhan lập tức mang giấy, đem theo túi xách nhỏ chạy xuống lầu, ngay cả gói đồ ăn vặt to mà cô mua lúc nãy cũng quên cầm.

Xuống lầu xong, cô vẫy một chiếc taxi, trực tiếp trở về nhà mình.

Nhưng khi trở lại nhà mình rồi, cô lại cảm thấy không thích hợp, ngồi ở sofa xem tivi lại cảm thấy sofa không đủ mềm, cứng ngắc khó chịu.

Lúc đi tắm rửa, lại cảm thấy màu gạch trong phòng tắm khó coi, nhìn nhìn có cảm giác khó chịu, có trời biết cô đã nhìn nó suốt mười năm, nhưng tại sao hôm nay lại thấy không thích hợp chứ.

Tốt nhất lên giường đi ngủ, nhắm mắt lại sẽ không suy nghĩ gì cả.

Kết quả, cô lại gặp vấn đề lớn hơn nữa, giường không đủ rộng, chăn không đủ mềm, ngay cả gối nằm cũng cảm thấy không đủ thoải mái.

Lăn qua lộn lại, ngồi dậy nằm xuống đến hơn mười giờ, Minh Nhan vẫn không ngủ được.

Ồ ô..... cô muốn khóc a. Hai buổi tối gần đây, đại ma vương luôn quần lấy cô, cô liền oán giận hằn làm cô ngủ không đủ, kết quả hôm nay người ta đi rồi, cô cố như thế nào cũng ngủ không được, có phải cô có khuynh hướng thích bị ngược rồi không a.

Khi đã đến đường cùng, cô đành đứng dậy mặc quần áo, thôi quên đi, dù sao đại ma vương cũng không ở đó, ở đâu cũng chỉ là mỗi mình cô. Có lẽ vì nhà bên kia trang trí đẹp hơn, không khí lại tươi mát. Minh Nhan tự an ủi

Khi Minh Nhan miễn cưỡng quay trở về đến nơi đã gần mười hai giờ, mà mười phút trước điện thoại trong nhà vừa reo rất lâu.

Giờ phút này, người nào đó ở nước Mỹ xa xôi đang quăng điện thoại đi, sắc mặt tối tăm tròng mắt nhìn nó thật lâu.

Những người khác trong văn phòng chỉ có thể ngồi nhìn lẫn nhau rồi cùng nhìn về phía vẻ mặt tối tăm của Hiên lão đại.

Mọi người đều vô cùng tò mò, lão đại vừa xuống máy bay, ngay cả thích ứng với chênh lệch giờ giấc cũng không quan tâm liền đến thẳng văn phòng, chuyện đầu tiên làm chính là gọi điện thoại.

Cuộc điện thoại này là gọi cho ai? Nhìn bộ dáng hằn thì có vẻ như đầu dây bên kia không có người bắt máy. Bộ dáng lão đại lúc này thập phần khó chịu, xem ra bọn họ phải thức thơi một chút. Nếu không một hồi Hiên lão đại lại lấy bọn họ thử đao a.

Mạc Dịch Hiên nhìn chăm chăm điện thoại gần mười phút, còn những người khác thấy hằn giận dữ cũng chỉ dám ra mà chỉ đứng ở xa chờ.

Mạc Dịch Hiên rốt cục lại cầm lấy điện thoại, mọi người dõi theo động tác của hắn mà ghen đến cổ họng, tất cả đều âm thầm cầu nguyện, bắt máy đi, bắt máy đi, nhanh bắt máy đi, mặc kệ người là ai, nhanh bắt điện thoại đi, nói không chừng có thể xoay chuyển tình thế hiện tại.

Nhưng điện thoại vừa đưa lên tai, Mạc Dịch Hiên khẽ cắn môi lại “ba” một tiếng đặt xuống.

Những người xung quanh như bị sét đánh bất chợt run lên.

“Hợp.” Mạc Dịch Hiên vẻ mặt bình tĩnh, giọng có chút buồn mở miệng nói.

Sau đó dẫn đầu đi vào phòng họp, những người còn lại ngoan ngoãn theo sát sau hắn đi vào.

69. Chương 69: Việc Cầm Thú

Cuộc họp kết thúc, mấy tên bị Mạc Dịch Hiên làm sợ vàng mặt trong cuộc họp thừa dịp hắn đang nói điện thoại với lão nhân trong văn phòng.

Vụng trộm vừa dọn dẹp ly nước trà lại vừa tám với nhau.

Lưu Vũ Trạch dáo dác nói. “Các người đoán ai có thể làm cho Hiên lão đại của chúng ta thất thường như vậy.”

Trương Thắng Nhiên tiếp lời. “Theo tôi thấy nhất định là một phụ nữ. Có thể khiến một người đàn ông thất thường như thế, cũng chỉ có thể là một loại sinh vật tên là phụ nữ thôi.”

“Thiết.” Lưu Vũ Trạch, Đông Phương Giản, Phương Thần Ngạo đồng thời khinh bỉ hắn.

“Đương nhiên chúng tôi biết là phụ nữ, nếu đàn ông thì Hiên lão đại đã sớm hạ lệnh giết hẳn rồi, chỉ cần cho lão đại một sợi cáp, một cái máy tính, chỉ là lão đại chúng ta không muốn làm thôi.” Lưu Vũ Trạch nói có chút sùng bái.

“Ý tôi muốn nói ở đây là cái dạng phụ nữ gì a.”

“Đúng đúng, cái dạng phụ nữ gì?” Đông Phương Giản phụ họa .

“Cái này phải hỏi Thần Ngạo nha, chẳng phải cậu ta nhàn rỗi không có việc gì làm mà cùng Lộ Y chạy về bên kia sao, nhất định cậu ta sẽ biết chút gì đó.”

Vì thế ba ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm Phương Thần Ngạo, Phương Thần Ngạo ho một tiếng, hạ giọng chậm rãi nói. “Cái này thì tôi cũng chỉ phỏng đoán a, tám phần là lão đại cãi nhau với chị dâu, cho nên mới tâm tình bất định như vậy.”

“Di, chị dâu? Lão đại kết hôn khi nào vậy, sao tôi lại không biết, chị dâu là ai a?” Trương Thắng Nhiên bật lộ trắng trẻo mục đích muốn hỏi.

Mọi người đồng thời cho hắn một ánh mắt khinh bỉ.

“Còn có thể là ai, đương nhiên là chị Minh Nhan rồi, Hiên lão đại vậy chứ thật ra là một mầm móng si tình nha. Đối với chị Minh Nhan có thể nói là mười mấy năm như một ngày.” Phương Thần Ngạo chủ động giải thích nghi hoặc.

“Nói như vậy lão đại đã lừa được chị Minh Nhan rồi sao?” Lưu Vũ Trạch hưng trí bừng bừng hỏi, đây chính là tin tức lớn của thế giới.

“Tình hình cụ thể chuyện này thì tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết lão đại lừa được chị Minh Nhan làm trợ lý của cậu ấy, tám phần là để gần quan được ban lộc*. Chị Minh Nhan cũng thực trì độ, vậy mà không nhận ra lão đại.” Phương Thần Ngạo nói ra những tin tức hắn biết mà có chút xấu hổ, thật sự là lão đại quá kín miệng, mà hắn lại không có cơ hội tìm hiểu từ chị Minh Nhan, hình như lão đại cứ như đang xem chừng cái gì ấy.

*gần quan được ban lộc: gần người có thể lực cũng được hưởng lợi lây (trong đoạn này ý nói ở gần lâu ngày cũng được yêu)

“Theo tôi nghĩ, trực tiếp lừa lên giường là được, phụ nữ a, chỉ cần cậu ở trên giường dỗ dành, đảm bảo cậu nói gì cô ấy sẽ nghe nấy, ngoan ngoãn phục tùng ngay.” Lưu Vũ Trạch phát biểu kinh nghiệm tán gái tâm đắc của hắn.

“Thiết, cậu cho rằng Hiên lão đại của chúng ta cũng cảm thú giống cậu sao a, lão đại của chúng ta vậy chứ là một người đàn ông tuyệt thế si tình trước nay chưa từng có nha. Tuyệt đối sẽ không làm ra việc cảm thú như thế.” Phương Thần Ngạo thập phần khó chịu việc Lưu Vũ Trạch vũ nhục thần tượng trong cảm nhận của hắn — Hiên lão đại.

“Tôi đích thực đã làm việc cảm thú đó. Thật ngại quá, đã phụ sự kỳ vọng của cậu.” Đột nhiên, từ phía sau bốn người truyền đến giọng nói lạnh như băng của Mạc Dịch Hiên.

“Ách.” Phương Thần Ngạo trong nháy mắt đã hóa đá, ba người kia cũng đổ mồ hôi lạnh, Hiên lão đại đứng phía sau bọn họ khi nào vậy? Còn đã nghe được bao nhiêu rồi? Xong rồi, xong rồi, dám nói xấu sau lưng lão đại, còn bị bắt tại trận, lần này chết chắc rồi

Mạc Dịch Hiên vờ như không thấy được hoảng sợ của bọn họ, lập tức nói. “Các người bắt tay vào xử lý vài chuyện trước đi, mau chóng chuyển tổng bộ về bên kia, chỉ sợ trước tiên phải khai chiến với lão nhân rồi. Tôi đi ra ngoài một chút.” Sau đó cũng không để ý đến mấy người kia nghe có hiểu không, liền tiêu sái đi ra ngoài mà không quay đầu lại.

70. Chương 70: Tài Liệu Hướng Dẫn

Lưu Vũ Trạch là người phản ứng đầu tiên, lấy tay huých huých Phương Thần Ngạo đang đứng bên cạnh, nói. “Cậu có nghe thấy không, lão đại nói hắn đã ‘làm’ a.”

Bây giờ, Phương Thần Ngạo mới phục hồi tinh thần từ trận đả kích lúc nãy, rầu rĩ hừ một tiếng. “Ân.” Sau đó lại vô cùng sùng bái nói. “Không ngờ lão đại chân tay lại nhanh như vậy, lão đại không hổ là lão đại, hiệu suất làm việc thực sự rất cao a.” [NV: rầm, *lồm cồm bò dậy*, đúng là thần tượng mình thì làm gì cũng giỏi]

Mọi người thiếu chút nữa bỏ nhào vào hấn, không biết vừa rồi là ai đã nói Hiên lão đại khẳng định sẽ không làm ra những việc cầm thú như vậy.

“Các cậu nói xem, nếu lão đại ngay cả giường cũng đã lên rồi thì vì sao còn chưa xử lý ổn thỏa được vậy?” Trương Thăng Nhiên rốt cuộc cũng hỏi một vấn đề rõ ràng không nhỏ.

“Không lẽ tại kỹ thuật của lão đại không tốt ư?” Lưu Vũ Trạch phỏng đoán.

Đùng, sáu ánh mắt đồng loạt bắn về phía hấn.

“Đừng nhìn tôi, không phải vẫn có câu con người không ai có thể toàn diện sao, tất cả các phương diện của lão đại đều rất vĩ đại, không chừng cậu y lại yếu về phương diện này a, còn nữa, mấy năm nay lão đại đều không có bạn gái, chắc chắn vẫn còn là xử nam, một chút kinh nghiệm cũng không có. Lần đầu tiên lên giường, rất có thể khiến chị Minh Nhan không hài lòng nha.” Nhìn ánh mắt mọi người có chút dao động, hấn tiếp tục nói:

“Nói không chừng, chị Minh Nhan cũng vì vậy mà cãi nhau với hấn. Các cậu xem mặt lão đại rất đen, tám phần là đang bất mãn.”

Ba người còn lại liếc nhìn nhau, cảm thấy cũng có chút đạo lý, đàn ông mà không ổn về phương diện kia, nói ra thật mất mặt a. Lão đại chắc chắn sẽ không nói cho bọn họ.

“Vậy cậu nói chúng ta làm cách nào để giúp lão đại đây.” Đông Phương Giản dẫn đầu hỏi.

Sau đó, bốn người đều lâm vào trầm tư, đây là một chuyện không dễ mở miệng a.

“Có rồi.” Đôi mắt của Lưu Vũ Trạch sáng lên, có vẻ như hấn đã nghĩ ra được giải pháp.

“Trước tiên chúng ta giúp lão đại tăng cường về kỹ thuật đi, nếu không hiệu quả thì sau đó vẫn có thể tăng cường về thân thể a.”

“Tăng cường kỹ thuật như thế nào?”

“Đồ ngọc, trên mạng không phải có sẵn tài liệu hướng dẫn sao?”

.....

Vì thế, bốn người mỗi người một máy tính, vội vàng giúp Mạc Dịch Hiên tìm tài liệu hướng dẫn.

“Nè, mọi người lại đây xem đi, bộ này không tồi nha, tư thế này rất kích thích.”

“Ân, không tồi, không tồi, kéo xuống dưới xem nào.”

“Bộ này cũng không tồi.”

“Còn có bộ này nữa.”.....

“Bộ này hình như có chút biến thái a, Hiên lão đại chịu xem không?”

“Không sao đâu, cùng lắm nếu lão đại không thích thì không làm theo.”

Căn cứ vào phương châm của hấn, thà giết lầm còn hơn bỏ sót, bốn người góp lại số phim tài liệu mình tìm được cũng hơn mười bộ, tổng hợp được tất cả các loại tư thế, ngay cả địa điểm ‘làm’ cũng rất đa dạng, thậm chí có hai bộ còn là khuynh hướng S&M*. [BN:S&M. hớ hớ hớ, ta chết cười mất =]]]

*S&M: đây là từ viết tắt của 2 từ trong tiếng anh, cảm phiền mọi người lên google search a, ta chỉ nói nghĩa của từ này thôi, nó nghĩa là bạo dục a =.=.

Nhìn thấy tất cả cũng đã đủ, bốn người mới dừng tay, nhưng vẫn còn một vấn đề là ai sẽ đưa cho lão đại, nếu lỡ họ dậm trúng chân đau của lão đại, hấn thẹn quá hóa giận thì người đem cái này đưa cho hấn chắc chắn sẽ không may nha.

Cuối cùng bốn người quyết định bốc thăm, kết quả Phương Thần Ngạo không may bốc trúng, vì thế, nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ này liền giao cho Phương Thần Ngạo làm.

Lưu Vũ Trạch còn cố ý lấy ra một hộp ‘áo mưa nhỏ’ mà mình đã cất công mua, đưa cho Phương Thần Ngạo, nói hẳn nhất định phải giao lại cho Hiên lão đại.

Phương Thần Ngạo nhìn cái psp* đã thu “Hướng dẫn nâng cao kỹ thuật” cùng một hộp ‘áo mưa nhỏ’ mà khóc không ra nước mắt, hẳn có dự cảm không tốt, hơn nữa còn rất mãnh liệt a.

*psp (PlayStation Portable): là loại máy dùng để chơi game hoặc có thể xem video.

71. Chương 71: Phân Cao Thấp

Giờ phút này, Mạc Dịch Hiên đang ngồi trong phòng sách xa hoa tự nhiên lại cảm thấy bên tai nóng lên, dường như có người đang tính kế hắn, phỏng chừng lại là bốn tên nhóc thối kia, xem ra hẳn phải quản lý chặt hơn chút nữa, hình như thời gian qua hẳn đã lỏng lẻo với bọn họ rồi.

Mạc Dịch Hiên ngồi nửa ngày thì cửa phòng sách rốt cục cũng có động tĩnh, một ông lão thập phần uy nghiêm đang chống cây trường đi đến.

Mạc Dịch Hiên thấy ông ấy đi vào thì cũng đứng lên theo, bình tĩnh nhìn ông ấy mà không nói câu nào.

Ông lão đi đến sofa ngồi xuống, cũng bình tĩnh nhìn hắn.

Hai người giống như đang dùng mắt để quyết đấu với nhau, một người ngồi, một người đứng chỉ trừng mắt lẫn nhau mà không nói lời nào.

Cuối cùng dường như là ông lão đã nhận thua, cau mày, giận dữ mắng. “Tên nhóc như vì sao cháu không lễ phép như vậy, thấy người lớn cũng không chào.”

Mạc Dịch Hiên làm như không nghe thấy, mặt không chút thay đổi hỏi. “Ngài vội vã gọi tôi trở về như vậy vì muốn xem xét tôi có lễ phép hay không sao?”

“Cháu.....” Ông lão bất mãn trừng liếc mắt hắn một cái, lại quát. “Thế nào, ta gọi cháu trở về, cháu không vừa ý sao?”

Lại là một hồi trầm mặc, như là đang phân cao thấp, Mạc Dịch Hiên trầm mặc, biểu lộ sự bất mãn của hắn.

Ông lão thấy hắn lại lạnh như băng không lên tiếng, trong lòng hiện lên một tia chua xót. Thằng bé này ở trước mặt người khác rõ ràng đâu có lạnh lùng như thế, đặc biệt là trước mặt cái cô bé kia, thường xuyên cười tươi như hoa, nhưng sao vừa nhìn thấy mặt ông thì đã thành cái bộ dáng này.

Xem ra, nó vẫn không thể bỏ qua chuyện của mẹ nó a, chỉ là hắn không rõ, nếu thằng bé không thể tha thứ cho ông vì sao lúc trước lại khinh địch mà dễ dàng đồng ý cùng ông đến Mĩ, nhận sự bù đắp của như vậy.

Trước kia ông nghĩ rằng bởi vì thằng bé không chống cự lại được dụ hoặc của tài phú, dù sao ông cũng có thể cung cấp cho thằng bé cuộc sống vật chất không gì sánh kịp.

Nhưng dần dần ông mới phát hiện, thằng bé này căn bản là chướng mắt với những thứ ông cho.

Quần áo ông mua cho, một bộ thằng bé cũng chưa từng mặc, đều đặt trong tủ quần áo để trang trí. Xe mua tặng sinh nhật, cũng chưa từng dùng qua một lần, đến bây giờ vẫn còn đóng bụi bậm ở trong gara, tiền tiêu vật hàng tháng cũng bất động nằm trong ngân hàng.

Lúc trước thấy vậy, ông còn vui sướng một trận, cho rằng thằng bé này rất có cốt khí, thấy nó tận tâm hết sức mà học tập chương trình do mình an bài, lại tưởng nó tương lai có ý muốn tiếp nhận công ty của mình.

Mãi đến cách đây không lâu ông mới phát hiện không ổn, nếu muốn tiếp nhận công ty của ông thì cho dù không muốn nịnh bợ ông thì ít nhất cũng phải vào công ty cống hiến chút gì để hắn tán thưởng mới phải chứ.

Nhưng thằng bé này sau khi tốt nghiệp lại cự tuyệt vào công ty ông, không biết làm thế nào mà kiếm được tiền, có thể thu mua được cả một công ty ở thành phố A, tự mình làm tổng tài, hơn nữa quy mô cũng không nhỏ.

Dưới sự kinh hãi này ông mới phái người đi điều tra, không ngờ hai năm trước tên nhóc này đã không coi ông ra gì, tự mình vụng trộm mở công ty.

Xem ra thằng bé đối với công ty ông là một chút hứng thú cũng không có, lại liên tưởng đến bình thường nó đều một loại vẻ mặt lạnh như băng, khiến ông sinh ra một loại cảm giác, thằng bé này tám phần là muốn bay đi, muốn cắt đứt tất cả quan hệ với ông. Vậy nên ông mới vội vàng gọi nó trở về, muốn làm cái gì đó để cứu lấy quan hệ của bọn họ.

Nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng lạnh như băng của thằng bé, ông liền nhin không được mà phát hỏa, thằng bé này quả thực không để ông vào mắt mà

72. Chương 72: Bày Mưu

Trầm mặc giảng co hơn mười phút, rốt cục ông lão cũng chịu thua thở dài, ngữ khí dịu đi, mở miệng nói trước.

“Ông hy vọng cháu nhanh chóng giải quyết xong việc riêng của cháu, sau đó về công ty giúp ông.”

Mạc Dịch Hiền chau mày, thản nhiên nói. “Tôi không có hứng thú với công ty của ông.”

“Cái gì mà công ty của ta? Công ty sớm muộn cũng giao lại cho cháu, là công ty của cháu.” Ông lão bị ngữ khí thờ ơ của hắn chọc giận, đứng dậy hét lên.

“Giao lại cho tôi? Ông cho rằng sẽ có mấy người đồng ý quyết định này của ông.” Mạc Dịch Hiền nâng cao giọng, lời nói có chút châm chọc.

Ông lão nghe vậy nhú mày, quả thật ông chưa từng nghĩ đến việc này, nhưng vì mặt mũi đành phải cứng rắn chống chế. “Công ty là của ông, ông nói là được là được, ông muốn giao cho ai thì giao, bọn họ không có quyền xen vào.” Tuy miệng nói như vậy nhưng khí thế đã giảm xuống không ít.

“Phải không?” Mạc Dịch Hiền cười như không cười nhìn hắn, nói tiếp. “Vậy chờ khi bọn họ thực sự không xen vào nữa thì ông hãy đến tìm tôi. Nếu ngài không còn việc gì nữa, vậy tôi đi trước, công ty đạo này bề bọn nhiều việc.”

Nói xong cũng không chờ ông lão đồng ý liền hướng cửa mà rời đi, hoàn toàn không để ý tới một con rồng đang tức giận phun lửa sau lưng hắn.

Mới vừa đi đến chỗ rẽ ở cầu thang, Lưu quản gia liền tiến lên chặn hắn lại. “Cậu Hiền, cậu đi sao, phòng tôi đã chuẩn bị tốt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.”

Mạc Dịch Hiền nhìn ông ấy lắc đầu, từ chối khéo. “Chú Lưu, không cần phiền như vậy, giờ cháu phải về rồi, có rất nhiều việc còn đang chờ cháu xử lý.”

“Cậu chủ, kỳ thật lần này gọi cậu trở về là vì sức khỏe của ông chủ có vấn đề, nhưng ngài ấy lại không chịu đi bệnh viện kiểm tra. Cậu cũng biết tính tình ông chủ, ông ấy không chịu nghe lời ai hết, chỉ nghe mình cậu, cậu khuyên ông ấy đi kiểm tra một chút đi.” Lưu quản gia thấy hắn quyết định đi, vội vàng nói.

Mạc Dịch Hiền nghe vậy, thân thể chấn động, nhú mắt mày tự hỏi, sau đó hơi hơi gật đầu, khách khí nói với Lưu quản gia. “Vậy làm phiền chú Lưu dẫn cháu lên phòng, đợi khi lão gia hết giận, cháu sẽ đi khuyên ông ấy.”

Lưu quản gia vừa nghe, vui mừng nâng đuôi chân mày, liên tục tiếp lời, dẫn hắn đi lên phòng, vừa đi vừa nói. “Lâu lắm rồi cậu chủ không trở về, kể dưới chúng tôi đều rất nhớ cậu, sau này cậu nhớ về thường xuyên nha.”

“.....”

“Tất cả những thứ trong phòng sách cũng đều giữ nguyên như cũ cho cậu, tôi không cho bọn họ động vào.”

“.....”

Lưu quản gia đưa hấn đến phòng ngủ, rất thức thời ngưng lại tiếng huyền não, lui ra ngoài.

Sau đó, mặt mày hớn hở tiêu sái chạy một mạch đến phòng ngủ bên cạnh phòng sách, gặp ông chủ để báo cáo tình huống.

Sau khi nhìn trái nhìn phải, không thấy ai, hấn liền thấp giọng gõ cửa, nói. “Ông chủ, là tôi, ngài mở cửa đi.”

Có người lên tiếng rồi mở cửa ra, Lưu quản gia nhanh chóng đi vào, sau đó còn nhô đầu ra, nhìn nhìn hai bên, rồi mới đóng cửa lại, haizz, giống như đang hoạt động ngầm vậy.

“Sao rồi, sao rồi, thằng bé kia nói gì?” Ông chủ mà Lưu quản gia gọi cũng chính là ông Mạc, chủ nhân của dinh thự sang trọng này, vừa thấy hấn vào đã khẩn cấp hỏi, hoàn toàn không có bộ dạng nghiêm vừa rồi.

“Cậu chủ đồng ý rồi, hiện tại cậu ấy đang nghỉ ngơi, đồng ý chờ ngài hết giận, sẽ khuyên nhủ ngài đi bệnh viện kiểm tra ạ.” Lưu quản gia lòng vui rạo rực đáp.

“Hô.” Ông Mạc nghe vậy liền thả lỏng người, ông thật sự có chút lo lắng, thằng bé này sẽ mặc kệ sự sống chết của ông mà trực tiếp rời đi. May mắn, nó không có máu lạnh như bề ngoài của nó vậy.

73. Chương 73: Phát Hiện

Một tuần trôi qua, khuôn mặt Mạc Dịch Hiên cũng càng ngày càng đen, Mạc lão nhân căn bản là không chịu đi khám bác sĩ, hơn nữa mỗi ngày đều dẫn hấn tham dự các yến hội lớn, vũ hội đa dạng, khác nhau.

Hấn không rõ ông ta đang muốn làm gì, cũng không thèm nghĩ đến việc đó.

Hấn chỉ muốn sớm trở về thành phố A, về bên người phụ nữ không có lương tâm Tư Đồ Minh Nhan kia, hấn đã đợi một tuần chưa gọi điện thoại cho cô rồi mà cô cứ nhiên cũng không thèm gọi cho hấn. Hấn thực hận không thể bay trở về ngay bây giờ, đem cô đặt ở dưới thân mà hành hạ thật tốt một phen, dám không để ý tới hấn một tuần nay, không muốn sống nữa chẳng.

Hấn lặng lẽ đi đến chỗ khuất ngồi xuống, mắt lạnh nhìn cảnh tượng những vị khách sang trọng đến tham dự yến hội, hấn đối với cái gọi là yến hội thượng lưu này thật sự không có chút cảm tình nào.

Huống chi nơi này còn có không ít sắc nữ làm bộ tào nhả. Nếu không phải tại hấn quá lạnh lùng làm bọn họ không dám đến gần, phỏng chừng giờ phút này hấn đang bị họ cuốn lấy.

Nhìn bộ dáng Mạc lão nhân đang chuyện trò vui vẻ với mấy người đứng đầu trong giới kinh doanh, thực khiến hấn bắt đầu hoài nghi có phải hấn đang bị lão nhân lừa dối hay không, ông ấy căn bản không bị bệnh, sở dĩ ông ấy bảo Lưu quản gia nói như vậy chỉ là muốn giữ hấn lại mà thôi.

Lấy điện thoại di động ra gọi cho Lưu Vũ Trạch, bảo hấn đột nhập vào hệ thống máy tính của bệnh viện để tra bệnh án của lão nhân.

Hai mươi phút sau, hấn nhận được tin tức, cúi đầu nhìn một chút.

Ánh mắt nguy hiểm nheo lại, tốt lắm, rất tốt, lão nhân này quả nhiên đang lừa hấn.

Hấn không hề chào hỏi mà trực tiếp lái xe về nhà họ Mạc. Nếu không phải quà hấn mua cho Minh Nhan vẫn còn ở đó thì căn bản hấn cũng lười trở về.

Lấy đồ xong hấn đi ra thì vừa lúc gặp được Lưu quản gia, Lưu quản gia thấy hấn xách túi đi ra thì có chút kinh ngạc, vừa định đến gần hỏi đã bị Mạc Dịch Hiên giành nói trước. “Chú Lưu, khi nào ông Mạc về phiên chú nói giúp với ông ấy một tiếng là cháu có việc gấp phải đi trước. Còn nữa, cháu thấy thân thể ông ấy rất khô, về sau đừng lấy cơ này mà gạt cháu ở lại, cháu sẽ không tin lần nữa đâu.” Nói xong không quay đầu lại, tiêu sái bước đi.

Lưu quản gia đứng sờ tại chỗ nửa ngày mới có phản ứng, xong rồi, mưu kế của ông chủ đã bị cậu Hiên phát hiện, hấn phải thông báo nhanh cho ông chủ mới được.

Đáng tiếc, cho dù hẳn có thông báo cho ông Mạc đi nữa thì ông Mạc cũng không có cách nào, cho tới bây giờ ông Mạc chưa bao giờ có thể giữ chân Mạc Dịch Hiên được.

Mạc Dịch Hiên cầm theo món quà đi thẳng đến sân bay, lúc đang trên đường đến còn thuận tiện gọi điện giao phó cho Lưu Vũ Trạch một việc.

Ai ngờ lúc tới sân bay thì bốn người bọn họ đã xuất hiện tại đó trước, họ đã hẹn nhau cùng vội tới đưa hẳn lên máy bay?

Bỗng thấy trong tay Phương Thần Ngạo cầm cái gói gì đó, ánh mắt lóe lên đi về phía hẳn, ập a ập ứng nói. “Hiên, Hiên lão đại, đây, đây là chút tâm ý của mấy người bọn tôi, hy vọng có thể giúp được cậu. Cái này, khi nào cậu lên máy bay hãy xem, đi đi, sắp trễ

Lúc đã lên máy bay rồi, dù lão đại có xem xong mà muốn nổi bão, cũng tạm thời không làm gì được bọn họ, dưới đáy lòng Phương Thần Ngạo tỉ mỉ tính toán một phen.

Mạc Dịch Hiên hoài nghi liếc mắt nhìn bốn người họ một cái, lại nhìn cái gói trong tay, đây rốt cuộc là cái gì? Nhìn thần sắc bọn họ thì cái này tựa hồ không phải cái thứ tốt gì.

Bất quá lòng hẳn hiện tại chỉ muốn sớm trở về, không có thời gian để ý đến bọn họ. Liền tùy tiện gật đầu, sau đó lên máy bay rời đi.

74. Chương 74: Gã Đàn Ông Đáng Khinh

Sau khi máy bay vững vàng cất cánh, Mạc Dịch Hiên mới mở cái gói trong tay ra xem thì thấy trong đó là một bộ psp cùng một cái hộp được gói một cách tinh xảo.

Bọn họ cũng không phải nhàm chán đến mức không có việc gì làm mà đưa cho hẳn một cái psp chứ, vì thế có lẽ bên trong cái psp này nhất định phải có cái gì đó.

Vừa lúc hẳn cũng đang rảnh rỗi không có việc gì làm nên lấy tai nghe gắn vào máy để xem.

Sau khi xem nửa ngày, cũng không phát hiện có cái gì đặc biệt, lúc hẳn định tắt máy thì thấy một thư mục có tên là video, không lẽ là những đoạn phim bọn họ tự quay?

Để thỏa mãn lòng hiếu kỳ hẳn đã mở ra, tùy tiện chọn một cái để xem.

Không xem thì thôi, nhưng vừa xem lập tức đã dọa hẳn nhảy dựng lên, tất cả đều là những phim cấm vị thành niên.

Theo trình tự từ trên xuống dưới, có đến mười bộ, đều là phim cấm vị thành niên, mà còn có hai bộ là theo khuynh hướng S&M.

Càng xem thì mặt Mạc Dịch Hiên càng đen lại. Bốn tên nhóc thối kia, đưa hẳn cái này làm gì chứ?

Không cần hỏi cũng biết, nhất định lại là Phương Thần Ngạo đã nói gì đó với bn họ rồi.

Liếc mắt nhìn gói to đựng trong hộp, không cần nói cũng biết những thứ trong kia cũng không bình thường được bao nhiêu.

Hắn đang suy nghĩ có nên mở ra xem hay không thì một tiếp viên hàng không diện mạo ngọt ngào bước đến, đứng đối diện rồi nói với một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi ngồi cạnh hẳn. “Rất vui khi được phục vụ quý khách, xin hỏi quý khách cần gì?”

Người phụ nữ đó liếc mắt nhìn Mạc Dịch Hiên một cái, nơm nớp lo sợ nói. “Tôi muốn đổi chỗ ngồi.”

“Ồ?” Vị tiếp viên hàng không ngọt ngào có chút kinh ngạc, vị trí này đã là khoang hạng nhất rồi. Hơn nữa bên cạnh còn có một người đẹp trai, tuy có lạnh lùng một chút, nhưng đôi mắt thật sự rất đẹp a, người phụ nữ này sao lại chủ động yêu cầu đổi chỗ chứ?

Cô khó hiểu trộm liếc mắt nhìn Mạc Dịch Hiên một cái, kết quả không biết trùng hợp hay không trùng hợp mà cô nhìn thấy tay Mạc Dịch Hiên đang cầm một cái psp đặt trên đùi, mà bên trong chính là những hình

ảnh trình diễn nóng bỏng mà trẻ em không được coi a, mà gã đàn ông đáng khinh trong đoạn phim đó giờ phút này đang vung roi da, đánh vào người phụ nữ trần như nhộng dưới thân mình.

Cô cả kinh lui về phía sau một bước, ánh mắt nhìn về phía Mạc Dịch Hiên, mà hần giờ này đang trưng ra biểu tình tự hỏi, lại bị hiểu nhầm thành đang nhìn miếng mồi ngon.

Rốt cục tiếp viên hàng không ngọt ngào đã biết vì sao người phụ nữ kia muốn đổi chỗ ngồi, thì ra anh chàng đẹp trai này, lại là một tên biến thái. Thật sự là uống cho tương mạo đẹp trai của hần mà.

Vì thế cô nhanh chóng hỏi những người đàn ông bên cạnh, xem có ai đồng ý đổi chỗ cho người phụ nữ này hay không

Mặc dù cũng có mấy cô gái đồng ý đổi chỗ ngồi, nhưng tiếp viên hàng không vừa nhớ đến một loạt những hình ảnh nháo loạn vừa rồi thì lòng chính nghĩa của cô không cho phép cô làm như vậy, nếu lỡ một cô gái thuần khiết nào đó bị vờ ngoài của hần lừa, sau đó bị hần kéo đến một chỗ không người làm những việc nào đó, vậy chẳng phải là cô đã đưa dê vào miệng cọp rồi sao, không được, tuyệt đối không được.

Cho nên cô quả quyết tuyệt ý nguyện của những cô gái kia, nhỏ giọng nói người đàn ông kia muốn tìm một người nam khác ngồi cùng. Rồi tìm một nam nhân nhìn thập phần đáng khinh đến ngồi bên cạnh hần, giải cứu thành công cho người phụ nữ kia.

Lúc này rốt cuộc Mạc Dịch Hiên cũng từ trong suy nghĩ của mình hồi phục tinh thần lại, cau mày nhìn người phụ nữ bên cạnh giờ đây đã biến thành một gã đàn ông đáng khinh, rồi lại nhìn ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của tiếp viên hàng không, hần rốt cục cũng phát hiện có chút không ổn.

Vừa cúi đầu lại thấy, thì ra vừa rồi hần nhất thời giận dữ, liền quẳng tai nghe xuống, không để ý đến psp. Không cần hỏi cũng biết vừa rồi người phụ nữ kia có lẽ là nhìn thấy những nội dung bên trong nên mới yêu cầu đổi chỗ, mà tiếp viên hàng không tám phần cũng thấy được nên ánh mắt mới lộ vẻ kỳ quái như vậy.

Hần có chút đau đầu muốn đem cất psp, ai ngờ tay hần vừa chạm vào chốt hành lý, gã đàn ông đáng khinh bên cạnh liền mở miệng. “Người anh em, nếu cậu không xem, thì cho tôi mượn xem đi. Hắc hắc.....”

75. Chương 75: Nhớ Nhung

Mạc Dịch Hiên nghe vậy liếc hần ta một cái, nhất thời đã bị vẻ tươi cười nhạt nhẽo của hần ta làm cho đầu còn đau hơn.

Đơn giản đưa psp cho hần tình thì ngả lưng ở chỗ ngồi nhắm mắt dưỡng thần, nhắm mắt làm ngơ đi.

Nhưng gã đàn ông đáng khinh kia tựa hồ không có ý buông tha hần, khi xem đến đoạn cao trào còn không quên kéo chiến hữu cùng chung chí hướng là hần cùng xem, vừa xem còn vừa kể sơ tình hình đang diễn ra.

“Xem này, chân rất trắng a, lưng rất trơn mềm, làn da thực rất mịn màng.”

“Ừ, thích muốn chết.....”

“.....”

Làm Mạc Dịch Hiên cho dù lửa đã bốc lên đỉnh đầu còn phải cố gượng mà trả lời, dù sao chủ nhân của cái kia cũng là mình. Chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi mà đem tất cả việc của ngày hôm nay nhớ kỹ rồi trút lên đầu của Phương Thần Ngạo, tên nhóc kia, người chết chắc rồi.

Mà người nào đó giờ phút này đang ngồi trước máy tính, cố gắng làm việc bỗng nhiên đánh cái giạt mình thật to. Xong rồi, không phải lão đại đang mắng hần chứ.

“Ồ ô..... Lão đại, chuyện không liên quan đến tôi, ngài có muốn tính sổ thì đi tìm Lưu Vũ Trạch mà tính đi, đều là chủ ý của hần a.”

Ba người kia thấy Phương Thần Ngạo đột nhiên hét to với không khí thì thập phần đồng tình liếc hần một cái, nghĩ rằng Cậu nhóc này tám phần là bị lão đại dọa đến nỗi tinh thần thất thường rồi, đáng thương a.

Sau đó lại cúi đầu tiếp tục công việc, nói đùa gì chứ, nếu không nhanh chóng làm xong mấy việc này, lão đại mà nổi bão lên thì kẻ tinh thần thất thường chắc chắn sẽ là bọn họ a.

Mạc Dịch Hiên đang trong lo lắng chờ đợi thì đột nhiên máy bay cũng hạ cánh, gã đàn ông đáng khinh kia cũng đem psp trả lại cho hắn, lúc trả lại còn không quên cho hắn số điện thoại, bảo hắn khi nào có thứ tốt đừng quên thông báo cho hắn ta.

Mặt Mạc Dịch Hiên đen lại, ông anh này không phải đã xem hắn như đồng đạo rồi đó chứ.

Tùy tiện trả lại hai câu, lấy lại đồ rồi vội vàng xuống máy bay. Lúc đi ngang qua vị tiếp viên hàng không ngọt ngào kia, thì thấy cô ấy theo bản năng lui về phía sau hai bước, Mạc Dịch Hiên chỉ thở dài, xem ra hình tượng của hắn đã hoàn toàn bị hủy mất rồi.

Ai, bị hủy thì bị hủy, dù sao hắn cũng không để ý người khác nhìn hắn thế nào, cũng lười cùng cô ấy giải thích. Dù sao có một số việc càng giải thích thì càng hiểu lầm.

Lúc ra khỏi sân bay đã là hơn mười một giờ đêm, hắn trở về cũng không thông báo với ai, cho nên cũng không có người tới đón hắn.

Đến gara lấy xe đi ra, thẳng một đường đi về nhà, trong lòng có một loại lo lắng đang vô cùng thiêu đốt hắn, cái mà người ta hay gọi là ‘Nhớ nhưng’.

Một tuần không gặp, hắn rất nhớ Minh Nhan, có mấy lần không kiềm chế được cũng muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng vừa nghĩ đến vẻ mặt mang biểu tình không sao cả kia của cô thì hắn liền nhịn không được mà tức giận, mỗi lần như vậy đều lại đè ép xuống.

Không biết bây giờ người phụ nữ không có lương tâm kia đang làm cái gì, tám phần chắc là ngủ ngon rồi.

Mạc Dịch Hiên tay chân nhẹ nhàng tiêu sái đi đến phòng ngủ, nương theo ánh trăng bên ngoài, quả nhiên nhìn thấy Minh Nhan đang cuộn mình trong chăn mà ngủ ngon lành.

Nhẹ nhàng tiêu sái đi qua, tham lam nhìn gương mặt đang ngủ của cô, hôn lên môi cô một cái, thấp giọng nói. “Bảo bối à, anh đã trở về, có nhớ anh không? Anh thì rất nhớ em.”

Nhìn chăm chú Minh Nhan nửa ngày, nhưng thấy cô không có chút ý tứ muốn thức dậy, đành thở dài, đứng dậy đi vào phòng tắm mà tắm.

76. Chương 76: Đại Ma Vương Trở Về

Hắn thông thả tắm rửa xong đi ra, lại đá phải chiếc hộp mà lúc nãy đã tùy tiện vứt trên sàn. Lòng hiếu kỳ nổi lên, hắn cầm lấy chiếc hộp, mở phần giấy gói bên ngoài ra xem.

Không xem thì thôi nhưng vừa thấy thì đầu hắn đều nổi hắc tuyến, trong hộp là ‘áo mưa nhỏ’ với đủ loại kiểu dáng.

Kiểu dáng kì dị cổ quái nào cũng có, chỉ là không có điểm nào là bình thường.

Tám phần lại là đồ của Lưu Vũ Trạch tàng trữ, sở thích của tên nhóc kia thực không bình thường mà.

Nhìn nhìn cái ‘áo mưa nhỏ’ trong tay, lại nhìn người nào đó đang ngủ ngon trên giường, trong lòng hắn nổi lên một trận bực mình.

Một tuần không gặp, tối nào hắn cũng nhớ cô mà ngủ không ngon, thế nhưng cô lại có thể ngủ thoải mái như vậy.

[Tác giả: Đây thật đúng là oan uổng cho Minh Nhan, kỳ thật một tuần nay Minh Nhan cũng ngủ không ngon, nằm ở trên giường, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, không thoải mái, nhưng đánh chết cô cũng không chịu thừa nhận là vì thiếu hắn. Cho nên bình thường, cô đều lặn qua lộn lại, cố gắng đến nửa đêm mới ngủ được, hôm nay cũng thật không may, cô vừa ngủ say thì Mạc Dịch Hiên lại trở về.]

Tiểu ác ma trong lòng Mạc Dịch Hiên lại bắt đầu tàn sát bữa bãi, dẫu thế nào hắn cũng phải đòi một chút an ủi cho nỗi khổ tương tư của hắn mới được.

Cho nên cầm hộp ‘áo mưa nhỏ’ cổ quái kì dị kia, hắn quyết định mình không nên phụ tấm lòng tốt của bạn bè, cứ thử dùng xem sao. Hắc hắc.....

Hắn bổ nhào vào trên giường như một con sói đang đói bụng mà chụp lấy con mồi, hai ba giây liền cởi hết quần áo của Minh Nhan.

Minh Nhan bị hắn quấy rầy không kiên nhẫn gì mà tỉnh lại, dụi dụi mắt, có chút không biết mình đang ở nơi nào.

Nhưng sức nặng trên người, cùng hương vị quen thuộc nhắc nhở cô ‘Đại ma vương’ đã giờ phút này đang cố gắng làm việc trên người cô.

Cô thử đẩy đẩy hắn, muốn nói với hắn. “Anh..... Ân, trở về khi nào a?”

Đáng tiếc, đại ma vương hiện tại có việc quan trọng hơn cần hoàn thành, không có thời gian cùng cô nói chuyện phiếm, cho nên thực rõ ràng hôn cô thay thế.

Lúc đại ma vương mặc vào đồ bảo vệ xong thì như có một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái mà tiến vào cô, từ nơi nào đó truyền đến kích thích mãnh liệt, mới làm cho Minh Nhan thoáng phục hồi tinh thần lại.

Thở gấp vài tiếng, cố gắng hít thở, Minh Nhan bắt đầu phản kháng, dùng sức đẩy người nào đó đang công thành đoạt đất trên người cô, gắt giọng. “Bại hoại, anh..... vừa về đến..... liền ép buộc em. A..... Ân.....”

Thấy Minh Nhan dùng giọng hơi làm nũng kêu hắn ‘Bại hoại’, mà một chút sức lực nhỏ của cô giờ phút này cũng bị lý giải thành đang cố vũ dục vọng, vì thế càng gọi lên dục vọng muốn chinh phục trong người hắn, cho nên hắn càng ra sức tiến vào.

“Không..... muốn..... Ân.....”

“Bại hoại.....”

“Hiên..... Xin anh..... Dù..... Em, trời ạ..... ân..... A..... Ân.....”

Tha cho cô là không có thể, ai bảo hương vị của cô ngọt ngào như vậy, làm cho hắn muốn ngừng mà ngừng không được, đây chính là tiểu biệt thắng tân hôn* a.

*tiểu biệt thắng tân hôn: ly biệt một khoảng thời gian ngắn còn nồng nàn hơn so với mới cưới.

Cho nên đại ma vương nào đó càng cố gắng cày cấy, khiến Minh Nhan ngay cả sức lực cầu xin tha thứ cũng không có, chỉ có thể vô thức rầm rì hòa theo hắn.

“.....”

Đợi đến khi đại ma vương rốt cục thỏa mãn mà dừng lại, Minh Nhan đã bị hắn ép buộc đến cả người vô lực, chỉ có thể dựa vào ngực, nghe tiếng tim hắn đập mạnh, mặc hắn vuốt ve mình từng chút từng chút một.

Cố gắng khôi phục lại sau trận kích tình, Minh Nhan cảm thấy đã có chút khí lực, liền giả vờ muốn rời khỏi người hắn, đánh vào ngực hắn một cái, oán giận nói. “Anh không phải đã đồng ý với em, không dùng cái loại kia nữa sao, sao anh nói mà lại không giữ lời vậy.” Mãnh liệt kích thích vừa rồi thật ra không chịu sự khống chế của hắn.

Mạc Dịch Hiên nghe vậy, tươi cười xấu xa, kéo Minh Nhan qua, hôn một cái, nói. “Bà xã đại nhân, thực oan uổng cho anh nha, anh thật sự không dùng cái loại kia, lần này anh dùng loại hình xoắn ốc mà. Nếu em không tin anh, chúng ta thử lại lần nữa, để em cảm thụ một chút, có phải khác nhau hay không a.” Hắn giả vờ áp đảo Minh Nhan muốn làm thêm một lần nữa.

Minh Nhan sợ tới mức lui ra khỏi lòng hắn, liên tục xua tay nói. “Không cần, không cần, em tin, em tin.” Trong lòng vẫn nói thầm: Thử lại lần nữa chắc thất lưng của cô sẽ đứt mất. Bất quá nghĩ lại, tại sao đại ma vương lại có mấy cái ‘áo mưa nhỏ’ kì quái như vậy, chẳng lẽ hắn biến thái, nghĩ vậy cô lại xê dịch ra bên ngoài một chút. [tác giả: Hình như lần đầu tiên là người tự mình chọn mà. Đừng ngậm máu phun người nha.]

Đợi nửa ngày, lúc Minh Nhan đang mơ mơ màng màng ngủ thì Mạc Dịch Hiên đột nhiên lại mở miệng hỏi. “Bà xã đại nhân, một tuần không gặp, chẳng lẽ em không có gì muốn nói với anh sao?”

77. Chương 77: Không Có Ai Đẹp Trai Bằng Anh

Phản ứng đầu tiên của Minh Nhan là sửng sốt. “Anh nói gì?” Trễ thế này rồi, chẳng lẽ bây giờ cô còn phải báo cáo công việc sao.

Cô không chút suy nghĩ, nhắm mắt lại than thở. “Nhiệt liệt hoan nghênh tổng tài trở về, công việc của tuần này tất cả đều bình thường, xin tổng tài yên tâm.” n nghênh xong rồi hẳn là không có việc gì nữa chứ. Minh Nhan than thở xong, liền nặng nề đi ngủ.

Mạc Dịch Hiên nghe thấy cô than thở xong, giận đến thiếu chút nữa đã một hơi ngồi dậy.

Chết tiệt, vừa cùng hắn trên giường xong vậy mà chỉ nghĩ đến việc báo cáo công việc với hắn, nếu muốn nghe chuyện công việc thì hắn đã đi tìm thư ký La rồi a, xem ra là hắn dạy dỗ không đủ nhiều mới khiến cô một chút tự giác mình đang là người phụ nữ của hắn cũng không có.

Tức giận thì tức giận nhưng cả tuần nay hắn đều ăn không ngon ngủ không yên, bây giờ cũng mệt muốn chết rồi. Vì thế hắn lao qua chỗ Minh Nhan đang cuộn mình ở bên giường, kéo cô vào trong ngực hắn rồi cũng nhắm mắt lại ngủ theo cô.

“.....”

“Uy, tổng tài đại nhân, thức dậy nhanh lên, nếu không thức dậy em sẽ bị trễ giờ đi làm mất. Uy, dậy, dậy a.”

Sáng sớm hôm sau, khi Minh Nhan thức dậy thì phát hiện mình bị Mạc Dịch Hiên ôm chặt ở trong lòng, cn bản không giãy ra được, thật không biết sao hắn đang ngủ mà còn có khí lực lớn như vậy.

Không có biện pháp, nếu không dậy sẽ đến muộn, đành phải đánh thức hắn .

Thật ra lúc Minh Nhan thức dậy thì Mạc Dịch Hiên cũng vừa thức, nhưng thấy cô đang ra sức vịn vịn muốn giãy khỏi cái ôm của hắn nên hắn mới nảy ra ý xấu giả bộ ngủ, không chịu buông cô ra.

Thấy cô vịn vịn một hồi, phát hiện căn bản giãy ra không được, mới không giãy nữa mà thay đổi sách lược muốn đánh thức hắn.

Cô không gọi thì thôi, vừa gọi một cái đã khiến hắn nhớ lại bực tức của tối hôm qua, đã vậy còn gọi hắn là ‘Tổng tài đại nhân’ nữa chứ.

Vì thế nghiêng người lại đặt cô ở dưới thân, híp mắt, nguy hiểm hỏi. “Bà xã đại nhân, em gọi anh là gì?” Có ý tứ là nếu có chút nào không hài lòng sẽ cắn cô một cái.

“Tổng..... Ông xã.” May quay quá, Minh Nhan nghĩ một chút mà sợ nuốt nước miếng, ít nhất ngay lúc hắn nhìn chăm chăm thì cô đã phản ứng lại đúng lúc, nhanh nhẩu sửa miệng.

“Tổng ông xã? Xưng hô này thấy cũng thực mới mẻ a, bà xã đại nhân.....” Mạc Dịch Hiên chưa vừa lòng mà kéo dài âm tiết trên chọc cô.

“Hắc hắc..... ý của em là, anh luôn luôn đẹp trai như vậy, ông xã.” Minh Nhan vươn hai tay vòng trên cổ hắn làm nũng. Trong lòng còn âm thầm phỉ nhổ chính mình, cô thật sự là không có tiền đồ, BOSS Mạc mới tròng hai mắt cô đã lập tức nhanh nhẩu xin tha thứ, hiện tại ngay cả mỹ nhân kế cũng lấy ra dùng.

“Anh rất tuần tú sao?” Mạc Dịch Hiên bị biểu tình lấy lòng của cô làm cho nở nụ cười, ánh mắt tức giận cũng dịu xuống.

“Đương nhiên, anh là người đẹp trai nhất, không có ai đẹp trai bằng anh.” Minh Nhan thấy chân chó (nịnh bợ) có hiệu quả, nhanh nhẩu tiếp tục đổ thêm mê dược, tuy rằng cô không biết rốt cuộc là lý do vì sao mình lại làm tổng tài đại nhân mất hứng, nhưng vừa rồi rõ ràng cảm thấy tổng tài đại nhân tức giận.

Tổng tài đại nhân tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng, đặc biệt bây giờ còn đang ở trên giường.

78. Chương 78: Gần Như Kích Tình Thô Bạo

“Nếu anh đẹp trai như vậy, vậy em rất yêu anh đúng không?” Mạc Dịch Hiên ghé vào cổ Minh Nhan, dùng giọng trầm thấp mê hoặc bên tai cô.

Hai tay đang ôm Minh Nhan không tự giác siết chặt thêm, hắn tựa như chỉ đang lơ đãng đùa giỡn, nhưng kỳ thật giờ phút này hấn vạn phần khẩn trương, sợ nghe được đáp án khiến hấn tan nát cõi lòng.

“ng vâng vâng, em rất yêu..... Ân.” Minh Nhan theo bản năng phụ họa, nhưng khi nói đến chữ ‘yêu’, đột nhiên cô dừng lại, thương hấn? Hay không thương hấn?

Bởi vì hấn đột ngột xuất hiện, cô còn chưa kịp tự hỏi bản thân, đã không hiểu vì sao mà bị hấn kéo vào lễ đường rồi bị lừa lên giường.

Trầm mặc một lúc, Minh Nhan còn chưa kịp để ý mọi thứ, Mạc Dịch Hiên đã động thân, đang lúc cô không hề chuẩn bị mà hung hăng tiến vào nơi nhụy hoa chặt chẽ của cô, khiến Minh Nhan kêu rên một tiếng, kế tiếp cô căn bản không thể tự hỏi nữa, chỉ có thể cố gắng thích ứng với sự cực đại cùng cuồng dã của hấn.

‘Đại khái là cô thương hấn rồi.’ Sau khi đã khôi phục bình tĩnh, trong lòng Minh Nhan đột nhiên dâng lên một cái kết luận như vậy.

Nếu không thương hấn, sao cô có thể cho phép hấn muốn làm gì trên người cô thì làm, cho dù hấn gần như thô bạo mà đối xử với cô như vừa rồi cô cũng không hề tức giận.

Nếu không thương hấn, thì một tuần nay cô ăn không ngon ngủ không yên phải giải thích như thế nào đây.

Có được kết luận như vậy, Minh Nhan cảm giác được chính mình như thở phào nhẹ nhõm, mà dường như tâm tình cũng thoải mái không ít, giống như những sợi dây bấy lâu nay quấn quanh mình giờ phút này đã được cởi bỏ.

Bất quá Minh Nhan sẽ không nói cho hấn biết, dù sao cô vẫn chưa làm rõ mục đích thực sự vì sao hấn lại kết hôn với cô, hấn, liệu có yêu cô hay không?

Mạc Dịch Hiên từ phía sau ôm lấy Minh Nhan, đầu chôn ở cổ cô, trầm ngâm nửa ngày mới nhát gan nói. “Thực xin lỗi, vừa rồi anh rất thô bạo, không làm em đau chứ.” Vừa rồi nội tâm hấn thực bối rối, rất sợ phải nghe đáp án làm mình bị tổn thương, vì thế theo bản năng, hấn muốn làm điều gì đó để cảm thấy an tâm, xác định rằng cô vẫn đang ở bên cạnh hấn.

Cho đến khi hấn khôi phục bình tĩnh, lại cảm thấy hối hận, sợ sự thô bạo của chính mình vừa rồi làm cô bị thương, khiến tâm tình vốn đã không ổn định của hấn giờ phút này càng thêm bối rối.

Dù 1 mặt với bất kì kẻ nào hấn cũng đều có thể vô cùng tự tin, nhưng chỉ với một mình cô, có đôi khi hấn lại ngây ngô như một đứa trẻ chưa lớn.

“Hừ.” Minh Nhan cố tình không để ý tới sự xuống nước của hấn, ai kêu vừa rồi hấn quả thật làm cô đau, đáng chịu một chút trừng phạt.

Thấy Minh Nhan không để ý tới hấn, hấn chỉ biết thở dài, hôn lên mặt cô một cái rồi nhẹ giọng nói. “Đừng dậy, anh đi ra ngoài một chút, sẽ quay lại ngay.”

Sau khi nói xong, hấn nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Đừng dậy? Minh Nhan ngẩng đầu nhìn nhìn đồng hồ, muộn rồi, nếu không dậy, hôm nay sẽ không đi làm được a. [Tác giả: Minh Nhan thật đúng là làm việc rất chuyên nghiệp a, bất luận lúc nào cũng nghĩ đến công việc đầu tiên. Đúng là một nhân viên tốt a.]

Vì thế ngồi dậy, mặc áo ngủ rồi vọt vào phòng tắm, tắm rửa.

Lúc Mạc Dịch Hiên trở lại, cũng vừa lúc Minh Nhan tắm xong mà đi ra từ trong phòng tắm.

Hấn không nói hai lời liền đến gần ôm lấy Minh Nhan, khiến Minh Nhan kinh hô một trận. “A, anh làm gì vậy?”

79. Chương 79: Bôi Thuốc

Hắn cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đặt Minh Nhan lên giường, bắt đầu cởi quần áo Minh Nhan.

Minh Nhan liều chết túm áo ngủ không cho hắn cởi, miệng còn ồ ào. “Oa, anh làm gì vậy a, vừa vào liền cởi quần áo người ta. Không phải trước lúc đi ra ngoài anh vừa mới muốn sao? Sao nhanh như vậy lại muốn nữa a, anh, anh, anh.....” Minh Nhan thấy khó thở, thật sự là không biết phải mắng hắn cái gì thì tốt đây.

Mà Mạc Dịch Hiên thì ngay cả mắt cũng chưa chớp một cái, mặc cho cô mắng, thấy cô liều chết túm áo ngủ, thì không đụng đến áo ngủ của cô nữa mà dùng tay từ dưới cởi quần nhỏ của cô ra.

Minh Nhan thấy quần nhỏ bị cởi, liền nhanh chóng buông áo ngủ ra, kẹp chặt hai chân, hai tay cũng bảo vệ bộ phận quan trọng, không cho hắn thực hiện được.

Mạc Dịch Hiên thấy cô cong người, mà cũng vì vừa tắm xong nên cả người đỏ rực, giống như con tôm to bị nấu chín vậy, buồn cười hôn cô một cái nói. “Em làm gì vậy, anh chỉ muốn bôi thuốc cho em một chút thôi, việc gì phải khấn trương như vậy, em cứ làm như anh là người cuồng tình dục vậy.”

“Đi, bôi thuốc a.” Xem ra là mình đã hiểu lầm, Minh Nhan xấu hổ đến đỏ bừng mặt, có chút ngượng ngùng buông tay ra, “Ai bảo anh không nói sớm.” Minh Nhan oán giận nói.

Mạc Dịch Hiên nhân cơ hội liền tách hai chân đang khép chặt của cô ra, ngón tay đem thuốc mỡ bôi vào.

“Ân.” Cảm giác có vật lạ lạnh lạnh bôi vào, khiến Minh Nhan không nhịn được mà ngậm một tiếng, giữ lấy tay hắn không cho hắn di động trong cơ thể mình.

“Anh bôi thuốc ở đâu a?” Minh Nhan sau một lúc mới nghĩ tới vấn đề mấu chốt, sẽ không là nơi đó chứ.

“Chính là nơi này a, em cảm giác được không?” Nói xong hắn lại có ý xấu động động ngón tay.

“Ân, đừng nhúc nhích, mau lấy tay ra, em không có bị thương chỗ đó thì anh bôi thuốc cái gì a?” Minh Nhan có chút bối rối chạm tay hắn, cảnh cáo hắn đừng lộn xộn.

“Vừa rồi anh rất thô lỗ sợ làm em bị thương, cho nên đi ra ngoài mua thuốc mỡ cho em, việc này liên quan đến sự ‘thỏa mãn’ nửa đời sau của anh, phải bảo hộ thật tốt mới được.” Nói xong còn tà ác động động ngón tay.

“Ân, đừng nhúc nhích, mau lấy tay ra, anh không có làm em bị thương.” Minh Nhan có chút không chịu nổi vừa giữ cánh tay hắn vừa kêu lên.

“Không làm em bị thương, nói như vậy, em cũng không giận anh phải không?” Trong mắt Mạc Dịch Hiên chợt lóe lên một tia sáng, tiếp tục dụ dỗ.

“Đúng đúng đúng, em không tức giận, anh mau lấy tay ra đi.” Cứ để như vậy mà nói chuyện thật sự là rất kích thích a.

“Thì ra em không tức giận a, hại anh hoảng sợ.” Mạc Dịch Hiên vỗ vỗ tim làm ra vẻ kinh hách, nhưng động tác trong tay cũng không dừng lại.

“Ân, xin anh, đừng làm nữa, em vừa tắm xong, dơ, một lát lại phải tắm lần nữa.” Minh Nhan điềm điềm đáng yêu mà cầu xin.

Mạc Dịch Hiên nghe xong tâm tình cũng tốt lên, tối tắm vốn có đã đảo qua mà tiêu biến sạch. Không phải cô không thích cùng hắn mà lý do cự tuyệt chỉ vì không muốn tắm thêm lần nữa, điều này không phải đã nói rõ cô đã bắt đầu chấp nhận hắn rồi sao.

“Không sao, bà xã, lát nữa anh tắm giúp em, em chỉ việc an tâm hưởng thụ là được rồi.”

Kết quả chiến sự của hai người một đường từ trên giường kéo dài đến phòng tắm, Minh Nhan và BOSS lại lần nữa không đi làm.

80. Chương 80: Trái Tim Có Cánh

Lúc Minh Nhan mặc quần áo lại lần nữa đã là giữa trưa rồi.

Mạc Dịch Hiên cũng cảm thấy mỹ mãn mà mặc quần áo vào, hắn lấy từ trong túi ra một cái hộp, giống như đang hiến vật quý mà đưa đến trước mắt Minh Nhan. “Tặng em đó, xem có thích không?”

“Cái gì vậy?” Minh Nhan tò mò nhận lấy, mở quò ra dưới ánh mắt chờ mong của người nào đó.

“A, trái tim có cánh, số lượng rất ít trên thế giới nha?” Minh Nhan có chút không thể tin được vào hai mắt của mình, cô vẫn mong có ngày được tận mắt nhìn thấy trái tim có cánh nhưng giờ đây nó lại đang nằm trong tay cô a.

“Cám ơn anh.” Minh Nhan có chút ghen ngào nói với Mạc Dịch Hiên, nếu nói không cảm động thì là nói dối, hiện tại cô cảm động muốn chết a.

Mạc Dịch Hiên cười dịu dàng, nâng tay vuốt nhẹ mái tóc của cô, trêu chọc nói. “Chỉ có một câu cảm ơn đơn giản vậy thôi sao, không có quà tạ lễ thực tế một chút sao?”

Nói xong còn chỉ chỉ vào môi mình, ý bảo hắn muốn cô tạ lễ hắn bằng cái gì.

Minh Nhan mặt ửng đỏ, tuy rằng cô đã cùng hắn trên giường rất nhiều lần, nhưng muốn cô chủ động hôn một người con trai thực sự rất khó a, cô nhả nhó, nhưng nể tình trái tim có cánh nên cô nhón chân hôn lên bờ môi của hắn.

Cô hôn như chuồn chuồn lướt nước, vừa định lùi lại, một bàn tay của Mạc Dịch Hiên đã ôm lấy thắt lưng của cô, tay kia nâng gáy của cô áp đến gần hắn, dần dần hôn sâu hơn, lòng tham không đáy mà hấp thụ sự ngọt ngào trong miệng cô, Minh Nhan hừ nhẹ một tiếng, hai tay ôm lấy bả vai hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Nhiệt tình lên thì càng không thể trở lại, nhìn thấy chuyện này rất có thể sẽ kéo đến trên giường, bụng của Minh Nhan không hề báo trước mà kêu ‘Cô lỗ, cô lỗ’, thực tàn sát phong cảnh a.

Mạc Dịch Hiên buồn cười dừng động tác cởi quần áo lại, có muốn vội vàng lần nữa cũng không thể để bà xã yêu quý của hắn đối bụng a.

Vuốt vuốt tóc của cô, cố gắng bình ổn dục vọng sắp bộc phát của mình, trêu chọc nói. “Bà xã đại nhân, em thực sự là quá nhiệt tình, hại anh thiếu chút nữa đã không kiềm được, bắt quá bụng của em hình như đang kháng nghị nha, chúng ta vẫn là ăn cơm trước rồi hãy tiếp tục.”

Nói xong, hắn hôn cô một cái, đi vào phòng bếp nấu cơm. Để lại Minh Nhan trần nửa thân trên, đầu chôn trong ổ chăn làm đà điệu.

Nghe được tiếng đóng cửa, đợi nửa ngày, vẻ mặt đỏ ửng của cô mới chịu chui ra từ trong ổ chăn, bĩu môi gắt giọng. “Rốt cuộc là ai nhiệt tình chứ, còn nữa, ai muốn tiếp tục với anh a, đại sắc lang, chỉ là hôn nhẹ một cái, vậy mà anh cũng có bản lĩnh phát triển nó lên trên giường luôn, chính mình háo sắc còn nói người khác, hừ.” Mười phần mười đều là tính tình của một cô gái nhỏ.

Minh Nhan vừa than thở vừa sửa sang lại quần áo, vui rạo rức, cầm lấy trái tim có cánh thưởng thức, dường như nhớ lại thời thiếu niên cô từng chỉ vào tấm áp phích trái tim có cánh, hùng hồn mà nói với Hiên Hiên rằng trong tương lai, cô nhất định phải có được nó cho riêng mình.

Khoan đã, hình như có chỗ không đúng a. Hắn, sao lại biết cô thích trái tim có cánh, đây chính là bí mật của cô, cô cũng chưa từng nói với người ngoài, ngoại trừ Hiên Hiên.

Trong đầu bỗng có một đoạn ký ức ngắn cô chưa từng nhớ tới chợt lóe qua, nhanh đến nỗi cô chưa kịp nắm lấy trọng tâm, nhưng cô có thể khẳng định hắn và Hiên Hiên hẳn là phải có một mối liên hệ chặt chẽ nào đó, có lẽ, cô lắc đầu, tự nói với chính mình không nên suy nghĩ lung tung, Hiên Hiên sẽ không đối xử với cô như vậy.

Vì không để chính mình cứ suy nghĩ miên man, cô quyết định tự mình đi hỏi một chút.

Nhẹ nhàng tiêu sái đi đến phòng bếp, Mạc Dịch Hiên thấy cô đi vào, nhìn về phía cô cười dịu dàng, sủng nịch nói. “Bà xã đại nhân, em qua kia ngồi trước đi, đợi lát nữa thôi, lập tức có thể ăn.”

“Àn, em không vội, anh từ từ làm cũng được.” Minh Nhan chậm rãi tiêu sái đi đến phía sau hắn, rồi vươn tay ôm lấy thắt lưng hắn, cả người cũng dán vào đó.

Mạc Dịch Hiên không nghĩ tới cô lại chủ động ôm mình, ngay người một chút, lập tức nở một nụ cười thật tươi, lẳng lặng hưởng thụ sự ôm ấp dịu dàng hiếm có của cô.

“Ông xã, em hỏi anh một chuyện.” Minh Nhan ở phía sau hắn làm nũng.

“Chuyện gì?” Một tiếng gọi ông xã làm xương cốt Mạc Dịch Hiên đều vỡ vụn, có chút cảm giác ấm áp lâng lâng.

“Sao lại tặng em trái tim có cánh?” Minh Nhan dùng giọng nói mềm mại có thể vắt ra nước hổi hắn.

“Không phải là vì em thích sao? Cả ngày ồn ào nói sớm muộn gì cũng phải có được nó làm của riêng.” Mạc Dịch Hiên đắm chìm trong sự dịu dàng hiếm có của cô, không hề nghi ngờ gì mà trả lời. [NV: haizzz, anh cả đời anh mình cũng có lúc hớ hênh a, mỹ nhân kế đúng là rất hữu dụng =.=]

“Sao anh lại biết em thích trái tim có cánh, em hẳn là chưa từng nói với anh a.” Đột nhiên Minh Nhan buông hắn ra, đi tới phía trước hắn, nghiêm túc nhìn hắn.

81. Chương 81: Thủy Quái

“Sao anh lại biết em thích trái tim có cánh, em hẳn là chưa từng nói với anh a.” Minh Nhan đột nhiên buông hắn ra, đi tới phía trước, nghiêm túc nhìn hắn.

“Anh bảo thư ký La hỏi Tân Văn, muốn cho em bất ngờ, em đừng đứng đây hỏi đông hỏi tây nữa, nhanh ra ngoài ngồi chờ một lát, lập tức có thể ăn.” Mạc Dịch Hiên khẩn trương, lòng bàn tay sớm đã ướt mồ hôi, thiếu chút nữa đã làm lộ, cũng may hắn trong cái khó ló cái khôn mà nghĩ tới Tân Văn.

Minh Nhan bị hắn đẩy ra ngoài, có chút hoang mang nhìn bóng dáng hắn bận rộn trong phòng bếp, Tân Văn biết sao? Cô hình như chưa từng nói cho Tân Văn a, hôm nào phải hỏi Tân Văn mới được, tóm lại lúc này mằm mống hoài nghi đã được gieo xuống.

Đồ ăn rất nhanh được bày lên bàn, Minh Nhan ăn hai miếng đột nhiên nhớ tới hôm nay không phải cuối tuần, thế nhưng cô lại cùng tổng tài đại nhân nghỉ việc, còn ở trên giường đây đưa đến giờ Ngọ (tầm 11h trưa đến 1h chiều, ở đây là 12h trưa đó mọi người), thật sự là xấu hổ a.

Cô cố gắng nuốt cơm trong miệng xuống rồi hỏi. “Tổng tài đại nhân, buổi chiều chúng ta có đi làm không?” Nghỉ làm nửa ngày còn hơn là không đi làm a.

Mạc Dịch Hiên nghe vậy nhú nhú mày, cô luôn không ngoan, ở nhà cũng thích gọi hắn là tổng tài, nên phạt.

Vì thế, hắn nở nụ cười xấu xa, dùng giọng nói giàu từ tính gọi. “Bà xã.”

Người Minh Nhan bỗng phát run, kính nhờ hắn đừng gọi cô như vậy được không, hại cô cảm thấy cả người đều vô lực a.

Mạc Dịch Hiên tựa hồ thực vừa lòng với kết quả mình tạo ra, tươi cười lớn hơn nữa, càng thêm dịu dàng nói. “Ở nhà em phải gọi anh là ông xã, nếu gọi sai, sẽ bị phạt, anh nên phạt em cái gì đây? Để anh suy nghĩ kĩ lại xem.”

Hắn vừa nói vừa nhích tới gần, thổi khí nóng bên tai Minh Nhan. Minh Nhan bị hắn làm cho cả người không nóng, ngay cả hai tai cũng đỏ lên, cả người còn bị hắn ôm vào trong ngực, giãy không ra.

“Ông, ông xã, em sai rồi, anh tha cho em đi, cái gì cũng đừng phạt được không?” Minh Nhan khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, liền ở trong lòng hắn làm nũng, ngón tay không ngừng vẽ ra những đường tròn trên ngực hắn.

Tân Văn nói đàn ông luôn chịu không được khi phụ nữ tỏ ra nũng nịu, yêu kiều, phụ nữ chỉ cần làm nũng thì cái gì bọn họ cũng đều đáp ứng, chiều này hẳn là hữu dụng a, cô cũng không dám nhận trừng phạt của hắn, nhìn bộ dáng cười xấu xa kia của hắn, nhất định không phải chuyện gì tốt.

Mạc Dịch Hiên nháy mắt liền nổi lên phản ứng, nơi nào đó chợt nổi lên một cái lều nho nhỏ, hắn nói thầm: Tiểu yêu tinh này từ đâu mà học được chiều này a, thật sự là rất tra tấn người, giống như là móng mèo đang cào cào vào hắn, đuối không đi đánh cũng không đi, khó chịu giống như không phải ngứa ngứa bình thường, thực khiến hắn hận không thể lập tức bổ nhào vào cô, hung hăng yêu thương cô một phen, nhưng hắn vẫn lo lắng cô đang đói nên đành phải từ bỏ vậy.

Bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo đến bên miệng hôn một cái, dịu dàng nỉ non nói. “Bà xã, nếu em ăn no rồi, muốn lập tức trở lại trên giường, anh cũng không ngại tiếp tục cùng em a.”

Minh Nhan nghe vậy lập tức giãy ra khỏi lòng hắn, nhanh chóng ngồi thẳng lại, mắt không hề chớp, bắt đầu ăn cơm. Bộ dáng lang thôn hổ yết*, tựa hồ là muốn nói cho hắn, cô rất đói bụng, đừng vọng tưởng đến chuyện mang cô lên giường.

*lang thôn hổ yết: ăn như hổ cắn mồi, sói nuốt thịt

Mạc Dịch Hiên buồn cười, gấp cho cô vài miếng thịt sườn, dịu dàng nói. “Ăn từ từ thôi, không ai dành với em đâu, coi chừng mắc nghẹn đó.” Chẳng lẽ hắn là thủy quái ư, cô vừa nghe phải lên giường, liền bị dọa thành như vậy.

Minh Nhan liên tục gật đầu, tiếp tục vui vẻ ăn, trong lòng lại cười trộm, tốt quá, quả nhiên hữu hiệu, hắn đã quên việc muốn trừng phạt cô rồi.

Ai, nếu cô biết buổi tối hôm đó, Mạc Dịch Hiên sẽ hóa thân thành đại ma vương, ở trên giường cùng cô thanh toán nợ nần này, thực không biết cô còn cười được hay không a.

Cơm nước xong xuôi, Minh Nhan đề nghị đi ra ngoài một lát, đi đâu cũng được, chỉ là không thể ở nhà, cô phải rời khỏi nơi nào có giường a.

Mạc Dịch Hiên cảm thấy không sao cả, gật gật đầu, dù sao chỉ cần ở cùng cô, đi nơi nào cũng được, tuy rằng hắn có vẻ muốn ở nhà hơn, tốt nhất là ở trên giường, bất quá ý nghĩ của bà xã hắn lại ngược với hắn.

Hai người đều mặc trang phục ngày thường màu trắng, giống như những đôi nam nữ đang yêu nhau cùng nắm tay đi dạo trên đường. Lúc đầu, Minh Nhan có chút ngượng ngùng, có người nhìn về phía bọn họ, cô liền đỏ mặt, bất quá cũng dần dần cảm thấy quen với những ánh mắt đó.

Ai kêu bên cạnh cô có một thùng dấm khổng lồ làm gì, cô chỉ nhìn người khác có một chút là hắn liền nhú mày, chẳng nói chẳng rằng liền uy hiếp cô, nếu lại nhìn người khác nữa thì cô coi như tiêu, không có biện pháp cô đành phải đem toàn bộ tâm tư tập trung trên người hắn, mới có thể làm cho hắn vui vẻ hơn một chút. Bởi vì tất cả tâm tư đều tập trung trên người hắn nên cô cũng không rảnh đi bận tâm đến ánh mắt của người khác. Ai, dạo phố cũng mệt như vậy

Cùng nhau đi dạo bên ngoài đến hết giờ Ngọ (từ 11h đến 1h là giờ Ngọ đó mọi người, ở đây là qua 1h chiều rồi đó), xem phim, ăn cơm chiều, mà người nào đó còn nhất quyết yêu cầu cô cùng hắn đi mua ‘cái hộp gì đó’ rồi mới chịu về nhà. [BN: hắc hắc, ai hok hủu hộp gì thỳ liên lạc cho Nghi, Nghi nói nhỏ cho nge a =]], NV: *chợt chợt Nghi mụi* thế hộp gì vậy mụi *bịt miệng cười gian xảo*]

Vừa vào cửa, Mạc Dịch Hiên liền ôm lấy Minh Nhan đi vào phòng tắm, hắn nhìn đã lâu, bởi vì đang ở bên ngoài, cho nên Minh Nhan ngay cả hôn cũng không cho hắn hôn một cái, ôm ấp thì cũng khỏi nói đến, hoàn toàn không được, nhiều nhất chỉ có thể nắm tay nhau mà thôi.

Việc này đối với một người mới kết hôn lại còn mới nếm thử cảm giác mây mưa như hắn mà nói là không thể đủ.

Hắn khẩn cấp đấu tranh anh dũng trong bồn tắm lớn, Minh Nhan trên cơ bản đã không thể nói được gì, ai bảo vừa rồi lúc ở trên xe, cô đã đồng ý với hắn là về nhà sẽ theo ý hắn làm gì, mà tình huống lúc đó cô cũng không thể nào không đáp ứng, cô cũng không đến mức đi ‘làm’ ở trên xe a.

Lúc trở lại trên giường, lại đại chiến thêm vài lần nữa, mà hần còn thay đổi đủ loại tư thế, nói đó là trừng phạt cho ngày hôm nay. Minh Nhan khóc không ra nước mắt, thì ra hần chưa quên a, lúc ấy chỉ là kế hoãn binh mà thôi, ô ô..... Vì sao cô vĩnh viễn cũng đâu không lại đại ma vương vậy a.

Chờ đến lúc người nào đó rút cuộc cảm thấy thỏa mãn thì Minh Nhan cũng đã mệt muốn chết, muốn ngủ rồi thế mà người nào đó còn khen ngợi. “Hôm nay em không ngắt xiu giữa đường nha, kiên trì đến cuối cùng, có tiến bộ, tiếp tục cố gắng a.”

Còn cố gắng sao, cố gắng nữa chắc cô ngay cả cọng tóc cũng không còn, bắt quá Minh Nhan cũng chỉ dám rống giận trong lòng hai tiếng, thật sự là sức nói chuyện cũng đã bị hần làm cạn kiệt.

82. Chương 82: Tới Gần

Ngày hôm sau, Minh Nhan đứng ở đại sảnh chờ tiếp đón một vị khách quý đến gặp tổng tài, nghe nói đó là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

“Vì sao lại cố ý bắt mình xuống đây chờ cô ta a, còn thần thái quái dị mà cường điệu ‘trẻ tuổi xinh đẹp.’” Cô rầu rĩ nghĩ. “Chẳng lẽ tổng tài cùng cô gái này có gian tình, hay là thân phận của cô ta không giống người thường, là vị hôn thê của tổng tài đại nhân chẳng hạn, nếu vậy không phải cô trở thành người thứ ba, là hồ ly tinh rồi sao. Có khi nào lát nữa còn phải trình diễn vai người phụ nữ bạo lực hay không a.”

Minh Nhan bị ý nghĩ vô lí trong đầu mình làm nở nụ cười.

“Tới giờ rồi.” Trùng hợp vừa lúc có một người đi qua bên người Minh Nhan và bị lúm đồng tiền như hoa của cô thu hút mà tiến tới gần, nở một nụ cười với Minh Nhan. Nói rằng bộ dạng cùng thân hình Minh Nhan thật xinh đẹp, gần đây đúng là thần thái sáng láng chiếm ưu thế hơn, còn trợ lý cũ đã già trước đây chắc đã bị Mạc Dịch Hiên ném vào thùng rác mất rồi, bây giờ thay thế vào đó là một mỹ nữ đứng đắn trước mắt, còn nở nụ cười như vậy thì dù có người đàn ông nào vì thế mà chết cũng là chuyện bình thường.

Tên háo sắc liền tiến tới gần. “Mỹ nữ đang chờ người a?”

“Đúng vậy.” Minh Nhan tính tình tốt mà trả lời.

“Chờ ai a, không phải đang chờ bạn trai chứ.” Sắc nam vừa thấy mỹ nữ chịu nói chuyện với mình, càng thêm dừng cảm.

“Không phải, tôi không có bạn trai.” Chỉ có một ông xã thôi. Trong lòng Minh Nhan xấu xa mà bỏ sung thêm một câu.

“Oa, thật trùng hợp a, vừa vặn tôi cũng không có bạn gái, nếu không ngại cô hãy làm bạn gái tôi đi. Tôi nhất định sẽ thật thương cô.” Người nam nào đó tỏ ra thâm tình mà nhìn Minh Nhan.

Minh Nhan nổi lên một trận gió lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ như thập phần khó xử nói. “Việc này không tốt lắm đâu, phỏng chừng ông xã tôi sẽ không đồng ý.” Đâu chỉ là không đồng ý, nếu hần mà biết, thế nào cũng phải đem người chém thành tám khúc mới hả giận.

“Ôi, mỹ nữ, cô gạt tôi sao, cô còn trẻ tuổi như vậy làm sao đã có ông xã được, tôi không tin.” Người nam vừa nghe vậy, khuôn mặt tươi cười đã lập tức biến thành mặt khổ qua, không cần phải đùa giỡn người ta như vậy chứ, vừa cho hy vọng, lập tức đã đánh xuống địa ngục.

“Tôi chính là ông xã cô ấy, phải làm sao cậu mới tin đây, có cần phải đem giấy đăng ký kết hôn cho cậu xem không.” Phía sau hần bỗng có một giọng nói rất nhẹ nhàng tiếp lời, bất quá mơ hồ còn có thể nghe được giọng nói như tổn hơi thừa lời.

Người nam nào đó sợ tới mức thiếu chút nữa đứng không vững, cổ cứng ngắc, từ từ quay ra phía sau, lắp bắp gọi. “Lão, lão, lão đại.”

“Ân.” Người tới chính xác là Mạc tổng tài vĩ đại, mà cái tên đàn ông xui xẻo đã tới gần kia chính là người bạn nhỏ Lưu Vũ Trạch đáng yêu của chúng ta.

“Phốc.” Minh Nhan chợt cười ra tiếng, thật sự là dạng biểu tình như gặp quỷ kia của Lưu Vũ Trạch rất buồn cười, thật sự làm cô nhin không được.

Mạc tổng tài trừng liếc mắt cô một cái, đi đến bên cạnh cô, véo nhẹ mũi cô một cái, nhẹ giọng trách cứ. “Bảo em đi đón một người, kết quả là người ta tự mình lên đến nơi rồi, em vẫn còn đứng ở dưới mà trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Minh Nhan không chịu nên cầm tay hắn, gắt giọng. “Em làm gì có, là anh ta tự mình tới gần, đâu phải em gọi anh ta.” Nói xong còn dùng ngón tay chỉ vào người nào đó phía bên cạnh đang chuẩn bị chạy trốn.

Nhắc đến chuyện này, Mạc Dịch Hiên liền bốc hỏa, vẫn có người không có mắt dám đùa giỡn bà xã của hắn, mà cái tên không có mắt kia lại là anh em tốt của hắn. Xem ra hắn tất yếu phải tính sổ thật tốt với hắn ta mới được, dạo này bận bịu theo đuổi bà xã nên sơ suất với anh em mất rồi.

Cảm nhận được ánh mắt Mạc lão đại lạnh như băng, mồ hôi lạnh của Lưu Vũ Trạch chảy ròng ròng, đã bước được một chân đi, nhưng sao chân còn lại bước thế nào không bước được, đành ngoan ngoãn đứng trở lại, trong lòng còn không ngừng khóc thét. “Chị dâu a, ngài tha cho tôi đi, vốn định chạy trốn để tránh đầu sóng ngọn gió trước, nào ngờ lão nhân gia ngài còn không quên nhắc nhở lão đại, nếu biết là lão nhân gia ngài, có cho tôi mượn tám trăm lá gan thì tôi cũng không dám đùa giỡn ngài a. Sao tôi lại xui xẻo như vậy a, sớm biết như vậy sẽ không nhiều chuyện làm gì.”

“Cậu cũng theo tôi lên đây, vừa mới trở về nên nhàn rồi quá chứ gì.” Mạc Dịch Hiên lạnh như băng ném một câu như vậy cho Lưu Vũ Trạch đang cúi đầu tỏ vẻ mong tha lỗi, lúc đưa tay ra vừa định kéo Minh Nhan lên lầu thì đã bị Minh Nhan cầm bả xuồng, ý bảo hắn phải bảo trì khoảng cách.

Mạc Dịch Hiên bắt đầu đi lắc đầu, dẫn đầu đi lên lầu, hắn thực không thích đi làm, vừa vào ca thì bà xã đại nhân lại từng giờ từng khắc muốn bảo trì khoảng cách với hắn, nói là muốn tránh hiểu lầm, thật không biết cô muốn tránh gì nữa, người nên biết cũng đã sớm biết cả rồi, ai.....

Vừa lên đến trên lầu quả nhiên nhìn thấy một vị mỹ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, ánh mắt Lưu Vũ Trạch ngay tức thời liền tỏa sáng, đáng tiếc lão đại đang bên cạnh hắn, bình thường cũng sẽ không quan tâm mấy vấn đề về tác phong trong cuộc sống của hắn, nhưng hắn lại vừa phạm vào sai lầm, giờ phút này cũng chỉ dám đứng nhìn thôi, cũng không dám làm gì nhiều, đây là thời kỳ nguy hiểm a.

Mạc tổng tài giao phó với thư ký La xong liền mang theo Lưu Vũ Trạch tiến văn phòng để giáo dục. Còn về việc giáo dục ra sao thì không biết, chỉ biết từ đó về sau người bạn nhỏ Lưu Vũ Trạch vừa nhìn thấy Minh Nhan liền nhìn trân trối, hai chân như nhũn ra, buổi giáo dục này thật là thập phần khắc sâu a.

Mỹ nữ tên là Lưu Hân Nam, trên danh nghĩa là tới thực tập, còn trên thực tế hơn phân nửa là do người trong nhà an bài đến để thân cận với tổng tài, chủ yếu để bồi dưỡng tình cảm. Tin tức này là lúc ở trong toilet Minh Nhan được Tân Văn truyền đạt lại.

Không có biện pháp nào khác, trong văn phòng có một tôn đại thần — thư ký La kia, ngoài chuyện có liên quan đến công việc ra thì cấm nói chuyện phiếm, cố tình nói Tân Văn còn đang trong giai đoạn học tập, có vấn đề gì chỉ được trực tiếp hỏi thư ký La, cho nên trên cơ bản, một ngày hai người các cô cũng không thể nói hơn một câu.

Muốn truyền đạt tin tức, hoặc là tán gẫu bất quá đều phải thừa dịp lúc vào phòng vệ sinh mới được. Chỉ có nơi này là ngoài tầm với của đại thần, cho nên Tân Văn đã công bố, hiện tại nơi cô yêu nhất chính là phòng vệ sinh, ngay cả biệt danh trên mạng cũng đổi thành ‘Ta yêu nhà xí’ a.

Đối với trận đấu lớn của Tân Văn cùng thư ký La, Minh Nhan thật sự là lòng có thừa mà sức không đủ, kỳ thật cô cũng rất thích cặp này thành đôi, một người nề nếp, còn một người hoạt bát tùy tiện, nếu hai người ở chung với nhau hẳn là sẽ có rất nhiều lạc thú rồi.

Bất quá cô cũng không dám nói ý nghĩ này cho Tân Văn, nếu không thế nào cô ấy cũng phải bứt hết tóc của cô cho hả giận, cô ấy luôn xem thư ký La như kẻ địch mà lại.

Nhìn bóng dáng Tân Văn sau khi báo cáo tin tức xong liền vội vàng vàng trở lại chỗ ngồi, Minh Nhan liền hạ mí mắt suy tư.

Thân cận sao? Là trong nhà an bài sao? Như vậy tốt lắm a. Như vậy là cô có thể được giải thoát rồi. Trong lòng Minh Nhan bỗng có vị chua, nhưng vẫn không ngừng an ủi chính mình rằng cô sắp được giải thoát rồi. [BN: có chắc là giải thoát không a *hắc hắc*, NV: hehe, được giải thoát mà còn phải tự an ủi thế kia thì đương nhiên chị ấy chẳng muốn giải thoát tý nào rồi ^^]

83. Chương 83: Ghen

Sắp đến giờ nghỉ trưa, Mạc Dịch Hiên liền gọi điện thoại nội bộ hỏi Minh Nhan buổi trưa muốn ăn cái gì, có muốn gọi thức ăn bên ngoài đến rồi cùng vào ăn với hần không, nhưng trong lòng Minh Nhan lại không được tự nhiên nên sống chết cũng không đồng ý.

Cuối cùng Mạc tổng tài bốc hỏa, tự mình đi ra rồi lấy cớ tăng ca để chiếm dụng giờ nghỉ trưa của cô, vì vậy cô mới không tình nguyện mà ở trước mắt bao nhiêu người đi theo sau hần, vào văn phòng

Cô vừa đi vào, Mạc Dịch Hiên liền thuận tay khóa cửa lại, sau đó liền áp cô vào cửa, có chút bực mình hỏi. “Em lại làm sao vậy, không phải buổi sáng vẫn còn bình thường sao?”

Minh Nhan dùng sức tránh khỏi hần, ngồi thẳng vào sô pha, có chút dối nói. “Không làm sao cả, chỉ là không muốn ăn cơm cùng một nơi với anh không được sao?”

Cái gì, cái gì mà không được sao, cô gái nhỏ này trời sinh ra là để đến tra tấn hần sao, chưa được hai ngày lại bắt đầu giận dỗi. Từ từ, không phải là cô đang ghen đấy chứ.

Kết luận này làm tâm tình Mạc Dịch Hiên đột nhiên tốt lên, giật nhẹ khóe miệng cười đến vạn phần dịu dàng rồi ngồi sát vào cạnh Minh Nhan. Thuận thể ôm cô vào trong ngực. Minh Nhan càng từ chối thì hần ôm càng chặt hơn, thấy giãy dụa không được, cô liền hằm hừ đánh hần vài cái, rồi mặc cho hần ôm .

Bất quá vẫn giận dỗi nên xoay qua chỗ khác không thêm nhìn hần.

Mạc Dịch Hiên xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sang, hôn nhẹ, rồi chế nhạo nói. “Bà xã đại nhân tức giận lớn như vậy, không phải là..... không phải là..... đang ghen chứ?”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn Minh Nhan đỏ dần lên.

“Ghen? Ai, ai ghen chứ, anh đừng nói bừa.” Minh Nhan vội vàng biện giải, nhưng ánh mắt bối rối đã biểu thị hết lòng dạ của cô rồi.

Mạc Dịch Hiên thấy khuôn mặt nhỏ nhắn quần bách của cô hồng hồng, từ một góc mềm mại nào đó dưới đáy lòng dâng lên xúc động, tình cảm hần đã trả giá rất cực cũng được đáp lại, tuy rằng không bằng một phần vạn cái giá mà hần phải trả nhưng được như vậy hần đã thỏa mãn lắm rồi.

Vì thế dịu dàng giữ lấy cằm của Minh Nhan, thâm tình hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mần mê của cô.

Vừa hôn xong, hần nhẹ giọng giải thích bên tai Minh Nhan. “Bà xã đại nhân, em ghen vì anh khiến anh rất vui vẻ, nhưng mà em yên tâm, trong lòng anh chỉ có một mình em, không ai có thể chen vào giữa chúng ta cả

“Ai, ai vì anh mà ghen chứ, tự mình đa tình, không biết xấu hổ.” Minh Nhan mạnh miệng biện giải, bất quá vị chua vừa nãy đã không còn rồi, mà thay vào đó là một chút ngọt ngào, ngay cả khóe miệng cũng không tự giác cong lên.

“Phải, phải, bà xã đại nhân nói đúng, là anh tự mình đa tình, vậy bà xã đại nhân có phải là nên an ủi tâm hồn tổn thương của anh một chút hay không a?” Nói xong còn giương giương môi lên, ý bảo nên làm sao để an ủi hần.

Minh Nhan bật cười, ra lệnh. “Nhắm mắt lại.”

Mạc Dịch Hiên nghe vậy hai mắt sáng lên, bà xã đại nhân thật muốn an ủi hần sao? Thật sự là quá tốt, vì vậy ngoan ngoãn nghe lời mà nhanh chóng nhắm mắt lại, chờ cô hôn.

Minh Nhan thấy hần thật sự nhắm mắt lại, buồn cười lấy ngón tay đặt lên miệng mình rồi hà hơi một chút, sau đó búng thẳng vào trán hần, rồi cười ha ha tránh khỏi lòng hần.

Mạc Dịch Hiên bị búng một cái, mới biết cô gái nhỏ này muốn làm gì. Oán hận nói. “Được lắm, dám gạt anh, xem anh xử lý em như thế nào.” Nói xong đứng dậy xông về phía Minh Nhan.

Minh Nhan ở trong phòng tránh trái tránh phải không để hắn bắt được, đáng tiếc thể lực không bằng người ta, chạy chưa được một lúc đã bị bắt lại rồi.

Mạc Dịch Hiên lúc mới bắt lấy cô chỉ là một chút mãnh liệt thôi, nhưng vừa hôn đã muốn luồn tay vào quần áo của Minh Nhan, Minh Nhan liền giữ lấy bàn tay to muốn làm chuyện xấu của hắn, thở gấp ngăn cản. “Đừng, đây là văn phòng a.”

Mạc Dịch Hiên không nói hai lời ôm lấy Minh Nhan đi vào phòng nghỉ chuyên dụng của hắn.

Kết quả toàn bộ giờ nghỉ trưa, Minh Nhan đều bị người nào đó đặt ở trên giường, tùy ý vui đùa.

Mãi đến khi Minh Nhan la hét đói bụng, mới lưu luyến buông cô ra.

Minh Nhan cũng bất chấp thẹn thùng, ôm lấy quần áo vọt vào phòng tắm trong phòng nghỉ, sợ hắn lại tiến đến g

Mạc Dịch Hiên thỏa mãn tựa vào đầu giường, nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, cười giống như con mèo ăn vụng, cảm giác có bà xã để yêu thương thật là tốt.

Không bao lâu, trong phòng tắm liền vang ra tiếng hô phẫn nộ của Minh Nhan. “Mạc Dịch Hiên em muốn giết anh.”

Mạc Dịch Hiên ngoáy ngoáy lỗ tai, bà xã đại nhân thật sự là rất dễ bị kích động, hắn cũng có làm cái gì đâu a, chỉ là điểm thêm chút ô mai trên người cô mà thôi.

Rống xong, cửa cũng mở ra, trên mặt Minh Nhan đỏ ửng sát khí trùng mắt Mạc Dịch Hiên, ngón tay chỉ vào những vết đỏ ở cổ lộ bên ngoài quần áo của mình, chất vấn. “Đây là cái gì?”

Mạc Dịch Hiên lấy lòng hồi đáp. “Dấu hôn, dân gian còn gọi là ô mai.”

“Anh, anh, anh là cố ý.” Minh Nhan lấy tay chỉ vào chóp mũi hắn, tức giận đến run lên.

“Bà xã đại nhân đừng kích động, đừng kích động a, em tức giận anh sẽ đau lòng nha.” Mạc Dịch Hiên thuận thế kéo tay cô qua, giúp cô vỗ lưng thuận khí.

Hắn chỉ là vì muốn tốt cho cô, tuy rằng đúng là hắn nhất thời không khống chế được, làm nhiều ô mai hơn một chút, nhưng đây cũng là vì thay cô đánh đuổi tình địch thôi mà, thuận tiện thông qua miệng cô gái kia, để cho lão nhân biết bọn họ yêu thương nhau bao nhiêu, đừng vọng tưởng có thể chia rẽ được bọn họ.

“Anh xấu lắm, như vậy bảo em làm sao mà đi ra ngoài a.” Minh Nhan đánh vào ngực hắn vài cái cho hả giận, hơi khóc nức nở nói.

“Bà xã đại nhân đừng khóc a, vậy hay là em chờ đến khi tan tầm, bọn họ đều đi hết rồi hãy ra ngoài.” Mạc Dịch Hiên vỗ vỗ tóc cô, dịu dàng an ủi, trong lòng còn bổ sung thêm một câu: Thừa dịp trong khoảng thời gian này bọn họ còn có thể yêu thêm nhiều lần nữa a. Đạo này hắn phát hiện cơ thể mình hình như trở nên thực khao khát, rõ ràng mỗi ngày đều gặp mặt, vậy mà vẫn còn muốn ôm cô vào ngực mà hôn.

“Không cần.” Minh Nhan không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt, cô nam quả nữ ở trong văn phòng từ , không phải càng dễ khiến người ta chê cười sao, tuy rằng bọn họ quả thật là đã làm chuyện khiến người ta chê cười.

“Vậy làm sao bây giờ? Bằng không em lấy cái khăn lụa quấn quanh cổ để che lại đi?” Nhìn khóe mắt bà xã đại nhân phỉếm hồng, hắn đau lòng muốn chết. Sau khi suy nghĩ xong, có chút không xác định mà đề nghị.

84. Chương 84: Bảo Vệ Cô

Bảo vệ cô?

Minh Nhan lườm hắt một cái, tức giận nói. “Sớm biết như thế thì lúc trước đừng làm. Quần cái gì mà quần chứ, lúc tới không quần khăn, bây giờ lại quần, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao, rõ ràng nói cho người ta biết trên cổ em có cái gì đó mà!”

Mạc Dịch Hiên tính tình tốt, hỏi. “Vậy bà xã đại nhân, em nói xem phải làm sao bây giờ?”

“Sao em biết được? Em mặc kệ, là do anh làm, anh phải chịu trách nhiệm làm cho nó hết a.” Minh Nhan có chút không phân rõ phải trái mà nói, hơi hơi mân mê cái miệng nhỏ nhắn, nhìn thế nào cũng thấy giống như cô đang làm nũng.

“Được rồi, anh chịu trách nhiệm.” Hắn rất thích chịu trách nhiệm với bà xã đại nhân, dịu dàng miết nhẹ trên môi cô rồi đứng dậy bật máy tính, tra phương pháp làm phai dấu hôn nhanh.

Trước tiên phải chườm nóng, sau đó thoa phấn lên để che đi, nếu vẫn không hết thì dùng miếng cao su dán lên trên.

Trong đầu Mạc Dịch Hiên nhanh chóng tiêu hóa chỉ dẫn trên mạng rồi sửa lại thành phương pháp mà hắn có thể làm.

Tắt mạng, hắn kéo qua Minh Nhan bắt đầu thực hành phương pháp của mình, chườm nóng, thoa phấn nhũ, dán miếng cao s

“Được rồi.” Mạc Dịch Hiên lui ra phía sau một bước, nhìn kiệt tác của mình, nếu không nhìn kỹ thì không ai có thể nhận ra được, hắn cảm thấy thực vừa lòng, vỗ vỗ tay.

“Bà xã, em vào phòng tắm xem thử đi, coi anh làm rồi có nhận ra không?”

Minh Nhan nghe lời đi vào phòng tắm, quả thật tốt hơn rất nhiều, không còn rõ ràng như trước, bắt quá cô vẫn rất giận, quyết định phải giáo huấn hắn một chút, nếu không hắn sẽ luôn không kiêng nể gì mà bắt nạt cô a.

“Sau này trong giờ làm việc anh phải giữ khoảng cách một mét với em, không được gặp mặt em, giờ nghỉ trưa cũng vậy, nếu như phạm quy thì buổi tối anh phải ngủ ngoài phòng khách. Đêm nay anh ngủ ngoài phòng khách đi.” Minh Nhan từ trong phòng tắm đi ra, xoa xoa thắt lưng, dùng tư thế hiên ngang của nữ vương ra mệnh lệnh cho hắn.

“Đừng vậy mà. Bà xã nữ ác vậy sao a, anh cam đoan lần sau sẽ không để lại dấu vết mà, như vậy được không? Em tạm tha cho anh một lần đi.” Xong rồi, bà xã đại nhân của hắn đang giận. Mạc Dịch Hiên nhanh chóng đến gần dỗ cô.

“Không được, lần này anh có nói gì cũng không được tha thứ, nếu không lần sau anh sẽ bắt nạt em trầm trọng hơn nữa.” Minh Nhan cự tuyệt không chút nghĩ ngợi, hắn rất giảo hoạt, cô tuyệt đối không thể mềm lòng với hắn.

“Bà xã oan uổng a, anh bắt nạt em khi nào chứ, thương em còn không hết, sao có thể bắt nạt em được.” Mạc Dịch Hiên đáng thương kêu to oan uổng, người không biết còn tưởng hắn thực sự bị oan ấy chứ.

“Không phải lúc nào trên giường anh cũng bắt nạt em thực lắm sao?” Minh Nhan đỏ mặt lên án hắn.

“Nga? Thì ra bà xã đại nhân đang nói anh bắt nạt em lúc trên giường a.” Mạc Dịch Hiên nghe vậy cười xấu xa nói. “Vậy lần sau đổi thành em bắt nạt anh được không?” [BN: áh áh áh, BT kia =]]]

“Ai thèm bắt nạt anh chứ. Ngừng, em đói bụng rồi, chúng ta ăn cái gì đây?” Minh Nhan thẹn thùng nhanh chóng nói sang chuyện khác, còn tiếp tục nói nữa, mặt cô sẽ bốc cháy mất.

“Chúng ta ăn pizza đi, hôm trước ăn chưa hết vẫn còn đang cất trong tủ lạnh a, hâm nóng lại bằng lò viba là có thể ăn.” Nói xong lại trộm hôn lên môi cô, sau đó đứng dậy đi hâm lại pizza, muốn tán tỉnh cũng phải để bà xã đại nhân ăn no đã.

“Đinh” một tiếng, pizza đã nóng rồi, Minh Nhan cầm lấy pizza liền mở ra ăn, cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, dự định tới giờ làm liền lập tức đi ra ngoài, phỏng chừng những nhân viên đi ra ngoài ăn cũng sắp trở lại, cô phải nắm chặt thời cơ a.

“Bà xã.” Mạc Dịch Hiên cắn một miếng pizza, dường như nhớ tới điều gì đó, ánh mắt sáng lên, ái muội nói. “Bằng không đêm nay em thử bắt nạt anh đi.” Để bà xã đại nhân chủ động hấn thực chưa từng thử qua, cảm giác hấn là không tồi a.

“A.” Thiếu chút nữa Minh Nhan đã cắn phải đầu lưỡi, người này ở trước mặt cô không thể đứng đắn một chút sao, ăn cơm mà còn nói đến cái kia, cô không nghe thấy, không nghe thấy a.

Minh Nhan cho rằng không nghe thấy, tiếp tục cúi đầu ăn.

“Chỉ thử thôi mà, được không?” Thấy Minh Nhan không để ý tới hấn, hấn vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục thuyết phục cô.

“.....” Trả lời lại hấn là tiếng nuốt nhanh thức ăn.

“Em ăn no rồi, phải đi ra ngoài làm việc đây, tổng tài đại nhân ngài từ từ ăn a.” Minh Nhan nói xong dường như chạy trốn ra ngoài.

Mạc Dịch Hiên nhìn cô nhanh chóng biến mất ở cửa, khóe miệng không tự giác cong lên, bà xã đại nhân thật đúng là đang thẹn thùng.

Minh Nhan đi ra ngoài liền thấy, may mắn mọi người đều chưa trở về, bước nhanh trở về vị trí của cô, vừa giả vờ như bận rộn làm việc, vừa điều chỉnh hô hấp của mình.

Một lúc sau, thư ký La cùng Tân Văn, còn có Lưu Hân Nam trẻ tuổi xinh đẹp kia đều lục tục trở lại, Minh Nhan âm thầm cảm thấy may mắn khi mình đã đi ra kịp lúc, cô theo bản năng rụt cổ lại, cảm thấy bất an, sợ bọn họ nhận ra cô có chỗ khác l

Thư ký La gật đầu với cô một cái, xem như thay cho câu chào hỏi, biểu tình bình thường, hấn là không có gì vấn đề đi, Minh Nhan thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tân Văn cũng cười với cô, còn cười khê liếc mắt đưa tình, cô cũng cười lại, cô ấy xem ra cũng không phát hiện gì a.

Còn Lưu Hân Nam cũng lễ phép cười với cô, Minh Nhan cũng cười lại, dường như đã trút bỏ thành kiến, đây có thể xem như là một cô gái nhỏ không tồi.

Hô, xem ra mọi người đều không có chú ý, cô hấn là đã an toàn qua ải a, cảm giác làm trộm cũng thực khổ nha.

Tâm tình đã trầm tĩnh lại, đột nhiên cảm thấy rất khát, vì thế đứng dậy đi vào phòng pha nước, châm chén trà uống.

Lưu Hân Nam thần sắc cổ quái nhìn phía sau cô, thấy cô đứng dậy đi vào phòng trà, cũng đứng dậy đi theo.

Minh Nhan thấy cô ấy bước vào, vì thế nhìn về phía cô ấy tươi cười, khách khí nói. “Tôi đang châm trà xanh, có muốn dùng một chút không?” Nói xong cũng không quên hươ hươ cái chén trong tay mình.

“À, Minh Nhan, tôi có thể gọi cô là Minh Nhan không?” Lưu Hân Nam có chút ngượng ngùng mở miệng.

“Đương nhiên có thể a, có chuyện gì sao?” Trực giác của Minh Nhan cho thấy đây là một cô gái tốt, nên nói chuyện cũng thân thiện hơn nhiều.

“À, cái trên cổ cô là do Mạc tổng tài làm ra phải không?” Lưu Hân Nam nhìn cổ của cô, có chút khó xử do dự, cắn răng một cái mới nói ra.

“Ách.” Mặt Minh Nhan đỏ dần lên, theo bản năng che cổ, không ngờ là vẫn bị người khác nhìn thấy.

“Cái này, cái này, là muỗi cắn a.....” Minh Nhan chợt dạ tiếng càng nói càng nhỏ, trong lòng còn nhỏ tiếng nói thầm, dù cô có thấy cũng không tất yếu phải hỏi trực tiếp a, rất thẹn thùng nha.

“Cô không cần sợ hãi, sau này tôi sẽ bảo vệ cô đối sẽ không để hấn bắt nạt cô lần nữa.” Lưu Hân Nam lập lời thề son sắt, vỗ vỗ vai Minh Nhan.

“Ách.” Minh Nhan ngơ ngẩn gật gật đầu, có chút cảm thấy như mơ, đây là tình huống gì a, cô ấy đáng lẽ phải coi cô như tình địch mới đúng, tại sao lại nói là phải bảo vệ cô chứ?

85. Chương 85: Vứt Bỏ

Cứ như vậy, trong khi Minh Nhan đang trong tình trạng mơ mơ hồ hồ không rõ tình huống lắm thì hai cô gái đã tại phòng uống trà đạt thành hiệp định ‘Mặt trận thống nhất kháng BOSS’.

Cả buổi chiều, Lưu Hân Nam tỉnh thoả lại hướng ánh mắt đồng tình về phía Minh Nhan, khiến Minh Nhan sợ hãi, hẳn là cô không có làm chuyện xấu gì chứ, có cần phải nhìn cô như vậy không a.

Rất nhanh đã đến giờ tan tầm, Minh Nhan lại nhận được điện thoại nội bộ từ Mạc Dịch Hiên, vừa bắt lên đã nghe được tiếng nói bên trong. “Bà xã, xe anh đậu ở chỗ cũ chờ em nga. Em xuống dưới nhanh lên.”

Minh Nhan nhỏ giọng ‘Ân’ một tiếng, định cúp máy. Trong lòng còn nói thầm. Còn chưa tới giờ tan tầm đã gọi điện thoại đến thúc giục, chưa thấy ông chủ không có trách nhiệm như thế bao giờ.

Thấy cô có ý muốn cúp điện thoại, bên trong vội vàng hô. “Bà xã em đừng vội cúp máy, anh còn có việc muốn hỏi em?”

“Việc gì?” Minh Nhan chột dạ nhìn sang bên cạnh, có chút không kiên nhẫn hỏi, có việc gì không thể về nhà hãy nói sao a, bây giờ còn chưa tan tầm nữa?

“Đêm nay em bắt nạt anh được không?”

Minh Nhan ‘ba’ một tiếng g lên, rặng mây đỏ trên mặt trải rộng, một nửa là vì xấu hổ còn một nửa là vì tức giận. Người này không có lúc nào là đứng đắn hết, trong đầu lúc nào cũng có những ý nghĩ về chuyện đó.

Mạc Dịch Hiên dù bị cúp điện thoại, cũng không giận, mà vui rạo rức nhìn chăm chăm đồng hồ, chuẩn bị vừa đến giờ tan tầm là vọt xuống chiếc xe dưới lầu, chờ bà xã đại nhân, thuận tiện nghĩ lại làm thế nào để khiến bà xã đại nhân đồng ý bắt nạt hắn tối nay.

Bất quá tình cảnh lần này ở trong mắt Lưu Hân Nam lại thành một ý nghĩa khác.

Sau khi tan tầm, Mạc Dịch Hiên bước đi ra ngoài trước tiên, còn Minh Nhan chần chờ một hồi, thấy những người khác không có ý muốn đi, liền đứng dậy đánh tiếng chào hỏi mọi người, rồi cũng bước nhanh đi ra ngoài, sợ người nào đó vì chờ quá lâu, lại muốn đòi an ủi.

Ra khỏi công ty, đi qua khỏi một ngã rẽ, từ xa cô liền thấy chỗ xe của Mạc Dịch Hiên đang đậu, Minh Nhan nhìn xung quanh xong, đang định đi qua, đã bị một người từ phía sau vội vàng chạy tới kéo cánh tay lại, miệng còn vừa thở vừa nói. “Minh Nhan tôi đuổi kịp cô rồi, tối nay cô không bận gì chứ, nếu không bận thì cùng tôi đi dạo phố đi, tôi mới đến đây nên cái gì cũng không biết.”

Minh Nhan bị hoảng sợ, thoáng phục hồi tinh thần lại, thì ra là Lưu Hân Nam, nhìn cô ấy, rồi lại nhìn về phía xe Mạc Dịch Hiên, có chút khó xử nói. “Tôi.....”

“Tôi biết Minh Nhan là tốt nhất, khẳng định sẽ không để tôi cô đơn đi dạo phố một mình như vậy. Chúng ta cùng đi dạo a, đi ăn cái gì trước đã được không, tôi sắp đói chết rồi, cô bảo ăn cái gì ngon a?.....” Lưu Hân Nam cắt đứt lời nói của Minh Nhan, một mình lải nhải nói, căn bản không cho Minh Nhan cơ hội cự tuyệt.

Còn cố ý kéo Minh Nhan đi qua bãi cỏ trước xe Mạc Dịch Hiên, làm cho Mạc Dịch Hiên ngồi trong xe hận nghiêng rằng. Người phụ nữ này không phải đầu óc không bình thường chứ, ý tứ của lão nhân không phải muốn cô ta mang hắn về sao? Vì sao không quán quýt lấy hắn mà ngược lại đi quán quýt lấy Minh Nhan?

Cô ta quán quýt lấy Minh Nhan, thực khiến hắn một chút biện pháp cũng không có, hắn rất muốn xuống xe trực tiếp đi cướp lại người, nhưng nếu làm như vậy nhất định Minh Nhan sẽ tức giận. Nói không chừng sẽ cho hắn ngủ ở phòng khách thật m

Hắn không có cách nào đành phải đi theo phía sau, hy vọng tối hôm nay bà xã đại nhân nể tình hắn đáng thương như vậy, lát nữa sẽ an ủi hắn thật nhiều một chút.

Lưu Hân Nam kéo Minh Nhan đi ăn gì đó, rồi đi dạo cửa hàng lớn, cuối cùng suốt đêm đều đi dạo, mà ở phía sau các cô luôn có một chiếc xe, khi thì dừng, khi thì đi theo.

Lưu Hân Nam tựa hồ cũng phát hiện ra việc này, âm thầm tính toán: Như vậy không được, sớm hay muộn cô cũng phải cùng Minh Nhan ai về nhà nấy ngủ, nếu Mạc Dị Hiên thừa dịp trong khoảng thời gian này đi tìm Minh Nhan, như vậy chẳng phải Minh Nhan lại phải chịu khổ một mình rồi sao?

Đột nhiên trong đầu hiện lên chủ ý tốt, cô có thể hỏi Minh Nhan để cùng ở với cô ấy, như vậy không phải có thể ngày đêm bảo vệ Minh Nhan sao, hắc hắc, thật sự là một ý kiến hay a.

Vì thế kéo Minh Nhan qua hỏi. “Minh Nhan, hiện tại cô đang ở với ai vậy a?”

“Tôi cùng..... Ân, hiện tại tôi đang ở một mình, em trai tôi đang học đại học ở Mỹ, cũng lâu rồi chưa về, hắc hắc.....” Hồ, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lỡ miệng. Minh Nhan vụng trộm thè lưỡi.

Lưu Hân Nam nghe vậy mắt sáng ngời, nói tiếp. “Vậy tôi qua ở chung với cô có được không, sẵn tiện hai người chúng ta có bạn, mà tôi cũng khỏi ở khách sạn, vừa đắt lại vừa không an toàn.”

“Ách, chuyện này, chuyện này.” Minh Nhan thật sự là khó xử, nếu cô đồng ý, phỏng chừng Mạc Dịch Hiên mà biết sẽ tức chết. Mà không đồng ý, lại thật sự không nỡ cự tuyệt mỹ nữ nhỏ trước mắt.

“Được không? Được không? Minh Nhan kính nhờ cô, chỉ ở một tháng thôi, chỉ một tháng thôi có được không?” Lưu Hân Nam dùng đôi mắt to ngập nước nhìn Minh Nhan, còn túm tay Minh Nhan lắc lắc cầu xin.

Cô chỉ ở một tháng là được rồi, dù sao cô chỉ đồng ý với ba tới nơi này thực tập một tháng, một tháng sau là cô có thể tiếp tục đi làm tiếp viên hàng không của cô, về phần Minh Nhan, đến lúc đó, các cô thân thiết rồi, có thể nhờ ba sắp xếp cho cô ấy một công việc, để có thể hoàn toàn thoát ly ma chướng của Lưu Hân Nam ngay thơ nghĩ.

Minh Nhan thật sự không đành lòng cự tuyệt cô ấy, đành gật gật đầu đồng ý, còn về phần Mạc Dịch Hiên kia, đành phải bỏ thật nhiều thời gian năn nỉ hần vậy.

Lưu Hân Nam vừa thấy Minh Nhan đồng ý, liền cao hứng hôn hai má Minh Nhan một cái. “Thật tốt quá, vậy giờ chúng ta cùng đến khách sạn thu dọn hành lý của tôi, rồi sẽ lập tức đi qua đó.”

Minh Nhan ngây người mặc cô ấy kéo đi, cách đó không xa Mạc Dịch Hiên đã sớm tức giận đến sôi người, nghiêng răng nghiêng lợi nhắc đi nhắc lại. “Lão nhân chết tiệt, thù oán của hai ta ngày càng lớn rồi, hãy xem cô gái mà ông đưa đến đi, chẳng những cướp đi bà xã của tôi từ trong tay tôi, mà còn dám công khai chiếm tiện nghi của cô ấy.”

Khi hai cô đón xe đi vào một khách sạn năm sao, Mạc Dịch Hiên bắt đầu cảm thấy không ổn, hai cô gái cùng nhau đi dạo phố hần còn có thể hiểu, nhưng là đi vào khách sạn để làm gì chứ?

Luống cuống tay chân lấy điện thoại ra, nhanh chóng gọi đi.

Minh Nhan thừa dịp Lưu Hân Nam đang thu dọn đồ đạc không để ý, liền chạy đến nhà vệ sinh nghe điện thoại, vừa uy một tiếng. Giọng Mạc Dịch Hiên đã như pháo liên thanh mà truyền tới.

“Bà xã, em cùng cô ta đến khách sạn để làm gì? Nhanh chóng xuống dưới đi, đừng điên cùng cô ta nữa, anh còn đang đói bụng đây.”

“Ân, cái kia, cô ấy nói muốn tới nhà em ở.” Minh Nhan nuốt nước miếng, không dám nói thẳng, hy vọng hần đừng phát hỏa quá lớn.

“Không được, nhà chúng ta không còn chỗ cho cô ta ở.” Mạc Dịch Hiên không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt.

“A, không phải nhà chúng ta, mà là nhà em, nhà em còn chỗ.” Minh Nhan thấy hần nghe chưa hiểu, liền giải thích cho rõ hơn.

“Nga, vậy nhanh chóng đưa cô ta qua đó đi, anh chờ em ở ngoài cửa, em ra đây nhanh lên a.” Mạc Dịch Hiên vừa nghe thấy là không phải muốn tới quấy rầy thế giới hai người của bọn họ, khẩu khí cũng thoáng dịu đi

“Không phải, cô ấy ở cùng với em.” Minh Nhan vừa nghe hần vẫn chưa hiểu, nhanh nhẩu giải thích.

“Cái gì? Em nói cái gì? Vậy anh phải làm sao bây giờ?” Mạc Dịch Hiên không thể tin được vào những gì tai mình đang nghe, bà xã đại nhân nhanh như vậy đã vứt bỏ hẳn rồi sao.

86. Chương 86: Yêu Đường Vụng Trộm

“Ân, cái đó, hay là anh về nhà một mình cũng được mà.” Tuy là cách một cái điện thoại nhưng Minh Nhan vẫn có thể cảm nhận được sự tức giận của Mạc Dịch Hiên, cô có chút sợ hãi nuốt nuốt nước miếng.

“Không được, em bảo cô ta ở một mình đi, còn em về nhà với anh.” Giọng Mạc Dịch Hiên lạnh đến cực điểm, hẳn sắp bị chọc giận đến nổ tung rồi, Minh Nhan lại vì một người con gái mới quen có một ngày mà muốn vứt bỏ hẳn.

“Ông xã, đừng như vậy, nếu như vậy thì quan hệ của chúng ta sẽ bị bại lộ a, van cầu anh mà.” Minh Nhan bắt đầu yêu cầu xin, trước kia, chỉ cần mỗi lần cô làm nũng thì Mạc Dịch Hiên sẽ không làm đến cùng, lần này hẳn là cũng có thể đi.

“Bại lộ thì bại lộ, anh không sợ.” Hẳn còn ước gì tất cả mọi người đều biết cô là vợ của hẳn, sao lại sợ bại lộ được.

“Không được, anh đã đồng ý với em sẽ giữ bí mật mà.” Minh Nhan vừa nghe cũng nóng nảy, anh không sợ nhưng em sợ a.

“Anh chỉ đồng ý là tạm thời giữ bí mật mà thôi.” Lúc Mạc Dịch Hiên nhắc đến hai chữ “tạm thời” còn cô ý nhấn mạnh, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Em mặc kệ tạm thời hay là không tạm thời, dù sao anh cũng đã đồng ý là giữ bí mật rồi, hiện tại không được đổi ý, nếu không, nếu không, em liền ly.....” Minh Nhan bắt đầu xấu tính, trôi chảy uy hiếp muốn ly hôn, kết quả vừa mới nói có một chữ, đã nghe thấy tiếng rống giận dữ của Mạc Dịch Hiên. [BN: ed khúc này mà mún đập máy, tức chị MN dễ sợ, iu thỳ iu, hok thỳ thôi, tối ngày giấu, muốn bắt cá hai tay àh, sợ ngta biết mình là hoa đã có chủ, a, ta tức, ta tức >”

“Ly cái gì?” Mạc Dịch Hiên rống to vào điện thoại, cô gái nhỏ này chỉ vì một cô gái không có quan hệ gì mà lại muốn ly hôn với hẳn, hiện tại hẳn giận đến nổi chỉ hận không thể bóp chết cô.

“Ách, cái đó, anh nếu dám đổi ý, em liền, em sẽ không để ý tới anh nữa, đúng, không để ý tới anh nữa, em sẽ chiến tranh lạnh với anh, sau đó rời nhà trốn đi.” Minh Nhan bị rống, rụt cổ lại, đem điện thoại để cách xa mình một chút, nhất gan mà nhanh chóng sửa miệng.

“Chiến tranh lạnh? Rời nhà trốn đi?” Mạc Dịch Hiên nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại.

“Ân.” Minh Nhan tay nắm thành quyền, tự nhủ bản thân không thể cúi đầu trước thế lực tà ác, tuy rằng hiện tại hai chân cô đều run bắn cả lên.

Mạc Dịch Hiên bắt đặc dĩ thử dài, ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh, nói thật hẳn đúng là rất sợ Minh Nhan không để ý tới hẳn, hiện tại, nhiệm vụ hàng đầu của hẳn là làm cho Minh Nhan quen với cuộc sống vợ chồng của bọn họ, làm cho cô không rời hẳn mà đi, cho nên hẳn đành nhận thua, khẩu khí dịu đi, nói. “Vậy anh cũng qua đó sống.”

“Ồ? Không được, cô ấy đến mà thấy anh không phải sẽ lộ sao.” Minh Nhan cự tuyệt không chút nghĩ ngợi.

“Không để cô ấy thấy anh là được rồi, anh vụng trộm đi vào, lại vụng trộm đi ra. Đây là nhượng bộ hết mực của anh rồi, nếu em phản đối nữa, anh liền lập tức đi lên, bắt em về nhà.” Mạc Dịch Hiên cắn răng uy hiếp nói, gân xanh trên trán đã nổi hết lên, nói thêm chút nữa chắc hẳn sẽ bị cô vợ bảo bối của hẳn làm tức chết mất.

“Ân, vậy được rồi, phải vụng trộm nha, không được để cô ấy thấy được.” Minh Nhan lo lắng dằn dò hẳn

“Biết rồi, anh chờ em ngoài cửa, khi nào được thì em điện cho anh, nhanh lên a.” Mạc Dịch Hiên bắt đặc dĩ chấp nhận, cô lo lắng hẳn như vậy sao?

Minh Nhan còn muốn nói gì đó nữa, nhưng chợt nghe tiếng Lưu Hân Nam ở bên ngoài gọi cô. “Minh Nhan, Minh Nhan cô đã xong chưa, tôi thu dọn xong rồi, có thể đi a.”

Minh Nhan nhanh nhẩu đáp. “Xong rồi, vậy đi liền a.”

Sau đó cô vội vàng nói vào điện thoại. “Thôi, em không nói với anh nữa, em phải đi ra ngoài a.” Sau đó cũng không chờ Mạc Dịch Hiên trả lời, liền cúp điện thoại.

Mạc Dịch Hiên cầm điện thoại, nghe tiếng đô đô bên trong, có chút bất đắc dĩ mà cúp điện thoại. Ai, khi nào thì người chồng ngậm như hắc có thể thành chính thức a.

Minh Nhan dẫn Lưu Hân Nam về nhà, bởi vì đi dạo suốt một buổi tối, hai người đều mệt mỏi, ngày mai còn phải đi làm. Cho nên Minh Nhan để cô ấy ngủ ở phòng dành cho khách, còn cô thì đi vào tắm rửa nghỉ ngơi.

Minh Nhan ở phòng khách đợi một hồi, thấy cô ấy không đi ra ngoài, liền nhanh chóng trở lại phòng gọi điện thoại cho Mạc Dịch Hiên, cô sợ gọi chậm, đại ma vương lại nổi giận, bây giờ cũng vừa kịp, không đến nỗi trễ a.

Lén lút mở cửa ra, để Mạc Dịch Hiên đi vào, sau đó không nói hai lời liền đẩy mạnh hắc vào phòng của cô.

Vừa vào đến nơi Minh Nhan liền lập tức chốt cửa lại, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, lau mồ hôi trên trán, than thở. “Sao lại phải giống như đang yêu đương vụng trộm thế này, thật là phải lo lắng đề phòng mà.”

“Ân, hừ, còn không phải em tự tìm sao. Chết cũng không chịu công khai.” Mạc Dịch Hiên hừ lạnh một tiếng, vừa nói đến chuyện này là hắc lại thấy tức.

“Hắc hắc, ông xã, anh đói bụng rồi phải không, anh đi tắm trước đi, để em vào bếp nấu tô mì cho anh a.” Minh Nhan thấy vẻ mặt hắc khó chịu, liền nhanh chóng vượt bờm ngựa (nịnh bợ), vừa nói vừa đến gần giúp hắc cởi áo khoác ra, sống cùng nhau như vậy, đây là lần đầu tiên cô dịu dàng nhã nhặn giúp hắc thay quần áo.

Sắc mặt Mạc Dịch Hiên cũng thoáng dịu đi đôi chút, đem túi xách hắc mang đến đưa cho Minh Nhan, nhanh chóng cởi sạch quần áo của mình, ném hết cho cô, sau đó đi vào phòng tắm tắm rửa.

Minh Nhan vừa sắp xếp lại quần áo của hắc, vừa nhin không được mặt đỏ tim đập, tuy rằng cô đã kết hôn, nhưng vẫn không quen nhìn con trai trần truồng a, mà tên kia hình như là cố ý, không có việc gì cũng thích không mặc quần áo mà lượn lờ trước mặt cô. [BN: ồ, ra thế có việc là được hắc chị, hắc hắc =]]]

Minh Nhan đem hết quần áo để vào tủ, sau đó vào bếp nấu tô mì cho Mạc Dịch Hiên, xong xuôi cô ngồi nghỉ, ân, rất thơm nữa, hắc là có thể lấy lòng hắc a.

Bưng mì trở lại phòng, vừa lúc Mạc Dịch Hiên tắm xong, đang lau tóc.

Minh Nhan thấy thế, liền bỏ bát mì xuống, nịnh nọt cầm lấy khăn tắm trong tay hắc, giúp hắc lau khô tóc.

Mạc Dịch Hiên hưởng thụ sự hầu hạ của Minh Nhan, nhìn bộ dạng nịnh nọt của cô, khóe miệng khẽ cong lên, cảm giác này tựa hồ cũng không tệ lắm.

Lau khô tóc, Minh Nhan bưng mì đến trước mặt hắc, lấy lòng nói. “Anh đói bụng lắm rồi đúng không, nhanh ăn lúc còn nóng a, nếm thử xem ngon ăn.”

“Ân.” Mạc Dịch Hiên cầm lấy bát mì bắt đầu ăn.

Minh Nhan thấy hắc cúi đầu ăn mì, liền chạy đi rót ly nước rồi lấy một cái khăn mang đến bên cạnh.

Nhìn bộ dạng chân chó (nịnh bợ) của cô Mạc Dịch Hiên trong lòng cảm thấy rất thích, nhưng mặt ngoài vẫn không hề thể hiện gì, bộ dạng giả vờ như hắc vẫn còn đang rất khó chịu.

Trong lúc Mạc Dịch Hiên đang ăn mì, Minh Nhan cũng đi tắm rửa một cái, lúc cô tắm xong đi ra thì Mạc Dịch Hiên cũng ăn xong, Minh Nhan thu dọn chén lại. Rồi tìm một bộ gra giường và vỏ chăn mới để thay, lau dọn mọi nơi, mấy ngày nay không có ai ở, chúng đều bị phủ ít b

Mạc Dịch Hiên thấy Minh Nhan làm xong việc, liền vung bàn tay to lên gọi cô. “Lại đây.”

Minh Nhan do dự một chút nhưng vẫn ngoan ngoãn tiêu sái đi qua.

87. Chương 87: Đêm Cừu

Minh Nhan do dự một chút nhưng vẫn ngoan ngoãn tiêu sái đi qua, cúi đầu đổi giọng. “Ông xã.”

“Àn.” Mạc Dịch Hiền giữ lấy thắt lưng của cô, ôm cô lên trên giường, bắt đầu giúp cô cởi quần áo.

“Ông xã, không được, cô ấy ở phòng bên cạnh sẽ nghe được.” Minh Nhan nhanh chóng kéo quần áo của mình lại, không cho hắn thực hiện được. Tuy rằng hiệu quả cách âm của phòng này cũng không tệ lắm, nhưng cô cũng không dám mạo hiểm.

“Vậy em kêu nhỏ giọng thôi.” Mạc Dịch Hiền không để ý sự phản đối của cô, cầm tay cô cố định lên đỉnh đầu, cuồng dâ hôn lên môi cô, đêm nay cô đã chọc tức hắn, hắn phải hung hăng yêu cô để phát tiết hết tức giận trong lòng hắn.

“Ừ..... Ông xã..... xin anh, không được, chỗ này không có, không có ‘áo mưa nhỏ.’” Minh Nhan bắt đầu cầu xin tha thứ, mỗi lần hắn ở trên giường đều dùng sức như vậy, sao cô có thể kêu nhỏ giọng được, căn bản là không phải cô có thể không chế được.

“Hừ, còn không phải tại em làm hại.” Không chịu trở về nhà. Mạc Dịch Hiền thật ra chỉ muốn thuận theo dục vọng của mình, không cần quan tâm gì mà thật tốt yêu cô, nhưng hiện tại cường địch đều đang ở xung quanh hắn, không thể để cô mang thai được, như vậy sẽ làm hắn phân tâm..... Ai, quên đi, nhìn nhin vậy.Mạc Dịch Hiền lại giữ lấy cô, hôn vài cái, rồi mới đứng dậy đến phòng tắm xả nước lạnh ra tắm.

Món nợ hại hắn phải tắm nước lạnh này, hắn sẽ trả lại cho lão nhân. Còn người phụ nữ họ Lưu kia, phải nhanh chóng đuổi cô ta đi, dám dụ dỗ làm Minh Nhan muốn vứt bỏ hắn, thật sự là tội không thể tha thứ, Mạc Dịch Hiền nheo hai mắt lại oán hận nghĩ.

Lúc Mạc Dịch Hiền tắm nước lạnh xong trở lại trên giường, Minh Nhan vẫn chưa ngủ. Cô thề là vì cảm động do sự quan tâm của hắn, thế nên phá lệ chủ động tiên sát vào trong lòng hắn, tay nhỏ bé còn thân mật ôm chặt thắt lưng hắn, cọ cọ ở ngực hắn rồi mới thỏa mãn ngủ.

Thân thể mềm mại của cô kề sát hắn, hơi thở ấm áp còn không ngừng thổi vào trong ngực hắn, làm hại dục hỏa mà hắn vừa mới bình ổn được lại bắt đầu rục rịch.

Muốn xoay người đem cô đặt ở dưới thân mà hung hăng yêu cô, lại không thể, muốn đẩy cô ra để bình ổn dục hỏa, lại luyến tiếc dịu dàng khó có được của cô.

“Thật sự là một tiểu yêu tinh.” Mạc Dịch Hiền bắt đầu dĩ thử dài, chỉ có thể nhìn trần nhà mà bắt đầu đếm cừu.

“Một con, hai con, ba con..... tám ngàn tám trăm tám mươi tám, tám ngàn tám trăm tám mươi chín.....” Cũng không biết rốt cuộc đếm được bao nhiêu con, miễn cưỡng đến hơn nửa đêm, cuối cùng rốt cục cũng mơ màng mà ngủ.

“Ông xã, ông xã.” Mạc Dịch Hiền bị một đôi bàn tay nhỏ bé dịu dàng đánh thức .

Thấy hắn mở to mắt, Minh Nhan mới nhỏ giọng nói. “Bọn em phải đi làm, nếu anh mệt cứ ngủ tiếp một lúc nữa, điểm tâm em hâm ở trong nồi, lát nữa anh thức dậy đừng quên ăn a.” Nói xong hôn ở môi hắn một cái.

Mặt ửng đỏ nói. “Cái đó, là hôn chào buổi sáng, em, em đi đây a.” Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mạc Dịch Hiền lấy tay đặt lên môi, bắt giắc mà nhếch khóe miệng lên, bà xã đại nhân chủ động hôn hắn, cảm giác này thật tuyệt, khiến hắn cảm thấy thần thanh khí sảng, ngay cả tức giận tối hôm qua cũng không cánh mà bay.

Hắn ngồi tại chỗ cười ngây ngô cả nửa ngày rồi mới đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt.

Làm vệ sinh xong đi ra, mở tủ quần áo, thấy chỉ có bộ quần áo tối hôm qua hắn mặc nằm hỗn loạn giữa đống quần áo của Minh Nhan.

Lắc lắc đầu, bà xã đại nhân thật đúng là sơ ý a, cũng không chuẩn bị bộ quần áo khác cho hần, chẳng lẽ còn để hần mặc bộ quần áo ngày hôm qua sao.

Không có biện pháp, đành phải đi đến một gian phòng khác, lấy một bộ quần áo chưa từng mặc qua lần nào từ trong tủ quần áo ra mà mặc vào, may mắn, thời điểm lúc trước khi hần ra đi, vẫn còn để lại vài bộ quần áo, hơn nữa dường như còn có thêm không ít bộ quần áo nữa, xem ra là cô gái nhỏ kia mua cho hần, mua xong rồi lại không gửi sang, cô là muốn tra tấn ai a.

Bất đắc dĩ lắc đầu, đã sớm biết cô luôn ngốc nghếch, nếu không hần cũng không cần phải yêu vất vả như vậy .

Lúc Mạc Dịch Hiên đến văn phòng, thì đã qua chín giờ, hần quang minh chính đại đến muộn, bắt quá không ai có lá gan chỉ trích tổng tài là đến muộn.

Mạc Dịch Hiên trở lại văn phòng chuyện đầu tiên chính là gọi điện thoại cho Lưu Vũ Trạch, sau khi điện thoại được nối, liền truyền đến giọng chân chó của Lưu Vũ Trạch. “Hiên lão đại, có việc gì cần giao phó cậu cứ việc nói, nhất định dù tôi có vượt lửa qua sông cũng không chối từ.”

“Cậu giúp tôi đem Lưu Hân Nam đi chỗ khác đi.” Mạc Dịch Hiên không để ý tới nịnh bợ của hần mà trực tiếp ra lệnh, cô gái nhỏ họ Lưu kia cũng xem là một mỹ nữ, hần là hần sẽ cảm thấy hứng thú rồi.

“Lão đại, tôi, trước đó tôi chỉ là nhiệt tình thập phần tăng vọt, không phải là hái hoa ngắt cỏ, thật mà, lão đại cậu phải tin tưởng tôi. Tôi trông vậy nhưng thật ra rất trong sạch.” Lưu Vũ Trạch gần như cầu xin mà nói. Chẳng qua hần chỉ không cẩn thận đùa giỡn chị dâu có một lần, không tất yếu chính hần như vậy chứ.

“Vậy cậu cứ xem đây là công việc mà làm đi.” Khóe mắt Mạc Dịch Hiên hơi run rẩy, tên nhóc này chỉ biết phô trương, không làm được một việc chính đã

“Da, lão đại, cậu nói thật sao, không phải đang thử tôi đó chứ?” Lưu Vũ Trạch quả thực không thể tin những gì tai mình nghe được, lão đại mà lại cổ vũ hần đi tán gái.

“Là thật, nhớ kỹ, cậu phải bám lấy cô ta khiến cô ta không có thời gian để kề cận chị dâu cậu, tốt nhất buổi tối cũng đừng trở về. Cứ như vậy đi.” Nói xong liền cúp điện thoại, cái công việc này đối với một hoa hoa công tử* như Lưu Vũ Trạch kia mà nói hần là rất dễ dàng rồi.

*hoa hoa công tử: ý chỉ đàn ông phong lưu, đa tình.

Vì lý do Mạc Dịch Hiên âm thầm bày mưu tính kế, nên từ hôm nay trở đi Lưu Hân Nam liền có hơn một cái đuôi, bất luận cô đi đến đâu Lưu Vũ Trạch cũng đi theo đến đó, hại kế hoạch muốn bảo hộ Minh Nhan thật tốt của cô cũng đi tong. Mỗi lần cô vừa muốn bắt cóc Minh Nhan, thì hần lại đi đến quấy rối.

Mà thực rất trùng hợp là, cha mẹ Lưu Vũ Trạch cư nhiên là bạn cũ của cha cô, dưới sự ra lệnh của cha cô, cô cơ hồ là bị kéo đến nhà hần ở, lý do là cha mẹ hần muốn tận trách nhiệm của người chủ địa phương, chăm sóc con gái của cố nhân một chút. Không có biện pháp chống lại lệnh cha, cô chỉ có thể rưng rưng cáo biệt Minh Nhan.

“Minh Nhan, mấy ngày nữa tôi sẽ đến thăm cô nga, cô đừng buồn quá, tôi sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho cô, cô phải bảo trọng nga.” Lưu Hân Nam cẩn thận dặn dò, lưu luyến không rời mà nói lời từ biệt với Minh Nhan.

“Ừ, hẹn gặp lại, cô cũng bảo trọng.” Mặt Minh Nhan đầy hắc tuyến, ban ngày vẫn có thể gặp mặt ở công ty, làm gì cứ như sinh ly tử biệt vậy, không cần phải khoa trương như vậy chứ.

Lưu Vũ Trạch đứng ở một bên mà trên trán cũng đầy hắc tuyến, cô gái này xinh đẹp thì có xinh đẹp, chỉ là so về phô trương còn phô trương hơn cả hần, nếu không vì Hiên lão đại ra lệnh, hần căn bản là mặc kệ cô ta.

Tiến bước Lưu Hân Nam xong, Minh Nhan cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, rốt cục không cần lén lút như vậy nữa rồi, cứ giống như là cầu nam nữ yêu đương vụng trộm vậy, phải biết rằng bọn họ là quan hệ nam nữ bình thường

“Ông xã, anh đi ra được rồi, cô ấy đi rồi.” Minh Nhan đóng cửa lại, hô to về phía phòng ngủ của cô, dạo này cô kêu ông xã có vẻ quen rồi.

“Tối liền.” Mạc Dịch Hiên với tâm tình tốt đáp lại, rốt cục cái cô gái đáng ghét kia cũng đi rồi.

88. Chương 88: Thử

“Bà xã ơi anh đói bụng rồi, tối nay chúng ta ăn cái gì a?” Mạc Dịch Hiên vừa mở cửa vừa nói.

“Àn, chúng ta ở nhà ăn lẩu đi.” Tuy rằng ngày hôm nay rất nóng, ăn lẩu vào sẽ nóng trong người, bất quá cô không rảnh để ý đến có khỏe hay không, chủ yếu là bớt việc, cô không muốn nấu cơm a, mấy hôm nay ở đây cô đều phải nấu cơm, thực nhớ những ngày trước kia cô chỉ cần há miệng chờ ăn nha.

“Được, vậy ăn lẩu đi.” Tuy rằng hần cảm thấy cô kỳ quái khi vào ngày nóng như vậy mà lại đòi ăn lẩu, bất quá nếu bà xã của hần muốn ăn vậy thì ăn thôi.

Hai người đi siêu thị mua đồ ăn về, Mạc Dịch Hiên phụ trách rửa đồ ăn, còn Minh Nhan phụ trách tìm nồi đồng nấu lẩu và củi, tuy rằng hiện tại phần lớn mọi người đều dùng lò vi ba để nấu lẩu, sạch sẽ lại thuận tiện, nhưng Minh Nhan lại nghĩ ăn lẩu phải ăn bằng nồi đồng nấu lửa mới tận hưởng đủ mùi vị, cho nên khi ăn lẩu cô vẫn luôn kiên trì muốn dùng than.

Nhưng tìm nửa ngày, cô vẫn tìm không ra cái nồi đồng nấu lẩu để ở chỗ nào, Minh Nhan cau mày than thở. “Ai, để ở chỗ nào đây?” Mỗi lần ăn lẩu đều là một tay Hiên Hiên làm, còn cô chỉ việc phụ trách ăn là được, cho nên chỗ để những thứ này cô thực không rõ lắm.

Mạc Dịch Hiên vừa rửa đồ ăn, vừa nhìn Minh Nhan đông sờ sờ, tây ục lục, còn nhíu mày, liền nhin không được mà hỏi. “Bà xã, em đang làm gì vậy?”

“Nga, em tìm không thấy cái nồi đồng nấu lẩu, em quên mất đã để nó ở chỗ nào rồi, hắc hắc.....” Minh Nhan có chút ngượng ngùng mỉm cười.

“Ai, ở ngăn tủ thứ hai bên tay trái của em đó, em xem xem.....” Mạc Dịch Hiên có chút bất đắc dĩ thốt ra, nói được một nửa mới cảm thấy có điểm không ổn.

“Ngăn tủ thứ hai bên tay trái.....” Minh Nhan theo lời hần tìm, mở ngăn tủ thứ hai bên tay trái ra.

“A? Thật sự có nha, ông xã, anh thực quá lợi hại.” Minh Nhan vui rạo rức lấy cái nồi đồng nấu lẩu ra, còn không quên khen ngợi ông xã của mình, quả thực là liệu sự như thần a.

Từ từ đã, Minh Nhan sửng sốt, tay cầm cái nồi đồng nấu lẩu cũng buông ra một chút, hần làm thế nào mà biết nồi lẩu được cất ở đâu. Đây là lần đầu tiên hần vào bếp nhà cô mà.

“Sao anh biết cái nồi lẩu cất ở đó?” Minh Nhan thật cẩn thận hỏi, cô cảm thấy trong lòng mình có chút bất ổn, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

“Nga, lúc nãy anh tìm đồ, tình cờ thấy được.” Mạc Dịch Hiên giống như lơ đãng trả lời, kỳ thật trong lòng hần vô cùng khẩn trương, đồ ăn trong tay hần bị rửa đi rửa lại, đã sắp bị rửa đến không còn nguyên vẹn.

“Nga.” Minh Nhan nga một tiếng, xem như tiếp nhận lời giải thích của hần, cầm lấy nồi lẩu đi rửa, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút rất không thích hợp.

Mạc Dịch Hiên tựa hồ rất quen thuộc với nhà cô, hần biết trong phòng Hiên Hiên có quần áo mà hần có thể mặc. Ngay cả những thứ mà cô tìm mãi không ra hần lại dễ dàng tìm được, không cần hỏi cô cũng biết siêu thị gần nhà cô ở đâu.

Lúc ấy cô không cảm thấy có gì lạ, nhưng bây giờ ngẫm lại, Minh Nhan cảm thấy chúng đều có vấn đề, mằm mọng hoài nghi trong lòng cũng bắt đầu nảy mầm.

Hơn nữa mỗi một động tác nhỏ của hần đều rất giống với Hiên Hiên, ví dụ như: Lúc hần tự hỏi thường sẽ không tự giác mà mân miệng. Lúc mất hứng thường sẽ nhíu mày.

Ngay cả những thứ hần không thích ăn cũng giống, mỗi lần như vậy cô đều nghĩ đơn thuần chỉ là sở thích giống nhau mà thôi, nhưng càng ngày cô lại càng không thể thuyết phục bản thân mình.

Minh Nhan có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm Mạc Dịch Hiên, rốt cuộc hần có quan hệ gì với Hiên Hiên a, hần bá đạo xen vào cuộc sống của cô như vậy rốt cuộc là vì lý do gì?

Tuy hần đối xử với cô rất tốt, có thể nói là gần như sủng nịch, nhưng chỉ cần nghĩ đến hần có mục đích nào khác là trong lòng Minh Nhan liền cảm thấy một trận chua xót, không thoải mái đến cực điểm.

Mạc Dịch Hiên bị cô nhìn đổ cả mồ hôi lạnh, tuy lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hần trải qua cảm giác phải lo lắng đề phòng như thế này, có phải cô đã phát hiện ra điều gì rồi hay không? Hay cô chỉ đang hoài nghi thôi?

Không khí trong lúc đó nhất thời có chút nặng nề, để phá vỡ không khí nặng nề này, Mạc Dịch Hiên liền quay đầu trêu đùa. “Bà xã, không phải là em phát hiện ông xã của em quá tuần tú chứ, sao lại nhìn chăm chăm vào anh như vậy a?” Nói xong còn chớp chớp mắt với cô.

Minh Nhan xì cười một cái, bị biểu tình tự phụ của hần làm không chịu được mà nở nụ cười, ở trong lòng tự an ủi chính mình rằng trên mặt Hiên Hiên sẽ không xuất hiện cái vẻ mặt này đâu, hần, hần là không có quan hệ gì với Hiên Hiên a.

Thấy Minh Nhan nở nụ cười, Mạc Dịch Hiên mới nhẹ nhàng thở ra.

Nồi lẩu rất nhanh đã được chuẩn bị tốt, có thể bắt đầu ăn, Minh Nhan liền gấp một cọng cải cúc, vừa định bỏ vào miệng, đột nhiên nhớ tới Hiên Hiên không thích ăn loại rau này, hần nói nó có hương vị là lạ, không biết Mạc Dịch Hiên có ăn hay không, vì thế cô cố tình gấp một cọng vào chén của Mạc Dịch Hiên, miệng còn làm nũng nói xong. “Ông xã, ăn thử xem có ngon không?”

Mạc Dịch Hiên theo bản năng muốn gấp ra lại, hần căn bản không thích ăn cải cúc, nhưng bởi vì Minh Nhan thích nên hần mới mua.

Nhưng nghĩ lại, đây có thể là Minh Nhan đang thử hần, vì thế kiên trì g lên cho vào miệng, nhai nhai liền nuốt xuống, hương vị là lạ thực làm hần có chút nuốt không trôi.

Nhưng ngoài mặt hần vẫn giả vờ như ăn rất ngon, còn chặc chặc nói. “Cũng không tệ lắm, chỉ là nấu hơi chín rồi.”

“A anh thích ăn sao, vậy đều cho anh ăn hết.” Minh Nhan nói xong đem tất cả cải cúc trong nồi đều gấp qua cho hần.

“Anh không ăn hết nhiều như vậy đâu, em cũng ăn đi.” Nhìn cái chén đầy cải cúc, Mạc Dịch Hiên ứa ra mồ hôi lạnh, liền nhanh chóng gấp lại cho Minh Nhan một ít.

“Anh ăn đi, anh ăn đi, em không thích ăn cải cúc.” Minh Nhan cầm chén lên lại gấp qua cho hần.

“Em không thích ăn mới là lạ.” Mạc Dịch Hiên âm thầm tự rống trong lòng. Cô gái nhỏ này chắc chắn là đang cố ý thử hần, nhưng hần giờ đây là Cẩm điểu ăn hoàng liên, có khổ cũng nói không được, vì không muốn cô hoài nghi, hần đành phải kiên trì ăn hết.

Nhắc dũa gấp một ít rau lên, nhắm mắt lại bắt đầu ăn, hương vị là lạ chảy xuống cổ họng, làm hần thiếu chút nữa nhổ ra. Liền nhanh chóng uống ít nước cho trôi xuống, còn phải làm bộ đáng như ăn rất ngon, đây là lần đầu tiên hần ăn cơm mà vất vả như vậy.

Kế tiếp Minh Nhan lại gấp cho hần những món ăn mà hần không thích, nhưng hần lại không thể cự tuyệt, khiến hần có một chút ăn cơm mà muôn phần vất vả, xem ra Minh Nhan quả thật bắt đầu hoài nghi hần, sau này hần phải vận phần cẩn thận mới được.

Khó lắm mới ăn cơm chiều xong, hần liền kêu Minh Nhan đi tắm, nhìn thần sắc Minh Nhan không có gì khác lạ tiêu sái tiến vào phòng tắm, tảng đá trong lòng hần lúc này mới được dỡ xuống, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

89. Chương 89: Lộ

Minh Nhan tắm rửa xong đi ra, cố ý lấy ra một bộ váy ngủ màu đen gọi cảm mặc vào, đây là quà Tân Văn đã tặng vào sinh nhật năm ngoái của cô, cô vẫn luôn cảm thấy nó quá lộ liễu nên không dám mặc, toàn vứt ở một chỗ, hôm nay vừa lúc có thể lấy ra dùng.

“Ông xã.” Minh Nhan từ trong phòng đi ra thì thấy Mạc Dịch Hiên đang ngồi trên sô pha lau tóc, liền đứng sau lưng hắn cất giọng mềm mại làm nũng kêu.

Mạc Dịch Hiên bị cô kêu như vậy khiến xương cốt đều vỡ vụn, quay đầu lại thấy Minh Nhan mặc một thân khêu gợi, nháy mắt đã nổi lên phản ứng, một phen kéo Minh Nhan qua, để cô ngồi trên đùi mình, ôm chặt lấy cô, khẩn cấp dán dính lên môi của cô, lưỡi nhiệt tình như lửa thẳng tiến rồi đảo quanh trong miệng cô, dây dưa.....

Minh Nhan mềm mại mặc hắn hôn, tay nhỏ bé làm chuyện xấu tiến vào quần áo hắn, vuốt lên cơ ngực rắn chắc của hắn, nhẹ chuyển động, vô cùng thân thiết cảm thụ nhiệt độ cơ thể hắn.

Mạc Dịch Hiên hơi giật mình, buông lỏng môi Minh Nhan ra, giữ lấy tay nhỏ bé đang đốt lửa của cô, phóng tới bên môi hôn một cái rồi nói. “Tiểu yêu tinh, sao hôm nay lại nhiệt tình như vậy.”

“Ông xã.” Minh Nhan gọi với giọng như hoa lan, sau đó tiến sát vào trong lòng hắn, nhỏ giọng nói. “Thấy biểu hiện của anh mấy ngày nay rất ngoan, nên thưởng cho anh.”

“Nga? Đó không phải ý là đêm nay anh muốn như thế nào liền được như thế ấy chứ?” Mạc Dịch Hiên mừng rỡ, bà xã đại nhân muốn thưởng cho hắn, đây chính là hắn cầu còn không được a, xem ra dường như cuộc sống nhiều ngày khổ hạnh tu hành của hắn đã có hồi báo rồi.

“Đáng ghét.” Minh Nhan hờn dỗi dấm lên ngực hắn một cái.

Hắn cười ha ha, ôm lấy Minh Nhan đi về phía phòng ngủ, khó có khi bà xã đại nhân nhiệt tình như thế, hắn phải nắm thật chắc mới được.

Đặt Minh Nhan lên giường, hắn thoái lui một bước, luồn tay vào phía dưới váy ngủ của Minh Nhan, tháo áo nhỏ của cô ra, khiến váy ngủ màu đen tơ tằm của cô như trắng hơn, nhũ tiêm hồng phấn đứng thẳng dưới váy ngủ trong suốt, còn cái quần nhỏ màu đen trong suốt chữ “T” dưới bụng kia thì đang quuyền rũ đặt tại trên mông.

Hắn nhìn đến xuất thần, yết hầu trên cổ cũng bắt đầu không tự giác mà di động, thật sự là một tiểu yêu tinh mê người.

“Ông xã.....” Minh Nhan bị hắn nhìn thẹn thùng đến nỗi muốn che mình lại.

“Đến đây bảo bối, đừng có gấp.” Nói xong cúi người đặt trên thân thể của cô, hai tay cũng không quy củ mà di chuyển trên người cô, chậm rãi xuống phía dưới tìm kiếm.

“Ông xã, đừng chạm đến nơi đó.” Chỗ nào đó bị hắn nắm có chút đột ngột khiến Minh Nhan lớn tiếng kinh hô.

“Đừng khẩn trương, thoải mái thả lỏng, một lát sẽ thoải mái.” Mạc Dịch Hiên hôn nhẹ cô, an ủi, cũng kết hôn lâu như vậy rồi, sao thân thể bà xã vẫn miễn cảm như vậy a, phản ứng thật đáng yêu.

“Ân..... Ân a.....”

“Bà xã.....” Mạc Dịch Hiên đột nhiên từ trong ngực cô ngẩng đầu lên.

“Cái gì?” Minh Nhan thở gấp đáp.

“Em tới bắt nạt anh được không?” Mạc Dịch Hiên liếm liếm môi, xấu xa nói.

Minh Nhan nghe vậy mặt càng đỏ hơn, gắt giọng. “Đừng hòng, bại hoại.”

“Bà xã, được không? Được không? Không phải em nói muốn thưởng cho anh sao?” Mạc Dịch Hiên cọt tới cọt lui ở trên người cô mà năn nỉ.

“Em, em không biết làm.” Minh Nhan không chịu được sự va chạm của hắn, nhỏ tiếng nỉ non nói.

“Em không biết thì anh dạy em là được rồi.” Vì thế hắn ghé vào bên tai Minh Nhan chỉ đạo vài câu.

Minh Nhan càng nghe mặt càng hồng, liền dấn vào ngực cái, còn chu cái miệng nhỏ nhắn kêu. “Bại hoại, sắc lang.”

“Bà xã, đi mà!” Mạc Dịch Hiên mặc cho cô dấn, đáng thương hề hề mà kêu lên. Làm gì có người đàn ông nào không háo sắc với bà xã của mình chứ? Hắn như vậy cũng là thực bình thường thôi mà.

“Được rồi!” Minh Nhan nể tình hắn cầu xin, vì thế gật đầu đồng ý, thuận thế đè hắn nằm trên giường, rồi ngồi trên người hắn.

.....

Nửa ngày sau, “Hô..... Thật thoải mái, bà xã, em rất giỏi!” Mạc Dịch Hiên thoải mái thở ra, còn tán dương Minh Nhan.

“Ân.....” Minh Nhan cắn chặt răng, không ngừng thở dốc, căn bản không có khí lực để đáp lại lời khen của hắn.

Lại một lát sau, Minh Nhan đột ngột ngừng lại, mặt kệt, mệt chết cô mất, thắt lưng đều sắp đứt rồi, còn bảo là để cô bắt nạt hắn, kết quả hắn mới là người thoải mái thực sự.

“Bà xã, sao đột nhiên em dừng lại thế?” Mạc Dịch Hiên có chút kinh ngạc mở to mắt, hắn còn chưa thoải mái đủ mà, sao có thể dừng lại.

“Em không làm nữa, mệt quá.” Minh Nhan giận dỗi trèo từ trên người hắn xuống, lấy cái chăn qua đắp lên người chuẩn bị ngủ.

“Bà xã.” Mạc Dịch Hiên lại kéo Minh Nhan từ trong chăn ra, dịu dàng dụ dỗ. “Anh thì không mệt, vậy để anh làm cũng được, em chỉ việc nằm nghỉ ngơi thôi a.”

Nói xong lại khẩn cấp bắt đầu đấu tranh anh dũng.

“A.” Minh Nhan bị hắn đột ngột xông vào, khiến cô kêu to ra tiếng. Bại hoại, cái gì mà nằm nghỉ ngơi, vẫn mệt chết đi được thì có. Minh Nhan oán hận nghĩ, bất quá cầu xin tha thứ cũng vô dụng, đêm nay khẳng định là hắn sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

.....

“Ân.....” Minh Nhan hừ nhẹ rồi từ trong giấc ngủ mà tỉnh lại, vừa hơi hơi động, phần eo đã truy đến cảm giác không thoải mái, làm cô nhớ đến đại ma vương tối hôm qua có bao nhiêu nhiệt tình.

Mở to mắt thích ứng vài giây, khuôn mặt trắng nõn của đại ma vương liền xuất hiện ở trước mắt cô, còn cả người cô thì bị hắn ôm vào trong ngực, dường như hắn đặc biệt thích ôm cô ngủ thì phải.

Nóng tay theo bản năng sờ lên mặt hắn, vuốt ve xuống cằm hắn, đại ma vương bị cô quấy rầy thì hơi nhíu mày, cọ cọ trên người cô một chút, bất quá cũng không có chút ý tứ tỉnh dậy nào, xem ra là tối hôm qua mệt muốn chết rồi.

“Đáng đời, ai bảo anh không biết kiềm chế, quả thực là nhu cầu vô độ.” Minh Nhan cười khê, có chút nhỏ nhen vui sướng khi người gặp họa.

Đột nhiên lực chú ý bị mất kính trên mũi hắn hấp dẫn, cũng quen biết hắn lâu như vậy rồi, thế nhưng chưa bao giờ thấy qua hắn không đeo mắt kính, ngay cả ngủ mà hắn cũng đeo.

Để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Minh Nhan thật cẩn thận lấy mắt kính trên mũi hắn xuống.

“Ách?” Giống quá, rất giống bộ dáng Hiên Hiên lúc ngủ a. Minh Nhan quá sợ hãi, có vài chuyện cô vốn cũng không muốn hoài nghi, nhưng bây giờ lại khiến cô không thể không hoài nghi được.

Rốt cuộc hắn có phải là Hiên Hiên hay không? Nếu phải, thì vì sao Hiên Hiên lại đối xử với cô như vậy? Còn nếu không phải, thì vì sao hai người lại giống nhau đến như thế.

90. Chương 90: Phản Bội

Tâm của Minh Nhan loạn như ma, không biết bây giờ mình nên làm gì mới tốt.

Vừa vặn, Mạc Dịch Hiên đang ngủ say, không biết mơ thấy cái gì, đột nhiên nhếch miệng cười, dọa cho Minh Nhan nhảy dựng, liền nhanh chóng đeo mắt kính lại cho hắn, sau đó nhắm mắt lại giả vờ mình còn chưa thức.

Đợi nửa ngày cũng không có tiếng động nào, Minh Nhan mới dám mở mắt, thấy hắn còn chưa thức, cô mới nhẹ nhàng thở ra. Thật không biết cô đang sợ gì nữa, rõ ràng là hắn có chuyện đang gặt cô, người nên sợ hãi là hắn mới đúng.

Cô rón ra rón rén đứng dậy mặc quần áo, đi đến phòng sách gọi điện thoại cho Tân Văn, điện thoại vừa được bắt, Minh Nhan liền hỏi. “Tân Văn, cậu có biết trái tim có cánh không?”

Tân Văn bị ngữ khí vội vàng của Minh Nhan làm hoảng sợ, ngừng lại một chút mới đáp. “Biết a, có gì không?”

“Àn? Cậu biết mình thích trái tim có cánh không? Mình từng nói qua với cậu ư?” Tại sao một chút ấn tượng cô cũng không có a? Minh Nhan có chút kinh ngạc, nhưng có cảm giác vui sướng không hiểu được, như thể cô đã tìm được lý do thuyết phục chính mình rằng hắn không có lừa cô.

“Ồ, cậu thích trái tim có cánh sao? Mình không biết a, cho tới giờ cậu cũng chưa từng nói với mình. Mình chỉ biết nó là trang sức số lượng hiếm có trên toàn cầu, là sản phẩm của một bộ phim rất mộng ảo. Sao cậu lại đột nhiên nhắc tới nó, không phải sinh nhật năm nay, muốn lấy nó làm quà sinh nhật chứ, mình nói trước với cậu mình đang rất nghèo, mua không nổi a, chúng ta đổi cái khác được không a, Minh Nhan..... Minh Nhan.....”

Tân Văn ở đầu dây bên kia điện thoại lải nhải nói xong. Nhưng một câu Minh Nhan cũng không nghe thấy, trong đầu không ngừng xoay quanh câu nói “Mình không biết a. Mình không biết a.”

Thì ra Tân Văn không biết, quả nhiên là hắn đang nói dối cô, từ đầu tới đuôi đều đang lừa cô, vì sao lại làm vậy, đến tận cùng là cái gì?

Di động rớt trên mặt đất, nước mắt Minh Nhan rơi xuống, một loại cảm giác bị phản bội trong nháy mắt làm cô suy sụp, làm cô không có dũng khí đi hỏi hắn, hỏi hắn vì cái gì mà lại đối xử với cô như vậy, rốt cuộc cô đã làm sai cái gì, thậm chí cũng không có dũng khí đi chứng thật rốt cuộc hắn có phải là Hiên Hiên hay không?

Bây giờ ý nghĩ duy nhất của cô là trốn đi, cô muốn chạy trốn khỏi nơi này, muốn trốn khỏi bên người hắn.

Minh Nhan nghiêng ngả lão đảo chạy ra khỏi cửa nhà, không có mục đích mà đi dọc theo đường lớn, xa thật xa. Không biết đi được bao lâu, cũng không biết mưa rơi xuống từ lúc nào, càng lúc càng lớn, càng không ngừng đánh vào trên đầu, trên mặt, trên người của cô, cảm giác lạnh lẽo này, làm cho cô có một loại vui sướng gần như tự ngược, sự đau đớn trong lòng như được giảm bớt.....

Đột nhiên, mưa đột ngột ngừng lại. Nhưng cách đó không xa, dưới ánh sáng của ngọn đèn đường, mưa vẫn còn đang rơi. Đầu óc cô trong nháy mắt đang thông thả trở nên cứng đờ.

Cô đứng ở nơi đó, lấy tay lau gương mặt đã ướt sũng, mới mơ hồ cảm giác được hơi lạnh sau lưng đã biến mất, mà tựa hồ còn có sự ấm áp của một người đang đến gần cô — cô chậm rãi quay đầu lại, mới thấy một người đàn ông đang đứng phía sau cô, trong tay cầm một cây dù thật lớn.

Minh Nhan nhìn hắn cười cảm kích, đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen rồi rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Người đàn ông đang cầm dù nhanh chóng đỡ được cô, ôm ngang cô, mang đến chiếc xe hơi màu đen cách đó không xa.

Thật cẩn thận đặt cô xuống chỗ ngồi bên cạnh tài xế, giúp cô thắt dây an toàn xong, cũng thuận tiện đem áo khoác của mình đắp lên người cô.

Nhanh chóng khởi động xe, chạy đến khách sạn gần nhất, hấn vừa lái xe vừa bật điện thoại, cung kính nói.
“Ông chủ, tình huống có thay đổi.”

Nói xong liếc mắt nhìn Minh Nhan đang còn hôn mê bên cạnh, nói tiếp. “Cô Tư Đồ hình như đang giận cậu chủ, một mình chạy ra ngoài, bị mắc mưa một chút, hiện tại vẫn đang hôn mê.”

“.....”

“Vâng, tôi sẽ tìm người giúp cô ấy thay quần áo xong sẽ lập tức mang về.”

“.....”

“Vâng, tôi đã hiểu, tôi sẽ chiều cố tốt cô Tư Đồ

“.....”

“Vâng.”

Tiếp theo Minh Nhan được đưa đến khách sạn, sau khi nhờ nữ phục vụ giúp cô thay quần áo xong, liền thừa dịp cô còn hôn mê bất tỉnh mà đưa cô lên máy bay riêng, còn về mục đích muốn đưa đi đâu, không có ai biết được.

Nói về buổi sáng sau khi Minh Nhan làm rơi điện thoại, bên tai Tân Văn truyền đến một tiếng trống vang lên, tiếp theo liền cúp điện thoại.

Tân Văn xoa xoa lỗ tai bị chấn động có chút đau, cũng không quá để ý, chỉ nghĩ là Minh Nhan lại lỡ mãng không cẩn thận mà làm rơi cái gì, nên để điện thoại xuống, rồi đi làm việc của cô ấy.

Khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày, thư ký La còn phá lệ khai ân không bắt cô phải tăng ca, cô phải tận dụng triệt để mới được.

Rồi một lát sau đó, Mạc Dịch Hiên cũng tỉnh lại, cảm giác trong bụng đã đói, lại sờ sờ giường bên cạnh, đã lạnh rồi, xem ra Minh Nhan đã dậy được một lúc.

Hắn không tự giác nhớ lại cơn kích tình tối qua, khoe miệng ngọt ngào cong lên, bà xã đại nhân nhiệt tình quá nha, hại hắn không kiềm chế được, muốn cô một lần lại một lần, liên lụy hôm nay thức dậy muộn.

Thật thoải mái, không biết bà xã đại nhân đang nấu món ngon gì cho hắn nữa. Sờ sờ bụng mình, liền lăn lông lốc đứng lên, một thân trần đi vào phòng tắm, tâm tình tốt nên vừa tắm còn vừa ca hát.

Tắm xong đi ra, tùy tiện lấy một bộ quần áo trong tủ đồ, lung tung mặc vào rồi đi ra ngoài.

Hắn vừa đi vừa gọi. “Bà xã, anh đói bụng rồi, em làm món gì vậy?”

“Bà xã?” Ó, phòng khách không có người, chẳng lẽ ở phòng bếp?

“Bà xã?” Phòng bếp cũng không có người, vậy cô ở trong phòng sách sao?

Kết quả tìm mấy lần cả trong lẫn ngoài cũng không thấy được bóng dáng của Minh Nhan, gọi điện thoại thì điện thoại lại tắt máy, Mạc Dịch Hiên bắt đầu lo lắng, có phải Minh Nhan đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

91. Chương 91: Biến Mất Tìm Không Thấy

Không thấy bóng dáng Minh Nhan, Mạc Dịch Hiên gấp đến độ quay vòng vòng ở trong phòng. Đột nhiên hấn vỗ sau ót mình, đứng rồi, có thể gọi điện thoại cho Tân Văn, Minh Nhan cũng chỉ có một người bạn tốt là cô ấy, nếu có việc đột xuất đi ra ngoài, tám phần cũng là đi cùng Tân Văn, nói không chừng là bị Tân Văn kéo ra ngoài cũng nên.

Vội vàng lấy điện thoại ra, không chút suy nghĩ mà ấn một dãy số vào, nhớ ngày đó hấn vì Minh Nhan nên đã cố ý lấy tất cả số điện thoại của bạn bè cô, điện thoại vừa được bắt lên, Mạc Dịch Hiên liền vội vàng hỏi.
“Tân Văn, tôi là Mạc Dịch Hiên, Minh Nhan có ở cùng với cô hay không?”

Tân Văn lúc đầu là sững sốt một chút, nhưng lập tức phản ứng lại, người gọi điện thoại cho cô lại là tổng tài đại nhân. Cô nơm nớp lo sợ trả lời lại. “Không có, tổng tài đại nhân, Minh Nhan không ở cùng tôi, Tôi thật sự đang ở trong nhà, không có đi lung tung ra ngoài..... Thư ký La nói hôm nay tôi có thể nghỉ ngơi, không cần tăng ca, không tin anh hỏi anh ấy xem.”

Ngày cả ngày nghỉ cũng bị kiểm tra, không cho người ta sống mà.

Ai quản cô ta có thật sự ở nhà hay không a, cái hần muốn biết chỉ là Minh Nhan đang ở nơi nào? Mạc Dịch Hiên không nhịn được mà ở trong lòng còn liếc cái xem thường.

Cắt đứt lời biện bạch của cô rồi hỏi tiếp. “Vậy hôm nay cô ấy có gọi điện thoại cho cô hay không?”

“Ách, có, lúc sáng sớm có gọi đến.” Tân Văn vừa trả lời, vừa đứng lên kiểm tra khắp nơi, ở nhà cô không phải bị gấn thiết bị nghe trộm chứ, sao ngay cả việc Minh Nhan gọi điện thoại cho cô cũng bị biết vậy?

“Cô ấy nói gì trong điện thoại?” Mạc Dịch Hiên khẩn trương nuốt nước miếng, hần có một loại dự cảm, tình huống có chút không ổn, dường như Minh Nhan đã biết cái gì đó.

“Nga, cũng không có gì, chỉ hỏi tôi có biết trái tim có cánh hay không, tôi nói biết, lại hỏi tôi là có phải đã nghe cô ấy nói qua hay không, nhưng cô ấy căn bản không có nói qua với tôi a, tôi liền nói sự thật, sau đó chợt nghe thấy ‘phịch’ một tiếng, sau đó điện thoại liền bị tắt, có thể là đụng phải cái gì đó, nhưng làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tân Văn cũng bắt đầu khẩn trương, nghe ngữ khí của tổng tài đại nhân thì dường như Minh Nhan đã xảy ra chuyện gì đó.

“Àn, sau khi tôi tỉnh lại, liền tìm không thấy cô ấy, gọi điện thoại cũng không ai bắt máy, nếu cô ấy có gọi điện thoại cho cô, thì hãy báo cho tôi biết ngay.” Mạc Dịch Hiên có chút đau đầu lấy tay vỗ vỗ cái trán, rồi ngẩn ngơ nhờ vả Tân Văn, trong lòng lại loạn thành một đoàn: Ở chỗ Tân Văn cũng không có, rốt cuộc cô ấy đã đi đâu?

“Nga, được.” Tân Văn ngây người đáp ứng, trong lòng lại đang nói thầm Sau khi tỉnh lại tìm không thấy, a, a, a, từ khi nào mà hai người này đã ngủ cùng nhau? Chuyện lớn như vậy thế mà Minh Nhan lại gạt mình, thật sự là rất kỳ cục.

Mạc Dịch Hiên vừa nghe thấy cô ấy đáp ứng xong liền cúp điện thoại, tâm loạn như ma suy tư. Cô ấy còn có thể liên lạc với ai chứ? Đúng rồi, cô.

Cũng không quan tâm giờ này bên nước Mỹ là mấy giờ, liền nhanh chóng cầm điện thoại gọi sang, đợi hơn nửa ngày rốt cục cũng có người bắt điện thoại, Mạc Dịch Hiên ổn định tâm thần, cung kính kêu một tiếng. “Dượng.”

Tiểu Thư Cách ở đầu dây điện thoại bên kia nghe được giọng hần đầu tiên cũng là sững sốt, sau đó nghĩ Minh Hiên sao đột nhiên lại gọi điện thoại tới. “Minh Hiên làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Àn, dượng, Minh Nhan có liên lạc với hai người không?” Trong giọng nói của Mạc Dịch Hiên có chút bất lực, tâm cũng khẩn trương đến giọng cũng nghẹn ở cổ họng, vừa sợ hãi lại hy vọng có được đáp án.

“Không có, nó không có liên lạc với chúng ta, các cháu đã xảy ra chuyện gì sao?” Trực giác của Tiểu Thư Cách cho biết hần đã xảy ra chuyện lớn rồi, nếu không, người tự tin lại kiêu ngạo như Minh Hiên sẽ không có vẻ bất lực như vậy.

“Àn, cháu lừa cô ấy, có thể đã bị cô ấy phát hiện, cho nên đã bỏ đi không từ già, cháu không liên lạc được với cô ấy.” Giờ phút này Mạc Dịch Hiên hoặc hần phải gọi là Tư Đồ Minh Hiên, đối với người dượng mà hần vẫn có loại tình cảm thật sâu đậm, là người mà lúc hần còn nhỏ, đã cho hần tình thương và sự ấm áp của một người cha, cũng là người đã dạy hần làm thế nào để trở thành một người đàn ông có trách nhiệm, cho nên hần đối với Tiểu Thư Cách là hoàn toàn tín nhiệm, thẳng thắn kể rõ tình huống.

“Cháu thật sự đã làm như vậy sao?” Tiểu Thư Cách có chút bất đắc dĩ hỏi, tình cảm của Minh Hiên đối với Minh Nhan hần đã biết từ lâu.

Đối với kế hoạch lúc trước của Minh Hiên hần cũng biết, tuy rằng hần cảm thấy nếu Minh Nhan biết được chân tướng rất có khả năng sẽ phản tác dụng, làm như vậy không phải thực thỏa đáng, nhưng dù sao cũng là cuộc sống tình cảm của con cháu, hần không tiện can thiệp nhiều lắm.

Huống chi hấn đã nhìn Minh Hiên lớn lên từ bé, nhân phẩm cùng học thức đều có thể tin được, cũng tin tưởng nó có thể làm cho Minh Nhan hạnh phúc, cho nên cũng tính là đã ngầm đồng ý, chỉ là không ngờ nó hành động nhanh chóng như thế, có chút khiến hấn trở tay không kịp.

“Ân, cháu lừa cô ấy kết hôn với cháu. Hiện tại có thể cô ấy đã biết chân tướng, đừng nói cô ấy sẽ đi đâu a?” Hiện tại Minh Hiên thật sự hoang mang lo sợ, đầu óc thông minh bình tĩnh ngày thường trên cơ bản đã không dùng được nữa rồi.

“Trong khoảng thời gian ngắn đừng cũng không nghĩ ra, trước tiên cháu đừng gấp, đi đến những nơi nó thường đến tìm thử xem, rồi hỏi thăm cảnh sát. Nếu nó liên lạc với cô, thì đừng sẽ thông báo cho cháu đầu tiên.” Tiểu Thư Cách an ủi, trước tiên phải để hấn ổn định tinh thần, hiện tại thằng bé này có lẽ hoàn toàn không suy nghĩ được gì, thật sự là quan tâm nhiều sẽ bị loạn a

“Ân, dạ, cháu lập tức đi ngay.” Mạc Dịch Hiên nói xong liền cúp điện thoại, nghiêng ngả lão đảo xông ra ngoài, còn suýt nữa ngã sắp xuống, may mà có cái bàn cản giúp hấn mới có thể ổn định lại thân hình, bắt quả đầu gối đụng vào chân bàn, chắc chắn đã bị bầm tím.

Nhưng hiện tại Minh Hiên làm gì có thời gian quan tâm bầm tím hay không bầm tím, lại một mạch xông thẳng ra ngoài.

Lái xe đi vòng quanh, đến mọi nơi mà Minh Nhan thường đi qua thậm chí cả nơi cô chỉ đi qua một lần, không có, không có, vẫn là không có?

Minh Hiên cảm thấy chính mình sắp sụp đổ, cảm giác sợ hãi bị mất đi cô càng ngày càng mãnh liệt, tuy rằng thời điểm trước khi thực hiện kế hoạch này, hấn cũng từng nghĩ đến nếu có một ngày bị vạch trần, lúc ấy bất luận như thế nào cũng phải giữ cô lại, cầu xin cô tha thứ cho bằng được.

Nhưng hiện tại căn bản là tìm không thấy người đâu, ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có, liền trực tiếp phán án tử hình rồi.

“Không muốn, anh không muốn như vậy, Minh Nhan, Nhan Nhan, mau xuất hiện đi, anh thật sự yêu em, rất yêu em, đừng rời anh đi như vậy. Muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng đừng rời khỏi anh.” Minh Hiên đứng ở giữa đường gào thét trong cơn mưa to không biết từ khi nào đã đổ xuống không tiếng động, những giọt nước trên mặt không ngừng chảy xuống, mà không thể phân biệt rõ đó là mưa hay là nước mắt.

92. Chương 92: Bắt Cóc

Tư Đồ Minh Hiên cũng không biết chính mình đã làm thế nào mà qua được mấy ngày, sử dụng các mối quan hệ cùng huy động tất cả người của mình để tìm cô, những nơi cô có thể đến hấn đều đã tìm

Trụ sở xuất nhập cảnh không có tên cô, cả hai chỗ của Tân Văn và cô đừng cũng không có chút tin tức nào, những người mà Minh Nhan quen biết hấn đều gọi hỏi, nhưng một chút tin tức cũng không có. Hấn gấp đến độ không biết nên làm như thế nào.

Hấn càng ngày càng có loại dự cảm không rõ, cô sẽ không xảy ra chuyện gì chứ. Hấn tự nói với chính mình rằng chuyện đó sẽ không xảy ra, bắt buộc bản thân không được nghĩ theo hướng đó, nhưng lại không nhận được vẫn suy nghĩ miên man.

Đến tận cùng, Minh Nhan đang ở đâu? Nhiều ngày nay, hấn ăn không ngon ngủ không yên, công ty cũng không đến, một ngày một đêm lái xe trên đường, chạy khắp nơi, chờ mong ở đâu đó có thể tình cờ gặp được Minh Nhan, nhưng ... không có, Minh Nhan giống như đã bốc hơi, một chút tin tức cũng không có.

Nếu không tìm thấy Minh Nhan, Minh Hiên nghĩ có lẽ hấn sẽ thực sự điên mất. đúng lúc này, điện thoại không hề báo trước vang lên.

Minh Hiên vừa thấy dãy số trên màn hình, liền nhanh chóng bắt máy, cũng không chờ đối phương nói trước, liền hỏi. “Có tin tức của Minh Nhan chưa?”

“Ân, lão đại, hôm nay tôi đến công ty, có người đưa đến cho tôi một phong thư, tôi vừa mở ra thì thấy tất cả đều là ảnh chụp của chị dâu. Cậu mau quay về công ty xem thử đi.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói vừa vui mừng vừa lo lắng của Phương Thần Ngạo.

“Được, tôi lập tức trở về.” Minh Hiền kích động ngắt điện thoại, lập tức quay đầu xe lại trở về công ty, bất luận như thế nào cuối cùng cũng có tin tức của Minh Nhan a.

Minh Hiền vừa đến công ty, đám người Phương Thần Ngạo liền vây quanh lại, sau đó đem một cái phong thư giao cho hắn.

Minh Hiền có chút kích động hai tay run run mở phong thư, rút xấp ảnh chụp ra.

Đúng là Minh Nhan, hơn nữa ảnh mới chụp mấy ngày gần đây, cô tựa hồ gầy đi không ít, chẳng lẽ cô bị người khác bắt nạt?

Vừa nghĩ đến rất có thể như vậy là Minh Hiền liền cảm thấy đầu bốc hỏa, nếu để hắn biết có ai dám bắt nạt Minh Nhan, hắn sẽ làm cho người đó sống không bằng chết.

“Người gửi có để lại tờ giấy hay gì không?” Mạc Dịch Hiền lạnh lùng nói.

“Không có.” Về mặt mấy người Phương Thần Ngạo cũng đều tối tăm, dám bắt cóc chị dâu của bọn họ, lá gan của kẻ này không nhỏ a, hắn tốt nhất là không làm gì tổn hại đến chị dâu mà đem cô trả lại nguyên vẹn, nếu thiếu một cọng tóc, thì kết cục của hắn sẽ thực thê thảm. Bọn họ không phải xã hội đen, nhưng xuống tay tuyệt đối hội còn ác hơn xã hội đen mà còn không hề lưu lại dấu vết.

“Ân.” Minh Hiền cúi đầu, ánh mắt cực kỳ đau khổ mà dịu dàng vuốt ve tấm ảnh, thuận miệng lên tiếng.

“Lão đại, vậy hiện tại chúng ta nên làm gì đây?” Lưu Vũ Trạch có chút không đành lòng nhìn bộ dạng tiều tụy của lão đại, hắn đã mấy ngày nay không chớp mắt, thật muốn chia sẻ cùng hắn chút gì đó.

“Chờ.” Nói xong liền đi thẳng đến sofa bên cạnh ngồi xuống, hiện tại điều duy nhất có thể làm chính là chờ, bọn họ bắt cóc Minh Nhan đã đưa ảnh chụp đến, có nghĩa là có điều kiện, đã có điều kiện như vậy sẽ nhanh chóng liên lạc với hắn.

Mấy người kia nhìn thoáng qua, lập tức hiểu được ý của lão đại, cũng liền lặng lẽ ngồi xuống.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mãi đến đêm khuya cũng không có tin tức gì. Cơm chiều bọn họ đều gọi thức ăn nhanh đến văn phòng rồi ăn đại một miếng. Minh Hiền tuy rằng không có tâm trạng ăn cơm, nhưng vì bảo tồn thể lực cũng đành cứng rắn ăn vào.

Đêm khuya vừa qua khỏi, điện thoại trong văn phòng lại không hề báo trước trước vang lên.

Minh Hiền liền vọt qua, vội vàng nhấc điện thoại lên, cố gắng làm cho giọng của mình có vẻ bình thản nói. “Alô, tôi là Mạc Dịch Hiền.”

Bên kia điện thoại thoáng dừng lại, tựa hồ không ngờ nhanh như vậy đã có người bắt máy, bắt quá hắn phản ứng lại rất nhanh, không nhanh không chậm nói. “Tôi biết anh là Mạc Dịch Hiền, tôi chính là tìm anh, nhận được ảnh

“Ân, nói đi, anh muốn thế nào.” Giọng Mạc Dịch Hiền đã lạnh đến cực điểm.

“Cũng không muốn thế nào, chỉ là nghĩ muốn mượn anh ít tiền tiêu vặt thôi.” Bên trong điện thoại truyền đến giọng nói có chút lưu manh.

“Muốn bao nhiêu?” Hắn ta đòi tiền thì dễ rồi, muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu. Mạc Dịch Hiền thoáng quyết tâm.

“Cũng không nhiều. Anh hãy đem hai công ty của mình bán đi, hơn nữa tất cả tiền trong ngân hàng, bất động sản, cũng đều gửi cho tôi là được. Đừng nghĩ lừa tôi nha, chỉ cần tôi mất hứng, thì anh cũng đừng hòng gặp cô ta nữa. Thật đúng là một cô gái đẹp mà?” Đối phương dùng công phu sư tử yêu cầu hắn.

Giọng nói lưu manh của đối phương liền khiến Minh Hiền tức giận, hắn cắn răng nói. “Anh muốn bao nhiêu, tôi cũng có thể cho anh, nhưng anh hầu hạ cô ấy cẩn thận cho tôi, nếu cô ấy mất một cọng tóc, tôi sẽ dùng mạng cả nhà anh để đền.”

Vừa nói, đồng thời cả người hắn cũng phát ra khí lạnh, làm cho bọn người Phương Thần Ngạo không nhịn được mà run mình.

Người bên kia điện thoại dường như cũng bị cơn giận của hắn làm sợ, im lặng một hồi mới nói tiếp. “Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ta chu đáo, dù sao cũng chỉ là cần tiền, anh mau chóng chuẩn bị tiền đi. Tôi sẽ liên lạc với anh sau.” Nói xong hắn liền cúp điện thoại.

Sắc mặt Minh Hiền tối tăm buông điện thoại, những người thân thiết với hắn xông tới, nhưng thấy sắc mặt lão đại không tốt, cũng không nói gì.

Minh Hiền lặng im một hồi mới phân công. “Hãy sắp xếp lại mọi chuyện của hai công ty này, rồi nhanh chóng bán đi.”

“Lão đại.” Mấy người bọn họ cùng kinh hô, công ty này thì không sao cả, là công ty lão đại mua để theo đuổi chị dâu, bán thì bán, nhưng còn công ty kia là tâm huyết trong nhiều năm của bọn họ, làm sao có thể nói bán thì bán ngay được.

Minh Hiền khoát tay ngăn lại, bảo mọi người đừng lên tiếng, rồi hắn áy náy nói. “Thực xin lỗi mọi người, nhưng yên tâm, chờ chuyện này qua đi, tôi sẽ cùng mọi người cố gắng gây dựng một cái lớn hơn nữa.”

“Àn, không có gì đâu lão đại, chúng tôi đều ủng hộ, bán thì bán, cùng lắm sau này mua lại là được.” Phương Thần Ngạo mở miệng nói đầu tiên.

“Đúng vậy, lão đại, công ty không còn cũng không sao, chủ yếu là chị dâu không có việc gì, chỉ cần có mấy anh em chúng ta ở đây, có chuyện gì mà không làm được, chúng ta sẽ nhanh chóng mua lại được mà.”

“Đúng, lão đại. Cậu không cần phải nói xin lỗi. Chúng tôi đều ủng hộ vô điều kiện mà.”

Mấy người còn lại cũng nhanh mồm nhanh miệng mà nói đồng ý. Minh Hiền cảm động gật gật đầu, những anh em này của hắn thật sự là không phản đối.

93. Chương 93: Dấu Vết Để Lại

Phân chia xong những việc do mình chịu trách nhiệm, mọi người ai làm việc nấy, cố gắng nội trong thời gian ngắn nhất đạt tới yêu cầu của đối phương, để có thể mau chóng cứu Minh Nhan ra.

Sau khi mọi người đều rời khỏi, trong văn phòng cuối cùng im lặng xuống. Minh Hiền lại lấy ảnh chụp ra xem, giống như chỉ cần nhìn chăm chăm vào ảnh chụp của cô thì có thể tự nhủ rằng bây giờ cô vẫn an toàn, như vậy có thể thoả an tâm một ít.

Đột nhiên Minh Hiền mặt nhăn mày nhíu, tựa hồ trên ảnh chụp đã phát hiện cái gì.

Vừa cẩn thận xem kỹ lại một chút, nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn. Vì thế cầm lấy điện thoại đi ra ngoài gọi.

“Uy,

“.....”

“Giúp tôi tra hành tung vài ngày gần đây của những người bên kia một chút, mặt khác tra luôn mấy ngày nay trong nhà có người ngoài nào vào ở hay không?”

“.....”

“Àn, đây là việc cuối cùng.”

“.....”

“Được, tôi chờ tin tức của cậu.”

Ở đầu dây điện thoại bên kia, thư ký La sau khi cúp điện thoại, thở phào thật dài. Rốt cục đã làm xong ba việc đã từng đồng ý với hắn ta, hắn cũng có thể khôi phục tự do, chỉ là..... hắn km lòng không được nhìn về phía bên cạnh, cô vẫn còn ở đây, hắn có đi được hay không?

Quên đi, không nghĩ nữa, là vì cô, hấn muốn mau chóng tìm ra tin tức của Minh Nhan, dù sao mấy ngày nay cô cũng lo lắng ăn không ngon ngủ không yên, không phải là làm bộ.

Lấy ra một cái điện thoại đã lâu không dùng, gọi đến số duy nhất có trong cái điện thoại đó, sau khi giao công việc xong, liền lập tức cúp máy, tránh một hồi lão nhân gọi đến hấn lại phải lải nhải không dứt .

Một giờ sau, tin tức truyền trở về, La Khương, cũng chính là thư ký La, vừa lòng gật gật đầu, hiệu suất cũng không tệ lắm.

Tin lập tức được truyền đến Minh Hiên, kết quả cùng hấn đoán không chênh lệch lắm, xem ra đúng là lão nhân ra chiêu, đáng tiếc ông ta đã động tới người mà ông ta không nên động tới nhất.

Sau khi Minh Hiên nhận được tin tức, trên khuôn mặt vốn đang tối tăm chợt hiện lên một tia ánh sáng, quả nhiên là như vậy, thế này thì thật tốt quá, mục đích của ông ta là hấn, sẽ không dám làm gì với Minh Nhan, ít ra Minh Nhan có thể được bảo đảm an toàn.

Nhanh chóng để lại lời nhắn ấy người kia, bảo bọn họ vẫn giao dịch như cũ, sau đó bay thẳng đến Mỹ, đến nhà chính của họ Mạc

Dường như ông Mạc đã sớm có chuẩn bị, an bài cho hấn chờ ở phòng sách, ngoài cửa còn có người trông chừng, còn mình thì không đi ra gặp hấn, cứ để hấn chờ như vậy.

Minh Hiên càng thêm khẳng định dự đoán trong lòng, Mạc lão nhân là vì không hề sợ hãi, cố ý để hấn ở đây đợi khoan dung sao.

Tâm tình vốn đang lo lắng cũng trấn tĩnh xuống, nếu Minh Nhan thực sự ở trong tay ông ấy, hấn cũng xem như yên tâm, đấu với lão hồ ly phải thật bình tĩnh mới được, bằng không sẽ thất bại thê thảm.

Hướng chi, hấn vốn là nghi, lão nhân đấu không lại hấn, nhưng hiện tại hấn có việc cần cầu cạnh, vừa bắt đầu đã yếu thế. Cho nên phải thận trọng mới được, Minh Hiên âm thầm tính toán phải đối phó như thế nào.

Đến đêm khuya, ông Mạc cũng không xuất hiện, chỉ vào buổi chiều mới bảo quản gia đem cơm lên cho hấn, sau đó không ai đến hỏi thăm nữa.

Minh Hiên cũng không sốt ruột, hấn biết lão nhân đang đợi cái gì, không phá đổ được công ty của hấn, ông ấy sẽ không cho hấn gặp Minh Nhan .

Việc có thể làm bây giờ cũng chỉ là chờ đợi, vì thế lẳng lặng ngồi nhắm mắt dưỡng thần ở sô pha. Thời gian gần nửa tháng nay hấn đã mệt muốn chết rồi, không có một ngày có thể an ổn ngủ một giấc, hiện tại đã yên tâm, thân thể cũng nhờ vậy mà trầm tĩnh lại.

Lúc trời gần sáng, hấn nhận được tin tức Phương Thần Ngạo đưa đến, công ty đã bán ra thành công, cùng thời gian đó cũng nhận được tin tức của bọn cướp, tiền chuộc cũng giao nộp đủ.

Minh Hiên trào phúng nhếch nhếch khóe miệng, tay chân lão nhân rất nhanh, hiện tại hấn thật sự không có một xu dính túi, cũng tốt, quần áo nhẹ nhàng mà ra trận. Đứng lên khởi động cánh tay rồi đi về phía cửa, hiện tại hấn đi ra ngoài hấn là không có ai ngăn hấn lại rồi.

Quả nhiên, tại một khắc nhận được tiền chuộc, thì thủ vệ ngoài cửa cũng đi rồi, đây có thể là vì ông ta chắc chắn hấn không mang Minh Nhan đi được, xem ra Minh Nhan vẫn còn chưa hết giận, đây cũng điều khiến hấn đau

Minh Hiên dựa vào trí nhớ về căn phòng trong ảnh chụp mà tìm kiếm, hấn cũng không có ở tòa nhà lớn này mấy ngày, nhưng ít nhất trí nhớ kinh người giúp hấn cơ hồ chỉ cần thấy qua thì không quên được, bằng không cũng không thể dựa vào dấu vết để lại trên ảnh chụp mà phát hiện được chỗ Minh Nhan bị giấu là ở trong ngôi nhà lớn này.

Sau khi đã tìm qua bảy tám phòng, rốt cục cũng tìm được chỗ phòng dành cho khách mà Minh Nhan đang ở. Hấn rón ra rón rén tiêu sái đi vào, nương theo một chút ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, thấy cô đang ngủ trên giường, tựa hồ ngủ cũng không được an ổn, trên mặt vẫn còn nước mắt.

Minh Hiền không nhận được mà đau lòng một trận, nếu người hại cô khóc trong giấc ngủ kia không phải là chính mình, thì hẳn thật đúng là muốn hung hăng trừng trị tên đó một phen.

Nhẹ nhàng ngồi vào bên giường, lấy ngón tay dịu dàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dường như cô gầy đi không ít, khẳng định là không ăn cơm ngon miệng rồi.

Nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nỉ non nói. “Bà xã, anh sai rồi, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, nhưng đừng tức giận anh nữa. Tức giận, anh sẽ đau lòng.” Dù vậy hẳn cũng không hối hận vì chuyện mình đã làm, nếu không làm như vậy, chỉ sợ kiếp này hẳn cũng không thể trở thành vợ chồng với cô.

Nói xong tự động cởi quần áo nằm bên cạnh cô, Minh Nhan trong lúc ngủ say như là có ý thức tự động di chuyển đến gần nguồn nhiệt bên người.

Minh Hiền cảm nhận được trong lòng có hương vị quen thuộc, một loại vui sướng khi mất đi mà tìm lại được. Thể xác và tinh thần đều hoàn toàn trầm tĩnh lại, không bao lâu cũng chìm vào giấc ngủ.

.....

Một tiếng ‘phịch’ của một vật nặng rơi xuống đất, làm Minh Hiền cảnh giác nhảy dựng lên.

Lập tức chống lại một đôi ánh mắt ai oán, lúc này hẳn mới cảm giác được toàn bộ phía sau lưng đều thật sự đau, thì ra là sau khi Minh Nhan tỉnh lại phát hiện hẳn nằm ở bên cạnh, đã đạp hẳn một phát xuống dưới giường

Minh Hiền nhanh nhẩu thay bằng khuôn mặt tươi cười lấy lòng, lại bò đi lên gọi. “Nhan Nhan, em dậy rồi a.” Xưng hô ‘Bà xã’ này hiện tại là không dám gọi, sợ lại gọi lên ủy khuất của cô, còn kêu Minh Nhan lại rất xa lạ, cho nên nói đến bên miệng liền đổi thành xưng hô là ‘Nhan Nhan’.

Minh Nhan lườm hẳn một cái, đi thẳng vào phòng tắm rửa mặt, một chút cũng không để ý đến hẳn.

Minh Hiền tự thấy mất mặt mà sờ sờ mũi, đứng dậy lấy khăn mặt từ trong ngăn kéo ra, đứng chờ ở ngoài phòng tắm, bà xã đại nhân không để ý tới hẳn, cũng là chuyện trong dự kiến, hiện tại có thể mỗi ngày nhìn thấy cô thì hẳn cũng đã cảm ơn trời đất rồi, những việc khác hẳn không gấp gáp, cứ chân thành, kiên định mà chờ đợi thôi.

94. Chương 94: Đau Khổ

Lúc Minh Nhan từ phòng tắm đi ra, liền thấy Minh Hiền cung kính đứng ở ngoài cửa, cầm một cái khăn trong tay, trên mặt còn lộ vẻ nịnh nọt tươi cười.

Thấy cô đi ra liền đem khăn mặt đưa cho cô, Minh Nhan cũng không nhìn hẳn cái nào, xem hẳn như người vô hình, lướt thẳng qua người hẳn, ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu công việc mỗi ngày của mình.

Minh Hiền không hề nổi giận lại chạy qua, chủ động giúp cô lau khô tóc. Minh Nhan cũng không phản đối, thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của hẳn, chỉ là không nói lời nào cũng không nhìn hẳn, không để ý đến hẳn.

Minh Hiền thấy cô không cự tuyệt, thái độ tựa hồ có dấu hiệu dịu hơn, vì thế mặt mày người nào đó đang hầu hạ cũng hơn hớn lên.

Sau khi Minh Hiền giúp cô lau khô tóc, lại nhu thuận chải tóc cho cô, chăm sóc da của Minh Nhan cũng đã xong, cô liền đứng dậy đến tủ quần áo lấy ra một bộ đồ, lại đi vào phòng tắm thay, rồi đi ra ngoài, toàn bộ quá trình đều xem Minh Hiền như người vô hình, không hề liếc mắt nhìn hẳn một lần.

Minh Hiền cười khổ đi theo sau cô, không để ý thì không để ý đi, hẳn đi theo cô là được mà.

Hai người, một trước một sau tiêu sái đi đến nhà ăn, vừa vào cửa liền thấy ông Mạc đang ngồi ở bàn chờ. Ông Mạc thấy Minh Nhan đi đến, nhiệt tình hô. “Nhan Nhan dậy rồi à, mau lại đây, ngồi bên này đi.”

“Ân, buổi sáng tốt lành ông Mạc.” Minh Nhan cười với ông Mạc, lễ phép chào hỏi rồi nhu thuận ngồi cạnh hẳn.

Ông Mạc giả vờ như không phát hiện ra Minh Hiền, chỉ ân cần hỏi han Minh Nhan. “Tối hôm cháu qua ngủ có ngon không?”

Lúc này quản gia hiểu ý mà đưa bữa sáng lên cho Minh Nhan, Minh Nhan ăn một miếng cháo, rồi trả lời ông Mạc. “Cũng không tệ lắm, nhưng không biết từ lúc nào thì có một con muỗi to đáng ghét bay vào.”

“Nga? Một con muỗi to đáng ghét bay vào ư? Vậy cháu đã xử lý nó thế nào, Nhan Nhan?” Nói đến đây ông Mạc đầy hứng thú, buồn cười hỏi.

“Cháu định hôm nay sẽ đi mua thuốc diệt muỗi, nếu nó dám xuất hiện trước mặt cháu trong vòng ba mét, cháu sẽ dùng thuốc diệt muỗi để đối phó với nó.” Minh Nhan nghiêm trang nói, giống như thật sự muốn diệt muỗi.

Minh Hiền nhú nhú mày, lão nhân lại đối xử thân thiết với Nhan Nhan như vậy, không biết ông ta lại đang có kế hoạch gì đây.

Đáng tiếc Nhan Nhan đang ở trong tay ông ấy, hắn không thể không sợ ném chuột vỡ đồ a. Âm thầm thở dài, hắn ngồi xuống bên cạnh Minh Nhan, mấy ngày nay hắn đều trà không uống, cơm không ăn, lúc ăn cơm cũng toàn ăn đại mấy miếng để bảo toàn thể lực, hiện tại tìm được Minh Nhan rồi, hắn cũng yên lòng, thật đúng là cảm giác có chút đối bụng.

Quản gia đúng lúc đưa bữa sáng lên cho hắn, Minh Hiền lễ phép gật đầu với hắn một cái, sau đó tao nhã bắt đầu ăn, vừa ăn vừa chú ý đến Minh Nhan, thỉnh thoảng giúp cô lựa ra những thứ rau cô không thích ăn rồi đưa kh cho cô.

Minh Nhan vẫn không để ý tới hắn như cũ, nhưng cũng không cự tuyệt sự phục vụ của hắn. Ông Mạc ngồi một bên nhìn bọn họ, liên tục lắc đầu, thật không ngờ thằng nhóc thối này ngày thường lạnh như băng cũng có lúc lại dịu dàng như vậy, sức mạnh của tình yêu thật đúng là vĩ đại a.

Ăn điểm tâm xong, ông Mạc kéo Minh Nhan qua, nói muốn cùng cô đi dạo trong công ty, đương nhiên là nói cho Minh Hiền nghe, ai kêu lúc trước dù ông nói thế nào, tên nhóc này cũng không chịu đến xí nghiệp Mạc thị, ông Mạc cũng chỉ có thể ra hạ sách này.

Minh Nhan không có ý kiến gì, Minh Hiền cũng đành đi theo cô, vì cô cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng phải đi cùng a.

Đến công ty, tuy rằng ông Mạc không giới thiệu gì, nhưng những người ở đây đều hiểu, vừa nhìn liền biết ông Mạc mang theo cháu trai và cháu dâu đến công ty thị sát tình hình.

Họ đều nghe nói ông Mạc rất coi trọng một người cháu nội, dường như còn có ý truyền công ty cho hắn, nhưng ai cũng chưa từng thấy mặt hắn, mà hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng đến công ty, hôm nay ông Mạc tự mình dẫn người đến đây, xem ra tin tức này đúng là thật.

Về mặt Minh Hiền vẫn lạnh lùng, bất quá một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của ông Mạc, hắn đấu với Minh Hiền bao lâu nay, vẫn là lần đầu tiên hắn có cảm giác sảng khoái như vậy, trong lòng ông đều đã khai hoa nở nhụy a.

Chủ quản, quản lý phụ trách tiếp đãi, thấy tâm tình ông Mạc tốt, liền nịnh hót.

“Dáng vẻ của cậu chủ Mạc thực đúng là anh tuấn, trẻ tuổi, đầy hứa hẹn a.”

“Phong thái của cậu chủ Mạc rất giống với tổng tài khi còn trẻ a.” Hắn nói.

Minh Hiền nghe đến đó, gân xanh trên trán đều đã nổi lên, ông Mạc lại càng cảm thấy đắc ý.

Minh Nhan nhìn ra Minh Hiền không tình nguyện, cũng đoán ra được hắn và ông Mạc có chút không hòa hợp, nhưng vừa nghĩ đến trước đó hắn lừa mình, Minh Nhan liền cảm thấy tức giận, cho nên cứng rắn không để ý tới hắn, cứ để mặc hắn bị ông Mạc hành hạ.

“Nhan Nhan a, cháu lại đây giúp ông Mạc coi cái văn kiện này một chút, ông Mạc lớn tuổi rồi, mắt và đầu óc cũng không minh mẫn như trước.” Ông Mạc dẫn Minh Nhan quẹo vào văn phòng tổng tài, giả vờ cầm xấp văn kiện muốn đưa cho Minh Nhan xem, để Minh Nhan giúp ông xử lý.

“Vâng.” Minh Nhan đồng ý, định đi đến nhận lấy xấp tài liệu.

Ông già thối, bắt hấn tiếp quản công ty không được, hiện tại còn dám lôi Minh Nhan đến đây. Minh Hiền thở phì phì giành lấy trước cô một bước, đọc nhanh như gió một lần, cầm lấy bút vòng lại những chỗ có vấn đề, rồi quẳng trả cho Mạc lão nhân, rồi tiếp tục làm phần còn lại.

Ông Mạc cầm lấy xấp tài liệu xem qua, vừa lòng gật gật đầu. Thằng bé này quả nhiên là kỳ tài kinh doanh, có thể trong thời gian ngắn như vậy phát hiện ra lỗ hổng của xí nghiệp này, sự sâu sắc nhạy bén này không phải người bình thường có thể có được, công ty chỉ có giao cho nó, ông mới hoàn toàn yên tâm.

Minh Hiền dùng tốc độ nhanh nhất xử lý xong văn kiện trên bàn, nhú mi nhìn về phía lão nhân, để xem hấn còn có gì để nói. Nhưng khi nhìn đến thần sắc đặc ý trong ánh mắt của lão nhân, Minh Hiền đột nhiên thấy được mình đã bị lừa.

Mục đích của lão nhân ngay từ đầu đã là hấn, sở dĩ kéo Minh Nhan vào chẳng qua là muốn bắt hấn đi vào khuôn khổ, chỉ tiếc khi hấn quan tâm đến cô thì sẽ bị loạn, bất cứ chuyện gì liên quan đến Minh Nhan thì tất cả sự bình tĩnh của hấn đều biến thành giấy lộn, dễ dàng bị mắc mưu.

Hấn oán hận trừng mắt nhìn Mạc lão nhân, cảnh cáo ông ta đừng quá đáng.

Ông Mạc căn bản không để cảnh cáo của hấn vào mắt, chỉ nói với Minh Nhan đang ngồi trên sofa uống trà. “Nhan Nhan a, ông Mạc đã lớn tuổi rồi, thân thể cũng không khỏe, sau này mỗi ngày cháu đến giúp ông xem xét việc ở công ty được không?”

“Nhan Nhan.” Minh Hiền kinh hô lên, cô trăm ngàn lần đừng đồng ý a, nếu cô đồng ý, vậy thì về sau hấn sẽ không ngừng gặp phiền toái a, xí nghiệp Mạc thị này không hề yên ổn như mặt ngoài, đây chính là một khối thịt béo lớn, hổ sói rình rập a

95. Chương 95: Dụ Đi

“Dạ được.” Không phải Minh Nhan không thấy được sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người đàn ông một già một trẻ này, cũng biết trong lòng ông Mạc muốn cái gì, bất quá ông Mạc đã lớn tuổi, để Minh Hiền chịu chút đau khổ cũng tốt, vì thế cũng sáng khoái mà đồng ý.

Hiện tại Minh Hiền cũng chỉ có thể cười khổ, vốn hấn không muốn một mạch sa vào vũng đầm lầy này. Xí nghiệp Mạc thị cho ai cũng không liên quan gì đến hấn, có thể nói hấn là người được chọn kế thừa vô hại nhất.

Nhưng hiện tại Mạc lão nhân lại một lòng muốn đem xí nghiệp Mạc thị truyền cho hấn, vậy thì phiền toái rất nhanh sẽ tìm tới cửa. Minh Nhan còn không chịu tha thứ cho hấn, hiện tại hấn chỉ có một cái đầu mà phải chứa hai chuyện lớn. Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp, nếu không chỉ sợ Minh Nhan sẽ gặp nguy hiểm, hai người có cùng quyền thừa kế với hấn đều không phải loại người lương thiện gì.

Minh Hiền mang theo buồn bực mà cùng Minh Nhan và Mạc lão nhân đi lại trong công ty đến gần trưa. Đến từng bộ phận một, lấy danh nghĩa hoa mỹ thì gọi là thị sát, kỳ thật chính là muốn ọi người ở từng bộ phận biết được đây là người thừa kế chính thống.

Khoảng đến giữa trưa, lại cùng nhau ăn cơm, cũng may Mạc lão nhân còn có chút lương tâm, ăn xong cơm trưa liền tuyên bố mình mệt mỏi, sau đó bảo lái xe chở Minh Nhan ra ngoài đi dạo, còn mình thì ngồi xe của công ty về nhà nghỉ ngơi, cuối cùng cũng cho Minh Hiền cơ hội ở cùng cô.

“Nhan Nhan, anh sai rồi, em tha thứ cho anh được không? Anh biết anh không nên lừa em, nhưng ngoài biện pháp này ra, thật sự là anh không nghĩ ra biện pháp nào khác để em có thể chấp nhận anh. Anh sai rồi, em muốn trừng phạt anh như thế nào cũng được, nhưng đừng không để ý tới anh

Minh Hín thừa cơ hội được ở cùng cô liền kéo cô đến một quán cà phê, bắt đầu nhận sai, tuy rằng đã sớm có chuẩn bị rằng Minh Nhan sẽ không dễ dàng tha thứ cho hấn như vậy, nhưng cô lại không chịu để ý đến hấn, thậm chí không muốn liếc hấn một cái, cảm giác này thật đúng là khổ sở.

“Nếu cho anh chọn một lần nữa, anh có làm như vậy nữa không?” Minh Nhan nhìn hấn một cái, hỏi ngược lại.

“Anh.....” Vẫn sẽ làm như vậy, tuy rằng trong lòng Minh Hiền đã sớm có đáp án, nhưng hấn đang thật cẩn thận nhìn sắc mặt Minh Nhan, không dám nói ra miệng.

“Vẫn sẽ làm như vậy, đúng không?” Minh Nhan thay hấn nói những lời hấn chưa nói ra được.

Minh Hiền bị nói trúng liền á khẩu không trả lời được, công dụng của tài ăn nói đã giúp hấn giải quyết thuận lợi mọi việc trên thương trường vào lúc này một chút cũng không phát huy được.

“Có đôi khi, tôi thật sự hoài nghi anh là thật lòng yêu tôi, hay chỉ là muốn giữ lấy tôi, hoàn thành giấc mộng từ nhỏ của anh.” Minh Nhan nói tiếp, vào lúc biết hấn lừa gạt cô, tuy rằng rất tức giận, nhưng phần lớn là không xác định.

Đối với hấn không xác định, cũng như đối với chính mình không xác định, không xác định hấn là thật sự yêu mình, hay chỉ là muốn giữ lấy, cũng không xác định tình cảm của mình đối với hấn là yêu hay chỉ là thói quen.

“Anh yêu em, anh yêu em, anh thật lòng yêu em.” Minh Hiền kéo cô qua, gắt gao ôm vào trong ngực, khàn giọng nói bên tai cô.

“Cái gì em cũng đều có thể không tin, nhưng nhất định phải tin tưởng là anh thật lòng yêu em, không phải muốn giữ lấy, cũng không phải chỉ là giấc mộng, anh thật lòng yêu em, Nhan Nhan em phải tin tưởng anh.”

“Anh bảo tôi làm sao có thể tin tưởng anh, thổ lộ không thành thì dùng thân phận của một người xa lạ đến tiếp cận tôi, sau đó lừa tôi kết hôn, khiến tôi dần dần quen với cuộc sống hôn nhân. Nếu không phải bị tôi phát hiện, có phải anh còn tính dùng thân phận Mạc Dịch Hiền gạt tôi cả đời hay không? Vậy còn Tư Đồ Minh Hiền thì sao, anh tính làm gì với thân phận này bây giờ, khiến nó biến mất vĩnh viễn sao? Anh có nghĩ tới cảm nhận của tôi hay không? Nếu tôi vĩnh viễn cũng không thể yêu thương anh thì phải làm sao, không phải anh tính dùng nhà giam hôn nhân này để nhốt tôi cả đời chứ, nếu có thêm đứa con nữa không phải sẽ kiềm chế tôi tốt hơn sao?” Minh Nhan dùng sức giãy ra khỏi hấn, không muốn bị nhu tình của hấn làm mềm lòng, có chút kích động cùng trách cứ mà nói.

“Nhan Nhan, không phải như thế, không phải như thế, em đừng kích động, hãy nghe anh giải thích. Anh thừa nhận là muốn làm cho em dần dần quen với cuộc sống hôn nhân, quen với anh, cầu mong có một ngày em có thể yêu thương anh. Đến lúc em đã yêu thương anh, anh sẽ nói chân tướng cho em biết, rồi cầu xin sự tha thứ của em, nếu cuối cùng em cũng không có biện pháp nào yêu thương anh, anh sẽ để em đi. Hơn nữa anh có làm tốt biện pháp tránh thai, cho nên sẽ không có con, anh không có ý định dùng đứa nhỏ để kiềm chế em, Nhan Nhan em phải tin tưởng anh.” Minh Hiền thống khổ giải thích, hai tay còn gắt gao cầm tay cô, sợ cô tức giận lại biến mất không tìm thấy nữa.

Không có ý định dùng đứa nhỏ để kiềm chế cô sao, trong lòng Minh Nhan thoáng thư thái một chút, sức giãy cũng giảm đi đáng kể.

Minh Hiền thuận thế lại kéo cô vào trong lòng, không ngừng thấp giọng ở bên tai cô mà nói. “Hãy tin anh, tin tưởng anh, anh là thật lòng yêu em, là thật lòng.”

“Ngay bây giờ tôi còn chưa thể tin anh thì phải làm sao đây?” Minh Nhan nhìn bộ dáng tiêu tụy của hấn cũng rất đau lòng. Chỉ là cô còn chưa xác định được tình cảm của mình đối với hấn, cho nên không thể lập tức tha thứ cho hấn.

“Đừng lo, đừng lo, chỉ cần em chịu để ý tới anh là được rồi, anh sẽ dần dần làm cho em tin tưởng anh.” Nghe được trong lời nói của Minh Nhan tựa hồ có dấu hiệu dụ dỗ, quả thực Minh Hiền mừng rỡ như điên.

“À.” Minh Nhan thoáng gạt đầu một cái, xem như đã đồng ý.

“Thật tốt quá, Nhan Nhan, cảm ơn em, cảm ơn.” Minh Hiền kích động mà ôm hôn Minh Nhan.

Minh Nhan có chút không thở được mà đẩy hấn ra, trợn mắt, oán hận nói. “Ai cho anh hôn tôi? Tôi còn chưa tha thứ cho anh đâu.”

“Phải, phải, anh nhất thời kích động, quên mất, lần sau sẽ ý a, lần sau sẽ chú ý. Hắc hắc.....” Minh Hiên không quan tâm biểu tình xem thường của cô, chỉ tự mình ngây ngô cười nói.

Minh Nhan hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, mặc kệ hắt, dù sao cô cũng quen với việc hắt ở trước mặt cô luôn đỡ bỏ vỏ bọc lãnh khốc, chỉ còn lại bộ dáng vô lại này rồi.

Tâm tình Minh Hiên vui sướng mang theo Minh Nhan đi khắp nơi vui chơi một chút, cứng rắn không nhẽo đòi thể nào cũng phải ăn cơm chiều ở bên ngoài, xem xong phim mới chịu trở về. Cô có nói gì cũng không đồng ý cùng cái lão nhân họ Mạc thâm hiểm kia ngồi cùng bàn ăn cơm.

Minh Nhan không lay chuyển được hắt, cũng biết mấy ngày nay hắt chịu không ít đau khổ, nhất thời mềm lòng mà đi theo hắt. Dù sao cũng còn nhiều thời gian, hắt trốn được một lúc nhưng không trốn được cả đời, lúc nên đối mặt cũng sẽ phải đối mặt thôi.

Đến khi hai người đi chơi trở về, ông Mạc cũng đã đi ngủ. Minh Nhan cũng có chút mệt mỏi, muốn trở về phòng tắm rửa một cái, sau đó thoải mái mà ngủ một giấc.

Nhưng cô vừa mới vào phòng, Minh Hiên cũng liền vào theo.

96. Chương 96: Phá Băng (1)

“Tôi mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, anh theo vào đây làm gì chứ?” Minh Nhan lấy một cái áo ngủ từ trong ngăn tủ, thấy hắt không có ý muốn đi ra ngoài, vì thế cau mày hỏi.

“Nhan Nhan, không có em ở bên, anh ngủ không được a, em cho anh ngủ bên cạnh em được không? Anh cam đoan sẽ không chạm vào em, thật mà, anh thề.” Minh Hiên vừa nói, vừa giơ một bàn tay lên thể hiện bộ dạng đang thề.

“Có quỷ mới tin anh a, anh đi ra ngoài đi, đi ra ngoài, đi ra ngoài.” Minh Nhan vừa nói, vừa đẩy hắt ra ngoài.

“Nhan Nhan, Nhan Nhan.” Minh Hiên kêu oai oái không chịu đi, nhưng vậy cũng không ngăn được quyết tâm của Minh Nhan, Minh Nhan đẩy hắt ra ngoài rồi khóa cửa lại.

“Nhan Nhan, mở cửa a, không có em, anh thật sự ngủ không được. Nhan Nhan.” Minh Hiên đứng ngoài cửa cầu xin.

“Ngủ không được, ngủ không được thì đừng ngủ.” Minh Nhan nói xong liền xoay người đi vào phòng tắm tắm rửa, không để ý tới hắt đang ở bên ngoài cầu xin, cô tự nhủ mình không thể mềm lòng, cô còn chưa tha thứ cho hắt đâu, không thể để hắt dễ dàng tiến từng bước đến gần cô như vậy.

Lúc Minh Nhan từ phòng tắm đi ra, bên ngoài đã không còn âm thanh nào nữa, xem ra chắc thấy cô không để ý tới hắt nên hết hy vọng rồi đi rồi a.

Minh Nhan tùy tiện lau khô tóc, xốc chăn lên rồi nằm trên giường, hai tay đặt lên bụng, nhớ lại đủ mọi chuyện trước đây, mấy ngày nay cô cũng suy nghĩ rất nhiều, nếu nói cô không tức giận là nói dối, nhưng nếu cô thật sự phải rời hắt mà đi, không được nhìn thấy hắt nữa, cô thật có chút không nỡ.

Bất luận là thân phận em trai lúc trước, hay thân phận chồng cô sau này, đều khiến cô sinh ra một loại tình cảm khó có thể dứt bỏ, nhưng cô lại không thể phân biệt rõ đó rốt cuộc là yêu, hay chỉ là thói quen, cho nên cô sợ, sợ tình cảm của Minh Hiên đối với cô chỉ là thói quen, một khi loại cảm giác như thói quen này trôi qua, tương lai hắt hối hận thì cô biết làm sao đây?

Cái loại cảm giác xưa không đi, mà để ý thì lại càng loạn, dưới đáy lòng đau âm ỉ, hơn nữa còn có một điều khiến cô phải lo lắng mà không muốn lo lắng không được.

“Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.” Minh Nhan tự nhủ rằng không được suy nghĩ nữa, hết thấy đều thuận theo tự nhiên đi, mặt khác ngày mai cô còn phải gọi điện thoại cho cô, dượng và Tân Văn nữa. Cô biến mất một thời gian dài như vậy, nhất định bọn họ sẽ rất lo lắng a, lúc này mà gọi điện thoại qua, tránh không được sẽ bị dạy dỗ một trận giông bão a, ai.....

Hôm nay đi dạo ở bên ngoài cả ngày, Minh Nhan quả thật rất mệt mỏi, mơ mơ màng màng liền tiế

Sáng sớm hôm sau, Minh Nhan vừa mở cửa phòng ra, thì thân thể một người đã ngã vào. Minh Nhan sợ tới mức lùi lại một bước, tập trung nhìn vào thì thấy Minh Hiên đang ôm cái gối, hai mắt như gấu mèo đáng thương vô cùng mà nhìn cô.

“Anh làm cái gì vậy?” Minh Nhan đỡ khóc đỡ cười hỏi.

“Nhan Nhan, không có em bên cạnh, anh thực ngủ không được, cho nên anh mới lấy gối đến nơi gần em nhất để ngủ a.” Minh Hiên đáng thương mà nói.

“Anh.....” Minh Nhan bị hấn làm cho không biết nên nói cái gì mới phải, biết rõ đây là khổ nhục kế nhưng vẫn không nhịn được mà mềm lòng.

“Nhan Nhan.....” Minh Hiên kéo cánh tay cô, ánh mắt đáng thương giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ.

“Không được, qua vài ngày là sẽ thành thói quen thôi, anh nhanh trở về phòng mình thay quần áo đi, tôi còn phải đi ăn sáng với ông Mạc nữa.” Minh Nhan cứng rắn quyết tâm quay đầu đi, không hề nhìn ánh mắt đáng thương của hắn.

“Nhan Nhan đừng như vậy mà, không có em anh thật sự ngủ không được.” Minh Hiên chưa từ bỏ ý định tiếp tục thi triển khổ nhục kế của mình.

“Không được, buông tay ra, đừng lôi kéo tôi, tôi muốn đi ăn sáng.” Minh Nhan quả quyết cự tuyệt sự cầu xin của hắn, giẫy khỏi tay hắn rồi đi xuống nhà ăn.

“Ai.....” Lại thất bại a, Minh Hiên thở dài, ai oán trở về phòng mình thay quần áo, bất quá không sao, hắn sẽ tiếp tục làm nữa, hắn tin Minh Nhan sớm muộn gì cũng sẽ mềm lòng.

Đến đêm, Minh Nhan lại dùng chiêu cũ, đuổi Minh Hiên ra ngoài, sau đó nằm ở trên giường mới nhớ tới phải gọi điện thoại cho cô. Vì thế cầm lấy điện thoại gọi qua.

Cô nhận được điện thoại, sau khi chắc chắn rằng cô quả thật không có việc gì, liền mắng cô một trận, khi mắng mệt rồi, mới bớt giận một chút, khẩu khí cũng dịu đi mà hỏi. “Tư Đồ Minh Nhan, sau này cháu định làm thế nào? Hiên đang ở cùng cháu đúng không?”

“Àn, anh ta đang ở đây, cháu, cháu cũng không biết phải làm gì bây giờ?” Minh Nhan có chút mê mang khẩn cầu sự giúp đỡ từ cô mình.

“Không biết phải làm gì bây giờ? Cháu đứa nhỏ này thực đúng là trì độn a! Ai.....” Cô của Minh Nhan thở dài rồi nói tiếp. “Vậy cô hỏi cháu, cháu có yêu thương nó không?”

“Cháu, cháu..... Àn, cháu cũng không biết nữa.” Minh Nhan ấp a ấp úng không biết nên biểu đạt tình cảm của cô đối với Minh Hiên như thế nào, rõ ràng lúc trước cô chỉ có tình cảm chị em, nhưng sau lại với thân phận vợ chồng mà sinh hoạt cùng một nơi với nhau trong thời gian ngắn.

“Không biết sao? Tư Đồ Minh Nhan, cháu thật sự là.....” Cô của Minh Nhan bị cô làm tức giận đến không biết phải nói cái gì mới phải. Nhà Tư Đồ các cô sao lại sinh ra một đứa con gái hồ đồ như vậy nhỉ, ngay cả yêu hay không cũng không phân biệt được rõ ràng.

“Cô, cháu, àn, chính là không xác định được anh ta yêu cháu, hay chỉ là muốn hoàn thành giấc mộng lúc nhỏ. Cũng không xác định cháu yêu anh ta, hay chỉ là thói quen, cô, hiện giờ cháu đang rất mâu thuẫn nga. Cô nói bây giờ cháu phải làm sao đây?” Minh Nhan xoay người, ngã lên giường, bắt đầu làm nũng với cô của mình.

“Nếu không xác định được nó có yêu cháu hay không, vậy thì trực tiếp hỏi nó không phải được rồi sao, cô nghĩ nó hẳn là rất muốn nói cho cháu đó.” Tư Đồ Cẩm bị cô làm tức giận rống to lên, ngay cả cô cũng có thể nhìn thấy thằng bé kia yêu cháu mình nhiều năm nay, thế mà bây giờ nó lại nói với mình rằng không biết thằng bé kia có yêu nó hay không, thật muốn bóp đầu nó ra xem có thứ gì trong đó.

“Àn, cháu hỏi rồi, anh ta nói yêu cháu, nhưng cháu vẫn có chút không tin được.” Minh Nhan nói xong cũng không tự giác mà đỏ mặt lên, hai chân cũng không tự chủ mềm nhũn ra.

“Không tin, cháu còn dám nói với cô là không tin.” Tư Đồ Cẩn lại bắt đầu nổi bão, rống to vào điện thoại.

Minh Nhan yên lặng, tính tình của cô vẫn táo bạo mười năm như một ngày a. Vào lúc này cô vẫn là không nên nói chuyện là tốt nhất, ít nói thì ít sai.

“Minh Nhan, cháu nghe rõ đây, Minh Hiên gặp phải cháu thực sự là xui tám kiếp mà, nó cẩn thận chăm sóc, chiều chuộng cháu nhiều năm như vậy, kết quả là, cháu lại nói cháu không tin nó yêu cháu. Ngay cả cô cũng còn nhìn ra được nó là yêu cháu đấy.” Tư Đồ Cẩn bắt đầu vì Minh Hiên mà kêu oan.

97. Chương 97: Phá Băng (2)

Tư Đồ Cẩn thay đổi giọng điệu, bắt đầu oanh tạc tiếp. “Nếu nó không thương cháu thì việc gì phải mất công chạy tới nhà hàng cháu thích ăn năn nỉ đầu bếp trưởng dạy nó nấu ăn, nó có bệnh sao a.”

“Anh ta nói là bởi vì anh ta thích nấu ăn.” Minh Nhan nhỏ giọng phản bác.

“Thích, cháu thấy có mấy người con trai là thích nấu ăn, cũng không phải định đi làm đầu bếp.” Tư Đồ Cẩn thực sắp bị cô cháu gái này làm tức chết rồi.

“Àn, đó là vì..... Đó là vì.....” Minh Nhan còn muốn tìm một lý do phản bác lại cô mình, nhưng tìm cả bụng cũng không tìm ra được.

“Đó là vì cái gì? Đó là bởi vì nó thấy cháu nấu ăn bị phỏng tay, đau lòng vì cháu cho nên mới chạy đi học. Cháu còn muốn mượn cố gì nữa, tất cả đều không phải vì cháu sao?” Tư Đồ Cẩn không để cho Minh Nhan có cơ hội thoái thác liền một câu vạch trần hết.

“.....” Minh Nhan trầm mặc, không biết phải phản ứng thế nào.

“Còn nữa, yêu cầu của cháu, mặc kệ là hợp lý hay là không hợp lý nó cũng chưa bao giờ cự tuyệt. Lúc chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm cũng vậy, không phải nó đều chọn những món ăn cháu thích cả sao. Chỉ cần là cái cháu thích, không phải nó cũng không rên một tiếng đều tìm được cho cháu sao, cháu nhìn phòng chứa đồ cổ cùng vật phẩm trang sức trong nhà các cháu mà xem, còn không phải đều là cháu nhất thời tâm huyết dâng trào mà ồn ào nói là thích sao. Cháu đã bao giờ nghĩ tới mấy thứ đó không phải chỉ bỏ tiền ra là có thể mua được hay chưa, cháu có biết nó vì tìm được mấy thứ kia phải mất bao nhiêu tâm huyết không. Thế mà cháu chỉ thích thú có vài ngày, khi cảm giác mới mẻ qua đi liền bỏ ở một bên không nhìn đến, nó cũng có trách cháu câu nào không, thế mà lần sau thấy cháu thích cái gì khác nữa không phải lại bốn ba tìm về cho cháu sao. Cháu nha.....” Tư Đồ Cẩn bắt đầu thao thao bất tuyệt quở trách Minh Nhan, những lời này nếu không phải ông xã cô ngăn cản thì cô đã sớm muốn nói ra rồi.

Chỉ tại hắn nói cái gì đây là chuyện của bọn họ trẻ, không cho cô nhúng tay vào, cô rất muốn thốt lên. Chó má, với cái đầu tri độn của Minh Nhan kia, nếu cô không nói, muốn cho nó tự hiểu ra thì không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào nữa, vậy Hiên Hiên còn phải chịu bao nhiêu khổ nữa a.

Bởi thế phải hung hăng mắng nó một chút, biết đâu còn có thể khai thông được nó.

Những câu sau cô ấy nói gì, trên cơ bản Minh Nhan đã không nghe vào nữa, trong đầu một mảnh hỗn loạn, những cái cô ấy nói không phải là cô không cảm giác được, chỉ có điều cô luôn coi bọn họ là chị em, đối với việc Hiên Hiên đối tốt với mình cô luôn tự lừa dối chính mình, không ngừng tự nhủ không nên quá để ý, không nên quá để ý.

Nhưng hiện tại bị cô mình trực tiếp vạch trần, tâm lý đã từng được xây dựng lên cũng không dùng được, phòng tuyến ở nơi nào đó trong lòng bắt đầu dần sụp đổ.

Đến khi cô mình rốt cục quở trách đủ, Minh Nhan mới sợ hãi hỏi. “Cô ơi, vậy nếu, nếu anh ta thật sự yêu cháu, thì cháu phải làm cái gì bây giờ a?” Cảm giác lớn nhất là cô như thua thiệt hơn so với Hiên Hiên.

“Nếu? Cô nói nhiều như vậy mà cháu trả lại cho cô là nếu sao?” Tư Đồ Cẩn bắt đầu phát điên rống to khiến Minh Nhan thoáng để điện thoại cách xa tai một chút, lỗ tai đều bị cô rống phát đau rồi. [NV: ta thích cô của MN nha, nếu có truyện về cô này ta nhào vào ngay, hắc hắc]

“Ân, cô, xin bớt giận, hiện tại cháu thật sự không biết phải làm cái gì bây giờ, cháu có cảm giác dường như cháu thua thiệt hơn so với anh ấy.” Chờ Tư Đồ Cẩn rống xong rồi, Minh Nhan mới để điện thoại sát lại bên tai rồi bắt đầu làm nũng với cô mình.

ái gì phải làm sao bây giờ? Cháu cũng đáp lại tình cảm giống với tình cảm của nó là được rồi, có gì mà thua thiệt với không thua thiệt, trong chuyện tình cảm người yêu thương đối phương trước mới vốn là người thua thiệt.” Tư Đồ Cẩn lấy thân phận người từng trải để góp ý cho Minh Nhan.

“Ân, nhưng vấn đề là cháu cũng không biết mình có thể đáp lại tình cảm giống với tình cảm của anh ấy hay không a?” Đây cũng là chỗ vẫn làm Minh Nhan băn khoăn.

“Thì thử đi a, thử chấp nhận nó, thử đáp lại nó.” Tư Đồ Cẩn đã không còn khí lực rống lên nữa rồi, chỉ có thể không ngừng thở dài trong lòng, sao cô lại có đứa cháu gái ngốc nghếch như Minh Nhan nhỉ, mà cô đã hoàn toàn quên chính mình ngày trước cũng trì độn không kém khiến ông xã cô chịu không ít khổ. [NV: oạch, thế ra cô cũng vậy à, 2 cô cháu ko hổ là có chung dòng máu nha

]

“Nhưng nếu thất bại thì phải làm sao, vậy chẳng phải sẽ bị tổn thương sao?” Vừa nghĩ đến cảnh chia tay của nam nữ nhân vật chính trong phim truyền hình với bộ dáng thống khổ muốn sống không được, muốn chết chẳng xong thì Minh Nhan lại có chút lo sợ.

“Cháu không thử thì làm sao biết sẽ thất bại, hay cháu muốn chờ đến khi già rồi mới hối hận vì sao lúc trước không dũng cảm thử một lần, có đôi khi cái mình bỏ lỡ chính là cả cuộc đời, cháu muốn mang theo tiếc nuối mà chết dần chết mòn sao? Còn nữa, dù có bị tổn thương cũng là Hiên Hiên bị tổn thương, cô nhóc vô tâm như cháu cũng biết bị tổn thương sao?” Tư Đồ Cẩn khó có khi bức xúc như vậy.

“Cô.” Minh Nhan bĩu môi, bất mãn nói. “Cô chắc chắn cô là cô ruột của cháu chứ? Sao cái gì cũng đứng về phía anh ta vậy?”

“Cô nhóc thối, cháu ngứa ngáy có phải hay không? Nếu có thể, cô còn thật muốn đem cháu nhét lại vào bụng chị dâu để sinh cháu ra lần nữa, xem thử có thể sinh ra một đứa không trì độn như vậy hay không.” Tư Đồ Cẩn cười mắng.

Bạo lực, thật sự là rất bạo lực.

.....

Buông điện thoại, Minh Nhan lẩn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, có nên thử hay không đây? Nếu không thử nói không chừng tương lai sẽ thật sự hối hận, hơn nữa cũng rất kh được một người con trai đối xử tốt với cô như Hiên Hiên. Còn nếu thử thì sao? Được, thử thì thử, cùng lắm nếu có bị tổn thương thì đi tìm cô chữa thương là được rồi.

Sau khi đưa ra được quyết định, tâm tình cũng rộng mở sáng sủa, tươi cười đã lâu không thấy cũng từ từ hiện lên khóe miệng.

Đột nhiên cảm thấy có chút khát nước, người phải khát nước hẳn là cô mới đúng chứ, đã mắng mình hơn một tiếng đồng hồ cơ mà.

Buồn cười lắc đầu, quyết định đi xuống phòng bếp rót ly nước uống.

Vừa mở cửa phòng ra đã thấy Minh Hiên đang ôm gối cuộn mình ở cửa nhìn cô cười ngây ngô.

Minh Nhan lườm hắt một cái, dùng chân đá đá vào hắt nói. “Tôi khát, anh đi rót cho tôi ly nước mang đến đây.”

“Được, lập tức sẽ mang đến.” Minh Hiên nói xong liền nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Rất nhanh một ly nước đun sôi được đưa đến tay Minh Nhan, Minh Nhan uống một hơi cạn sạch, rồi đem cái ly đưa trả cho hắt, xoay người nằm xuống, sau đó nhẹ giọng nói. “Đêm nay anh ngủ trên sofa đi, đừng ngủ ở cửa nữa, chắn cả lối đi.”

“Ách, được.” Minh Hiền nghe vậy khoe miệng mở ra thật to, đây không phải ý bảo hắn có thể vào trong phòng sao, thật tốt quá, hắn biết Nhan Nhan nhất định sẽ mềm lòng mà.

Minh Hiền đặt cái ly xuống, sau đó nhẹ nhàng đi đến bên cạnh xô pha, muốn đem xô pha chuyển tới gần chỗ Minh Nhan, nhưng cho dù có nhẹ nhàng thế nào vẫn phát ra tiếng động, Minh Nhan tò mò nhìn về phía phát ra tiếng động, vừa nhìn thấy đã bị hắn làm cho có chút dở khóc dở cười, hắn đang ở đằng kia hồng hộc bê xô pha.

Mất cả nửa ngày, rốt cục cũng chuyển được xô pha đến gần giường, như vậy Minh Hiền mới cảm thấy mỹ mãn nằm lên xô pha, thuận tay lấy cái chăn đắp lên người, sau đó nói tiếng chúc ngủ ngon với Minh Nhan rồi nhắm hai mắt lại, không bao lâu liền truyền ra tiếng hít thở đều đều của hắn, mấy ngày nay quả thực hắn mệt muốn chết rồi, cơ hồ không có ngày nào được ngủ ngon.

98. Chương 98: Phá Bể (3)

Sáng sớm hôm sau, Minh Nhan vừa mở mắt ra, một bó hoa hồng liền được đưa tới trước mặt cô, sau bó hoa là khuôn mặt tươi cười xán lạn của Minh Hiền.

“Nhan Nhan, buổi sáng tốt lành. Tặng em.” Nói xong đem bó hoa nhét vào trong tay Minh Nhan, sau đó in lại một nụ hôn chào buổi sáng lên má Minh Nhan.

Minh Nhan ngây ngẩn nhận lấy hoa hồng, có chút không được tự nhiên nói. “Làm gì vậy? Mới sáng sớm mà.”

Minh Hiền lấy bình hoa qua, để cô cắm hoa vào, sau đó nhẹ giọng thì thào bên tai cô. “Anh hy vọng mỗi buổi sáng em vừa mở mắt ra liền cảm nhận được tình yêu anh dành cho em.”

Mặt Minh Nhan trong nháy mắt đỏ bừng, hờn dỗi nói. “Anh bị bệnh à, tránh ra, tôi muốn đi tắm.” Sau đó liền vọt vào phòng tắm.

Minh Hiền nhìn thân ảnh mơ hồ của cô trong phòng tắm, cười khẽ ra tiếng, cô then thùng, là hiện tượng tốt nha.

Những ngày tiếp theo, buổi sáng Minh Nhan vừa mở mắt ra liền nhận được một đóa hoa hồng, sau đó thỉnh thoảng sẽ nghe được những lời nói tình tứ của Minh Hiền.

Tuy rằng cảm giác thực lãng mạn, cũng thực ngọt ngào, nhưng cô cảm thấy đây dường như không phải là phong cách của Hiền Hiền, cái loại lời nói tình tứ ngọt ngào đến chết người này được nói ra từ trong miệng hắn khiến cô nghe có chút không được tự nhiên a.

Minh Nhan nằm trên giường, không buồn ngủ, cô chỉ cảm thấy có chỗ không thích hợp, tựa hồ một người đàn ông tế nhị chỉ sau một đêm đã biến thành tình th

Chỉ là có chút kỳ quái, chợt cô nghe thấy có tiếng động, thì ra là Minh Hiền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy hắn đi ra, Minh Nhan tò mò đứng dậy, nhẹ nhàng tiêu sái đi đến cửa phòng tắm, nắm lấy tay cầm ở cửa, nhẹ nhàng dịch chuyển, may mắn hắn không có khóa cửa, cửa phòng tắm được đẩy ra một cách nhẹ nhàng.

Chỉ thấy Minh Hiền đang đứng trước gương, vừa sửa lại khuôn mặt tươi cười của mình, vừa không được tự nhiên than thở. “Em là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng mà anh yêu.”

“Không được, biểu tình không đúng, lại lần nữa.” Hít vào một hơi, hắn tình tứ nhìn vào gương nói. “Em là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng mà anh yêu.”

Gật gật đầu, tự mình cảm thấy vừa lòng, lại cầm lấy di động xem điều tiếp theo. “Mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, em có biến thành hình dáng gì đi nữa thì em vẫn sẽ là người mà anh yêu nhất.”

Bấm xuống lại có thêm một câu nữa. “Anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với bất cứ người con gái nào, ngoài em, anh sẽ không làm những chuyện đã làm cho em với bất cứ người con gái nào khác, trong lòng anh em là độc nhất vô nhị!”

Bấm xuống lại tiếp một câu nữa. “.....”

“Tại sao con gái đều thích nghe những lời nói buồn nôn như vậy chứ, dùng hành động trực tiếp không phải tốt hơn sao, chẳng lẽ chỉ có nói ra mới là thật, còn việc làm thực tế thì lại không hiểu.” Nhìn những lời nói tình tứ buồn nôn mà Lưu Vũ Trạch nhún cho hấn, Minh Hiên không khỏi oán giận ra tiếng, nếu không phải vì Minh Nhan, đánh chết hấn cũng sẽ không nói ra những lời buồn nôn như vậy.

Bất quá vì Minh Nhan, cho dù chết hấn cũng phải nói. Khẽ cắn môi tiếp tục nỗ lực thực hiện, hy vọng luyện tập xong, ngày mai lúc nói sẽ không bị cứng ngắt như vậy.

Nhìn hấn lấp ba lấp bắp luyện tập một lần lại một lần, ánh mắt Minh Nhan đã ươn ướt, người con trai trước mặt này thực sự yêu cô a, vì cô mà chịu khó luyện tập hết lần này đến lần khác những lời nói tình tứ mà trên căn bản hấn sẽ không bao giờ nói, muốn cho l nói trước mặt cô sẽ được tự nhiên.

Minh Nhan nhẹ nhàng mở cửa đi vào, mặt không chút thay đổi đứng phía sau hấn, Minh Hiên nhìn thấy thân ảnh của cô ở trong gương.

Quá sợ hãi làm rớt di động từ trên tay hấn xuống sàn. Cũng không quan tâm nó có hỏng hay không, vội vàng xoay người ôm lấy Minh Nhan, hoang mang rối loạn mà giải thích. “Nhan Nhan, không phải như em nghĩ đâu, em nghe anh giải thích, đừng rời xa anh, đừng rời xa anh.”

Nhìn người con trai trước mắt cô, sự bình tĩnh hoàn toàn biến mất, nói năng lộn xộn, Minh Nhan nước mắt phút chốc rơi xuống, vừa ghen ngào vừa hỏi. “Không phải cái gì, là em không phải người đầu tiên cũng là người cuối cùng anh yêu hay là trong lòng anh, em không phải độc nhất vô nhị?”

“Không phải, phải, cũng không phải. Ai nha.....” Nhìn Minh Nhan rơi lệ, Minh Hiên cũng phát điên, vò đầu bứt tai không biết nên giải thích tình huống trước mắt như thế nào.

Minh Nhan bị bộ dạng quẫn bách của hấn làm phì cười, ôm lấy hấn, nhẹ giọng an ủi nói. “Không cần giải thích, em đều biết, đều biết rồi.”

Minh Hiên bị hành động của Minh Nhan làm cho sững sốt, không biết nên phản ứng ra sao, chỉ có thể ngăn người mặc cô ôm.

Thấy hấn ngơ ngác ngăn người, Minh Nhan lại cười, buông hấn ra nói. “Em mệt rồi, muốn đi ngủ, anh có muốn ngủ không?”

“Ách, được.” Minh Hiên để mặc cô lôi kéo đi đến bên giường, thấy cô nằm xuống, hấn liền đứng dậy tính đi đến sofa ngủ, Minh Nhan đột nhiên giữ chặt hấn, vỗ vỗ chỗ nằm bên cạnh mình, nói. “Đêm nay anh ngủ ở đây đi, chỗ đó lạnh lắm.”

Minh Hiên vừa nghe cô nói thì quá đỗi vui mừng đến có chút kích động đáp. “Được.” Sau đó ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh cô, bất quá thực tuân thủ quy định giữ khoảng cách với cô, không dám chạm vào cô, sợ hãi một hồi lại bị cô đuổi xuống giường.

Minh Nhan thấy hấn cố ý giữ khoảng cách với mình, còn đáng thương mà lui về một bên giường, thở dài, chủ động tiến qua, nằm vào trong lòng hấn, hai tay ôm lấy thắt lưng hấn.

Minh Hiên có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng quá mà kinh ngạc) nhìn cô gái nhỏ đang tiến sát vào lòng hấn, kích động kêu lên. “Nhan Nhan.”

“Ân?” Minh Nhan ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt sáng ngời nhìn hấn.

Minh Hiên tìm lòng không được hôn lên bờ môi mà hấn khát khao bấy lâu nay, thân thiết, tham lam, kích động, cuồng nhiệt hôn lên cánh môi anh đào của cô.

Minh Nhan cũng nhiệt tình đáp lại hấn, thậm chí chủ động vươn chiếc lưỡi đình hương của mình dây dưa cùng hấn.

Cảm nhận được Minh Nhan nhiệt tình đáp lại, thân thể Minh Hiên nháy mắt nổi lên phản ứng, nếu còn hôn nữa hấn sẽ không thể kiềm chế được, hấn khó khăn ngừng lại nụ hôn này, đem Minh Nhan ôm vào trong ngực cố gắng bình ổn dục vọng của chính mình.

Minh Nhan có chút kỳ quái vặn vẹo thân mình, muốn giãy ra khỏi lòng hắn để xem hắn bị làm sao vậy, hôm nay hắn thực kì quái nga, không hôn cô đến thở hồng hộc mà lại thả cô ra.

Cô xoay người càng làm Minh Hiền thêm khó nhin, thống khổ gầm nhẹ nói. “Nhan Nhan đừng nhúc nhích, anh sắp không nhin được nữa rồi.”

Minh Nhan cứng người một chút, lập tức liền hiểu được ‘không nhin được’ trong lời hắn nói là ý gì, ngẩng đầu lên cười mỉ hoặc, hôn nhẹ vào bờ môi hắn, nhẹ giọng nói. “Không nhin được, vậy đừng nhin nữa là được rồi.”

“Ý em là...?” Minh Hiền nghe cô nói mà đầu óc hoàn toàn trống rỗng, liền hôn cô thật sâu, kích tình thiêu đốt rốt cuộc áp chế không được mà bộc phát ra.

99. Chương 99: Phá Băng (4)

Kích tình đi qua, Minh Hiền ôm chặt cô từ sau lưng, thâm tình ở bên tai cô nói. “Nhan Nhan, anh yêu em, đừng rời anh mà đi nữa.”

Minh Nhan nhắm mắt lại, hừ nhẹ một tiếng lười biếng đáp. “Vậy phải xem biểu hiện của anh đã.”

Minh Hiền dịu dàng hôn vành tai cô, sủng nịnh nói. “Yên tâm, anh sẽ biểu hiện thật tốt.” Nói xong, cổ dục vọng vừa mới dịu đi nay lại rục rịch bùng phát.

Minh Nhan nhận thấy phía sau lưng khác thường, hết sức kinh ngạc, nhanh chóng mở mắt, ra tiếng ngăn cản hắn công thành đoạt đất. “Dừng, không phải em bảo anh biểu hiện thật tốt ở trên giường, anh mà còn làm gì nữa thì ngày mai tiếp tục ngủ ở sofa đi.”

Cô cũng không quên thể lực khủng bố của hắn, xem tình huống thân thể hiện tại của cô có lẽ không thể chịu được hắn kích tình quá nhiều.

Minh Hiền xấu hổ gượng, cảm thấy thân thể chưa thỏa mãn, vì thế cầu xin nói. “Nhan Nhan, một lần cuối cùng thôi, chỉ một lần cuối cùng nữa, được không? Chúng ta đã một tháng không có làm, chỉ làm một lần anh vẫn chưa đủ no.”

“Anh chưa đủ no thì đi tìm người khác đi, em không có khí lực hầu hạ anh.” Minh Nhan tức giận nói. Trong bụng cô hiện tại đang mang cục cưng, từ một tháng trước, lúc cô té xỉu ở trên đường, được đưa về ngôi nhà lớn của họ Mạc, khi khám tổng quát thì mới phát hiện.

Cục cưng đang trong thời kì yếu ớt, nếu không nỗ lực hắn phải “nhin” thật sự vất vả thì dù hắn có chạm vào một chút cô cũng không đồng ý, không ngờ người này được một tác lại muốn tiến một thước [Thổ Lung Heo: được voi đòi Hai Bà Trưng ^], một lần không đủ còn muốn lần thứ hai.

Cảm giác được người phía sau hơi khựng lại một chút, lập tức đem dục vọng rút đi. Đồng thời bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của hắn. “Tư Đồ Minh Nhan, anh hy vọng đây là lần cuối cùng anh nghe được những lời này, nếu không anh sẽ dạy dỗ em tốt một chút. Nếu em tức giận, em trừng phạt anh như thế nào là tùy em, chỉ là không thể đem loại lời nói này tùy tiện nói ra miệng, có nghe không?”

“Biết rồi.” Minh Nhan có thể cảm giác được rõ ràng là Hiền Hiền tức giận, cũng hiểu được lời nói của mình quả thật có hơi quá đáng, vì thế không tình nguyện mà trả lời.

“Ân, nếu mệt mỏi rồi thì ngủ ngon đi, anh không chạm vào em đâu.” Nghe được cô yếu thế, giọng điệu của Minh Hiền cũng dịu xuống, một lần nữa kéo cô vào trong lòng mà nói.

“Ân.” Quả thật Minh Nhan cũng có chút mệt mỏi, ưm một tiếng, ở trong lòng hắn tìm một vị trí thoải mái, nặng nề mà ngủ.

Minh Hiền dịu dàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang ngủ của cô, thấp giọng nỉ non nói. “Nhan Nhan, đây không phải nói rõ em cũng có một chút yêu thương anh sao. Một chút là được rồi, chỉ cần một chút là được rồi, anh sẽ bồi đắp thêm vào, trăm ngàn lần không được rời anh mà đi nữa, em bảo anh làm cái gì cũng được, chỉ cần em đừng rời anh đi nữa”

Một đêm thao thức, mãi đến khi trời gần sáng Minh Hiền mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Được vài tiếng đồng hồ, lại bị một tiếng thét chói tai đánh thức. “A”

“Làm sao vậy?” Minh Hiền không rõ chuyện gì xảy ra mà ngồi dậy.

100. Chương 100: Phá Băng (5)

“Anh..... anh..... Đều tại anh đó, mười giờ rồi, ông Mạc còn đang chờ em ăn điểm tâm a. Anh mau thức dậy đi.” Minh Nhan như sắp khóc, không ngờ cô vừa mới tỉnh dậy đã trễ thế này.

Minh Hiền vừa nghe thì ra là việc này, thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại nằm xuống, kéo cô vào lòng, không quan tâm, đau khổ nói. “Em làm anh giật cả mình, anh còn tưởng có chuyện lớn xảy ra, ông ta đợi thì cứ để ông ta đợi. Ngủ với anh chút nữa đi, thực mệt quá a.”

“Không được, anh mau dậy đi, trễ như vậy chúng ta mới đi ra ngoài mọi người sẽ cười đó. Mau dậy đi.” Minh Nhan vừa nói, vừa dùng sức đỡ hất dậy.

“Được rồi, được rồi, anh dậy liền đây.” Minh Hiền không lay chuyển được cô đành không tình nguyện thức dậy, vừa mặc quần áo vừa than thở. “Làm cũng đã làm, còn sợ người khác cười sao, anh còn muốn làm thêm vài lần, cho bọn họ cười nhiều một chút.”

“A, Tư Đồ Minh Hiền.” Minh Nhan nghe thấy hắt than thở liền tức giận đến phát điên mà rống to.

“Được rồi, được rồi, anh không nói nữa là được, anh không nói nữa.” Minh Hiền đưa tay lên miệng làm hành động kéo khóa lại, tỏ vẻ hắt không nói nữa.

Đến khi hai người chuẩn bị xong đi xuống nhà ăn thì ông Mạc luôn luôn đứng bảy giờ rưỡi ăn sáng vẫn còn ngồi chờ ở bàn ăn.

“Ông Mạc, thật ngại quá, cháu dậy muộn.” Minh Nhan có chút ngượng ngùng giải thích.

“Không sao, không sao, mau ngồi đi, chắc cháu mệt muốn chết rồi a.” Ông Mạc mặt mày hớn hở cười nói với Minh Nhan. [BN: mụi chết cười zới cái dụ ‘mệt muốn chết’ này a =]], NV: ông này đúng là

]

“Mệt muốn chết rồi?” Minh Nhan có chút khó hiểu nhìn về phía ông Mạc.

“Khụ khụ, không phải, ông nói là đói bụng, đói bụng lắm.” Ông Mạc phát hiện mình nói sai liền nhanh chóng sửa miệng.

“Nga.” Minh Nhan thoải mái cười, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn bữa sáng.

“Hừ.” Minh Hiền nhìn vẻ mặt tươi cười như thể được thăng chức của Mạc lão nhân thì hừ nhẹ một tiếng cũng ngồi xuống cạnh Minh Nhan, lão già thối, không biết lại đang tính toán cái gì đây.

Ăn điểm tâm xong, theo thường lệ Minh Hiền liền cùng Minh Nhan đi công ty xử lý một ít văn kiện, hay hơn là Minh Nhan cùng hắt đến công ty, bởi vì văn kiện đều là do hắt xử lý, bất quá Minh Nhan chỉ ngồi bên cạnh xem tap chí mà thôi.

Ngồi trên xe, Minh Nhan cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, cô lại bắt đầu buồn ngủ rồi.

Minh Hiền vừa lái xe, vừa nhìn Minh Nhan đang ngủ gà ngủ gật, buồn cười lắc đầu, nhỏ giọng than thở. “Anh mới là người dùng lực, em chỉ nằm rên vài tiếng thôi, sao lại còn mệt hơn anh vậy, xem ra vì cuộc sống mĩ mãn của anh sau này, cần phải tắm bổ cho em mới được.”

Đến công ty, Minh Hiền nhẹ nhàng mở cửa xe, bế Minh Nhan đi ra ngoài. Không thèm nhìn đến những ánh mắt kinh ngạc suốt dọc đường mà đi thẳng đến tầng cao nhất.

Thư ký phụ trách tiếp đãi thậm chí còn dùng sức dụi dụi mắt, hoài nghi không biết có phải mình còn chưa tỉnh ngủ mà đang mộng du hay không.

Minh Hiền không để ý tới sự kinh ngạc của cô, nghiêm mặt lạnh lùng giao phó. “Không có việc gì thì đừng đến quấy rầy chúng tôi, có việc cũng đừng đến.” [BN: anh nói chuyện dõ dặt wóa hà =]], NV: cái này thật ra có cần nói hay ko ?]

“Ách, vâng.” Nữ thư ký theo bản năng gật đầu đáp ứng.

Đáp ứng xong rồi mới phản ứng lại, cái gì mà “Không có việc gì thì đừng đến quấy rầy chúng tôi, có việc cũng đừng đến.”

Đó không phải ý bảo có việc hay không có việc cũng không được đi vào quấy rầy bọn họ sao, vậy xin hỏi vị tiên sinh này tới đây để làm gì, chẳng lẽ đến công ty để ngủ sao?

Bất quá lời nói của ông chủ chính là pháp luật, mặc kệ có lý hay không có lý cũng phải hoàn toàn chấp hành theo a.

101. Chương 101: Lời Đồn Đãi (1)

Minh Nhan được đặt trên sofa ngủ rất ngon lành, ngủ thẳng đến hai giờ chiều mới tỉnh dậy, cô vẫn còn buồn ngủ dụi dụi mắt, có chút không rõ mình đang ở nơi nào.

“Em dậy rồi à? Lại đây, uống nước đi.” Thấy cô đã tỉnh ngủ, Minh Hiền đỡ cô ngồi dậy, để cô tựa vào trong lòng mình, sau đó đưa cho cô một ly nước ấm, cho cô uống hai ngụm rồi thân thiết hỏi tiếp. “Có đói bụng không, muốn ăn chút gì hay không?”

Minh Nhan suy nghĩ xong, cảm thấy mình thực sự có chút đói bụng, vì thế yêu cầu. “Àn, cũng hơi đói bụng, em muốn ăn mì sốt đậu hũ chiên.”

“Chỉ mì sốt đậu hũ chiên thôi sao, không ăn gì thêm nữa à?” Minh Hiền buồn cười nhếch khóe miệng, suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ đòi ăn mì sốt đậu hũ chiên a.

Minh Nhan suy nghĩ xong, thật là không muốn ăn thêm gì, vì thế lắc đầu.

Vậy dễ rồi, Minh Hiền sững sực vuốt vuốt tóc cô, đứng dậy ấn điện thoại bàn, bảo thư ký gọi cho hân hai phần mì sốt đậu hũ chiên.

Thư ký nhận điện thoại xong, có chút trợn mắt há hốc mồm không biết phản ứng thế nào. Cậu chủ nhỏ này có phải hơi keo kiệt một chút hay không a, mang theo bạn gái đi làm, thế mà giữa trưa chỉ cho người ta ăn mì sốt đậu hũ chiên.

[Nếu ai hỏi cô làm sao lại biết đó là bạn gái của cậu chủ nhỏ, đương nhiên đáp án là chưa kể đến buổi sáng ôm cô ấy vào văn phòng, chỉ cần so sánh lúc cậu chủ nhỏ nhìn cô ấy bằng ánh mắt dịu dàng với lúc nhìn về phía người khác thì lạnh như băng cũng biết được cô ấy đối với cậu chủ nhỏ mà nói đã có bao nhiêu khác biệt rồi, cái này chỉ có kẻ ngốc mới không nhìn ra được mà thôi.]

Không bao lâu sau, mì sốt đậu hũ chiên đã được đưa đến, thư ký nhận lấy, nhanh chóng đưa vào. Nếu để cậu chủ nhỏ cùng bạn gái bảo bối của hân mà đói bụng, tổng tài không phải sẽ lột da cô ra hay sao. Cô vậy chứ đã nhìn ra được tổng tài vô cùng coi trọng cậu chủ nhỏ này, bằng không cũng sẽ không đích thân dẫn hân đến công ty giới thiệu c người làm quen.

Nhưng mới vừa đi tới cửa, cô đã nghe loáng thoáng bên trong truyền ra tiếng ngân nga ái muội. “Àn..... Đừng vậy. Đừng..... Àn..... A.....”

Mặt thư ký đỏ dần lên, nguyên dạng đang cầm mì sốt đậu hũ chiên, một tay nâng lên chuẩn bị gõ cửa, tiện cũng không được mà lùi cũng không xong, chỉ có thể xấu hổ ngượng ngùng đứng ở đó, trên trán thì đầy dấu chấm hỏi. Cái này, mặc dù có tình cảm với nhau đi nữa, ban ngày ban mặt ngay tại trong văn phòng mà còn làm cái loại việc này không phải có chút rất

“Thư ký Lưu.”

“.....” Không có người đáp lại, bởi vì thư ký Lưu đã hóa đá rồi.

“Thư ký Lưu.”

“.....” Vẫn là không có người đáp lại.

“Thư ký Lưu.” Quản lý Trương của bộ phận tiêu thụ đã mất hết nhẫn nại mà hét lớn một tiếng.

Hôm nay làm sao ấy nhỉ, làm chuyện gì cũng không được thuận lợi. Buổi sáng có phần văn kiện khẩn cấp đưa lên chờ chỉ thị, nhưng đến bây giờ cũng chưa đưa xuống. Phải thư ký lên thúc giục mấy lần, đều bị cậu chủ nhỏ vội vàng đuổi về. Không có biện pháp nào khác hẳn đành phải tự mình lên đây, không ngờ lại thấy được một màn không nên xem. Thư ký Lưu ngày thường trầm tính nhã nhặn nay lại đi nghe lén ở góc tường của cậu chủ nhỏ, mà lại còn hết sức tập trung tinh thần nữa chứ. Ngay cả hẳn kêu hai tiếng, cô ta cũng không nghe thấy, đây có phải rõ ràng là gan cô ta hơi to một chút rồi hay không.

Thư ký Lưu bị tiếng hét của hẳn làm nhảy dựng, hộp thức ăn nhanh trong tay cũng theo tiếng trả lời mà rớt “phịch” xuống đất.

“Làm sao vậy?” Cửa lập tức được mở ra, thân hình Minh Hiền xuất hiện ở cửa, mà Minh Nhan cũng hiểu kì đứng phía sau hẳn nhô đầu ra.

“Di?” Thư ký Lưu xấu hổ ngẩng đầu lên, mới phát hiện cậu chủ nhỏ cùng bạn gái hẳn quần áo rất đầy đủ. Tốc độ mặc quần áo có phải quá nhanh hay không a, vì thế lướt qua bọn họ hoài nghi mà nhìn vào bên trong cửa, muốn tìm ra một chút dấu vết doan tình để lại.

Không có kết quả, vì thế ánh mắt lại quay trở lại trên người Minh Nhan, ý đồ từ trên người cô ấy tìm ra chút dấu vết hoan ái.

Minh Nhan bị cô ấy nhìn thì rụt cổ lại, trong lòng còn nói thầm: Không phải ‘ô mai’ trên cổ bị phát hiện chứ, đều tại Minh Hiền, vừa mới ngủ dậy nên xương sống ở thắt lưng có chút đau, bảo hẳn mát xa giúp một chút, không ngờ hẳn lại nổi sắc tâm mà in dấu hôn lên cổ cô. Cái này nếu như bị người khác thấy, sẽ rất mất mặt. Vì thế lại càng trốn phía sau Minh Hiền để né tránh ánh mắt thư ký Lưu.

Minh Hiền cảm giác được Minh Nhan không được tự nhiên, vì thế nhấc cánh tay ngăn trở tầm mắt thư ký Lưu, hỏi. “Đã xảy ra chuyện gì? Mì sốt đậu hũ chiên mà tôi cần đâu?”

“Ách, mì sốt đậu hũ chiên, đúng rồi, mì sốt đậu hũ chiên.” Lúc này thư ký Lưu mới nhớ tới mình đứng ở chỗ này là đang muốn làm gì, vì thế nhanh chóng cầm hộp mì sốt đậu hũ chiên rơi trên mặt đất lên, đưa tới tay cậu chủ nhỏ.

Minh Hiền nghiêm mặt nhìn hộp mì sốt đậu hũ chiên trong tay đã thành thứ hỗn độn, lại cau mày nhìn thư ký Lưu, trong lòng còn nói thầm. “Năng lực nhìn người của lão nhân này không phải quá kém rồi sao, ngay cả loại việc nhỏ như gọi mì sốt đậu hũ chiên này cũng làm cho rối tung cả lên mà cũng có thể trở thành thư ký của tổng tài, về con mắt nhìn người của ông ta thật đúng là không dám khen tặng.”

Vì thế thuận tay cầm mì sốt đậu hũ chiên ném vào thùng rác, rồi giao phó. “Chúng tôi đi ra ngoài ăn, sau đó cũng không trở lại, có chuyện gì thì tự cô giải quyết đi.” Sau đó kéo tay Minh Nhan bước ra ngoài.

“Vâng, tự tôi sẽ giải quyết.” Thư ký Lưu lặp lời của cậu chủ nhỏ. “Tự tôi giải quyết?” Tôi chỉ là một thư ký nhỏ làm sao mà giải quyết a. Cậu chủ nhỏ như anh có cần làm khó tôi vậy hay không? Mặt thư ký Lưu nhất thời đã biến thành mặt ‘khổ qua’.

Chờ bọn họ đều đi ra ngoài rồi, quản lý Trương của bộ phận tiêu thụ mới từ trong kinh diễm khi nhìn thấy Minh Nhan mà phục hồi lại tinh thần thì thào nói. “Đẹp quá!”

“Cái gì đẹp quá?” Thư ký Lưu hé ra khuôn mặt khổ sở mà hỏi. Không phải là đang khen cô chứ, ô bây giờ hẳn là không hơn được ai rồi.

“Ách, không có gì, đúng rồi, tôi tới để lấy phần văn kiện khẩn cấp đã đưa tới vào buổi sáng, đã phê duyệt xong chưa?” Quản lý bộ phận tiêu thụ xấu hổ thu hồi tầm mắt, nhớ tới mục đích chính của hẳn mà hỏi thư ký Lưu.

“Vẫn chưa.” Thư ký Lưu vừa đi về bàn làm việc của mình vừa lơ đãng mà trả lời.

“Vẫn chưa? Đưa tới từ sáng đến giờ mà vẫn chưa phê xong? Không phải đã nói đây là văn kiện khẩn cấp rồi sao? Hẳn là cô phải ưu tiên đưa lên chứ?” Quản lý Trương vừa nghe còn chưa phê xong, mắt hững, có chút ý tứ hàm xúc khởi binh hỏi tội.

“Tôi có biện pháp gì được đây. Buổi sáng cậu chủ nhỏ vừa ôm bạn gái đến nơi đã nói ‘có việc hay không có việc gì cũng không được quấy rầy hẳn’. Sau đó thì đi vào, vừa đi vào thì lại đi ra rồi. Chính anh cũng thấy, cần bản chưa cho tôi một cơ hội để nói chuyện a.” Thư ký Lưu thấy giọng điệu hẳn không tốt, trợn mắt tỏ vẻ không vui. Đây cũng không phải lỗi của cô, làm gì đều trút giận lên cô vậy.

“Ôm vào? Vừa mới đi ra?” Quản lý Trương có chút không dám tin hỏi.

102. Chương 102: Lời Đồn Đãi (2)

“Ân, không tin anh thử đi hỏi những người khác đi, buổi sáng có rất nhiều người nhìn thấy a.” Thư ký Lưu ngồi xuống sửa sang lại dung nhan, mặc kệ hẳn.

“Cậu chủ nhỏ lại là dạng người tận tình như vậy, còn mang theo bạn gái đến công ty lêu lổng, trách không được thư ký Lưu lại nghe lén ở góc tường, thì ra chuyện là như vậy.” Quản lý Trương nói thầm trong lòng, hoàn toàn thất vọng với cậu chủ nhỏ này, lại nghĩ đến vị mỹ nhân kia là hoa đã có chủ, còn là một người không có học vấn, không có nghề nghiệp, không khỏi cảm khố sở.

Từ sau hôm đó, trong công ty còn có rất nhiều lời đồn đãi được truyền bá, nói cậu chủ hiện tại này là người không có học vấn cũng không có nghề nghiệp, chỉ biết ăn chơi trác tang, không chịu làm việc gì, cả ngày mang theo bạn gái đến công ty chơi đùa, ban ngày ban mặt lại ân ái ngay trong văn phòng, còn bị thư ký bắt gặp mấy lần, thanh danh một đời của Mạc Dịch Hiên cứ thế mà bị phá hỏng.

Không đề cập tới những lời đồn đó nữa, lại nói về Minh Hiên dẫn Minh Nhan ra ngoài ăn món mì sốt đậu hũ chiên mà cô muốn ăn, hai người lái xe đi dạo một chút, mãi đến lúc ăn xong cơm tối mới trở về nhà họ Mạc.

Minh Hiên cố ý rút ngắn thời gian gặp mặt với ông Mạc, cho dù sống chung dưới một mái nhà cũng không cho ông ấy thấy người. Minh Nhan tuy rằng có thể nhận thấy được suy nghĩ của hẳn, nhưng cô không hiểu hết quá khứ giữa ông Mạc và Minh Hiên, cho nên không thể nào khuyên, chỉ cần hẳn không làm chuyện gì quá đáng thì cô sẽ theo hẳn a.

Sớm tắm xong, Minh Hiên liền kéo Minh Nhan nằm lên giường, muốn chậm chậm mà ôn tồn một chút. Kết quả là vừa mới hôn lên bờ môi đỏ mọng mà hẳn chờ mong đã lâu thì điện thoại liền phá vỡ khung cảnh mà vang lên.

Hẳn rất muốn mặc kệ nó, nhưng Minh Nhan chết cũng không chịu mà đẩy hẳn ra, không có cách nào, hẳn đành không tình nguyện đứng dậy đem điện thoại đưa cho cô. Nếu để hẳn biết là ai nhầm chán như vậy, không có việc gì cũng gọi điện thoại đến quấy rầy bọn họ ân ái, thế nào hẳn cũng không thể không lộ da tên đó.

Minh Nhan nhận điện thoại vừa mới ‘alo’ một tiếng, bên trong liền truyền ra một tiếng khóc như quỷ thần làm kinh thiên động địa. “Minh Nhan a, ô ô..... Thật là cậu a.”

“Ân, Tân Văn a, là mình, thật ngại quá, bởi vì mấy ngày nay mình có chút việc, chưa kịp liên lạc với cậu, khiến cậu phải lo lắng, thực xin lỗi, thực xin lỗi a.” Minh Nhan đem điện thoại thoáng để xa lỗ tai một chút, có chút chột dạ nhanh chóng giải thích, sao cô lại quên để lại vài câu từ biệt cho Tân Văn chứ, rõ ràng muốn gọi điện thoại cho cô ấy, nhưng đều bị Minh Hiên quấy phá, nghĩ lại cô liền trừng mắt liếc Minh Hiên bên cạnh một cái.

Minh Hiên vô tội chớp chớp mắt, sao lại trừng mắt với hẳn chứ, hẳn đang ngoan ngoãn không nhúc nhích mà. Vì thế lấy lòng ôm m Minh Nhan, đặt cô ngồi vào lòng mình, thuận tiện giở trò xấu xa.

“Ô ô..... Minh Nhan cậu thực không có lương tâm mà, đi lâu như vậy mà một cuộc điện thoại cũng chưa gọi, cậu có biết mình lo lắng cho cậu bao nhiêu hay không hả, cả ngày ăn không ngon ngủ không yên, nếu có

cái gì không hay xảy ra với cậu, mình cũng không muốn sống nữa. Ô ô.....” Tân Văn ở đầu dây điện thoại bên kia vừa khóc vừa quở trách Minh Nhan.

Minh Nhan thấy cô khóc liền hết cách, cô gái nhỏ này vừa khóc sẽ rất khó dừng, xem ra đêm nay cô đừng mong được ngủ ngon, dù thế nào cũng phải dỗ cô ấy trước a. Vừa định an ủi vài câu, điện thoại đã bị Minh Hiền giật lấy, chỉ thấy hắt quất vào điện thoại. “Bà điên như cô mới có chuyện không hay xảy ra, không có việc gì thì nhanh ngủ đi, đừng ở đó mà nói bừa nữa.”

Minh Nhan tức giận đánh hắt một cái, giật điện thoại lại, nhanh nhẩu giải thích. “Tân Văn a, cậu đừng nghe anh ta nói lung tung, anh ta không có ác ý gì đâu, đừng nóng giận a.”

Thế nhưng đầu dây điện thoại bên kia lại không có tiếng nói, chẳng lẽ cô ấy tức giận đến nói không ra lời, Minh Nhan thử gọi một tiếng. “Tân Văn.”

Vẫn không có tiếng nói, chỉ mơ hồ nghe được tiếng người nào đó đang bị bịt miệng, Minh Nhan kinh hãi, không phải có chuyện gì đã xảy ra với Tân Văn chứ, hay là gặp phải người xấu, vì thế lo lắng nói vào điện thoại. “Tân Văn, Tân Văn, cậu không sao chứ.”

Lại im lặng một trận, một lát sau trong điện thoại bỗng vang lên tiếng dịu dàng an ủi. “Ngoan a, đừng khóc. Một hồi anh để em nghe.”

Tiếp theo một giọng nói quen thuộc, trong trẻo nhưng lạnh lùng quen thuộc truyền ra từ đầu dây điện thoại bên kia. “Làm ơn cho tôi nói chuyện với Mạc Dịch Hiền.”

“Ách, vâng.” Minh Nhan ngỡ ngàng đưa điện thoại cho Minh Hiền, người đó hình như là thư ký La a, sao hắt lại ở cùng với Tân Văn chứ? Còn kêu Tân Văn phải ngoan? Lúc này không có ai nói chuyện không phải là hắt đang hôn Tân Văn chứ? Hai người bọn họ không phải rất ghét nhau sao? Sao lại có thể tiến đến với nhau chứ? Trên trán Minh Nhan đầy những dấu chấm hỏi.

Chờ lúc cô từ trong suy nghĩ của chính mình mà hồi phục lại tinh thần, đã cúp điện thoại, hiệu suất làm việc của người này quả thật không thể chê, nếu để cô và Tân Văn nói chuyện tiếp với nhau, không chừng đêm nay sẽ không thể ngủ nha.

Minh Nhan tò mò di chuyển tới gần hắt, hỏi. “Vừa rồi người nói điện thoại là thư ký La à? Sao hắt lại ở cùng với Tân Văn chứ? Anh ta nói gì với anh vậy?”

Minh Hiền cười với vẻ mặt đắc ý, nhẹ như gió thoảng mây bay nói. “Không có việc gì.” Sau đó liền muốn tiếp tục việc tốt bị ngắt quãng lúc này.

Minh Nhan chưa thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình làm sao có thể để hắt dễ dàng thực hiện được, nên cô dùng sức vặn vẹo thân mình, ngậm chặt miệng, không cho hắt hôn, tựa như nếu hắt không nói cho cô nghe, thì cô sẽ không cho hắt hôn mình.

Minh Hiền nhụt chí ngồi dậy, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô. “Người nói chuyện điện thoại đúng là thư ký La, còn về việc tại sao hắt lại ở cùng với Tân Văn thì anh không rõ. Vừa rồi hắt nói với anh hai việc, việc thứ nhất chính là từ nay về sau phải nói chuyện lịch sự với người con gái của hắt một chút, việc thứ hai chính là bảo anh phải quản người con gái của mình kỹ một chút, sau này đừng làm cho người con gái của hắt phải rơi lệ nữa. [NV: a, ta hâm mộ anh La này nha =]]] Anh nghĩ người con gái của hắt mà hắt nhắc đến chính là Tân Văn, còn người con gái của anh thì chính là em, bà xã đại nhân như vậy em đã vừa lòng chưa, có thể để anh hôn em chưa.”

Minh Nhan vừa lòng gật gật đầu, Minh Hiền vừa định cúi xuống tiếp tục, lại bị đẩy ra, Minh Nhan nhìn nhìn hắt nói. “Em nói anh nghe chuyện này nha, lúc này em nói chuyện điện thoại, có mấy phút không nghe ai nói lời nào, anh nói xem có phải bọn họ đang hôn nhau không.”

Còn nữa, còn nữa, em còn nghe thư ký La dùng giọng nói dịu dàng bảo. ‘Ngoan a, đừng khóc.’ không ngờ một người lạnh lùng như vậy mà cũng biết dỗ dành người khác. Thực lãng mạn nha.”

Minh Hiền nghe xong vẻ mặt hiện hắc tuyến, trong lòng suy nghĩ: Anh vì em, ngay cả những lời tình tứ buồn nôn anh cũng nói, vậy mà em một chút cảm động cũng không có, còn anh ta chỉ nói có mỗi câu ‘Ngoan a, đừng khóc’ em liền cảm thấy lãng mạn, có lầm hay không vậy.

Vì thế nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bọn họ có phải đang hôn môi hay không anh không biết, cũng không muốn biết, hiện tại anh chỉ biết, nếu em không để anh hôn em, anh sẽ tức điên mất”.

103. Chương 103: Khách Không Mời Mà Tới

Vì thế nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Bọn họ có phải đang hôn môi hay không anh không biết, cũng không muốn biết. Hiện tại anh chỉ biết, nếu em không để anh hôn em, anh sẽ tức điên mất.”

Nói xong, không để ý tới Minh Nhan đang ư a phản kháng, liền cúi xuống hôn cô. Minh Nhan đánh nhẹ vào hún vài cái ý đồ ngăn cản, nhưng không có kết quả, cũng đành phải từ bỏ phản kháng, mặc kệ hún.

Ngọn lửa càng thiêu càng nóng, Minh Hiên tạm thời buông cái miệng nhỏ nhắn của cô ra, muốn cởi quần áo của mình chuẩn bị đấu tranh anh dừng. Minh Nhan thoáng tìm lại chút lý trí, dùng giọng nói mềm yếu ngăn cản. “Dừng, dừng lại trước đã, em... em đói bụng.”

“Ách, em đói bụng?” Minh Hiên nghe vậy thì cứng lại. Đây là cái tình huống gì, ở lúc khẩn cấp này mà kêu dừng, nguyên nhân lại vì cô ấy đói bụng, không phải vừa mới ăn cơm chiều xong chưa tới mấy tiếng đó sao? Hơn nữa chuyện làm tiêu hao thể lực hún còn chưa bắt đầu làm mà, sao cô có thể đói bụng được?

“Àn, em đói bụng, em muốn ăn cua.” Minh Nhan tỏ vẻ đáng thương nhìn hún, xuất ra chính sách cầu xin.

“Được, em muốn ăn cái gì cũng được, anh đều sẽ mua cho em, chỉ là.....” Có thể dừng ở ngay cửa ải khẩn cấp này hay không a, Minh Hiên nhẫn nại nhìn thoáng qua dục vọng của mình mà kêu gào.

Minh Nhan từ ánh mắt hún nhìn xuống, trong nháy mắt mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói. “Hay là, anh đi tắm rửa trước đi.”

“Bà xã, sau khi tắm nước lạnh sẽ bị bệnh. Em nhẫn tâm sao?” Minh Hiên vẻ trừng phạt mà cắn một cái ở vành tai cô, giọng nói có chút bất mãn.

“Cái này... hắc hắc.” Minh Nhan cây ngô, lấy lòng, làm nũng nói. “Nhưng là, người ta đói bụng, đi sẽ không có khí lực phối hợp với anh, anh trước tiên để em ăn no đã, mới có khí lực a. Anh nói có phải hay không?”

“Phải, ai.....” Minh Hiên thở dài, không tình nguyện đứng dậy đi vào phòng mà tắm nước lạnh, sau đó đi mua cua cho bà xã đại nhân. Cho dù hún có muốn cũng không thể để bà xã bảo bối của hún đói bụng a. Phỏng chừng là kiếp trước hún đã làm chuyện gì thiếu đạo đức, nên kiếp này ông trời mới phái Minh Nhan đến để tra tấn hún đây, bất quá đối với khoản tra tấn ngọt ngào này hún rất vui vẻ mà chịu đựng.

Nhưng sau khi hún đi ra ngoài thì hầu hết các cửa hàng đều sắp đóng cửa. Cho dù có một số ít quán ăn đêm chưa đóng thì món cua này cũng sớm đã bán hết. Dù sao thứ hải sản này vào buổi sáng mới tươi ngon được.

Cho nên Minh Hiên chạy hơn phân nửa thành phố cũng không mua được cua tươi, không có cách nào đành phải đợi đến sáng sớm đi chợ bán sỉ hải sản để mua.

Rốt cục cũng chờ được đến lúc mở cửa, nhưng mấy chỗ bán hải sản lại ngại hún mua ít nên không muốn bán cho hún, ai bảo nhà người ta là bán sỉ làm chi. Vì vậy Minh Hiên đành mua hún một thùng cua, cho nên ngày hôm nay trên bàn cơm sáng của nhà họ Mạc cực kỳ phong phú, nào là cua hấp, cua chiên, cua xào xả ớt..... v.v quả thực là yến tiệc cua a.

Minh Hiên cả đêm không ngủ, ở trên bàn cơm còn phải nhận ánh mắt nhìn chăm chú mang theo tia trêu chọc cùng lời nói tán thưởng của ông Mạc. “Àn, cua tươi này đúng là ăn rất ngon. Ông già như ông sống tới tuổi này nhưng đây là lần đầu tiên được ăn cua tươi như vậy. Không tồi, không tồi. Nếu đây là có người biết ông thích ăn mà cố ý đi mua cho ông, ông già này chết cũng vui lòng.”

Minh Hiên tức giận đến xanh mặt, giận dữ quay đầu đi không nhìn ông. Đột nhiên cảm giác được ai đó cầm tay mình, còn nhẹ nhàng mà kéo kéo. Minh Hiên tò mò quay đầu lại nhìn cô không chút tiếng động nói. “Ông xã, cảm ơn anh, ăn thật ngon nha.”

Nghe thấy Minh Nhan gọi hần là “ông xã” thì tất cả tức giận cùng một mối trong nháy mắt cũng không cánh mà bay, ý cười tràn đầy khóe miệng. Hần nắm lại tay của Minh Nhan, cũng học theo cô không tiếng động mà nói. “Em dứt anh đi.”

“Không được.” Minh Nhan có chút ngượng ngùng lắc đầu. Minh Hiền không thuận theo phe phẩy tay cô làm nũng, còn chỉ chỉ mắt gấu mèo của mình, tranh thủ đồng tình của cô.

Minh Nhan mềm lòng gấp một miếng thịt cua lên đưa đến bên miệng hần, Minh Hiền cắn một miếng, mặt mày hớn hở mà nhai.

Ông Mạc thấy hai người trẻ tuổi ngọt ngào với nhau, cảm thấy vui mừng, xem ra bị kịch hơn hai mươi năm trước sẽ không tái diễn lần nữa.

Ho nhẹ một tiếng, sau đó đứng lên nói. “Ông ăn no rồi, ông già này tuổi đã cao, muốn nghỉ ngơi một chút, hai người trẻ tuổi các cháu từ từ ăn đi.” Sau đó nhìn Minh Nhan chớp chớp mắt, đặc biệt dặn dò. “Minh Nhan cháu phải ăn nhiều một chút nha.”

“Vâng, được, ông Mạc.” Mặt Minh Nhan ửng đỏ đáp ứng.

Minh Hiền hừ một tiếng, xem như đã trả lời.

Ông Mạc cũng không tức giận, vui tươi hớn hở đi về phòng nghỉ ngơi.

Minh Hiền thấy đã không còn người khác, liền kéo Minh Nhan qua để cô ngồi trên đùi hần, lấy lòng hỏi. “Bà xã, cua ăn ngon không?”

“Ngon.”

“Vậy em phải cảm ơn anh thế nào đây.”

“Như vậy được không?” Minh Nhan nói xong liền hôn nhẹ ở môi hần một cái.

Minh Hiền liếm liếm môi, không vừa lòng lắm mà nói. “Cũng không tệ lắm, nhưng như vậy thì tốt hơn.” Nói xong liền áp lên môi Minh Nhan, hấp thu ngọt ngào bên trong.

Đang hôn đến thời điểm khó tách ra nhất thì đột nhiên bị một trận tiếng ho nhẹ cắt đứt. Minh Nhan then thùng đẩy hần ra, trở lại chỗ ngồi của mình, vẻ mặt đỏ bừng cúi đầu không dám ngẩng lên. Minh Hiền chửi thề một tiếng, quay đầu nhìn xem vị khách không mời mà đến nào đã quấy rầy chuyện tốt của hần.

“Cậu chủ, những người này, bọn họ nói là bạn của cậu, muốn đi vào tìm cậu, nên tôi không cản.” Quản gia ở một bên xấu hổ giải thích

Minh Hiền gạt đầu một cái tỏ vẻ hần đã biết, khoát tay ý bảo quản gia lui xuống, sau đó đứng dậy hướng về phía khách không mời mà đến hỏi:

“La, sao cậu lại tới đây? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Minh Hiền có chút không thể tin được người lạnh như băng trước mắt này không có việc gì sẽ tìm đến hần. Bọn họ cũng đã giải trừ quan hệ mua bán rồi, cho nên bình thường thì hần ta sẽ không tới cửa, trừ phi có nguyên nhân gì bất đắc dĩ.

Người tới cũng không trả lời, chỉ là từ phía sau lại xuất hiện thêm một người nữa.

104. Chương 104: Có Bạn Từ Phương Xa Tới

“Hắc hắc, Mạc tổng tài, tôi đến tìm Minh Nhan, không ngờ lại gặp được anh ở đây, hắc hắc, lúc này tôi không thấy gì hết, không thấy gì hết, thật mà, tôi bị cận, độ còn rất nặng, không tin anh cứ hỏi anh ấy đi.” Người nào đó bị bắt gặp xấu hổ nói, cuối cùng còn muốn La Khương đang đứng bên cạnh làm chứng cho cô.

“Àn, độ rất nặng, rất không thể thấy gì a.” Thư ký La rất biết nghe lời làm chứng cho cô, bất quá nghe như thế nào cũng có chút oán giận trong đó.

Minh Nhan nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc, bất chấp then thùng, mạnh mẽ quay đầu lại, vừa thấy Tân Văn, liền vui vẻ chạy tới ôm chặt lấy cô.

“Tân Văn.....”

“Minh Nhan.....”

Hai người con gái lú lú người này một câu người kia một câu, thân thiết đến nỗi hoàn toàn quên mất sự tồn tại của những

Mà hai người đàn ông bên cạnh không hẹn cũng liếc nhìn nhau, Minh Hiền tiến lên ôm lấy Minh Nhan quay về bàn ăn, La Khương cũng ôm lấy Tân Văn đi vào bàn ăn tìm vị trí ngồi xuống, nhẹ giọng nói. “Chờ cơm nước xong rồi hãy nói chuyện tiếp.” Quấn gia rất biết ý liền đưa lên hai phần ăn nữa.

Lực chú ý của Tân Văn phút chốc bị hấp dẫn bởi bữa đại tiệc con cua trên bàn, không khỏi tán dương nói. “BOSS đúng là BOSS, ra tay quả là như danh tiếng, ngay cả bữa sáng cũng ăn của nha.”

Ba người còn lại nghe cô nói xong thì mặt đồng thời cũng nổi hắc tuyến, La Khương nhẹ giọng nói. “Nếu em muốn ăn, mỗi ngày tôi sẽ mua cho em.”

Tân Văn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt nói. “Không cần, anh cũng không phải là BOSS làm sao mỗi ngày có thể mua được a, chưa kể mỗi ngày đều ăn cũng sẽ ngán.” Lại nhỏ giọng nói tiếp. “Hơn nữa nếu tôi muốn ăn, sao phải cần đến anh mua chứ, tôi không có tay để tự đi mua sao.”

La Khương nghe vậy đen mặt, bực mình trừng mắt cô liếc một cái, cô gái này thực sự là thiên tài, chỉ giỏi chọc hấn giận, muốn tốt với cô một chút cũng không được.

Minh Hiền ăn miếng cháo, cố che lại ý cười, thật sự là vật hợp theo loài, người phân theo đàn a, cô gái Tân Văn trì hoãn này cùng Minh Nhan là cùng một dạng, đến bây giờ cũng chưa biết thân phận thật sự của La Khương, tên kia tuy rằng không phải BOSS, nhưng so với BOSS còn nhiều tiền hơn, xem ra, cô ấy ngay cả tình cảm của La Khương đối với mình cũng có thể chưa phát hiện ra ấy chứ, điều này làm cho hắn không thể không đồng tình với La Khương rồi.

Minh Nhan vừa ăn vừa nhìn trộm Tân Văn cùng thư ký La nói chuyện, hai người này thực không giống đang yêu nhau nha, cô có cảm giác không giống, nhưng rõ ràng là cô cảm giác được khi thư kí La nói chuyện với Tân Văn có phần nhường nhịn hơn a, đây có tính là hiện tượng tốt không nhỉ, nếu Tân Văn và thư ký La ở cùng với nhau, hẳn là sẽ hạnh phúc lắm đây, bình thường những người đàn ông bên ngoài lạnh lùng sẽ rất thương yêu vợ, cô là lấy từ kinh nghiệm của mình a.

Cơm nước xong xuôi, hai người các cô trở về phòng của Minh Nhan, ngồi trên giường, bắt đầu lú lú nói chuyện phiếm, đem hai người đàn ông còn lại ném sang một bên, hoàn toàn không để

“A? Mạc tổng tài chính là Hiền Hiền sao?” Nghe Minh Nhan nói ra thân phận thật sự của Mạc Dịch Hiền, Tân Văn không thể tin được, từ trên giường nhảy dựng.

“Àn, lúc đầu mình cũng không dám tin, nhưng mà có rất nhiều chuyện khiến mình không thể không tin. Anh ấy viết rõ mọi chuyện của mình, thậm chí biết những bí mật nhỏ giữa mình và Hiền Hiền nữa.” Hiện tại Minh Nhan nghĩ lúc đó mình thật ngu ngốc, ngay từ đầu, Mạc Dịch Hiền và Minh Hiền đã có rất nhiều điểm chung, chỉ là cô luôn suy nghĩ theo hai mặt mù tịt của mình, cho nên không nhận ra hắn.

“Àn, thực lãng mạn nga, Hiền Hiền vì cậu mà hoàn toàn thay đổi thân phận. Nếu như có người con trai nào tổn sức và tâm tư vì mình như vậy, mình tuyệt đối không nói hai lời mà gả cho người đó.” Tân Văn nghe xong, vẻ mặt đầy hâm mộ nói.

Minh Nhan bĩu môi, cô gái nhỏ này suốt ngày than thở nha, cô thấy thư ký La đối với cô ấy cũng không tồi mà. Vì thế thử hỏi. “Vậy thư kí La không tốt với cậu sao?”

“Anh ta? Anh ta rất tốt với mình, đáng tiếc là Gay, hiện tại tại tụi mình là bạn tốt nha, nói không chừng anh ta còn xem mình là chị cũng đó, ha ha.....” Tân Văn cười hì hì giải thích.

Minh Nhan vừa nghe có chút hắc tuyến, đã nói cả nửa ngày rồi mà đến bây giờ cô gái nhỏ này vẫn còn cho rằng người ta là gay sao, xem ra cô đã hại thư kí La lắm rồi, vì thế mở miệng giải thích nói. “Tân Văn à, kỳ thật, có thể thư kí La không phải là.....” Gay.

Không đợi Minh Nhan nói xong, thì đã bị tiếng gõ cửa xen vào, Minh Nhan nhú mày, đáp. “Mời vào.”

Cửa lập tức bị đẩy ra, khuôn mặt tươi cười lấy lòng của Minh Hiên xuất hiện ở cửa, trong tay còn bưng theo hai ly đồ uống, nịnh nọt nói. “Anh thấy hai người ở trong này nói chuyện phiếm đã đến trưa, sợ hai người khát, anh mới đưa đồ uống đến đây.”

Minh Nhan nở nụ cười, làm bộ khách khí nói. “Cám ơn anh nga, anh để bên kia là được rồi, sau đó lúc ra ngoài phiền anh nhớ đóng cửa lại cho bọn em nha.”

Minh Hiên cười gượng. “Hắc hắc..... nói chuyện đến trưa rồi mà vẫn chưa xong

“Chưa a, chúng em đã lâu không gặp, có rất nhiều chuyện muốn nói, cho nên đêm nay Tân Văn sẽ ngủ ở đây với em, còn anh tự tìm chỗ ngủ đi.” Minh Nhan ôm lấy Tân Văn, giả vờ thực thân mật nói.

“Không phải chứ, bà xã.” Minh Hiên lộ ra vẻ mặt đau khổ kêu lên.

“Đúng vậy, ông xã à.” Minh Nhan bắt chước hần cũng lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“A, bà xã đại nhân, chúng ta thương lượng một chút được không, hai người muốn nói chuyện phiếm thì cứ nói, tán gẫu buổi trưa thì cũng không quan trọng nha, nhưng mà buổi tối, Tân Văn cũng mệt mỏi, em nên để cô ấy đi nghỉ ngơi a, có được không?” Minh Hiên đưa ra chủ ý, hy vọng có thể dẹp bỏ ý nghĩ trong đầu bà xã đại nhân.

“Không được, chúng em muốn học tập người xưa soi đuốc nói chuyện suốt đêm a, anh nhanh đi ra ngoài đi, đừng quấy nhiễu chúng em nói chuyện nữa, cơm trưa, cứ đưa vào phòng là được, chúng em ăn trong phòng.” Minh Nhan không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Bà xã.....” Minh Hiên đáng thương gọi, nói cái gì cũng không chịu đi ra ngoài.

“Được rồi, anh đi ra ngoài trước đi.” Minh Nhan thấy hần không chịu đi ra ngoài, vì thế nhảy xuống giường, đẩy hần ra ngoài, thuận tiện khóa cửa lại.

Tân Văn thấy Mạc tổng tài đi ra ngoài, lúc này mới xì một tiếng cười to lên, cô nhện cười đã nửa ngày, nhện thực vất vả. “Đây là Mạc tổng tài ư? Biến hóa rất lớn nha, có thể liên tưởng giống như một con chó nhỏ a. Ha ha.....”

Minh Nhan nghe vậy cũng cười cong khóe miệng. Hần thay đổi rất lớn, từ sau khi bị hần lừa kết hôn, hần liền thường xuyên dùng loại biểu tình đáng thương như thế này để nói chuyện với cô, chẳng lẽ đây là điều mà mọi người thường nói, tình yêu làm người ta mất đi lí trí sao? Nhưng thường là dùng để nói phụ nữ, chẳng lẽ đối với đàn ông cũng như vậy sao?

Hai người đang cười, lại nghe có tiếng đập cửa, Minh Nhan thở dài, bất đắc dĩ đáp. “Ai vậy?”

Tác giả:

Tạ lỗi: Trong lúc nhất thời Linh Điểm đã lười, không tra rõ tài liệu, phạm vào một sai lầm nghiêm trọng, trong chương trước xuất hiện món cua, nhờ một bạn đọc nhiệt tình góp ý là ở Mĩ không có, hôm nay Linh Điểm cũng tra xét một chút, quả thật là như thế, cảm ơn vị bạn đọc kia, còn có địa điểm mua cua cũng không đúng, Linh Điểm sẽ mau chóng sửa lại, nhưng chương VIP và sự cải biến có vẻ khó khăn, cần thông qua biên tập, cho nên cần một chút thời gian, mong các bạn đọc thông cảm.

105. Chương 105: Âm Mưu (1)

Chỉ nghe tiếng quản gia ở bên ngoài đáp. “Cô Minh Nhan, vừa rồi cậu chủ có dặn mời hai vị chuẩn bị một chút, trưa hôm nay sẽ dùng cơm ở bên ngoài.”

Minh Nhan cùng Tân Văn liếc nhau, không thể nói gì đành nở nụ cười đáp. “Àn, cháu biết rồi. Chú Lưu, chú nói lại là bọn cháu chuẩn bị ngay.” Minh Nhan đều gọi Lưu quản gia là ‘chú Lưu’, nghe nói vị quản gia đại nhân này là nhân vật thuộc hàng nguyên lão của nhà họ Mạc.

Chuẩn bị đơn giản một chút, Minh Nhan cùng Tân Văn bước ra khỏi phòng, Minh Hiên cùng La Khương đã sớm chờ ở dưới. Minh Hiên thấy các cô đi ra, nhanh chóng đi về phía trước, giải thích. “Bọn họ vừa tới, cho nên anh muốn mời bọn họ ra ngoài ăn cơm, xem như tiệc chào đón a.”

Minh Nhan ngoài cười nhưng trong không cười, nhếch khóe miệng lên nói. “Em đã biết.” Vừa nói vừa âm thầm nhéo bên hông hấn một cái.

Minh Hiên đau nên hơi cong người, nhưng trên mặt vẫn cười hì hì, trưng ra một bộ dạng đau khổ mặc cô muốn đánh hay làm gì cũng được, làm cho Minh Nhan hoàn toàn không còn cách nào khác. Cũng không biết cái dạng đau khổ này là hấn học của ai nữa, trước kia hấn có như vậy.

Minh Hiên thấy cô không giận dữ, trong lòng mừng thầm, ‘Bà xã đánh chửi gì cũng phải nhẫn, không đau cũng phải làm bộ như rất đau, cứ thỏa mãn cô ấy phát tiết ức chế.’ Câu nói này quả nhiên rất đúng, cuối cùng tên nhóc Lưu Vũ Trạch kia lúc này cũng làm được một việc ra hồn.

“Xi.....” Tân Văn vẫn luôn ở bên cạnh xem náo nhiệt thật sự là không nhịn được mà cười ra tiếng. Bị Minh Hiên ném qua một cái mắt lạnh làm cô sợ tới mức nhanh chóng ngừng tiếng lại.

La Khương bất mãn kéo Tân Văn ra sau người mình, dùng ánh mắt lạnh lùng nói. “Cậu đối với người con gái của tôi thái độ tốt một chút đi.”

Minh Hiên lơ đãng nhún nhún vai, không có biện pháp. Hấn chỉ dụ dằng được với mình Minh Nhan thôi, những người khác không bàn tới. ‘Mà nói gì thì nói tên nhóc như cậu cũng có mạnh hơn tôi bao nhiêu đâu, từ đầu tới đuôi đều trưng ra bộ mặt lạnh lùng, trách không được đến bây giờ cũng chưa làm được gì cả.’

Nhưng câu phía sau chỉ là trong lòng Minh Hiên nghĩ thôi, cũng không dám nói ra miệng. Dù sao công phu quyền cước của tên nhóc kia cũng không kém, nếu hấn ta thẹn quá hóa giận tìm hấn động thủ thì sẽ có một trận đánh ác liệt. Mà hiện tại đối với hấn, việc hấn ta tìm đến so tài cũng rất ít hứng thú.

Minh Nhan không hề nhận thấy sóng ngầm mãnh liệt của bọn họ trong lúc đó, cùng mọi người đi ra cửa.

Bốn người bọn họ tìm đến một nhà hàng rộng rãi, yên tĩnh. Minh Nhan còn cùng Tân Văn nghiên cứu xem mấy ngày nữa nên đi dạo chỗ nào. Tuy nói Minh Hiên cũng rất muốn cùng Minh Nhan đi dạo khắp nơi, nhưng nói gì thì hấn cũng là đàn ông, dù có đi cùng cũng chỉ nói được ‘em thích cái gì thì mua cái đó’, hoàn toàn không có được cái lạc thú của hai người phụ nữ cùng đi dạo.

Minh Hiên đang vừa mỉm cười vừa nghe, mấy ngày nữa có Tân Văn cùng La Khương ở đây cũng tốt, có thêm thân thủ của La Khương thì an toàn của Minh Nhan hấn là không thành vấn đề. Hấn phỏng chừng mấy ngày nữa bên kia sẽ có động tĩnh, hấn sẽ không ngồi yên nhìn hấn kế thừa công ty mà không nhúng tay vào. Dù sao bọn họ cũng như hổ rình mồi, đã muốn cái vị trí người thừa kế này không phải chỉ một, hai ngày

Bốn người ăn cơm trưa xong, cũng không ở bên ngoài lâu mà trực tiếp trở về nhà họ Mạc. Dù sao bọn Tân Văn vừa mới đến, cũng mệt mỏi cả rồi, cần nghỉ ngơi một chút.

Vừa trở lại nhà, liền phát hiện hôm nay hình như náo nhiệt hơn, tựa hồ trong nhà có khách đến, mấy người hầu đều đang bận rộn làm việc.

“Ai u, em Hiên đã trở về a. Lâu rồi không gặp, rất nhớ em nha.” Mới vào đến cửa, đã có một người phụ nữ trông rất hợp mốt đi ra đón, giọng điệu thân thiện giống như chị ta mới là chủ nhà này vậy.

“Ân, chào chị dâu họ.” Minh Hiên đổi một giọng xa cách, hấn mở miệng nói đã là giữ mặt mũi cho cô ta rồi.

“Ân, chào.” Người phụ nữ kia gật gật đầu, sau đó lại chuyển hướng sang Minh Nhan, cười rạng rỡ, kéo tay Minh Nhan qua nói. “Đây chắc là bạn gái em rồi, thật sự là xinh đẹp a, gọi là ‘Hiệp Thiên’ phải không? Các em bắt đầu quen nhau từ hồi học đại học”

“Không phải.” Minh Hiên nhanh chóng cắt lời cô ta, có chút khấn trương nhìn về phía Minh Nhan, hy vọng cô không hiểu lầm.

“Nghe anh họ em nói khi đó ai em cũng không để ý, chỉ ngoan ngoãn phục tùng với một mình Tiểu Thiên, thật sự là thâm tình nha. Chị còn nói” Trương Tĩnh Nghi — cũng chính là chị dâu họ của Minh Hiên,

vờ như không nghe gì cứ tự nói theo ý mình.

“Chị dâu họ, em không phải Hiệp Thiên, chắc là chị nhận lầm người rồi. Em là Tư Đồ Minh Nhan, rất vui được biết chị.” Minh Nhan khách khí tự giới thiệu. Tuy rằng nghe nói Minh Hiên trước kia từng có bạn gái trong lòng thực không thoải mái, nhưng dù có muốn tính sổ gì cũng sẽ không tính trước mặt người ngoài. Cho dù có đần độn đi chăng nữa, sự xa cách của Minh Hiên đối với người gọi là ‘chị dâu họ’ này cô vẫn có thể nhận ra được.

“Ách, không phải Hiệp Thiên a, thật ngại quá. Không có ý tứ a. Lúc đó em Hiên cùng cô ấy thật giống như hình với bóng, chị còn tưởng đã có kết quả, nên mang về gặp người lớn chứ. Đường đột a, mạo muội hỏi cô Tư Đồ, cô cùng em Hiên là ...?” Trương Tĩnh Nghi buông tay Minh Nhan ra, liên tục giải thích, nhưng những lời nói ra nghe thế nào cũng thấy thật chói tai.

“Cô ấy là vợ em.” Minh Hiên đi lên phía trước, vô cùng thân thiết ôm thắt lưng Minh Nhan giới thiệu.

“Vợ? Ách. Em Hiên, em kết hôn khi nào mà không nói một tiếng a? Ông xã, ông xã, anh có biết không? Em Hiên kết hôn!” Trương Tĩnh Nghi ngạc nhiên kêu to.

Minh Hiên đầu đầu nhú nhú chân mày, áy náy nhìn về phía Minh Nhan. Bây giờ còn chưa phải lúc lột mặt nạ của bọn họ, cho nên chỉ có thể tạm thời để Minh Nhan chịu ủy khuất một chút. Về phần Hiệp Thiên kia, hẳn sẽ giải thích rõ ràng với cô, bọn họ thật sự không có gì, hẳn chỉ là nhất thời hồ đồ xem cô ta là vật thay thế mà thôi.

Minh Nhan cảm nhận được sự xin lỗi của hẳn, nhìn hẳn cười dịu dàng để hẳn an tâm. Cho dù trong lòng có điều nghi ngờ muốn hỏi, nhưng chút ăn ý ấy vẫn phải có, dù sao bọn họ cũng sinh hoạt cùng nhau mười mấy năm mà.

“Cái gì, cái gì cơ? Hiên, em kết hôn ư? Điều này là thật sao, sao không nói một tiếng cho chúng ta biết a.” Tiếng nói của một người đàn ông cao lớn soái khí từ trong phòng lầu một phát ra.

Mái tóc đen còn ướt sũng, xem ra là vừa mới tắm xong. Trên mặt lộ vẻ tươi cười vô hại, nhưng hai mắt mang theo tia sáng, vừa nhìn đã biết không phải là một nhân vật đơn giản. Trực giác của Minh Nhan cảm thấy không thích hẳn.

106. Chương 106: Âm Mưu (2)

“Anh họ.” Minh Hiên lễ phép lên tiếng chào hỏi, ngừng lại một chút giải thích. “Tình huống lúc ấy có chút đặc biệt, kết hôn có vẻ gấp gáp, em sợ chậm trễ, bà xã bị người ta cướp mất, cho nên chưa kịp báo với mọi người.”

Minh Nhan nghe hẳn nói xong, mặt nóng như phát sốt, cái gì mà chậm trễ sợ cô bị người khác cướp mất, rõ ràng là hẳn lừa cô kết hôn, nhưng trước mặt người ngoài cô cũng không tiện vạch trần a, chỉ có thể giả mù mặc kệ hẳn.

“Nga?” Anh họ của hẳn – Mạc Dịch Minh đánh giá Minh Nhan từ trên xuống dưới, nhận xét. “Một cô gái xinh đẹp như vậy, cũng khó trách em lo lắng a. Không biết em dâu họ gì a?”

“Anh họ, em tên Tư Đồ Minh Nhan, anh cứ gọi Minh Nhan là được.” Minh Nhan lễ phép chào hỏi, tuy rằng cô không thích hẳn, nhưng trên cơ bản, vẫn lễ phép tối thiểu cũng phải có a.

“Tư Đồ Minh Nhan, Tư Đồ Minh Hiên, em không phải?” Mạc Dịch Minh lặp đi lặp lại tên của Minh Nhan, dường như nhớ tới cái gì đó, hai mắt sáng lên.

“Đúng vậy, bà xã em chính là ân nhân từng cứu mạng em.” Minh Hiên giành thay cô trả lời trước, hẳn không muốn nhắc lại quan hệ chị em trên danh nghĩa lúc trước, lúc này đây Minh Nhan vừa mới có dấu hiệu chấp nhận hẳn, hẳn không muốn lại làm phức tạp thêm nữa.

“Chị nhớ ra rồi, cô ấy không phải là chị của em sao? Vậy hai người không phải loạn luân sao?” Trương Tĩnh Nghi ở bên cạnh đột nhiên chen vào nói, còn tỏ ra một bộ dáng giật mình. [BN: mui ghét cái con mui này,

đọc lời mụ thôi cũng đủ thấy mụ ấy là người thế nào, đồ đàn bà ngu mà cứ tỏ ra nguy hiểm, đã xấu còn xa, si đa còn bày đặt xông pha đi hiến máu, hứ x-(, NV: uhm mấy người sợ thiên hạ ko loạn mà lì.]

“Em nói vậy bạ gì vậy? Bọn họ không có quan hệ huyết thống, không tính là loạn luân.” Mạc Dịch Minh mắng bà xã của mình một chút, ngăn cô nói lung tung, sau đó áy náy nhìn về phía Minh Nhan.

Minh Nhan nở nụ cười, tỏ vẻ cô không ngại, cho dù có để ý cũng sẽ không biểu hiện ra trước mặt bọn họ, hai người này chắc chắn là đến đây để thăm dò.

“Nhưng mà dù sao lấy thân phận chị em cùng nhau sống mười mấy năm, đột nhiên biến thành vợ chồng, không chỉ người ngoài khó chấp nhận, trong lòng chính mình cũng sẽ cảm thấy không thoải mái a, cô nói có phải hay không, Minh Nhan?” Trương Tĩnh Nghi không đồng ý cùng tranh cãi với ông xã của cô ta, cuối cùng còn cố ý hỏi Minh Nhan. [BN: mụ muốn bằm vằm con mụ này ra a

cầm dao mài mài, NV: haha bình tĩnh bình tĩnh xem chị Nhan Nhan trả lời thế nào này, e hèm]

Minh Nhan cười với cô ta, tỏ vẻ thâm tình nhìn Minh Hiền, thẹn thùng đáp. “Sẽ không a, ông xã em rất thương em, hơn nữa luôn luôn sống cùng nhau, càng làm cho chúng em hiểu nhau hơn, nên khi đã quyết định ở cùng nhau thì tuyệt đối không bao giờ có chuyện chia tay, còn làm cho chúng em có nhiều điều ăn ý hơn những vợ chồng khác, em cảm thấy thực hạnh phúc, còn không ít bạn bè hâm mộ chúng em biết bao nhiêu, đúng không, ông xã?”

“Đúng, bà xã em nói rất đúng.” Minh Hiền cảm động, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, mặc kệ có phải đang đóng kịch hay không, có thể nghe được cô nói như vậy cũng làm hân thực cảm động rồi.

Trương Tĩnh Nghi nghe vậy, sắc mặt liền thay đổi, Mạc Dịch Minh liền nhanh nhẩu hòa giải, nói rằng thấy vợ chồng bọn họ ân ái ái ái như thế cũng thực sự rất mừng, sau đó bảo mọi người cùng nhau đi vào.

La Khương đúng là thực không nề mặt, nói là mệt, sau đó trở về phòng mình, nếu không phải tại Tân Văn cứ một mực muốn ở cùng Minh Nhan, lần này hân cũng lười đến cái đất nước chẳng mong muốn gì này.

Mấy người còn lại thì ngồi ở sô pha, nghe hai vợ chồng Mạc Dịch Minh nói những lời khách sáo rỗng tuếch, Minh Hiền chỉ “Àn, a.” hai câu cho có lệ, dù sao hân cũng không phải là người nói nhiều trước mặt người ngoài, hân ngồi ở đây nhìn bọn họ khách sáo qua lại, đơn giản là vì hân muốn nhìn bộ dáng Minh Nhan vì hân chiến đấu một chút thôi.

Không bao lâu, chợt nghe tiếng Tân Văn gấp liên tục, Minh Nhan liền nói. “Thật ngại quá, bạn của em hôm nay vừa xuống máy bay, có chút mệt mỏi, em đưa cô ấy về phòng nghỉ ngơi một chút. Mọi người cứ từ từ trò chuyện a.” Nói xong cô liền kéo Tân Văn trở về phòng .

Minh Hiền cũng đứng dậy, nói hai chữ “Thất lễ.” Sau đó liền đuổi sát theo.

Trước lúc Minh Nhan và Tân Văn đi vào phòng, hân liền giữ chặt Minh Nhan lại, sau đó đẩy Tân Văn đi vào, còn rất khách khí nói. “Cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, Nhan Nhan để tôi chăm sóc là được.”

107. Chương 107: Âm Mưu (3)

Nói xong cũng không chờ Minh Nhan phản ứng liền ôm lấy bước đi. Minh Nhan bị hân làm cho dở khóc dở cười, giãy dụa nói. “Anh thả em xuống đi.”

“Không thả.” Minh Hiền sợ cô ngã xuống lại ôm chặt hơn chút, xấu xa trả lời.

“Anh là thổ phỉ sao a, còn trối người ta nữa ?” Minh Nhan tức giận, dùng sức đánh hân một cái. Người này càng ngày càng kiêu ngạo.

“Chỉ làm thổ phỉ với em thôi.” Minh Hiền cúi đầu hôn cô một cái, gian xảo nói.

“Em phát hiện anh càng ngày càng bần tiện.” Minh Nhan thẹn thùng đỏ mặt, gắt giọng.

“Bị em phát hiện mất rồi. Vậy em phải giữ bí mật cho anh nha.” Trong khi nói chuyện, hân đã đem Minh Nhan ôm về phòng rồi nhẹ nhàng đặt lên giường.

“Anh muốn làm gì?” Minh Nhan giãy dụa muốn ngồi dậy.

“Đừng nhúc nhích, anh có lời muốn nói với em.” Minh Hiền vừa nói vừa đề lên người cô, áp chế cô.

“Ban ngày ban mặt anh muốn làm gì vậy? Có chuyện gì thì ngồi dậy từ từ nói a.” Minh Nhan giãy dụa muốn đẩy hẳn ra, tư thế này rất ái muội. Căn cứ vào tiền sử không tốt trước kia của hẳn, nói chuyện như vậy, tám chín phần sẽ có chuyện phát sinh

“Đừng nhúc nhích, nếu không anh sẽ không dành nhiều thời gian để nói đâu.” Minh Hiền nhìn chăm chăm môi của cô, háo sắc nói.

“Anh” Thân mình Minh Nhan quả nhiên cứng đờ không dám lộn xộn nữa. Lần nào cũng đều dùng chiêu này, thật vô lại. Cô có chút bực mình nói. “Muốn nói gì thì nói nhanh đi, nói xong nhanh chóng thả em

“Nhan Nhan, bà xã.” Minh Hiền lộ ra biểu tình đáng thương mà gọi.

“Có chuyện gì?” Minh Nhan ra v không kiên nhẫn đáp, thật sự là có chút chịu không nổi ánh mắt của hẳn, cảm giác như mình giống một ác nhân luôn luôn bắt nạt hẳn vậy.

“Em đừng tức giận nha.” Minh Hiền thổi khí ở bên tai cô, khiến cô tê dại một trận.

“Em không rảnh tức giận với anh, có chuyện gì thì nói nhanh lên.” Minh Nhan đẩy đẩy hẳn, cự tuyệt hẳn đùa giỡn.

“Chính là về ‘Hiệp Thiên’ kia.” Thần sắc Minh Hiền nghiêm túc, thật cẩn thận mở miệng nói.

“Àn, hừ, anh cùng cô ta từng quen nhau sao?” Minh Nhan vừa nghe là cô ta, sắc mặt liền trầm xuống, trong lòng luôn luôn có cảm giác không dễ chịu.

“Cũng không xem là quen, chỉ là thời điểm anh vừa tới Mỹ để học, nghĩ rằng kiếp này không còn hy vọng gì với em, có chút cam chịu, sau đó liền gặp được cô ấy, cảm thấy cô ấy rất giống em, chỉ gặp nhau vài lần. Sau lại phát hiện cô ấy không có cách nào thay thế được vị trí của em trong lòng anh nên cũng không gặp lại nữa, đây là sự thật, anh thề.” Nói xong giờ tay phải lên làm động tác thề.

“Chỉ gặp nhau vài lần?” Minh Nhan có chút hoài nghi hỏi, chỉ gặp mặt vài lần, sẽ bị hiểu lầm là bạn trai bạn gái sao?

“Cái kia, giọng nói của cô ấy rất giống em, khi cô ấy nói chuyện với anh rất giống lúc em nói chuyện với anh, cho nên anh rất khó cự tuyệt, liền mua cho cô ấy mấy thứ. Sau đó anh không gặp cô ấy nữa, cô ấy cũng tới đây tìm anh vài lần, cũng chỉ có vậy thôi, thật sự.” Minh Hiền vội vàng giải thích, sợ cô hiểu lầm, sớm biết như vậy hẳn sẽ không lừa mình dối người tìm vật thay thế làm gì.

“Hừ.” Minh Nhan đối với lời giải thích của hẳn không thực sự vừa lòng, nhưng vẫn miễn cưỡng chấp nhận, sau dường như lại nghĩ tới gì đó nên hỏi tiếp. “Anh bắt đầu không gặp cô ấy nữa từ khi nào?”

“Chính là, chính là..... Ân” Minh Hiền ấp a ấp úng không chịu

“Nói mau, nếu không em sắp tức giận rồi đây.” Minh Nhan thấy hẳn không chịu nói rõ, liền uy hiếp nói.

“Chính là thời điểm biết em chia tay với Nhâm Hạo, anh đã hạ quyết tâm không gặp cô ấy nữa.” Minh Hiền sợ cô tức giận nên có chút bất đắc dĩ đáp lại.

“Nga? Vậy nếu em không chia tay với Nhâm Hạo có phải anh còn tính tiếp tục gặp cô ấy hay không a?” Minh Nhan có chút bốc hỏa, tuy rằng biết bốc hỏa không có đạo lý lắm, nhưng nhịn không được vẫn bốc lên ngàn ngút.

“Anh không biết, nếu em thực sự kết hôn với anh ta, anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Minh Hiền chưa xót nói, vừa nghĩ đến cô từng sắp gả cho người khác, hẳn liền không nhịn được mà trong lòng không thoải mái, giọng nói cũng trở nên xấu đi.

“Nói đi, anh với cô ấy phát triển tới mức nào rồi?” Minh Nhan không để ý đến vị chua trong giọng nói của hẳn. Hiện tại vị chua trong lòng cô cũng không ít đâu.

“Ách?” Minh Hiền không nghĩ tới cô lại đột nhiên hỏi cái này, bị câu hỏi của cô làm sửng sốt, sau đó có chút ấp úng nhỏ giọng đáp lại. “Nào có mức gì đâu, chỉ, chỉ gặp mặt vài lần thôi?”

“Có hôn không?” Minh Nhan thấy lời nói của hắn ấp úng, quyết định truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Không, không có.” Minh Hiền có chút chột dạ càng nói giọng càng nhỏ, trong lòng còn thầm mắng chính mình không có tiền đồ, tại sao lúc ở trước mặt cô ngay cả nói dối cũng đều không có trình độ như vậy.

“Rất cuộc có hay không? Đừng có gạt em nha. Anh có biết em ghét nhất là bị người ta lừa gạt hay không?” Mấy chữ cuối cùng còn cố ý đè nặng hơn, tỏ vẻ tâm tình của bà đây hiện tại rất khó chịu.

“Có, cũng có.” Minh Hiền thấy không thể gạt đi được, nhanh nhẩu thẳng thắn, ai, sao ngay lúc này cô lại khôn khéo như vậy a.

“Có? Anh dám có?” Minh Nhan nổi giận dưng dưng một phen đẩy hắn ra, làm bộ sẽ

“Nhan Nhan, đừng tức giận, em đừng kích động a, em nghe anh giải thích.” Minh Hiền nhanh chóng lao ra kéo cô lại, dùng sức ôm vào trong ngực.

“Anh buông ra, tôi không tức giận a, ai bảo tôi tức giận, chỉ là bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh, buông ra.” Minh Nhan vừa giãy dụa vừa hỗn hển nói.

Minh Hiền ngăn chặn cô, vội vàng giải thích. “Nhan Nhan, em hãy nghe anh nói đi, lúc ấy anh uống rượu, nhìn cô ấy thành em, mới hôn cô ấy, nhưng sau đó phát hiện cảm giác không giống nên không tiếp tục nữa, thật sự, chỉ một lần đó thôi. Nhan Nhan.....”

Âm thầm thở dài dưới đáy lòng, cũng biết nếu nói ra cô sẽ tức giận, nhưng nếu không nói ra sợ rằng một ngày nào đó, cô nghe được chuyện này từ miệng người khác sẽ còn giận hơn thế này. Phụ nữ a, thật đúng là phiền toái, nhưng nếu không có phiền toái này thì trong lòng sẽ cảm thấy thật trống rỗng. [Heo: hắc hắc a cũng biết sao]

“Chỉ một lần thôi sao? Không có lần nào khác?” Minh Nhan nghe vậy cũng không giãy dụa nữa, trong lòng không yên muốn xác nhận.

108. Chương 108: Âm Mưu (4)

“Ân, thật sự chỉ có một lần, không còn lần nào khác nữa.” Minh Hiền gật gật đầu, cho cô một đáp án chắc chắn, giờ phút này, hắn cảm thấy thực may mắn vì mình đã kén chọn, nếu không phải ngoài cô hắn không hề có hứng thú với người con gái nào khác thì hiện tại hắn thực sự gặp phiền phức rồi, thật tội lỗi a.

“Hừ, một lần, một lần thì sao, một lần thì dễ tha thứ sao.” Minh Nhan thấy hắn gật đầu, hết giận hơn phân nửa, nhưng vẫn nói nặng chưa ngoa.

“Không phải em còn hôn Nhâm Hạo mấy lần sao.” Minh Hiền nhớ lại tình cảnh lúc trước cô quen với Nhâm Hạo, có chút bất mãn nhỏ giọng than thở.

“Em, khi đó không phải em đang hẹn hò với anh ta sao, nam, bạn trai bạn gái, hôn môi là chuyện bình thường mà.” Mặt Minh Nhan nháy mắt đồ bưng, có chút thẹn quá hóa giận rống lại.

Minh Hiền bị cô rống, ngoáy ngoáy lỗ tai, sao trước đây hắn lại không phát hiện Nhan Nhan có tiềm chất làm cộc mẹ như vậy nhỉ, bắt quá hắn thích, hắn vừa mới phát hiện, Nhan Nhan đang ghen nga, hơn nữa bình dấm chua này còn không nhỏ a, đây chính là hiện tượng tốt, Minh Hiền không khỏi cười cong khóe miệng, nhỏ nhẹ nói. “Nhưng giờ anh còn là ông xã của em, thế mà không phải em lại vô duyên vô cớ không để ý đến anh sao, còn không cho anh chạm vào em nữa.”

“Em làm gì có vô duyên vô cớ không để ý đến anh, không cho anh chạm vào em? Anh là đang tính toán chuyện cũ với em phải không?” Minh Nhan cảm thấy bản thân bị oan, hiện tại cô đang bị hắn đè chặt dưới thân, khí thế liền yếu đi phần lớn, cho nên chỉ có thể rống lên tỏ vẻ bất mãn của mình.

“Được rồi được rồi, bà xã đừng tức giận, đừng tức giận a, em nói không có thì không có.” Hiện tại tâm tình Minh Hiền rất tốt, bà xã nói cái gì thì chính là cái đó, dù sao cũng là chuyện quá khứ, hẳn cũng không quá để ý.

“Cái gì mà em nói không có thì không có, vốn là ân.....” Minh Nhan luôn rất bất mãn với thái độ có lệ này của hắn, thử phản bác, nhưng vừa mới nói được một nửa thì nửa câu sau đã bị hắn nuốt vào bụng.

Minh Hiền hôn lên cái miệng nhỏ đang líu ríu của cô, đã giải thích rõ ràng, bà xã đại nhân cũng đã nói, cô không hề không cho hắn chạm vào cô, như vậy hẳn là có thể chạm thoải mái rồi, ân, cái miệng nhỏ của bà xã thật là ngọt quá đi thôi.

Nửa ngày sau, Minh Hiền rút cục buông cô ra, cô liền bắt lấy bàn tay của hắn đang làm chuyện xấu trong quần áo của cô, hồn hồn nói. “Tư..... Tư Đồ Minh Hiền, anh..... anh để tay ở chỗ nào vậy?”

Minh Hiền thuận thế liền cầm tay cô đưa tới chỗ nào đó đang nóng rực, để cô cảm, Minh Nhan nhận thấy được cái đó là gì, liền buông tay ra, xấu hổ quay mặt sang chỗ khác.

ém liếm vành tai của cô, khẽ cười nói. “Bà xã, mặt của em rất hồng nha, chúng ta đều là vợ chồng, em còn thẹn thùng gì chứ?”

“Anh..... anh, đáng ghét a, nhanh buông ra.” Minh Nhan gắt giọng.

“Bà xã, em nói xem anh đã đến bước này, còn có thể buông tha cho em sao?” Nói xong lại xấu xa cọ cọ vào trên người Minh Nhan, khiến cô hừ nhẹ một tiếng.

“Anh..... không được, ban ngày ban mặt, Tân Văn còn đang.....” Minh Nhan không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Cô ấy đang ngủ, không thời gian để ý đến chúng ta, nếu cô ấy nhầm chán thì La Khương sẽ rất vui lòng mà cùng cô ấy a.” Minh Hiền không hề giận mà cắt đứt lời nói của cô, cô luôn suy nghĩ đến người khác nhiều hơn nghĩ đến hắn.

“Anh cũng nhìn ra sao, La Khương có.....” Minh Nhan vui sướng muốn chứng thực với hắn, La Khương rốt cuộc có phải có ý với Tân Văn hay không.

“Nhan Nhan.....” Minh Hiền bắt đầu dĩ gằm nhẹ cắt ngang cô. “Vào lúc này việc em nên làm chính là suy nghĩ xem làm sao thỏa mãn ông xã của em chứ không phải nghĩ chuyện của người khác.”

“Ách, cái đó.....” Minh Nhan bị hắn nói có chút ngượng ngùng, quả thật tình huống hiện tại không thích hợp để bắt quai chuyện của người khác a.

“Hôn anh.” Minh Hiền không cho cô cơ hội cãi lại, trực tiếp yêu cầu.

“Ân.....” Minh Nhan có chút do dự, tuy rằng đã từng hôn qua nhiều lần, nhưng nếu bảo cô chủ động, cô vẫn có chút ngượng ngùng.

“Em không hôn anh, anh hôn em cũng được vậy.” Minh Hiền có chút chờ không được nên sát lại gần cô.

“Khoan đã.” Minh Nhan đột ngột kêu dừng.

“Làm sao vậy?” Minh Hiền có chút nản chí, ở thời điểm mấu chốt mà kêu hắn dừng, hẳn thực sự chịu không nổi a.

“Anh đi đánh răng đi.” Minh Nhan có chút không tự nhiên yêu cầu.

“Đánh răng?” Hắn không nghe lắm chứ, lúc này sao cô lại có những yêu cầu như thế chứ, chẳng lẽ hắn bị hôi miệng, không thể nào nha?

“Đúng vậy, đi đánh răng, em không muốn môi anh có mùi vị của cô gái đó.” Minh Nhan đơn giản tùy hứng nói ra, dù sao, dù sao vừa nghĩ đến hắn từng hôn qua người con gái khác thì cô lại cảm thấy không thoải mái.

Dừng nửa ngày, Minh Hiền đột nhiên cười lớn tiếng, bà xã của hắn thực đúng là đáng yêu nha, ngay cả ghen cũng đáng yêu như vậy, hắn vừa cười vừa hôn lên môi cô một cái, trêu chọc nói. “Được, anh đi đánh

rằng, đánh vài lần, từ nay về sau toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có hương vị của em, được chưa?” Nói xong cười cười đi vào phòng tắm.

“Đáng ghét.” Minh Nhan hờn dỗi cầm lấy một cái gối quăng hắn, kết quả lại bị hắn nhẹ nhàng tránh được.

“Bà xã, anh đến đây.” Minh Hiên từ phòng tắm đi ra, hóa thân thành con sói gian ác, hung hăng hạ gục chú cừu nhỏ mà hắn yêu mến, triển miên cả buổi chiều, toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều là hương vị của Minh Nhan.

Chờ lúc Minh Nhan tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối, cô có chút mơ màng không hiểu tình huống hiện tại, lay Minh Hiên đang ngủ một bên, thấy hắn đã tỉnh lại liền hỏi. “Hiện tại là mấy giờ rồi anh?”

Minh Hiên bật cái đèn ở đầu giường lên, cầm lấy đồng hồ đặt trên tủ đầu giường xem một cái, nói. “Gần chín giờ a. Bà xã, em có đói bụng không, muốn ăn cái gì để anh đi mua.”

“Àn, gần chín giờ a.” Minh Nhan mơ mơ màng màng xoay người muốn ngủ tiếp, sao việc này lại mệt như vậy chứ.

“Cái gì? Gần chín giờ?” Minh Nhan phản ứng lại, thét chói tai ngồi lên.

“Đúng, gần chín giờ rồi.” Minh Hiên buồn cười nhìn bộ dáng cả kinh của cô, ánh mắt đen láy mở thật to, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận còn kinh ngạc mà há hốc, khiến hắn muốn áp lên mà chà đạp nó một phen.

“Trời ạ, đã trễ vậy rồi a, đến giờ cơm chiều chắc chắn đã qua rồi, xong rồi, ngày đầu tiên Tân Văn đến đã bị em quăng sang một bên không thèm hỏi đến, ngay cả cơm chiều cũng ngủ luôn, tất cả là tại anh, không biết kiểm chế một chút nào hết.”

109. Chương 109: Âm Mưu (5)

Minh Hiên bị nhéo liền nhếch miệng. Tuy rằng không đau nhưng vẫn phải làm ra vẻ đau đớn để dỗ cô vui vẻ, miệng còn bắt chước theo phim mà kêu. “Bà xã đại nhân tha mạng a, lần sau tiểu nhân không dám nữa.”

Minh Nhan bị bộ dạng kì quái của hắn làm bật cười, tay cũng thả xuống, cười mắng. “Ba hoa.”

“Hắc hắc, bà xã, em có đói bụng không, muốn ăn cái gì, anh đi mua cho em a.” Minh Hiên thấy cô không giận, lại cầm lấy tay cô hôn vài cái, lấy lòng hỏi.

“Àn, em muốn ăn bánh ngọt, bánh ngọt ô mai.” Minh Nhan suy nghĩ một chút, đột nhiên rất nhớ cái loại hương vị ngọt ngào này.

“Được, anh đi ra ngoài mua cho em ngay. Còn muốn ăn gì nữa không?” Minh Hiên vừa hỏi vừa đứng dậy mặc quần áo.

“Không, chỉ muốn ăn vậy thôi.” Minh Nhan xoay người rồi nói.

“Àn, em ngủ thêm một chút đi. Anh đi rồi quay lại ngay a.” Minh Hiên mặc quần áo xong, dặn dò một câu rồi đi ra ngoài.

“Được, đi sớm về sớm a.” Minh Nhan đáp trả lại một câu rồi lại đi theo Chu Công chơi cờ.

Bánh ngọt rất nhanh đã được mua về, Minh Hiên gọi cô dậy, đưa một miếng bánh ngọt cho cô, sau đó lại giúp cô pha một tách hồng trà.

Minh Nhan ngồi ở trên giường vừa ăn vừa tán thưởng. “Ngon, ngon quá!” Bộ dáng thỏa mãn kia giống như đã ăn được hương vị ngon nhất của thế gian vậy.

Minh Hiên bị bộ dạng của cô làm im cười, tiến lên cắn một miếng bánh ngọt trên tay cô. Minh Nhan xoay người bảo vệ bánh ngọt, gắt giọng. “Anh muốn ăn thì tự đi lấy đi a, không được cướp của em.”

“Không thích, anh chỉ thích ăn trong tay em thôi.” Minh Hiên thừa dịp cô chưa kịp phòng bị, lại thành công ăn thêm một miếng nữa.

“Đáng ghét, đều bị anh ăn sạch .” Minh Nhan nhanh tay cầm bánh ngọt cho vào miệng, tránh một hồi lại bị hấn cướp sạch .

Sau khi ăn xong còn mang vẻ mặt khiêu khích nhìn hấn, giống như đang nói: Tên kia, xem anh làm sao mà cướp được nữa.

Minh Hiên buồn cười nói. “Bà xã em rất đáng yêu nga, làm anh nhịn không được muốn hôn nhẹ em.” Nói xong chuẩn bị cúi xuống hôn.

“Khoan đã.” Minh Nhan nhanh chóng đẩy hấn ra, nói tiếp. “Em còn có chuyện chưa tính sổ với anh đây.”

“Hả? Chuyện gì?” Cần thẳng thắn hấn đều đã thẳng thắn cả rồi, hấn là không còn chuyện gì nữa chứ.

“Trương Lộ Y, gọi là Trương Lộ Y phải không? Người bạn gái trước khi xuất ngoại của anh ấy?” Minh Nhan mừng thầm, thiếu chút nữa đã quên mất người này, không chỉ có một mình cô là từng quen bạn trai, hấn cũng từng có quen bạn gái a. Nếu không tính với hấn thì thật có cảm giác chính mình dường như chịu thua thiệt, may là cô còn nhớ a.

“Ai.....” Minh Hiên thở dài. Xem ra hôm nay Nhan Nhan thật sự là muốn lôi chuyện cũ ra để tính, vì thế đành chấp nhận số phận mà giải thích. “Cô ấy không phải là bạn gái anh, những gì em nhìn thấy tất cả là đóng kịch thôi. Trên thực tế cô ấy là bạn gái của Phương Thần Ngạo, lúc ấy là vì muốn em ghen mới cố ý làm như vậy, bắt quá đường như không có hiệu quả gì.” Hiện tại còn trở thành chuyện để cô lôi ra tính sổ nữa.

“Đóng kịch a.” Minh Nhan làm bộ bất mãn mân mê miệng, trong lòng lại dâng lên một loại ngọt ngào khác thường, vì phần dụng tâm này của hấn.

“Nhan Nhan.” Minh Hiên gọi. Cô nghe tiếng liền ngẩng đầu, Minh Hiên nhìn ánh mắt của cô rồi nói tiếp. “Nhan Nhan, em không cần để ý chuyện đã qua, em chỉ cần biết rằng trong lòng anh cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình em mà thôi, trước kia là như vậy, hiện tại là như vậy, mà tương lai cũng là như vậy. Những chuyện này em không cần nghĩ đến nữa, về phần trong lòng em có anh hay không, anh sẽ tỉ mỉ đi tìm kiếm, cho dù không có, anh cũng sẽ len lỏi vào từng chút một, em chỉ cần nhận thôi là được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Àn.” Minh Nhan thấp khước mắt, cảm động nằm ở trong lòng hấn. Trong lòng như có một tiếng nói đang kêu gào “Thương hấn, thương hấn.”

“Em ... ư anh.” Minh Nhan ghé vào lỗ tai hấn mơ hồ nói một câu không rõ, cảm động thì cảm động, nhưng có những câu khi cô nói thẳng ra miệng vẫn thấy thẹn thùng.

Minh Hiên sững sốt một lúc, không phải hấn vừa nghe thấy là ảo giác chứ, Minh Nhan là đang thổ lộ với hấn sao?

“Em nói cái gì, có thể, lặp lại lần nữa không?” Minh Hiên kéo cô từ trong lòng ra, nhìn thẳng vào mắt cô, khẩn trương nuốt ngụm nước miếng, sợ chính mình sẽ nghe thiếu một chữ nào.

“Em ... ư anh.” Minh Nhan như bị thay đổi khí hậu, cái chữ ở giữa kia vẫn là nói hàm hàm hồ hồ, sau khi nói xong liền thẹn thùng quay mặt sang một bên.

Minh Hiên nhứt chí kéo mặt của cô lại, khiến cô nhìn thẳng hấn, vội vàng quát. “Em nói rõ ràng một chút, anh nghe không rõ.” Trì độn cũng thôi đi, vậy mà ngay đến thổ lộ cũng thật không rõ ràng, hại hấn khẩn trương muốn chết.

“Không muốn, em đã nói hai lần rồi, còn muốn em nói gì nữa.” Minh Nhan bị hấn rống liền dâng lên cơn tức, cũng muốn rống lại. Biết ý tứ là được rồi không phải sao, làm gì phải bắt người ta nói rõ ràng như vậy, không biết cô sẽ thẹn thùng sao.

“Em nói hai lần, nhưng không phải anh đều không nghe rõ ràng sao, lặp lại lần nữa, nhanh lên, lặp lại lần nữa.” Hiện tại trong lòng Minh Hiên vô cùng lo lắng, làm sao còn để ý đến phong độ nữa, cũng lại rống lên, dù sao cho tới bây giờ ở trước mặt cô anh đều không có cái loại gọi là phong độ này

“Không muốn.”

“Nói.”

“Không muốn.”

“Nói mau.”

“Em không muốn nói, em muốn đi ngủ, em mệt rồi.” Minh Nhan xấu xa trốn vào trong chăn.

“Nói xong mới cho ngủ, nói nhanh lên.” Minh Hiền lôi cô từ trong chăn ra, không cho cô qua loa đi qua cửa này. Hẳn chờ cô thổ lộ đã rất lâu rất lâu rồi, nếu hôm nay để cô qua loa cho qua như vậy, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào cô mới bằng lòng thổ lộ với hẳn lần nữa. Trong lòng biết là một chuyện, nhưng nghe chính miệng cô nói ra lại là một chuyện khác, hẳn chịu khổ đến hôm này đều vì chờ đợi sự an ủi của cô.

“Không nói.”

“Nói.”

“Không nói.”

“Nói.”

.....

Hai người cứ đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ như vậy mà giằng co, không ai chịu nhượng bộ. Minh Nhan thấy hẳn kiên trì, tư thế nếu cô không nói nhất định sẽ không cho cô ngủ, vì thế giận dữ quát. “Tôi hận anh. Được rồi, tôi nói xong rồi, có thể ngủ chưa?” Nói xong quay đầu đi, bịt kín chăn, nhắm mắt ngủ.

110. Chương 110: Âm Mưu (6)

“Em.....Minh Hiền bị cô chọc cho tức giận đến không biết phải nói cái gì mới tốt, rõ ràng không khí thực ngột ngạt, nhưng cô lại có cách làm cho nó trở nên cứng nhắc, trong lòng thật có cảm giác vô lực, vì thế than thở. “Lưu Vũ Trạch nói quả không sai, phụ nữ đều là loài động vật khẩu thị tâm phi*.” Sau đó cũng nằm xuống, hờn dỗi mà quay đầu sang bên kia.

* khẩu thị tâm phi: nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Đàn ông mới là loài động vật lòng dạ hẹp hòi.” Minh Nhan không phục đáp trả hẳn một câu.

“Khẩu thị tâm phi.” Minh Hiền tức quá, dừng một chút rồi ngồi dậy.

“Lòng dạ hẹp hòi.” Minh Nhan cũng ngồi dậy theo, hừ, tức giận thì tức giận, ai sợ ai a.

“Em khẩu thị tâm phi. Chỉ bảo em thổ lộ thôi có thật sự khó khăn như vậy sao?” Vì cô mà ngay cả những lời tình tứ buồn nôn hẳn cũng nói rất nhiều đấy thôi.

“Anh lòng dạ hẹp hòi, trong lòng biết là được rồi, hơn nữa không phải em đã nói thẳng ra vậy rồi sao.” Cô cũng không phải dạng phụ nữ suốt ngày dùng những từ yêu nọ yêu kia làm câu cửa miệng.

“Em nào có nói thẳng, em ngay cả một câu cũng chưa nói rõ ràng.” Việc gì hẳn cũng có thể cho qua, duy chỉ có chuyện này là không được, cho tới nay hẳn đều phi thường chờ mong sự đáp lại của cô, không cần phải làm việc gì cả, chỉ cần một câu thông báo mà thôi.

“Anh, hừ, em không nói với anh nữa.” Nói xong Minh Nhan giận dữ đứng dậy mặc quần áo.

“Em muốn làm gì?” Minh Hiền nhanh chóng giữ chặt cô lại, Nhan Nhan sẽ không tùy hứng như vậy chứ, nói không lại hẳn sẽ rời nhà trốn đi.

“Em về phòng mình ngủ cùng Tân Văn.”

“Đừng đi, nói không chừng hiện tại cô ấy đã ngủ rồi, em đừng quấy rầy cô ấy.”

“Không có việc gì, cô ấy hoan nghênh em

“Đừng đi.”

“Em muốn đi.”

.....

Hai người đứng ở trước cửa phòng Minh Nhan đây đưa một lúc, Minh Nhan kiên quyết muốn mở cửa đi vào, còn Minh Hiên nói cái gì cũng không cho, vào lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra ra, Tân Văn cùng La Khương xuất hiện ở cửa.

Tân Văn nhìn Minh Nhan cười nói. “Thật trùng hợp, mình đang định đi tìm cậu thì cậu đã tới rồi. Hôm nay lúc mình ra ngoài đi dạo, vừa vặn nhìn thấy loại nước hoa mà cậu đã từng nói qua, cậu vào đây xem xem có phải loại cậu nói hay không a?” Nói xong kéo Minh Nhan vào, sau đó nói với hai vị ngoài tiếng. “Ngủ ngon a.” Sau đó đóng cửa lại.

“Uy.” Minh Hiên nhìn cửa phòng đóng chặt, một trận bực mình ập đến, cô gái này thật là.

La Khương thấy vị Mạc tổng tài luôn luôn kiêu ngạo, cũng có lúc kinh ngạc như vậy, trong mắt không khỏi hiện lên ý cười.

Minh Hiên trừng mắt liếc hắt một cái, tức giận nói. “Cười cái gì mà cười, sớm muộn gì cậu cũng có một ngày như vậy thôi, phụ nữ a, đều phiền toái như vậy.”

Nói xong liền cười khổ đi về phòng mình, xem ra đêm nay hắt xác định vững chắc là phải trông phòng một mình rồi.

La Khương nghe hắt nói sững sốt một chút, tùy ý phản ứng lại, nhỏ giọng than thở một câu. “Tôi cũng không phải là cậu, sủng vợ đến vô pháp vô thiên như vậy, trước khi cưới vợ về, tôi sẽ dạy dỗ đến khi tôi vừa lòng mới thôi, như vậy làm sao phiền toái được nữa.”

Sáng sớm hôm sau, Minh Hiên mang theo hai mắt gấu mèo xuất hiện ở phòng ăn, Minh Nhan liếc mắt nhìn hắt một cái, cũng không thèm để ý mà tiếp tục nói chuyện phiếm với Tân Văn.

Minh Hiên thấy cô không có ý tứ giải thích với hắt, sắc mặt càng đen, tâm tình thực khó chịu ngồi ở bên cạnh cô bắt đầu ăn điểm tâm. Ngay cả khi anh họ hắt hỏi chuyện, hắt cũng chỉ lạnh nhạt. “Àn, ản.” Cho có lệ.

Mạc Dịch Minh thấy sắc mặt hắt không tốt, lại thấy Minh Nhan cũng không thèm liếc mắt nhìn hắt một cái. Trong lòng thầm đoán, có thể lời nói ngày hôm qua có tác dụng, hai người cãi nhau, trong lòng mừng thầm.

Vì thế Mạc Dịch Minh đơn giản cũng không để ý tới hắt, chỉ nói chuyện phiếm với ông Mạc. Dù sao tin đồn về vị em họ này của hắt trong nhà họ Mạc cũng không phải tốt gì, ngay cả ông Mạc mà hắt ta cũng không coi ra gì chứ đừng nói đến hắt, dù sao hắt ta cũng không cần đến hắt phí sức, hắt ta càng tức giận thì hắt càng cao hứng, xác suất thành công của kế hoạch cũng lại càng cao.

Ông Mạc nhìn thấy bộ dáng không được tự nhiên của Minh Hiên và Minh Nhan, nhưng cũng chỉ cười không nói, rùng mình a, thật thú vị, bất quá ông cũng cho rằng Minh Hiên không thể kiên trì được bao lâu, đến cuối cùng người nhận sai trước khẳng định sẽ là nó, mặc kệ có phải là lỗi của nó hay không. Nhìn nó mấy hôm trước cẩn thận nhìn sắc mặt của Minh Nhan sẽ biết, tên nhóc này xem ra mãi mãi nằm trong tay cô bé kia rồi.

Không khí bữa sáng thực quý dị, đột nhiên di động của Minh Nhan vang lên, cô nhìn mọi người cười áy náy, đứng dậy đi nhận điện thoại. Vừa lấy ra liền thấy là một dãy số xa lạ gọi tới, di động trong tay cô suýt rớt, đây là số điện thoại mới khi cô đến Mỹ, hắt là rất ít người biết mới đúng, rốt cuộc đây là ai?

“Uy.”

“Nhan Nhan, là anh.”

“.....”

“Được, gặp mặt nói sau.”

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

“Sao lại là anh ta, anh ta tìm mình rồi cuộc là có chuyện gì?” Minh Nhan cúp điện thoại, vừa than thở vừa trở về bàn ăn.

“Ai gọi vậy?” Minh Hiên đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, hù cô

“Là một người bạn.” Minh Nhan phản xạ có điều kiện đáp lại.

“Bạn nào? Ở Mĩ em có bạn sao?” Vài người bạn của cô hẳn đều biết cả, ngoài Tân Văn ra thì hiện giờ không có ai ở Mĩ cả.

“Sao em phải nói với anh. Chẳng lẽ em không thể làm quen bạn mới sao?” Minh Nhan lườm hắt một cái, cô còn chưa quên hai người vừa cãi nhau hôm qua. Cho dù không cãi nhau cũng không thể nói cho hắn biết a, với mức độ lòng dạ hẹp hòi của hắn, nếu biết là Nhâm Hạo tìm cô, khẳng định sẽ không cho cô đi ra ngoài gặp mặt, nhưng ngữ khí của Nhâm Hạo rất giống như thực sự có việc gấp cần cô giúp đỡ.

“Lát nữa em phải đi ra ngoài sao?” Minh Hiên thấy cô không chịu nói, vì thế chuyển qua vấn đề khác.

“Àn.” Minh Nhan vừa nói vừa đi trở về bàn, không muốn cũng hắn tiếp tục dây dưa cái vấn đề này tại đây.

“Anh lái xe đưa em đi.” Minh Hiên chủ động giảng hòa, tức giận hôm qua cũng đã tiêu hơn phân nửa, quên đi, cô không muốn nói sẽ không bức cô, hắn từ từ chờ cũng được, dù sao cũng đã chờ hơn mười năm rồi, hắn cũng không ngại chờ thêm vài năm nữa.

“Không cần, em tự lái xe đi được rồi.” Minh Nhan cự tuyệt, nếu để hắn đưa đi, vậy không phải cũng giống như nói cho hắn biết sao.

111. Chương 111: Âm Mưu (7)

Thái độ của Minh Nhan rõ ràng không muốn cho hắn biết, khiến hắn càng thêm tò mò, người lát nữa cô sẽ gặp mặt rốt cuộc là ai.

Cho nên hắn quyết định vụng trộm đi theo. Cô chỉ nói không cho đưa đi chứ cũng đi cùng.

Minh Hiên một đường theo đuôi Minh Nhan đi vào một quán cà phê. Hắn đậu xe rất xa tại đường cái đối diện, ngồi ở trong xe, nhìn chằm chằm vào hai người ngồi bên cửa sổ trong quán cà phê. Sau khi nhận ra người đàn ông hẹn Minh Nhan gặp mặt là ai, hai mắt hắn túa ra lửa, cô vậy mà lại gặp bạn trai cũ ở sau lưng hắn, còn để hắn ta cầm tay cô, tức chết rồi, tức chết rồi.

Minh Hiên hận không thể xông vào, một quyền đánh bay hắn ta, dám mơ ước bà xã của người khác, cũng phải nhìn xem cân lượng của chính mình chứ.

Không được, phải nhẫn nại, nhẫn nại, phải tin tưởng Nhan Nhan, tin tưởng cô ấy. Hai tay Minh Hiên gắt gao giữ chặt tay lái, không ngừng tiến hành đã thông tư tưởng chính mình.

Trăm ngàn lần không thể vọt vào, hiện tại Nhan Nhan còn đang giận hắn, nếu hắn không quan tâm tất cả mà vọt vào trong đánh hắn ta thì Nhan Nhan nhất định sẽ lại tức giận, không được, phải nhẫn nại, hít sâu, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra.

“Chết tiệt.” Minh Hiên mắng một tiếng, liền mở cửa xe đi ra ngoài. Tên kia cũng dám ôm Minh Nhan, thật quá đáng, hắn muốn giết hắn ta.

Nhưng lúc hắn đi qua đường cái thì hai người kia đã từ trong quán đi ra, Minh Hiên lắc mình một cái tránh ở phía sau thân cây, giáo huấn tên nhóc kia là đương nhiên, nhưng hắn phải thừa lúc Minh Nhan không có mặt, bằng không xác định chắc chắn là Nhan Nhan sẽ ngăn cản hắn.

Hai người còn nói mấy câu, sau đó Minh Nhan liền mở cửa xe rồi đi.

Sau khi nhìn theo Minh Nhan rời đi, Minh Hiên đi theo phía sau xe Nhâm Hạo, định thừa cơ giáo huấn hắn ta một chút.

Tên này tựa hồ đang đi dạo không có mục đích, còn đi những nơi có nhiều người, Minh Hiên vẫn đi theo sau hần ta, bất hạnh không có cơ hội xuống tay, bất quá hần sẽ không bỏ qua, nếu hôm nay không giáo huấn hần ta một chút, hần sẽ bị tức mà chết .

Theo cả buổi chiều, trời cũng dần dần tối, xe Nhâm Hạo cuối cùng là tiến vào một bãi đỗ xe lớn thực yên tĩnh, hần là hần ta ở tại nơi này.

Rất nhanh đã đậu xe ỏn, hần chạy đến chỗ cầu giao diện bên cạnh bãi đỗ xe, rồi cúp cầu giao, khiến cả bãi đỗ xe lâm vào một mảnh hắc ám, về phần vấn đề camera quay hình lại thì xử lý sau, đối với một hacker hạng nhất như hần mà nói, xâm nhập vào mạng lưới an ninh sửa đổi một đoạn quay hình chỉ như một bữa ăn sáng.

.....

Sau khi giáo huấn Nhâm Hạo xong, tâm tình Minh Hiên nhẹ đi rất nhiều, thật sự là tiện nghi cho hần ta, nếu không vì hần giận quá mất khôn, hần là sẽ nghĩ ra kế hoạch trả thù càng thông minh hơn, chu toàn, bảo mật hơn nữa, tuyệt sẽ không chỉ là đơn giản đánh hần ta một chút như vậy.

Hần tìm một cửa hàng quần áo bên đường, thay đổi quần áo trên người từ đầu đến chân, thuận tiện đi đến chỗ yên tĩnh mà thiêu hủy quần áo cũ, một chút dấu vết cũng không thể để lại, hần cũng không muốn phải đi hầu tòa, đó thực sự là một việc phiền toái, một mình Minh Nhan phiền toái như vậy đã muốn làm cho hần lao tâm lao lực quá độ rồi.

Hết thấy đều xử lý thỏa đáng rồi hần mới lên xe trở về nhà lớn của họ Mạc, vừa mới vào cửa, liền thấy Minh Nhan đang ngồi trên sofa.

Không đợi hần mở miệng, Minh Nhan liền vội vàng tiêu sái đến gần, chất vấn. “Cả ngày nay anh đã đi đâu? Điện thoại cũng không nhận, anh không biết người ta sẽ lo lắng cho anh sao?”

Minh Hiên sờ túi mới phát hiện buổi sáng đi vội vàng, đã quên mang điện thoại theo, lại nhìn thấy đôi mắt Minh Nhan hồng hồng, gấp đến độ sắp khóc, động lòng, ôm chăm lấy cô an ủi. “Thực xin lỗi, Nhan Nhan, đừng khóc a. Chỉ là tâm tình anh không tốt, ra ngoài đi dạo, để quên điện thoại trong phòng. Lần sau sẽ không như vậy nữa, anh cam đoan sẽ không có lần sau a. Đừng khóc.”

Minh Nhan ghé vào trong lòng hần, nghe thấy hần dịu dàng an ủi, nước mắt rơi càng nhanh, nức nở nói. “Không phải anh cố ý làm em sốt ruột hay sao, giận em không chịu thổ lộ với anh.”

“Không phải, Nhan Nhan, anh thật sự không phải cố ý. Đừng khóc, đừng khóc mà.” Minh Hiên dịu dàng dỗ dành cô, nhìn thấy cô rơi nước mắt hần liền không nhịn được mà đau lòng, là hần vô tâm, vì quá tức giận mà đi ra ngoài cả ngày quên không liên lạc gì

“Không muốn, em cứ khóc, ai bảo anh khi dễ em làm chi.” Minh Nhan vừa rơi nước mắt, vừa có chút do tức giận mà nghẹn ngào. Gần đây cô tựa hồ có chút vui buồn thất thường, luôn thích cố tình gây sự.

“Được được được, là anh không đúng, anh không nên khi dễ em, nhất định sẽ sửa chữa. Em từ từ khóc a, coi chừng sặc.” Minh Hiên nhanh chóng ôm chăm lấy cô, một bên giúp cô thuận khí, còn một bên thì nhận sai, trời biết đây thật đúng là oan uổng cho hần, hần khi dễ cô khi nào, yêu cô còn không kịp ấy chứ.

“Em yêu anh.” Minh Nhan anh anh khóc, còn đem lời thổ lộ cô vẫn không chịu nói theo tiếng khóc đi ra.

“Phải phải phải, em yêu anh..... Hả? Em yêu anh?” Minh Hiên có chút không thể tin vào được tai của mình, cô gái nhỏ này vậy mà lại chọn ngay tại loại thời điểm này thổ lộ với hần.

“Đúng.” Minh Nhan then thùng quay mặt đi, ngay cả nước mắt cũng thu lại, chỉ còn lại vài tiếng khóc thút thút nho nhỏ.

“Em yêu anh, em yêu anh, ha ha ha.....” Minh Hiên vui đến nỗi ôm lấy cô xoay vòng vòng.

“Mau thả em xuống, choáng váng đầu a.” Minh Nhan bị hần xoay đến đầu choáng váng, vỗ cánh tay hần để hần thả cô xuống.

Minh Hiên nghe lời thả cô xuống, áp sát vào cô, thâm tình kêu. “Nhan Nhan.”

“Cái gì?” Minh Nhan bị hấn nhìn mà tim đập gia tốc, đừng có nhìn cô như vậy, hại cô có chút khát nước. Cô vô ý thức mà vươn đầu lưỡi liếm liếm môi.

Minh Hiền rút cuộc chịu không nổi nâng cái gáy cô lên hôn nóng bỏng, tay cũng không quy củ luồn vào phía dưới quần áo, khi mắt sắp thấy trong phòng khách sẽ phát sinh hình ảnh cấm thì điện thoại Minh Nhan lỗi thời vang lên.

Minh Hiền chửi thề một tiếng. “Chết tiệt.” Gần đây sao hấn lại xui xẻo như vậy, chuyện tốt luôn ở thời khắc mấu chốt bị gián đoạn.

Minh Nhan thở hổn hển đẩy hấn ra, nguy hiểm thật, nếu không có cái điện thoại bọn họ sẽ biểu diễn phim cấm trước mặt mọi người mất, vững vàng hít thở một chút, Minh Nhan nhận điện thoại.

“Ừ.”

“.....”

“Phải, là tôi.”

“.....”

Biểu tình Minh Nhan nghiêm túc lên.

“Được, tôi đến ngay lập tức, phiền anh.” Nói xong Minh Nhan liền cúp điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?” Thấy sắc mặt cô không tốt, Minh Hiền quan tâm hỏi.

112. Chương 112: Âm Mưu (8)

“Nhâm Hạo bị người ta đánh, hiện tại đang ở bệnh viện, vừa rồi người của bệnh viện gọi điện thoại nói là rất nghiêm trọng, đang hôn mê, lại không liên lạc được với người nhà của anh ấy nên mới liên lạc với em.” Minh Nhan hoang mang rối loạn vừa nói vừa đi ra ngoài, sao lại trở thành như vậy, lúc sáng gặp mặt vẫn còn tốt mà, sao một lúc không gặp đã bị người ta đánh rồi, còn hôn mê nữa.

“Em đừng tin anh ta, làm gì đến mức nghiêm trọng như vậy, nhất định là anh ta cố ý giả vờ vậy để em lo lắng thôi.” Người là do hấn đánh, hấn rất rõ ràng, làm gì đến mức nghiêm trọng như vậy, nhiều lắm chỉ là bị thương ngoài da cộng thêm vài ngày không dám ra đường mà thôi. Minh Hiền nhìn thấy bộ dáng sốt ruột của cô, trong lòng lên men, một phen giữ chặt cô lại, không muốn để cô đi.

“Sao anh lại biết không nghiêm trọng như vậy, mà là anh ấy cố ý giả vờ, người cũng không phải là anh.....” đánh, Minh Nhan nói tới đây đột nhiên lại, một loại khả năng dần dần thành hình ở trong lòng cô, có chút không thể tin được xác nhận. “Buổi sáng anh theo dõi em sao? Sau đó theo đuôi anh ấy, thừa dịp đánh anh ấy?” Khó trách cả ngày nay cũng không thấy hấn.

“.....” Minh Hiền mở to mắt không nói lời nào, là hấn đánh thì sao, hấn chỉ là thấy tên nhóc kia không vừa mắt, đã chia tay rồi còn dây dưa với Nhan Nhan.

Minh Nhan thấy hấn không nói lời nào, liền đoán được người nhất định là hấn đánh, một cổ hỏa liền bốc lên, vì thế quở trách. “Sao anh lại gây thơ như vậy a, nếu anh khó chịu việc tôi cùng anh ấy gặp nhau thì anh cứ nhằm vào tôi, chứ sao lại chạy đi đánh người, anh không biết đánh người là phạm pháp sao. Đã thế lại còn theo dõi tôi, tôi không đáng để anh tin tưởng như vậy sao, tôi thực hối hận vừa rồi đã nói với anh ‘Tôi yêu anh’. Loại hành vi này của anh đáng giá để tôi yêu sao?” Minh Nhan tức giận đến có chút nói không lựa lời.

Minh Hiền nghe cô nói hối hận vì đã nói ‘Yêu’ hấn, cô lại vì cái tên kia mà hối hận đã thương hấn. Trong lòng một trận đau xót, quát lên. “Tôi đúng là gây thơ thì sao? Tôi chính là khó chịu hấn ta, muốn đánh hấn ta, tôi còn cảm thấy đánh chưa đủ đâu, lần sau còn để tôi thấy hấn dây dưa với em, tôi còn đánh hấn nữa.”

“Anh, thật sự là không thể nói lý.” Minh Nhan tức giận đến vùng tay tránh khỏi kiềm chế của hấn, đi ra ngoài.

“Em muốn đi đâu?” Minh Hiền lại tiến lên một bước giữ chặt cô, tức giận thì tức giận, nhưng vẫn là lo lắng cho an toàn của cô, hiện tại cũng đã khuya, một mình cô đi ra ngoài hẳn vẫn lo lắng.

“Tôi muốn đi xem người bị anh đánh đang nằm ở bệnh viện, thế nào, không phải anh còn muốn đi theo đánh anh ấy mấy cái nữa chứ.” Minh Nhan chậm chọc nói, sau đó dùng sức giãy khỏi tay hắn, cũng không quay đầu lại hướng ra phía ngoài đi.

“Em.....” Minh Hiền nhìn bóng dáng cô rời đi, cắn chặt môi dưới, tâm toàn bộ đều cuộn thành một đoàn, hai nắm nắm lại rồi thả ra, thả ra rồi nắm lại vài lần, mới buộc chính mình không đi theo cô, cô muốn đi thì cứ đi đi, dù sao cũng không phải lần đầu hắn vì cô mà lo lắng.

Bước chân trầm trọng khác thường đi trở về phòng mình, hẳn rồi cuộc đã làm sai cái gì, vì sao phải trừng phạt hắn yêu thống khổ như thế

Lấy một bình rượu trong tủ ra, mở nắp, vừa ngửa cổ liền uống vào, tựa hồ chỉ có loại cảm giác kích thích này mới khiến lòng hắn dễ chịu một chút.

Minh Nhan lái xe đi vào bệnh viện, được bác sĩ thông báo trên người cùng trên mặt bệnh nhân có bao nhiêu chỗ bị máu bầm, nhưng đều là bị thương ngoài da không nghiêm trọng, chủ yếu là bị gãy xương đùi, hôn mê ở bãi đỗ xe được người phát hiện đưa tới, giờ phút này đang phẫu thuật.

Minh Nhan vừa nghe là không nguy hiểm đến tính mạng, như vậy Minh Hiền cũng không trở thành tội phạm giết người, cũng yên tâm rất nhiều. Tỉnh táo lại, cũng hết giận hơn phân nửa, sợ dĩ Hiên Hiên xúc động như vậy, cũng là bởi vì quá yêu cô, quá để ý cô, vừa rồi cô nói dường như có chút quá đáng.

Minh Nhan ngồi ở ngoài phòng phẫu thuật thở dài, tay phải không tự giác đặt lên bụng mình, gần đây cảm xúc của cô rất dễ bị kích động, hẳn là có liên quan đến cục cưng rồi, trở về phải xin lỗi Hiên Hiên rồi tùy tiện nói tin tức tốt này cho hắn biết, như vậy hẳn là hắn sẽ an tâm một chút, hắn luôn nghi thần nghi quỷ như vậy, cũng là vì cô không thể cho hắn đủ cảm giác an toàn.

Một lát sau cuối cùng phẫu thuật cũng đã xong, bác sĩ nói cuộc phẫu thuật thực thành công, xương đùi đã nối lại ổn, cũng bó thạch cao rồi, bởi vì chích thuốc tê, cho nên bệnh nhân vẫn đang mê man, còn lại chỉ là tỉnh dưỡng nữa thôi.

Minh Nhan gật gật đầu, giúp hắn trả phí phẫu thuật, viện phí nằm viện cũng đã trả xong, hiện tại cô cũng không liên lạc được với người nhà của hắn, chỉ có thể chờ hắn tỉnh rồi lại liên lạc.

Xem ra đêm nay cô không trở về được rồi, dù sao cũng phải có người ở lại chăm sóc bệnh nhân một chút a, ngày mai mới mời một hộ lý cho hắn vậy.

Lấy điện thoại ra định gọi cho Minh Hiền, nếu không cô cả đêm không về cũng không gọi về, lại chọc tức hắn nữa, lòng dạ hắn hẹp hòi cô cũng xem như là biết được, có phải tất cả đàn ông khi yêu đều để ý như vậy hay không a, ngay cả gặp bạn trai cũ cũng có thể bị hắn làm ra nhiều chuyện như vậy, ai.....

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.” Lời đáp tự động từ điện thoại phát ra, Hiên Hiên lại tắt điện thoại, xem ra lúc này tức giận không nhỏ, tên keo kiệt.

Minh Nhan lắc đầu cười, bấm điện thoại gọi vào máy bàn của nhà họ Mạc, người nhận điện thoại là Lưu quản gia, cô nhấn là đêm nay cô phải ở lại bệnh viện để chăm sóc bệnh nhân, bảo ông ấy nói với Minh Hiền một tiếng. Lưu quản gia lại có vẻ muốn nói lại thôi, muốn nói cái gì nhưng là cuối cùng lại nhịn xuống, chỉ nói là sẽ nhấn lại cho cậu Hiền.

Minh Nhan có chút kỳ quái cúp điện thoại, Lưu quản gia sao vậy, cảm giác hôm nay ông ấy tựa hồ có chút không ổn.

Nhún nhún vai, không thèm nghĩ đến ông ấy nữa, có thể là đã nhìn ra cô đang cãi nhau với Hiên Hiên nên muốn khuyên nhủ cô thôi.

Lúc trời sắp sáng thì Nhâm Hạo tỉnh lại, nói là lúc ấy bãi đỗ xe đột nhiên cúp điện, một mảnh tối đen nên hắn cũng không phát hiện là ai đánh hắn, cũng không muốn dây dưa về việc này nhiều, coi như chính mình xui xẻo thôi.

Minh Nhan vừa nghe hắn nói không truy cứu, liền hoàn toàn yên tâm, dặn hắn nghỉ ngơi cho thật tốt, lại mời hộ lý giúp hắn, nói là tối nay lại đến thăm hắn, rồi nhanh chóng lái xe trở về.

Hiện tại cô có chút lo lắng cho Hiên Hiên, muốn nhanh chóng trở về làm hòa với Hiên Hiên, nếu không thì kia lại không biết có bao nhiêu khổ sở đâu.

Trở lại nhà lớn của họ Mạc, Minh Nhan đi thẳng đến phòng của Minh Hiên, đẩy cửa, nhưng thấy cửa không khóa, Minh Nhan vừa đẩy cửa ra liền nghênh diện với một cỗ mùi rượu đánh tới, tên nhóc thối, lại uống rượu, trách không được không nghe điện thoại, tám phần là say gần chết rồi. Minh Nhan thở dài trong lòng, Hiên Hiên vẫn không thay đổi, mỗi khi có chuyện gì không hài lòng liền uống rượu say, việc này cũng không tốt, uống rượu quá mức sẽ rất tổn hại đến thân thể.

“Hiên Hiên, Hiên Hiên, Hiên.....” Minh Nhan vừa kêu, vừa đi tiếp, cũng chưa đi được hai bước, liền thấy dưới đất quần áo hỗn độn, đã thế còn có quần áo nhỏ của phụ nữ.

Minh Nhan nhắm mắt lại, tự nhủ nhất định sẽ không phải là việc như cô nghĩ, không có khả năng Hiên Hiên phản bội cô, nhất định không phải.

113. Chương 113: Kế Trúng Kế (1)

Chống đỡ không được thân mình run run đi vào bên trong, giữ chặt hai đầu gối, cô không cho phép chính mình lùi bước, khi nhìn thấy hai người trên giường đang ôm nhau ngủ, nước mắt Minh Nhan đột nhiên chảy xuống, trong lúc nhất thời cảm thấy trái tim mình như bị cái gì đâm vào, vỡ ra từng mảnh.

Cô tự nhủ phải rời khỏi, nhưng hai chân lại như dính vào nhau, một bước cũng không cử động được.

Đúng lúc người phụ nữ trên giường tỉnh lại, dụi dụi mắt, giơ mắt nhìn trong phòng còn có một người khác, kêu lên một tiếng sợ hãi.

Nhưng lại lập tức tỉnh táo lại, mặt mang vẻ ngượng ngùng nói. “Chị là chị Minh Nhan phải không, tôi đã thấy qua ảnh chụp của chị trong ví tiền của Hiên. Tôi là Hiệp Thiên, có thể Hiên chưa nhắc về tôi với chị rồi, chúng tôi đã từng quen nhau một đoạn thời gian.

Nhưng anh ấy nói trong lòng anh ấy đã có một người thủy chung không thể quên được, cho nên sau đó chúng tôi đã chia tay. Tôi, tôi không phải cố ý muốn tới phá hoại hai người, nhưng vì tôi qua đột nhiên anh ấy gọi điện cho tôi, nói có việc tìm tôi, kết quả khi tôi đến liền phát hiện anh ấy uống say, sau đó liền cứng rắn lôi kéo tôi..... Ân.....” Nói xong mặt cô ta đỏ bừng, cúi đầu.

Tuy rằng cô ta cũng chưa nói xong, nhưng những dấu hôn loang lổ ở trên làn da lóa lóa cũng đủ để chứng minh tình hình chiến đấu lúc đó có bao nhiêu kịch liệt.

Đột nhiên Minh Nhan cảm thấy trước mắt tối đen, cả người ngã về phía sau.

“Nhan Nhan.” Phía sau truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Tân Văn, lập tức Minh Nhan cũng được người đứng lên.

Thì ra vừa rồi Hiệp Thiên kinh hô làm kinh động mọi người, Tân Văn, La Khương, thậm chí ngay cả vợ chồng Mạc Dịch Minh cũng đi theo vào. Vừa vặn nhìn thấy Minh Nhan ngã về phía sau vì vậy Tân Văn mới kêu một tiếng sợ hãi, La Khương bước đến đỡ Minh Nhan dựa vào người hắn, mới tránh khiến cô nguy hiểm mà ngã sấp xuống.

Mọi người tập trung nhìn vào tình cảnh trong phòng, nhất thời đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Hiệp Thiên cũng xấu hổ đến giấu mình vào bên trong chăn, chỉ có Minh Hiên vẫn ngủ say chưa tỉnh.

“Mang tôi rời khỏi nơi này, mang tôi đến nhà cô tôi.” Minh Nhan gắt gao nắm lấy quần áo La Khương, giống như nắm được một gốc cây cứu mạng vậy, giọng suy yếu yếu cầu, cô cảm thấy trong bụng một trận quặn đau, cô sắp chống đỡ không được rồi.

La Khương ngẩng đầu nhìn thấy Minh Hiên vẫn đang ngủ say, lại nhìn thấy dưới đất đầy những bình rượu cùng quần áo hỗn độn, với hiểu biết của hắn về Minh Hiên, cho dù tên nhóc kia có say đến mức độ nào cũng sẽ không làm ra chuyện hồ đồ như thế, việc này nhất định có gì đó kỳ quái, nhưng là nhìn lại sắc mặt

trắng bệch của Minh Nhan, hiện tại thật sự không phải thời điểm thích hợp để truy tra chân tướng, chỉ là hiện tại xảy ra hiểu lầm như vậy, sau này hẳn ta sẽ tính sao, hẳn không khỏi đồng tình với Minh Hiên.

La Khương thở dài, ôm lấy Minh Nhan đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Tân Văn, liền cất giọng kêu cô đang đứng ngây người. “Đi, đi theo chúng tôi.”

“Nga, được.” Tân Văn ngẩng người đáp, hết thảy những việc này phát sinh quá nhanh, quá đột ngột, trong lúc nhất thời có chút gì đó cô chưa tiếp thu được.

Ba người đi rồi, vợ chồng Mạc Dịch Minh liếc nhau, có chút vui sướng khi người gặp họa nói. “Em còn nghĩ Hiên là người si tình, không ngờ cũng làm ra loại chuyện hồ đồ này, nếu bọn họ đều đi rồi, chúng ta cũng đi ra ngoài thôi.” Nói xong cũng đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời trong phòng lại khôi phục im lặng, Hiệp Thiên nhìn trộm bên ngoài, xác định trong phòng quả thật không có người khác, mới đỏ mặt từ trong chăn chui ra.

Cô có chút mừng thầm nhìn khuôn mặt tuần tú đang ngủ say của Minh Hiên, cô vẫn không qu hấn, cho dù vẫn biết trong lòng hẳn có người con gái khác, hơn nữa là người con gái đã yêu rất lâu, nhưng cô vẫn là không quên được hẳn, cho dù phải làm một vật thay thế cô cũng bằng lòng ở bên cạnh hẳn.

Nhưng là, ngay cả cơ hội này ông trời cũng không cho cô, đến ngay cả khi hẳn uống rượu, trong mắt, trong lòng vẫn chỉ có người con gái kia, ngay cả chạm vào cô một chút cũng không chịu, còn đưa ra yêu cầu không muốn gặp mặt cô nữa.

Cô đã từng tuyệt vọng, cho rằng kiếp này không bao giờ có thể cùng xuất hiện trước mắt hẳn nữa, dù sao hẳn cũng yêu người con gái kia như thế, đến ngay cả khi cô ta muốn kết hôn, hẳn cũng bằng lòng bảo vệ cô ta từ xa.

Nhưng không ngờ, tối qua hẳn lại chủ động gọi điện thoại cho cô, còn nóng bỏng như vậy mà giữ lấy cô, đây là không phải ông trời đã nghe được cầu xin của cô mà đem hẳn trả về bên cạnh cô chứ.

Hiệp Thiên nghĩ đến có thể ở cùng với Minh Hiên, không tự giác cười cong khóe miệng. Cúi người xuống định vụng trộm hôn Minh Hiên một cái, đột nhiên Minh Hiên phát ra một tiếng ngậm, dọa cô nhảy dựng, nhanh chóng nằm nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

“Chết tiệt.” Minh Hiên chửi thề một tiếng, tỉnh lại, đầu đau lợi hại, xem ra tối qua hẳn uống nhiều lắm.

Ngồi xuống, mát xa vài cái ở huyệt Thái Dương, định mặc quần áo xong sẽ đi xem Minh Nhan đã về chưa, tối qua thực không nên giận dỗi mà không cùng cô đến bệnh viện, nếu có chuyện gì xảy ra, hẳn còn không hối hận chết được.

“Ai.....” Minh Hiên bất đắc dĩ thở dài, vừa gặp phải cô, bình tĩnh của hẳn cũng hoàn toàn biến mất hết, xúc động như một đứa nhỏ chưa lớn, lúc này không biết cô còn tức giận đến bao lâu không để ý tới hẳn đây, rõ ràng vừa mới hòa hảo xong, liền lại bị hẳn làm hỏng.

Chân vừa động liền phát hiện không thích hợp, trên sàn không chỉ có quần áo của hẳn, tựa hồ còn có quần áo của phụ nữ, hẳn không nhớ rõ ngày hôm qua Nhan Nhan từng trở về, hơn nữa cho dù cô có về, cũng nhất định không tha thứ cho hẳn nhanh như vậy mà để hẳn muốn làm gì thì làm.

Minh Hiên chậm rãi quay đầu, hít một ngụm khí lạnh, trên giường hẳn rõ ràng có một người phụ nữ trần trụi đang nằm, mà người phụ nữ này lại không phải Minh Nhan, mà là ‘Hiệp Thiên’, hẳn cơ hồ không nhớ nổi bộ dáng Hiệp Thiên như thế nào nữa. Việc này, rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì, sao cô ta lại ở trên giường hẳn vậy.

“Uy, dậy, Hiệp Thiên cô dậy đi, sao cô lại xuất hiện trên giường của tôi?” Minh Hiên thô lỗ đập đập vào Hiệp Thiên, hy vọng chính mình đang gặp ác mộng, lát nữa có thể tỉnh lại.

Hiệp Thiên làm bộ như vừa mới tỉnh lại, nhìn Minh Hiên toàn thân trần trụi, e lệ liếc mắt đưa tình.

“Nói, sao cô lại xuất hiện trên giường của tôi?” Minh Hiên hiện tại không đếm xỉa tới then thùng của cô, vội vàng quát lên với cô.

Hiệp Thiên nhìn hẩn một cái, nhỏ giọng nói. “Là tối qua anh đã gọi điện cho em, bảo em tới, sau đó em vừa tới, anh liền, anh liền đem người ta đặt lên giường, tối hôm qua anh, tối hôm qua nhiệt tình quá nga.” Nói xong mặt càng đỏ hơn, bất an lắc lắc góc chân.

114. Chương 114: Kế Trúng Kế (2)

Minh Hiền không để ý sự e lệ của cô ta, chỉ cảm thấy việc này có chút kỳ quái, nhìn cô ta như vậy, cũng không giống như đang nói dối, vì thế lẩm bẩm nói. “Là tôi gọi cô tới sao? Làm sao có thể, tôi căn bản là không biết số điện thoại của cô?” Ngoại trừ điện thoại của những người có liên quan đến Minh Nhan ra, những người khác một số hẩn cũng không nhớ được.

“Số điện thoại của em vẫn không đổi a, vẫn là số cũ.” Hiệp Thiên đỏ mặt nói, trong lòng còn bổ sung. “Chỉ sợ lúc anh nhớ tới em sẽ không liên lạc được, cho nên vẫn không dám đổi số.”

Minh Hiền nghi hoặc lấy điện thoại của mình ra từ trong đám quần áo hỗn độn, điện thoại tắt máy, sau khi khởi động máy lên, bấm vào nh điện thoại thì thấy cuộc gọi cuối cùng rõ ràng là một dãy số lạ.

Minh Hiền đột nhiên như ngồi trên vết nứt, lưng lạnh lẽo, có loại cảm giác bị trúng kế.

Suy sụp cất điện thoại, thúc giục Hiệp Thiên. “Hiện tại cái gì cũng đừng hỏi, lập tức mặc xong quần áo rồi đi ra ngoài, cẩn thận đừng để người khác nhìn thấy.” Hẩn là sợ bị Nhan Nhan thấy được sẽ hiểu lầm, đây là mục đích chủ yếu của kẻ chủ mưu, muốn phá hoại tình cảm của hẩn cùng Minh Nhan, chỉ là không biết làm như vậy sẽ có lợi gì cho hẩn ta.

“Không còn kịp rồi.” Hiệp Thiên thấy vẻ mặt hẩn không muốn thừa nhận chuyện này, liền bí thiết nói.

“Cái gì không còn kịp rồi?” Minh Hiền cau mày nhìn về phía cô, trong lòng có loại dự cảm không tốt, chuyện tựa hồ đang phát triển theo hướng xấu nhất.

“Người con gái anh yêu, người con gái tên là Tư Đồ Minh Nhan, đã nhìn thấy chúng ta trên giường. Không phải là anh sợ cô ấy bắt gặp sao.” Hiệp Thiên oán hận nói, có chút mất bình tĩnh mà kiên quyết. Cũng đã lên giường rồi, vậy mà trong mắt, trong lòng hẩn vẫn chỉ có cô ta.

Là cô ngốc a, nghĩ rằng đã cùng hẩn lên giường thì có thể thay đổi chút gì đó? Cho nên hẩn vừa gọi điện thoại, cô liền hưng phấn chạy tới, mà hẩn cũng chưa nói gì liền kéo cô lên giường, cô còn ngây ngốc lòng tràn đầy vui mừng mà phối hợp, nghĩ rằng hẩn rốt cục đã hồi tâm chuyển ý.

Minh Hiền vừa nghe là Minh Nhan đã nhìn thấy, tựa như bị ngũ lôi oanh đỉnh*, vội vàng lao ra phía ngoài mà chạy, hẩn muốn đuổi theo Minh Nhan, giải thích với cô cho rõ, thật sự hẩn cái gì cũng chưa làm, đây hết thấy đều là âm mưu.

*ngũ lôi oanh đỉnh: năm tia sấm sét đánh trúng đầu.

“Khoan đã.” Hiệp Thiên gào thét gọi hẩn lại, thống khổ hỏi. “Anh, nếu anh còn yêu cô ta như vậy, thì vì sao? Vì sao còn gọi em đến.” Làm cho cô hy vọng, làm cho cô nghĩ rằng có thể cùng chung sống với hẩn.

Thân hình Minh Hiền dừng lại, cũng không có quay đầu, chỉ đưa lưng về phía cô, dùng giọng điệu không mang theo một tia cảm tình nào lạnh lùng nói. “Mặc kệ cô tin hay không tin, người tối qua gọi điện thoại không phải là tôi, người cùng cô lên giường cũng không phải là tôi, tuy rằng tối hôm qua tôi uống rượu, nhưng chút năng lực phán đoán ấy tôi còn có.” Thân thể hẩn hẩn rõ ràng, có làm cái gì hay không hẩn thực hiểu được. Dừng một chút lại nói tiếp. “Tôi khuyên cô tốt nhất nên đến bệnh viện kiểm tra thử, có lẽ còn có thể tìm được chứng cứ gì đó.” Nói xong chữ cuối cùng, người cũng liền xông ra ngoài.

Nhìn cô một thân đầy dấu hôn hồng sưng đỏ cũng đoán được hẩn là tối qua đã có người giả mạo hẩn cùng cô phát sinh quan hệ, người này là ai trong lòng hẩn đã có mục tiêu, chỉ là hiện tại hẩn không có thời gian cũng như tinh lực mà đi đối phó hẩn ta, việc hiện tại hẩn phải làm là tìm đến Minh Nhan, giải thích rõ ràng với cô, vừa nghĩ đến cô vì chuyện này mà thương tâm khổ sở, thì hẩn cũng không có tâm tình đi để ý việc khác.

“Anh.....” Nhìn bóng dáng hắt rời đi, tâm Hiệp Thiên hoàn toàn biến lạnh, nước mắt cũng chảy xuống, không ngờ sau một đêm gió xuân, cô có được lại là loại kết quả này, người đàn ông lên giường cùng cô lại không chịu thừa nhận, đây có thể là chuyện chê cười lớn nhất trong cuộc đời cô, không, có lẽ từ lúc bắt đầu quen biết hắn, yêu thương hắn, thì cuộc sống của cô đã là một hồi chê cười rồi.

Nói về bên kia, lúc La Khương mang theo Minh Nhan cùng Tân Văn đón xe đến nhà cô Minh Nhan, Minh Nhan vừa thấy cô mình mở cửa ra, oa một tiếng khóc ngã vào trong lòng cô mình.

Tư Đồ Cẩn không rõ việc gì, sợ tới mức nhanh chóng ôm lấy Minh Nhan, nhẹ giọng an ủi, Nhan Nhan nhà các cô vốn là thực kiên cường, rất ít khi nhìn thấy nó khóc nhè, nhưng giờ lại gào khóc như vậy, việc này khiến Tư Đồ Cẩn sợ hãi, nghĩ rằng đã xảy ra chuyện lớn gì đó, lại không thấy Minh Hiên ở bên cạnh, tưởng Minh Hiên đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dùng ánh mắt hỏi Tân Văn, Tân Văn cũng là vẻ mặt khó xử không biết nói như thế nào mới tốt.

Gấp đến độ Tư Đồ Cẩn đành phải chờ Minh Nhan khóc gần xong, mới đẩy cô ra một chút, thật cẩn thận dò hỏi. “Nhan Nhan a, cháu đừng khóc nữa, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cháu nói cho cô nghe a.”

“Cô, Hiên Hiên anh ta, Hiên Hiên anh ta, a..... Đau quá, đau quá.” Minh Nhan đột nhiên dùng hai tay đỡ lấy bụng, thống khổ rên rỉ, sau đó trước mắt liền tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Làm ba người sợ tới mức một trận luống cuống tay chân đem cô đến bệnh viện, sau khi bác sĩ khám xong nói là, bởi vì quá kích động, cho nên động thai khí, kê thuốc dưỡng thai, hiện tại không có việc gì, lúc đó ba người mới yên lòng.

“Cháu nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Nhan Nhan đã mang thai, Minh Hiên còn để nó chạy lung tung, Minh Hiên đâu rồi?” Tư Đồ Cẩn thấy Minh Nhan không có việc gì, thở phào nhẹ nhõm một hơi, đứng ở trên hành lang của bệnh viện bắt đầu hỏi Tân Văn, đương sự còn đang mê man trong phòng bệnh, cô đành phải tới hỏi bạn tốt của nó vậy.

“Cô a, chuyện này đều do cái tên thủy tính dương hoa**, vong ân phụ nghĩa, chân ngoài dài hơn chân trong, hai mặt.....” Tân Văn vừa nghe Minh Nhan đã mang thai vậy mà Tư Đồ Minh Hiên còn làm ra cái loại việc này, tức giận đến không chịu được. Cho nên mở miệng quở trách hắn một chút.

**thủy tính dương hoa: ý nói người lằng nhằng.

Đã nghe một loạt lời lẽ quở trách của Tân Văn, nhưng nửa ngày cũng chưa nói đến trọng điểm, Tư Đồ Cẩn cùng La Khương đều là vẻ mặt hắc tuyến.

“Dừng, dừng.” Tư Đồ Cẩn cắt đứt thao thao bất tuyệt của Tân Văn, đây đều là những từ dùng để hình dung cái gì a, một từ so với một từ còn mạnh hơn, đây không phải đang nói Hiên Hiên nhà bọn họ đó chứ.

Vì thế chuyển hướng sang La Khương nói. “Hay là cậu nói đi, nói ngắn gọn một chút, nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra là được rồi.”

La Khương suy nghĩ một chút, nói. “Cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì chúng cháu cũng không phải rất rõ ràng, chỉ là nhìn thấy một việc, bất quá theo cháu phân tích, hơn phân nửa là Minh Hiên bị gài bẫy. Cô cũng biết hiện tại ông Mạc đang có ý đem công ty giao cho cậu ấy, như vậy nhất định sẽ liền có người xuất hiện để cản trở.”

“Cái gì hình ảnh, tôi thấy hơn phân nửa là anh ta không chịu nổi.....” tịch mịch, nửa câu sau Tân Văn còn chưa nói xong, đã bị La Khương bưng kín miệng, hiện tại đang là thời buổi rối loạn, bất quá hắn tin tưởng Minh Hiên rất nhanh sẽ thu xếp được tất cả những chuyện này, đến lúc đó, nếu biết Tân Văn đã nói bừa ở trước mặt cô hắn ta thì ngay cả hắn cũng không bảo vệ được cô

115. Chương 115: Kế Trúng Kế (3)

“Anh làm gì vậy?” Tân Văn kéo tay hắn xuống, bắt hắn trừng mắt hắn.

“Tôi đang cứu cô.” Vẻ mặt La Khương không chút thay đổi mà nói.

“Cứu tôi?” Suýt nghẹn chết cô rồi còn nói cứu cô, đầu óc hẳn không bệnh chứ, Tân Văn không cho là đúng mà nhìn hẳn.

La Khương vừa định nói gì đó thì di động liền vang lên, lấy ra thì thấy, quả nhiên là hẳn ta, động tác cũng rất mau, La Khương nhìn Tân Văn cùng Tư Đồ Cẩn một cái rồi đi đến một góc sáng sủa, nhận điện thoại, không đợi hẳn lên tiếng, lập tức đã truyền đến giọng nói lo lắng của Minh Hiên. “Minh Nhan có đang ở cùng với cậu không?”

La Khương, Tân Văn, Minh Nhan đều không ở nhà, hẳn mới cả gan phỏng đoán bọn họ đang ở cùng một chỗ, cũng hy vọng bọn họ là đang ở cùng một chỗ, như vậy ít nhất có thể cam đoan Nhan Nhan vẫn an toàn.

Nghe ra bối rối trong giọng nói của hẳn ta, đột nhiên La Khương có chút đồng tình với hẳn, gặp được một người con gái có thể khiến bình tĩnh của hẳn ta hoàn toàn biến mất như thế, không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh đây, bất quá cũng ản ản có chút hâm mộ.

La Khương dừng lại chút, cảm giác được hẳn ta đang khẩn trương đến ngừng hô hấp rồi, thế này mới nhẹ nhàng “Àn.” một tiếng. Lập tức nghe được tiếng hẳn ta nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi tiếp. “Vậy hiện đang ở đâu?”

“Bệnh viện.” La Khương không nhanh không chậm nói, không phải hẳn bỏ đá xuống giếng, mà là cố ý chính hẳn ta, thật sự là vẻ kiêu ngạo ngày thường của hẳn ta làm cho người ta hận ghiến rằng, khó được nhìn đến một mặt thật của hẳn ta như vậy.

“Bệnh viện?” Ngay sau tiếng rống to của Minh Hiên, liền truyền đến một trận im lặng.

La Khương thoáng để điện thoại ra xa lỗ tai một chút, người này không phải có chút phản ứng quá khích chứ, hẳn bất quá là nói ở bệnh viện mà thôi, vẫn chưa nói là Minh Nhan bị sao, nhưng cũng đúng là như vậy.

“Nhan Nhan, ân, cô ấy đã xảy ra chuyện gì sao?” Minh Hiên khẩn trương nuốt ngụm nước miếng, tim cũng đập bịch bịch, sợ nghe được cái tin tức gì không tốt.

“Ai.....” La Khương thở dài, thật sự là quan tâm sẽ bị loạn a, ngữ khí của hẳn ta cứ như là gặp chuyện không may thật vậy. Thản nhiên đáp. “Không có, tinh thần có chút kích động nên ngắt đi mà thôi.” Về phần cái kinh hi kia thì để hẳn ta từ từ phát hiện đi.

“Nga.” Minh Hiên nghe nói không có việc gì, thế này mới yên lòng, hỏi tiếp. “Bệnh viện nào?”

“XXX bệnh viện phòng bệnh số XXX.” La Khương nói xong liền cúp điện thoại. Chuyện tiếp theo tự hẳn ta cố gắng vậy.

Không bao lâu, Minh Hiên liền hoang mang rối loạn khẩn trương chạy đến, quần áo trên người đều là một mảng mồ hôi, vừa thấy La Khương đã chụp bờ vai của hẳn ta mà truy hỏi. “Nhan Nhan ở đâu?”

La Khương nhíu nhíu mi, chỉ vào phòng bệnh phía sau, Minh Hiên buông hẳn ra đang định đi vào trong, mới vừa đi một bước đã bị Tư Đồ Cẩn kéo đến một bên, Minh Hiên vừa thấy là cô, sững sốt một chút, kêu. “Cô.”

“Àn.” Tư Đồ Cẩn gật đầu một cái, sau đó cau mày hỏi. “Cháu cùng Nhan Nhan rốt cuộc sao lại thế này, sao hai đứa đều biến thành chặt vật như vậy.” Với tính tình của Minh Hiên, nếu thật có chuyện gì nhất định sẽ thuận theo Nhan Nhan, cho dù thật sự giận nhau với Nhan Nhan, cũng tuyệt đối không để nó bụng lớn còn chạy ra bên ngoài.

“Cô, một lát cháu sẽ giải thích với cô, cháu muốn gặp Nhan Nhan trước.” Minh Hiên lo lắng nhìn về phía phòng bệnh, trước khi chưa tận mắt thấy cô không có việc gì, hẳn vẫn là không yên

“Àn.” Tư Đồ Cẩn buông hẳn ra, để hẳn đi gặp Nhan Nhan trước, cũng biết nếu hẳn không tự mình xác định con bé không có việc gì là sẽ không yên tâm.

Minh Hiên rón ra rón rén tiêu sái đi vào phòng bệnh, thấy sắc mặt Minh Nhan tái nhợt nằm trên chiếc giường màu trắng ngủ say, tựa hồ ngủ không phải thực an ổn, mày thì nhíu chặt, không biết trong lúc ngủ lại mơ thấy gì.

Minh Hiền nhẹ nhàng đi đến bên người cô, tay vuốt lên mày đang nhăn lại của cô, đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt.

Minh Nhan như là cảm nhận được có người ở bên cạnh, chậm rãi mở to mắt, chống lại ánh mắt đau lòng của hắn.

Đến khi thấy rõ người trước mắt là ai, Minh Nhan liền giận dỗi xoay người đi không nhìn hắn.

“Nhan Nhan.” Giọng Minh Hiền kêu có chút khàn khàn.

Minh Nhan vẫn mặc kệ không lên tiếng, thậm chí nhắm hai mắt lại, xem ra là hoàn toàn thất vọng với hắn rồi, không muốn thấy hắn nữa.

“Nhan Nhan, em nghe anh giải thích.” Minh Hiền cũng không cưỡng cầu cô phải nhìn hắn, chỉ là đứng ở đó, nói từng chữ từng chữ một. “Em nhìn thấy không phải là thật, anh bị gài bẫy, tối qua anh uống rượu, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chưa từng gọi điện thoại cho cô ấy, cũng không làm chuyện gì có lỗi với em.”

“Uống rượu? Không biết đã xảy ra chuyện gì? Đây hình như đều là cái cớ của tất cả những người đàn ông làm việc có lỗi.”

“Hừ.....” Minh Nhan hừ lạnh một tiếng, nói tiếp. “Cho dù anh đã làm cái gì, cũng không có lỗi với tôi, bởi vì tôi với anh một, chút, quan, hệ, cũng, không, có.” Câu cuối cùng cơ hồ Minh Nhan nói từng chữ từng chữ một.

“Em.....” Minh Hiền nghe thấy cô nói ra lời tuyệt tình như thế, dường như trước mắt tối sầm, dưới chân một cái lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, may mắn hắn đã đứng lúc đỡ lấy cái bàn bên cạnh, thân hình mới đứng vững.

Đôi mắt Minh Hiền đỏ lên, nghẹn ngào nói. “Nhan Nhan, chúng ta sống chung với nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em vốn không có một chút ít tín nhiệm anh sao? Anh thừa nhận ngày hôm qua anh thực giận em, nhưng cho dù có giận em thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không làm ra chuyện hoang đường như vậy a, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới đây có lẽ chính là một âm mưu, là có người đang trăm phương ngàn kế muốn phá hoại chúng ta, em không thấy là những việc này rất trùng hợp sao?”

Có người đang gài bẫy hắn, nhưng một chút hắn cũng không để ý, có bản lĩnh thì cứ việc làm, xem xem lộc tử thù tử*, mà chính sự không tín nhiệm của Minh Nhan với hắn mới làm cho hắn vô cùng đau đớn, làm cho hắn chưa xuất chinh đã loạn từ đầu trận tuyến rồi.

*lộc tử thù tử: hươu chết vào tay ai, ý trong câu này là không biết ai thắng ai.

“Là âm mưu thì sao? Anh còn không phải, còn không phải.....” Câu nói kế tiếp, Minh Nhan không có cách nào nói ra khỏi miệng, nước mắt đã đảo quanh hốc mắt, chỉ cần vừa nghĩ đến tình cảnh hắn cùng một người con gái khác cả người trần truồng nằm ở trên giường, cô liền cảm thấy tâm như dao cắt.

Cho dù là bị gài bẫy cô cũng không có biện pháp tha thứ, vì sao loại chuyện này cứ liên tiếp phát sinh trên người cô, Nhâm Hạo như vậy, Minh Hiền cũng như vậy, chỉ là lần này so với lần trước đau hơn nhiều, đây không phải đã chứng minh rõ là cô yêu Minh Hiền còn sâu hơn yêu Nhâm Hạo rồi sao.

“Anh không có, cái gì anh cũng chưa làm, em phải tin tưởng anh.” Minh Hiền kích động đi lên kéo cô, giữ chặt lấy bả vai cô, bắt cô đối diện nhìn hắn.

“Anh gạt tôi, trên người cô ta còn dấu hôn rõ ràng như vậy, anh còn muốn chống chế nữa sao.” Minh Nhan dùng sức vặn vẹo, muốn giãy ra khỏi tay hắn.

116. Chương 116: Kế Trúng Kế (4)

“Anh không gạt em. Cho dù trên người cô ấy có dấu hôn cũng không phải do anh làm. Ngày hôm qua ở nhà họ Mạc cũng không phải chỉ có mình anh là đàn ông.” Minh Hiền gầm nhẹ, trên tay lại không tự giác tăng thêm lực đạo.

Minh Nhan nghe vậy sửng sốt, cũng quên giấy dựa, có chút không xác định mà hỏi. “Ý anh là Hiệp Thiên thông đồng với bọn họ sao?”

“Điểm ấy anh không xác định, có khả năng là thông đồng, cũng có khả năng là cô ta bị lợi dụng.” Xem biểu hiện sáng nay của cô ta thì tỷ lệ bị lợi dụng lớn hơn một chút, Minh Hiên âm thầm bổ sung thêm một câu ở trong lòng.

Minh Nhan nghe hắn nói như vậy, cẩn thận ngẫm lại, cảm thấy Minh Hiên nói cũng có đạo lý, hơn nữa trong tiềm thức của cô cũng bằng lòng tin tưởng những gì Minh Hiên nói là sự thật. Nửa ngày sau, Minh Nhan hết giận hơn phân nửa, càng nghĩ càng không được tự nhiên hỏi. “Không phải anh nói là anh uống say sao, vậy làm sao khẳng định được không phải anh làm.”

Minh Hiên thấy cô rõ ràng đã tin rồi mà còn cố ý tra hỏi, có chút vừa bực mình vừa buồn cười giải thích. “Thân thể là của anh, đã làm hay chưa làm anh còn không rõ ràng sao? Cho dù có say lợi hại đến đâu, làm xong vẫn là có cảm giác.” [Heo: cảm giác j‘ a hắc hắc, NV: e hèm, yêu cầu trong sáng chút a, hô hô] Hơn nữa lúc sáng khi tỉnh lại trên người hắn thực sạch sẽ, hắn không tin nếu tối qua thật sự phát sinh việc gì, sau khi kết thúc Hiệp Thiên còn có thể rửa sạch cho hắn.

“Ai mà biết có phải anh cố ý không thừa nhận hay không.” Minh Nhan xoay người qua nhỏ giọng trách móc, tuy rằng hiện tại cô đã tin tưởng hắn, nhưng nếu chỉ có vậy rồi tha thứ cho hắn, thì thật cảm thấy có chút không cam lòng.

Minh Hiên tức giận đến khế cắn môi, nâng cằm cô lên, giận dữ phản cười mà nói. “Được rồi, hiện tại anh sẽ khiến cho em tự mình cảm thụ một chút rằng đã làm cùng với chưa làm rốt cuộc có gì khác nhau.” Nói xong liền cúi xuống hôn.

“Ngô ngô.....” Minh Nhan sợ tới mức một bên ngô ngô giấy dựa, còn một bên dùng sức đẩy hắn. Hắn điên rồi phải không, giờ đang ở bệnh viện mà cô bọn họ thì đứng ngay ngoài cửa, vậy hắn lại muốn cùng cô làm việc này.

Nửa ngày sau, rốt cục Minh Hiên cũng buông cô ra, Minh Nhan vừa thở phò phò vừa gằm nhẹ. “Anh điên à, đây là bệnh viện.” Vừa nói còn vừa nhìn về phía cửa, sợ bị người khác nhìn thấy.

Minh Hiên thì lại không cho là đúng, lại hôn nhẹ hai cái ở bên môi cô, làm Minh Nhan bất mãn kinh hô, lúc đó hắn mới cười nhẹ dừng lại, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, giọng ảm áp hỏi. “Hiện tại thân thể đã khá hơn chút nào chưa?”

“Àn.” Minh Nhan gật đầu một cái, lập tức chặn chờ, lặng yên lấy tay đặt lên bụng mình, cục cưng hắn là không có việc gì chứ, nghĩ vậy, nhanh chóng đẩy Minh Hiên ra, có chút lo lắng nói. “Anh đi kêu cô vào đây.”

Minh Hiên có chút khó hiểu liếc nhìn cô một cái, thấy cô không có ý muốn giải thích, vì thế mở cửa ra kêu. “Cô, Nhan Nhan gọi cô.”

“Nhan Nhan tỉnh rồi à.” Tư Đồ Cẩm nghe vậy kinh hỉ bước nhanh đi vào, Tân Văn, La Khương cũng đi theo vào phòng bệnh.

Minh Nhan vừa thấy cô mình vào, đôi mắt liền đỏ, ủy khuất kêu. “Cô.” Sau đó giang cánh tay ra ôm lấy.

“Con bé này, từ nhỏ đến lớn cháu chỉ biết dọa người, cháu muốn hù chết cô có phải không?” Tư Đồ Cẩm vừa cảm râm vừa dang vòng tay ôm lấy Minh Nhan.

“Cô.” Minh Nhan nghẹn ngào lại gọi một tiếng, sau đó ghé vào bên tai Tư Đồ Cẩm, nhỏ giọng hỏi. “Cục cưng trong bụng cháu không có việc gì chứ ạ?”

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới Tư Đồ Cẩm liền một bụng tức giận. Cũng đã mang thai rồi mà còn tác quái, việc này nếu một chút không cẩn thận liền sẽ hối hận cả đời. Vì thế đẩy cô ra tiếp tục quở trách:

“Con bé này, cũng đã.....” làm ma ma người ta rồi, không đợi Tư Đồ Cẩm nói xong, Minh Nhan vội vàng gọi một tiếng. “Cô.” Sau đó vụng trộm lôi kéo quần áo Tư Đồ Cẩm.

Tư Đồ Cẩm lập tức hiểu ý, cô gái nhỏ này tám phần là còn chưa nói cho Minh Hiên biết chuyện nó đang mang thai. Cũng đúng, nếu Minh Hiên đã biết việc này thì làm sao có thể còn bình tĩnh như vậy.

Thấy ánh mắt đáng thương của Minh Nhan, Tư Đồ Cẩn mềm lòng thở dài, đem nửa câu sau thu trở về, loại chuyện này vẫn là để tự nó nói thì cơn tức của Minh Hiền còn có thể giảm chút ít. Đừng thấy thằng bé kia bình thường sủng Minh Nhan đến vô pháp vô thiên như vậy, nhưng nếu biết Minh Nhan vì động thai khí mà suýt nữa sanh non, không biết sẽ phát hỏa đến mức nào đâu.

Dù cô chưa thấy qua bộ dáng Minh Hiền phát hỏa, nhưng càng là người không thường phát hỏa, lúc nổi giận lên sẽ càng dọa người hơn. Tựa như ông xã cô, đột nhiên phát hỏa cũng có thể hù chết cô, giống như lần đó ông xã phát hỏa với cô cũng bởi vì cô đang mang thai còn chạy lung tung khắp nơi, thiếu chút nữa tạo thành một xác hai mạng. Nhớ tới tình cảnh lần đó Tư Đồ Cẩn không khỏi co rúm lại một chút. Hiện tại cô có chút đồng tình với Minh Nhan, hy vọng về sau nó sẽ không bị chỉnh thể thảm.

Minh Nhan cảm giác được Tư Đồ Cẩn co rúm lại, lo lắng lại gọi. “Cô?” Không phải cục cưng trong bụng có việc gì chứ.

Tư Đồ Cẩn phục hồi tinh thần lại, tức giận nói. “Ít nhiều lần này thì không có việc gì, bằng không cô sẽ treo ngược cháu lên đánh ột trận.”

Minh Nhan vừa nghe cục cưng không có việc gì, gánh nặng trong lòng rốt cục cũng bỏ xuống, lấy lòng chuyển sang khuôn mặt tươi cười nhận sai nói. “Cô, cháu biết sai rồi, lần sau không dám nữa.”

“Hừ.....” Tư Đồ Cẩn hừ Minh Nhan một tiếng, chỉ biết làm nũng, bất quá chiêu này đối với cô thật đúng là hữu dụng, cũng hết giận hơn phân nửa, nhưng vẫn nói một câu đầy hàm ý. “Cháu vẫn là ngấm lại làm sao để nhận sai với một người khác đi.”

“Cháu.....” Làm đúng mà, nhận sai cái gì a. Minh Nhan vừa định mạnh miệng phủ nhận, chợt nghe thấy một tiếng “Oa.....” khóc của Tân Văn.

Bốn người đều sửng sốt, vẫn là Minh Nhan phản ứng lại đầu tiên, nhanh chóng kéo Tân Văn đứng ở một bên qua, dịu dàng an ủi. “Tân Văn, ngoan a, đừng khóc a.” Cô gái nhỏ này, vừa khóc lên sẽ không thể dứt được, đây là ai làm gì cô ấy vậy.

“Oa.....” Tân Văn càng khóc lớn hơn nữa, vừa khóc còn vừa nói. “Nhan Nhan a, ít nhiều cậu cũng không có việc gì, làm ình sợ muốn chết. Cậu không biết đâu, lúc mình thấy cậu ngất đi, còn tưởng rằng... còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại cậu nữa. Hiện tại thấy cậu không có việc gì, cuối cùng mình cũng được yên tâm rồi.”

Minh Hiền bị cô nói làm trên trán nổi gân xanh. Cái gì gọi là sẽ không còn được gặp lại? Thực là điềm xấu. Còn nữa, vừa rồi lúc vẫn còn lo lắng thì không khóc, hiện tại đã yên tâm rồi, thì ngược lại lại gào khóc, đây là chuyện gì a. Vì thế liền túm Tân Văn giống như túm con gà từ trong lòng Minh Nhan lôi ra, nhét vào trong lòng La Khương. Sau đó nhẹ nhàng giúp Minh Nhan kê lại gối đầu, để cô nằm xuống nghỉ ngơi. Một hồi việc căng thẳng như vậy chắc cô cũng mệt mỏi rồi.

117. Chương 117: Kế Trúng Kế (5)

La Khương bắt mắt trừng mắt liếc nhìn Minh Hiền một cái, tên nhóc này không thể dịu dàng với Tân Văn một chút sao. Xem bộ dáng Minh Nhan tựa hồ chưa nói cho hắn biết hắn đã làm ba ba, vì thế quyết định làm một việc nho nhỏ trả thù hắn ta một chút, cho hắn ta không hay biết gì luôn.

Sau khi La Khương hạ quyết tâm, tiểu ác ma nho nhỏ trong lòng đắc ý một chút. Sau đó cúi đầu nhìn cô gái đang ghé vào trong lòng hắn gào khóc, áo sơmi hắn xem ra lại phải trả giá rồi, món nợ này hắn cũng sẽ tìm Minh Hiền mà tính thật sòng phẳng mới được. Dù sao tên đầu sỏ hai lần đắc tội làm Tân Văn khóc lớn đều là bà xã hắn ta, món nợ này không tìm hắn ta tính thì tìm ai tính a.

“Đừng khóc a.” La Khương một bên lấy tay vỗ nhẹ lên lưng Tân Văn giúp cô thuận khí, còn một bên thì dịu dàng an ủi. Nhưng phải nói mặc dù giọng điệu mà hắn tự cho là thực dịu dàng, đến khi vào tai những người khác, chỉ là hơi chút không lạnh nữa mà thôi.

“Oa.....” Tân Văn hiện tại căn bản cái gì cũng không nghe, thậm chí dùng tiếng khóc lớn để phát tiết thần kinh khẩn trương một chút, vừa rồi cô thật sự bị dọa đến sợ h

“Đừng khóc, khóc nữa cô sẽ nấc ợ lên bây giờ.” La Khương kiên nhẫn khuyên giải.

“Ợ..... Ồ ô.....” Quả nhiên, La Khương vừa mới nói xong, Tân Văn liền khóc đến nấc ợ lên.

“Ai.....” La Khương thở dài, sau đó ghé vào bên tai Tân Văn nhẹ giọng nói câu gì đó. Như kỳ tích, Tân Văn thật sự dừng khóc, luống cuống tay chân rời khỏi lòng hân, vừa nghẹn ngào vừa lau nước mắt, cho dù nước mắt đảo quanh ở trong đôi mắt cũng cố nén không cho nó rơi xuống.

Lần này Tân Văn dễ dàng thu lại nước mắt như vậy, làm cho Minh Nhan cảm thấy thập phần khác lạ. Rốt cuộc La Khương đã ghé vào bên tai cô ấy nói gì mà có thể hữu dụng như vậy, lần sau Tân Văn khóc mình cũng có thể dùng a.

“Cô không dùng được.” Trong mắt La Khương hiện lên tia mỉm cười, nghiêm trang hồi đáp, Tân Văn nghe vậy trên mặt cũng đỏ lên, quệt miệng đứng ở một bên không nói lời nào. Thì ra Minh Nhan vừa nghĩ vừa nói, đã đem suy nghĩ trong lòng nói ra khỏi miệng.

Minh Nhan nhìn tới nhìn lui hai người trước mặt, rốt cuộc là cái phương pháp gì mà cô lại không dùng được, điều này khiến cô rất hiếu kỳ.

Minh Hiên bắt đầu dĩ thử dài, nói với Tư Đồ Cẩn. “Cô, cô cũng mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi trước đi. Minh Nhan để cháu chăm sóc là được rồi.”

Sau đó quay đầu nói với La Khương. “Cậu mang Tân Văn về nhà cô tôi ở trước, tối nay tôi sẽ liên lạc với cậu.” Cũng là lúc nên phản kích rồi, vốn hân không muốn làm như vậy, nhưng bọn họ lại chạm đến người không nên chạm nhất, bức hân không thể không phản kích.

Ba người thấy Minh Nhan đã không còn gì đáng ngại, mà quả thật cũng mệt mỏi, liền gật gật đầu, Tư Đồ Cẩn dặn dò vài câu rồi ba người liền đi ra ngoài, để lại không gian cho đôi tiểu oan gia này.

Minh Nhan thấy bọn họ đều đi rồi, liền kéo Minh Hiên qua, hoang mang hỏi. “Rốt cuộc là phương pháp gì vậy, em thật là hiếu kỳ nga.”

Minh Hiên buồn cười nhìn cô, đã bệnh vậy rồi, còn có tâm tư đi chuyện người khác, thật sự là chịu thua cô, xem ra nếu chưa thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô thì cô vẫn không chịu ngoan ngoãn nghỉ ngơi. Vì thế ghé vào bên tai bà xã đại nhân của hân để giúp cô giải thích nghi hoặc. “Theo anh phân tích, hân là La Khương đã uy hiếp cô ấy, nếu cô ấy lại khóc nữa liền hôn cô ấy v.v...cho nên Tân Văn sợ tới mức không dám khóc nữa.”

Đôi mắt Minh Nhan sáng lên, có chút không xác định hỏi. “Thật sự? Làm sao mà anh biết được?” Không phải không tin hân, chỉ là loại uy hiếp này thật sự không giống lời mà khối băng lớn như La Khương có thể nói ra.

Minh Hiên bắt đầu dĩ bừa môi, thận trọng giải thích. “Đánh cũng không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, nhẹ giọng an ủi cũng không được, ngoại trừ việc uy hiếp là sẽ hôn cô ấy ra, em nói La Khương còn có thể làm gì bây giờ. Hơn nữa phương pháp này quả thật là em không dùng được a, phụ nữ sao có thể hôn phụ nữ, vả lại em không thấy sau khi Tân Văn nghe cậu ta nói xong liền xấu hổ đến mặt cũng đỏ lên đó sao? Phụ nữ a, đều thật phiền toái!” Cuối cùng Minh Hiên còn nho nhỏ oán giận một chút.

“Nói như vậy em cũng thật phiền toái sao.” Minh Nhan bắt đầu nheo mắt lại.

“Ha ha, bà xã của anh là trường hợp đặc biệt, em là phiền toái ngọt ngào của anh, anh rất vui về chịu đựng a.” Thấy bà xã mất hứng, Minh Hiên nhanh nhẩu cười nhìn sắc mặt cô.

“Hừ.....” Minh Nhan không quá vừa lòng hừ hân một tiếng, nếu cô là phiền toái lớn như hân nói, thì trong bụng này chính là phiền toái nhỏ, dám nói cô vậy, cô sẽ không nói cho hân còn tồn tại một phiền toái nhỏ này. Minh Nhan tìm cái lý do đường hoàng cho việc cố ý giấu diếm của mình.

“Bà xã đừng tức giận a, phải nghỉ ngơi cho tốt một chút, trước tiên em muốn ăn gì hay không, anh đi mua cho em a.” Thấy sắc mặt cô hơi tái nhợt, hân không khỏi lại là một trận đau lòng.

“Àn, không muốn ăn gì cả.” Minh Nhan suy nghĩ xong, lắc lắc đầu, bây giờ còn chưa đói bụng. Nhưng lập tức lại nghĩ tới gì đó, sắc mặt trầm trọng hỏi. “Đúng rồi, anh tính đối phó với bọn họ như thế nào?”

“Ân.....” Nghe vậy Minh Hiền cũng giận tái mặt, mặt lộ vẻ khó xử, đối phó bọn họ thực dễ dàng, chỉ là hấn lo lắng bọn họ sẽ chó cùng rứt giậu mà gây bất lợi cho Minh Nhan. Thông qua chuyện lần này, hấn bi bọn họ đã đoán được Minh Nhan là tử huyệt của hấn, cho nên mọi chiêu đều nhằm vào Minh Nhan. Tuy rằng hấn tin tưởng có thể bảo hộ Minh Nhan, nhưng là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hấn không dám lấy vạn nhất của Minh Nhan làm tiền đặt cược, cho nên từ khi bắt đầu làm, đã khắp nơi đều thấy bị bó buộc.

Minh Nhan nhìn ra khó xử của hấn, cũng biết hấn cố kị cái gì, vì thế nói. “Nếu không, lần này chúng ta tương kế tựu kế đi, như thế nào?”

“Tương kế tựu kế, ý em là?” Đôi mắt Minh Hiền sáng lên, đây quả thật là chủ ý tốt, bất quá cũng thực mạo hiểm.

“Ân.” Minh Nhan thấy hấn đã hiểu, gật đầu thật mạnh. Cô khi dễ Hiền Hiền sao cũng được, có điều không thể để cho người khác khi dễ hấn, dám gài bẫy người nhà Tư Đồ bọn họ như vậy thì phải trả giá rất đắt. Cô tuy rằng đối với chuyện tình cảm trì hoãn một chút, nhưng đối với loại chuyện báo thù này lại biết rất rõ phải làm như thế nào.

Nhìn nụ cười xấu xa trên khóe miệng của Minh Nhan, Minh Hiền cảm thấy một trận uất ức. Cô vẫn không thay đổi, từ nhỏ đến lớn đều là như thế, một khi hấn bị khi dễ, cô luôn xông ra phía trước để bảo hộ hấn, tuy rằng sau khi lớn lên hấn đã mạnh đến không cần người ta bảo hộ, nhưng ôn lại một chút cảm giác được quý trọng này vẫn là không tồi.

118. Chương 118: Kế Trúng Kế (6)

Trong lúc Minh Nhan chớp mắt một chút, thì kế hoạch phản kích cơ bản đã hình thành trong đầu Minh Hiền, sau khi nhỏ giọng gọi vài cuộc điện thoại để an bài ổn thỏa hết thấy công việc, hấn ngồi lại trước giường bệnh của Minh Nhan, thâm tình nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang ngủ của cô, sắp phải tách ra thật nhiều ngày rồi, còn chưa rời khỏi mà đã bắt đầu nhớ cô rồi, ai..... Lần này sau khi mọi việc kết thúc nhất định phải dẫn cô đi để bù lại tuần trăng mật thật dài mới được, đền bù lại sự vất vả của mình

Dưới cái nhìn chăm chú của hấn, Minh Nhan đã lặng yên tỉnh lại, mở mắt liền thấy khuôn mặt tuấn tú của hấn phóng đại ở trước mắt, cô nhìn hấn, cười dịu dàng, làm nũng hỏi. “Làm gì mà nhìn em như vậy?”

“Anh rất nhớ em.” Minh Hiền nói có chút ai oán.

“Xi.” Minh Nhan bị hấn chọc liền ra tiếng cười nhạo, vươn tay chỉ chỉ lên trán hấn nói. “Nói bừa, em ở ngay trước mặt anh, sao còn có thể nhớ em được.”

“Không phải lập tức sẽ tách ra vài ngày sao?” Minh Hiền ủy khuất biếu mếu máo, đôi mắt sáng ngời lập tức lấy lòng tiến lên nói. “Bằng không em cho anh một chút an ủi trước khi đi a.”

Minh Nhan nghe vậy mặt liền đỏ lên, biết hấn muốn an ủi là cái gì, có chút chần chờ nói. “Không được, sẽ bị người ta thấy.”

“Sẽ không, lúc này hộ lý cũng không đi tuần phòng, chỉ hôn một chút được không?” Minh Hiền đáng thương mà cầu xin, sao hấn lại đáng thương như vậy chứ, kết hôn lâu như vậy rồi, chỉ muốn cùng bà xã thân thiết một chút cũng thực khó khăn.

Minh Nhan thấy bộ dáng đáng thương của hấn không khỏi bật cười, cô có khát khe với hấn như vậy sao, làm gì mà trở thành đáng thương như vậy, vì thế mềm lòng nói. “Chỉ hôn một chút thôi nga, nếu nghe thấy có tiếng người đi vào, anh phải lập tức buông em ra.” Nếu không phải thời gian không thích hợp, địa điểm cũng không thích hợp, thì cô cũng rất muốn để cho hấn hôn cho đủ, đáng tiếc.....

“Ân, ân.” Minh Hiền miệng đáp ứng, môi nóng bỏng liền hôn lên.

Minh Nhan gơ hai tay vòng lên cổ hấn, thuận theo mở môi anh đào ra, cho hấn đoạt lấy, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Hai người đang hôn đến thời điểm không thể ngừng được thì cửa phòng không hề báo động trước lại mở ra. “Nhan Nhan, mình..... A.” Theo một tiếng thét kinh hãi vang lên, người tới rồi lại lui đi ra ngoài.

Minh Hiền thất bại chửi thề một tiếng, tâm không cam, tình không nguyện mà buông Minh Nhan ra, sửa sang lại quần áo cho cô. Minh Nhan đã sớm xấu hổ đến nỗi cúi đầu vào trong chăn, cũng tại hắn, lại hại cô xấu hổ.

“Nhan Nhan, đừng trốn nữa, cẩn thận ngộ chết mất.” Minh Hiền bật cười kéo cô từ trong chăn ra.

Minh Nhan trừng liếc mắt hắn một cái, đỏ mặt oán giận nói. “Không phải đã nói với anh khi nào nghe thấy có người đến sẽ buông ra sao? Sao anh không tuân thủ lời hứa vậy.”

“Ai.....” Minh Hiền bất đắc dĩ thở dài, hắn cũng không phải thánh nhân, dưới loại này tình huống, sao hắn còn có tâm tư đi để ý có tiếng động nào hay không a, nhưng trên mặt vẫn là cười hùa theo, nhận sai. “Phải, phải, bà xã đại nhân anh sai rồi, lần sau nhất định sẽ để ý a.”

“Hừ.....” Còn có lần sau, Minh Nhan bất mãn hừ nhẹ một tiếng, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, lần sau tuyệt đối sẽ không mềm lòng nữa, lấy tay đẩy đẩy hắn, nói. “Anh đi kêu Tân Văn vào đi, cô ấy tám phần là đến đưa đồ ăn cho chúng ta đây.”

“Ân.” Minh Hiền không tình nguyện đi mở cửa kêu Tân Văn vào, nếu có khả năng hắn hy vọng có thể để cô ta đứng luôn ở bên ngoài là tốt nhất, ai kêu cô ta đã quấy nhiễu chuyện tốt của hắn làm chi.

“Nhan Nhan..... Bọn mình vội tới đưa canh gà cho cậu.” Tân Văn có chút xấu hổ tiêu sái tiến vào, phía sau còn đi theo một thủ vệ cầm canh gà — La Khương với vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Minh Hiền bất mãn trừng mắt liếc nhìn La Khương một cái, hắn cũng không tin với cá tính cẩn thận của hắn ta, trước khi đi vào sẽ không nhìn xem bên trong đang làm cái gì, cho nên nhất định là hắn ta cố ý để Tân Văn đi vào phá hỏng.

La Khương thì vẻ mặt thản nhiên chớp chớp mi với hắn, tỏ vẻ hắn ta chính là cố ý thì làm sao, khó có được cơ hội chinh hắn sao có thể buông tha được.

Minh Hiền không giận mà phản cười cong khóe miệng lên, hắn ta muốn chinh hắn cũng được, bắt quá đường như hắn ta đã quên, hiện tại hắn ta cũng đang có tử huyệt, hơn nữa mức độ phiền toái của cô ấy tựa hồ cũng không thua Minh Nhan, cho nên những ngày sau ngày cũng đừng mong qua dễ dàng.

“Ân.” Minh Nhan có chút ngượng ngùng tiếp nhận canh gà, cúi đầu uống, thật sự là rất xấu hổ, hại cô cũng đành phải không biết xấu hổ mà ngẩng đầu.

Thấy bộ dáng then thùng kia của cô, Minh Hiền bật cười, cúi đầu vuốt vuốt tóc của cô, dịu dàng nói. “Uống chậm một chút, cẩn thận sặc.”

Minh Nhan uống canh xong, ngẩng đầu nói. “Anh cũng nên đi đi, tránh cho trở về chậm bọn họ lại nghi ngờ.”

“Ân.” Minh Hiền gật gật đầu, lưu luyến không rời nói. “Em phải tự chăm sóc mình cho tốt nga, anh sẽ giải quyết xong rất nhanh.”

“Ân.” Minh Nhan gật đầu đồng ý, sau đó mỉm cười, bướng bỉnh nói. “Phải nhanh một chút nga, chờ anh giải quyết xong rồi, em có một tin tức tốt muốn nói cho anh biết.” Trong bụng cô có một phiền toái nhỏ, nếu hắn biết hắn là sẽ rất thích đi, thực chờ mong nhìn thấy biểu tình mừng rỡ như điên của hắn.

“Ân.” Minh Hiền gật gật đầu, thực chờ mong tin tức tốt của cô, sau đó nhìn La Khương vừa vuốt cằm vừa dùng ánh mắt nói. “An toàn của cô ấy liên giao cho cậu, tính tôi thiếu cậu một lần.”

La Khương cũng gật gật đầu với hắn, ý bảo hắn ta yên tâm đi, cái ân tình bảo hộ cô ấy hôm nay hắn sẽ nhớ rõ để còn tìm hắn ta đòi lại.

Minh Hiền lên xe trở lại nhà họ Mạc, làm bộ như bộ dáng thất tình, nhốt mình trong phòng không muốn gặp ai, chính là không ngừng uống rượu cho say, ngay cả ông Mạc cũng bị kinh động đến, thở phì phì bảo quản gia mở cửa ra, chửi hắn một trận, kết quả hắn cũng không để ý mà tiếp tục uống rượu, cuối cùng ông Mạc tức giận đến không còn cách nào khác đành phải buông xuôi, bảo ai cũng đừng để ý đến hắn, để hắn tự sinh tự diệt được rồi.

Mạc Dịch Minh cùng bà xã cũng giả mù sa mưa tới khuyên vài lần, Minh Hiên cũng vẫn không để ý, hai người liền phần nộ đi ra.

Ngày hôm sau, Minh Hiên nhận được một tờ chuyển fax nhanh, hần vừa mở ra nhìn đã nổi trận lôi đình, liền nghiêng ngả lão đảo xông ra ngoài, đương nhiên khi hần làm những việc này cũng nhằm lúc vợ chồng Mạc Dịch Minh vừa vắng ở đó.

Sau khi hần lao ra, hai người cầm lấy tờ chuyển fax nhanh thì thấy m trên rõ ràng viết vài chữ to. “Đơn ly hôn.” Mà tên họ của Tư Đồ Minh Nhan cũng viết rõ ràng trên đó, hai người giống như thực hiện được gian kế mà nhìn nhau cười, xem ra kế sách của bọn họ đã thu được hiệu quả không tồi.

119. Chương 119: Chấm Dứt

Hai người làm bộ như rất quan tâm đến Minh Hiên, theo sau hần đi tới nhà cô của Minh Nhan, vừa vắng nghe được Minh Nhan khàn cả giọng mà nói. “Về sau anh đừng bao giờ đến tìm tôi nữa, tôi không muốn gặp anh, tôi không tin lời giải thích của anh, tôi chỉ tin tưởng chính mắt tôi nhìn thấy mới là sự thật, Lưu Vũ Trạch nói rất đúng, đàn ông không có ai là tốt cả, tôi muốn ly hôn với anh, tôi hận anh, tôi hận anh.”

[Linh Điểm: Đừng nói sai, Lưu Vũ Trạch nói là: Phụ nữ đều là động vật khẩu thị tâm phi. Minh Nhan: Cô vừa đánh vừa xoa a, tôi nói như vậy không phải cố ý cho Minh Hiên để chịu một chút hay sao. Linh Điểm về mặt mang biểu tình thụ giáo: Ân ân, tôi hiểu rồi, gián tiếp thổ lộ chứ gì, cô thật là giỏi ngụy trang. Minh Nhan không thèm để ý, biết là được rồi, cố cần phải nói rõ như vậy không!]

Mà Minh Hiên lại là vẻ mặt thương tâm muốn chết, thân thể lắc lư có chút đứng không vững, vợ chồng Mạc Dịch Minh nhanh chóng tiến lên dìu hần, còn giả vờ khuyên nhủ. “Minh Nhan a, không phải chị dâu nói em, cũng không có gì mà, cùng lắm thì đàn ông thôi, gặp dịp thì chơi ấy mà, em liền nhắm một mắt mở một mắt được rồi, cần gì phải tiêu cực như vậy, hôn này có thể nói ly là ly sao a.”

Lời nói này còn chưa dứt, nhưng những gì cô ta vừa nói giống như lửa cháy đổ thêm dầu, sắc mặt Minh Nhan lại tái nhợt, quyết tuyệt nói. “Đừng nói gì nữa, muốn tôi tha thứ cho anh ta, cả đời này đều không có khả năng. Các người mau đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh ta nữa, cho dù là những người có quan hệ với anh ta cũng không muốn nhìn thấy.”

Tân Văn cùng Tư Đồ Cẩn cũng hợp thời đi ra tiễn khách Minh Hiên được hai người nâng trở lại xe, dường như mấy câu nói của Minh Nhan đối với hần là đả kích không nhỏ, tinh thần uể oải một mạch bị đưa về nhà họ Mạc, từ đầu tới cuối đều không có nói qua một câu.

~*

~Ba tháng sau, Minh Nhan nằm trên ghế nằm trong vườn hoa nhỏ nhàn nhã phơi ánh nắng mặt trời, trên người được ánh nắng ấm áp dào dạt chiếu vào khiến cô buồn ngủ.

Đột nhiên trước mắt một mảnh bóng đen ập xuống, Minh Nhan nhú mi lại, chậm rãi mở to mắt, nhất thời trước mắt sáng ngời, vui sướng vươn tay giữ chặt tay hần, làm nũng nói. “Anh tới rồi, đều xử lý tốt rồi sao?”

Người tới đúng là Minh Hiên, theo cô kéo, hần ngồi xuống bên người cô, dùng tay kia vuốt hai má cô, vuốt tới vuốt lui vài cái, dịu dàng nói. “Đều xử lý tốt.”

Minh Nhan nhìn hần so với ba tháng trước tiêu tụy không ít, người cũng gầy đi, có chút đau lòng sờ hai má hần, thì thào nói. “Anh gầy đi rồi, không có ăn cơm đủ phải không?”

Minh Hiên kéo tay cô qua đặt ở trên môi mình mà hôn, cười an ủi nói. “Đừng lo, có em bên cạnh, rất nhanh sẽ tốt trở lại.” Không có cô ở bên cạnh, sao hần có thể ăn được a, tuy rằng trường hợp bất đắc dĩ, nhưng ba tháng tách ra này cũng thật là gian nan.

Ban ngày, hần phải dùng tất cả tinh thần để bày kế hoạch chu toàn đối phó với đám hổ báo, nhưng đến buổi tối, dưới ánh trăng lạnh lẽo như nước hần cô đơn chiếc bóng, dù thế nào cũng đều cảm thấy có loại hương vị thê lương, nhưng hần không thể liên lạc với cô, vì an toàn của cô, cũng vì khiến bọn họ thả lỏng tâm phòng bị, hần chỉ có thể nhẫn nại, mãi đến khi xí nghiệp Mạc thị tuyên bố phá sản.

Vào lúc hần vừa tiếp nhận vị trí tổng tài, bởi vì vấn đề tình cảm mà khiến tinh thần hoảng hốt, thế nên quyết sách sai lầm, làm cho người trong công ty khó chịu, hơn nữa trước đó ấn tượng đối với vị này đại tổng tài này cũng không tốt, tựa hồ là tên ăn chơi trác táng trầm mê nữ sắc, cho nên những người đứng đầu trong ban giám đốc liền bỏ phiếu quyết định vị trí tổng tài sẽ do Mạc Dịch Minh tiếp nhận.

Nói về người này, năng lực thì cũng có, đáng tiếc tâm thuật bất chính, trong khi xử lý vấn đề đều nóng lòng biểu hiện, vội vàng ở trước mặt ban giám đốc biểu hiện mình, kết quả đầu tư thất bại, hơn nữa lỗ lã lúc trước, làm cho tài chính không kịp quay vòng được, vả lại không biết vì nguyên nhân gì mà mấy ngân hàng trước kia vẫn có quan hệ không tồi với xí nghiệp Mạc thị đột nhiên không muốn cung cấp viện trợ tài chính cho xí nghiệp Mạc thị nữa.

Lậu ốc thiên phùng liên dạ vũ* như thế, cho dù là xí nghiệp Mạc thị từng xưng bá một phương cũng gặp phải tình trạng tổn thất nặng, lại thêm lộ ra tin tức trong đầu não công ty có người tham ô công khoản, công ty cũng có hiềm nghi trốn thuế, cổ phiếu xuống dốc không phanh, mắt thấy xí nghiệp Mạc thị thù trong giặc ngoài không ngừng, mà Mạc Dịch Minh còn ôm tiền lẩn trốn, đây không thể nghi ngờ lại là họa vô đơn chí, liền ngay cả lão tổng tài đứng ra cũng không thể làm gì được, sau khi cố gắng một tháng rốt cục tuyên bố phá sản.

* Lậu ốc thiên phùng liên dạ vũ: nhà dột còn gặp mưa suốt đêm, cùng nghĩa với họa vô đơn chí.

Không còn thịt, con sói cướp thịt tự nhiên sẽ bỏ đi, cho nên hiện tại Minh Nhan đã an toàn, cũng không có ai lại đến gài bẫy hần nữa, rốt cục hần có thể thanh thản ổn định cuộc sống của mình, hần yêu cầu không nhiều lắm, chỉ cần một gia đình có cô là đủ rồi.

Về phần Mạc lão nhân, hần sẽ không cảm thấy áy náy, dù sao lúc trước vì buộc hần kế thừa xí nghiệp Mạc thị, người đã khiến hần táng gia bại sản chính là ông ta, cho nên hần hủy xí nghiệp Mạc thị coi như là hồi báo lại cho ông ta vậy, muốn chơi đùa, hần cũng sẽ không thua ông ta.

Lần này xí nghiệp Mạc thị đóng cửa, hần là sẽ có rất nhiều người thất nghiệp, thậm chí có vài cổ đông sẽ vì vậy mà táng gia bại sản, cũng sẽ có rất nhiều xí nghiệp nhỏ nương vào xí nghiệp Mạc thị mà phá sản theo, mặc dù họ không phải phải đầu sỏ gây nên, nhưng cũng không tránh khỏi liên can.

Tuy rằng hần cũng đang cố hết sức bù lại, mấy người Phương Thần Ngạo cùng dưỡng đều đang âm thầm hỗ trợ bố trí cho những người bị thất nghiệp, nhưng việc này cũng chỉ là làm cho tổn hại giảm đến mức thấp nhất cũng không thể tránh được tổn hại, nếu cho hần thêm chút thời gian, hần là hần có thể làm tốt hơn, đáng tiếc mọi chuyện không thể đều thuận theo ý người.

Đối với phương pháp xử lý việc của hần Minh Nhan rất hiểu ý nên không quan tâm, đối với việc bảo hộ người mà bọn họ muốn bảo hộ, bọn họ đồng dạng đều có chút không từ thủ đoạn, không quan tâm là thiện hay là ác, chỉ là không thể chịu được khi thấy đối phương bị thương tổn, cho nên dù phải nhận hết nghìn người chỉ trích cũng cam nguyện.

Hai người nhìn nhau nửa ngày, nhìn nhau cười, Minh Nhan cười tiến sát vào lòng hần, rất nhớ hần nga, có lẽ bởi vì từ nhỏ đã mất đi cha mẹ nên cô chưa từng nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ ý lại vào một người như thế.

Cho dù là lúc Minh Hiên vừa mới ra nước ngoài, mặc dù cô cảm thấy cô quạnh nhưng cũng không phải không thể nhẫn nại, nhưng ba tháng này cô quả thực là sống một ngày bằng một năm, đây có phải cái gọi là khổ tương tự không.

Nếu Minh Hiên sớm đã yêu cô, yêu đến không thể tự kiềm chế, vậy vài năm nay có phải lúc nào cũng đều phải chịu loại khổ tương tự này hay không, những ngày gần đây Minh Nhan không ngừng tự hỏi mình một vấn đề, không khỏi vì hần mà cảm thấy đau lòng, sự buồn bực vì hần đã lừa gạt cô trước kia đã sớm không thấy bóng dáng, chỉ còn lại ảo não của chính mình, ảo não chính mình trì độn, vì sao không sớm yêu thương hần một chút, làm cho hần vô có phải chịu khổ vài năm.

Vì thế đôi mắt đỏ lên, tay nhỏ bé đặt ở trước ngực hần không ngừng vẽ vẽ, nói một câu không thể nghe rõ. “Thực xin lỗi.”

120. Chương 120: Phiên Toái Nhỏ

“Ân?” Minh Hiên nhận thấy được giọng nói của cô không ổn, mới kéo cô từ trong lòng mình ra, nâng cằm cô lên, làm cho cô nhìn thẳng mình, muốn nhìn xem cô rốt cuộc bị làm sao, ai ngờ lại thấy đôi mắt cô đỏ hoe, nhất thời trong lòng căng thẳng, lo lắng hỏi. “Nhan Nhan, em làm sao vậy? Ai làm cho em chịu ủy khuất?” Mặc dù có đứng ở đây, loại khả năng này sẽ rất nhỏ, nhưng hẳn vẫn là nhẹn không được mà hỏi.

“Không có, em chỉ là đang tự trách mình vì sao không sớm yêu thương anh một chút, khiến cho anh chịu khổ nhiều như vậy.” Minh Nhan cầm tay hắn, nhỏ tiếng giải thích, càng nói đầu càng thấp, cuối cùng lại vùi vào lòng hắn làm đà điệu.

Minh Hiên sưng sốt nửa ngày, lập tức hiểu ý, có chút mừng đến không tự kìm hãm được, bà xã đại nhân của hắn đang đau lòng vì những gì hắn đã trả giá sao, đây là không phải chứng tỏ hiện tại thâm tình cũng cô đối với hắn đã bằng với thâm tình của hắn rồi sao, bằng không sao có thể cảm nhận được khổ của hắn.

“Nhan Nhan, ngẩng đầu lên nhìn anh.” Minh Hiên có chút kích động gọi cô.

“Ân?” Minh Nhan tuy rằng thẹn thùng, nhưng vẫn nghe lời mà ngẩng đầu lên.

“Nhan Nhan, Nhan Nhan.” Con người chứa đầy thâm tình mà nhìn cô, đột nhiên hắn không biết phải nói gì, thậm chí cứ gọi tên cô mãi như vậy.

Nhìn bộ dáng hắn kích động có chút không biết làm sao, đột nhiên làm Minh Nhan mỉm cười, khi hắn ở trước mặt cô thật đúng là nửa điểm bình tĩnh cũng không có a, sẽ rất xấu, sẽ dối, sẽ cầu xin tha thứ, sẽ không biết làm sao..... Rất nhiều mặt người khác không thấy, toàn bộ đều không hề che dấu mà triển lãm ở trước mặt cô, cô thật là vô cùng may mắn mới có thể có được toàn tâm toàn ý yêu thương của hắn, một mình trả giá, cũng chưa từng đòi đáp lại.

Trong lòng ấm áp, Minh Nhan ngẩng đầu hôn lên đôi môi cánh hoa trước mắt bởi vì kích động mà có chút run run, đầu lưỡi càng nghịch ngợm tiến vào trong miệng của hắn, thăm dò chung quanh. Chủ nhân của đôi môi kia rõ ràng có chút cứng ngắc không theo kịp tiết tấu của cô, bất quá cũng may thần kinh trời sinh phản xạ mạnh, rất nhanh liền đoạt lại quyền chủ động, một bàn tay ôm thắt lưng của cô, tay kia thì nâng cái gáy của cô lên làm cô áp hướng chính mình, càng tiện cho việc hắn xâm nhập thăm dò.

Mãi đến khi hai người đều thở hồng hộc, Minh Hiên mới buông cô ra, dùng tiếng nói khàn khàn thấp giọng nói. “Chúng ta trở về phòng đi.” Kinh hỉ mới vừa rồi bây giờ đều hóa thành dục vọng, thế tiến công ào ạt hướng hắn đánh úp lại, hắn sắp không chế không được rồi, bất quá trước khi hắn bùng nổ, phải đưa cô đến một nơi không bị ai quấy rầy đã.

Minh Nhan đương nhiên biết câu ‘trở về phòng đi’ của hắn là ý chỉ cái ginh háy mắt đỏ mặt, e lệ gật gật đầu, hiện tại cô cũng có nhu cầu cấp bách cần một ít kích tình để an ủi nỗi khổ tương tư một chút.

Minh Hiên thấy cô gật đầu, vui đến cong khóe miệng lên, ôm lấy cô hướng về phía phòng đi đến. Vừa đi còn vừa kinh ngạc: Bà xã đại nhân hình như nặng hơn.

Đang định mở miệng nói gì đó, liền thấy Tư Đồ Cẩn với vẻ mặt ái muội đứng trên hành lang nhìn bọn họ, khóe miệng Minh Hiên run rẩy, dưới chân cũng chệch vài bước, gọi. “Cô.”

Minh Nhan lại sớm oa ở trong lòng Minh Hiên không chịu nhô đầu ra, quyết chí làm hết phận sự của một đà điệu. Cô cũng thật là, biết rõ bọn họ tiểu biệt thắng tân hôn*, còn cố ý đi ra xem bọn họ náo nhiệt.

*tiểu biệt thắng tân hôn: xa cách nhỏ còn nồng nàn hơn vừa mới cưới.

Tư Đồ Cẩn nhìn hai người xấu hổ, ái muội chớp chớp mắt với Minh Hiên, chế nhạo nói. “Nhanh vào đi thôi, nếu không đi vào người nào đó sẽ ghen mà chết đấy.”

Minh Hiên nghe vậy cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang thẹn thùng ở trong lòng mình, xả ra một cái mỉm cười dịu dàng, hướng về phía Tư Đồ Cẩn gật gật đầu rồi hướng trong phòng đi vào, ai ngờ mới vừa đi được hai bước, Tư Đồ Cẩn lại bổ sung thêm một câu mà thiếu chút nữa đã hại hắn ghen, khóe mắt run rẩy, nói cái gì là. “Chú ý một chút, đừng quá kích tình.” Với tâm tình phấn khởi của hắn hiện nay, không kích tình mới là lạ.

Phía sau lưng hắn cứng lại ôm Minh Nhan vào phòng, tiện tay khóa cửa, sau đó khăn cấp đặt cô lên giường, cúi xuống hôn, vừa hôn vừa bắt đầu thoát quần áo Minh Nhan, nhưng vừa thoát đến một nửa liền phát hiện không ổn, bởi vì bụng vốn bằng phẳng của cô, hiện tại lại hơi nhô lên.

Vừa rồi bởi vì Minh Nhan mặc quần áo có vẻ rộng thùng thình, hoàn toàn che bụng lại, cho nên hắn cũng không để tâm nhiều, nhưng hiện tại không có quần áo che chắn, biến hóa đặc biệt này liền xuất hiện, ba tháng không gặp mà lại béo lên nhiều như vậy sao, khoan đã, không đúng, chẳng lẽ???

Minh Hiền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Minh Nhan chứng thực, Minh Nhan thì bị cái nhìn chăm chú của hắn làm xấu hổ đến tím cái chân bên cạnh qua trùm kín người mình

“Nhan Nhan.” Minh Hiền nuốt ngụm nước miếng, khẩn trương hỏi. “Không phải em đã, không phải em đã mang thai chứ?” Trong bụng cô có kết tinh tình yêu của cô cùng hắn sao?

Minh Nhan dịu dàng cười, gật gật đầu với hắn nói. “Đúng vậy, trong bụng em hiện đang có một phiên toái nhỏ, lại có thêm người cần anh chăm sóc.”

“Anh, anh.” Minh Hiền có chút cứng họng chỉ vào chính mình, trong lúc nhất thời có chút tiêu hóa không được tin tức tốt động trời này.

“Anh sắp làm ba ba?” Minh chờ được ngày này rồi, rốt cục Minh Hiền cũng tìm được đầu lưỡi của chính mình, nói ra một câu đầy đủ.

Minh Nhan nhìn bộ dáng hắn ngây ngốc, không khỏi bật cười, lại gật đầu thật mạnh, xác nhận mà nói. “Đúng, anh sắp làm ba ba.”

“Anh sắp làm ba ba.”

“Anh sắp làm ba ba.” Minh Hiền lặp lại đi lặp lại một câu này, khóe miệng càng liệt càng lớn, ngoại trừ nhắc đi nhắc lại tin tức làm cho hắn mừng rỡ như điên ra, hắn thật không biết biểu đạt tâm tình mình giờ phút này như thế nào.

Nửa giờ sau, Minh Nhan hoàn toàn hết chỗ nói rồi, từ sau khi hắn biết tin tức cô mang thai, bắt đầu nhắc đi nhắc lại. “Anh sắp làm ba ba.” Bắt đầu là ngồi ở trên giường nhắc đi nhắc lại, sau đó nhảy dựng lên, tiêu sái đi tới đi lui trong phòng, vừa đi còn tiếp tục nhắc đi nhắc lại.

Nếu không nhờ con người hắn lóe sáng cùng khóe miệng kéo ra thật to thoát nhìn còn giống người bình thường thì Minh Nhan cơ hồ hoài nghi hắn có phải bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần nào chạy ra hay không.

“Anh lại đây.” Minh Nhan chịu không nổi, còn để hắn nhắc đi nhắc lại tiếp như vậy nữa, hắn không điên cô cũng sẽ điên thôi.

Minh Hiền ngoan ngoãn tiêu sái đến bên giường, ngồi vào bên cạnh cô, Minh Nhan kéo hắn qua, thô lỗ hôn lên môi hắn, cô cũng không tin dùng biện pháp như vậy mà hắn còn có tiếp tục nhắc đi nhắc lại.

Ấn, hiệu quả tốt lắm, quả nhiên bên tai đã thanh tịnh, Minh Nhan vừa lòng gật gật đầu, vừa định lùi ra, đã bị đặt ở trên giường, hôn càng thêm kịch liệt hơn.

Ngay tại lúc Minh Nhan cảm thấy chính mình sắp hòa tan thì Minh Hiền đột nhiên thở hổn hển buông cô ra, còn quay mặt qua chỗ khác không chịu nhìn cô.

Minh Nhan âm thầm kinh ngạc, sau khi hô hấp vững vàng rồi mới khó hiểu hỏi. “Làm sao vậy?” Nếu là trước kia hắn đã sớm tiến lên ăn cô đến không còn xương rồi, hôm nay sao lại trở nên rụt rè như thế.

“Anh sắp làm ba ba.” Ai ngờ Minh Hiền nói ra vẫn là một câu kia.

“Trời ạ, tha em đi.” Minh Nhan chống trán than nhẹ, sao lại tới nữa.

121. Chương 121: Khiến Trách

Thấy cô một bộ biểu tình không chịu nổi, Minh Hiên bật cười, hai tay xoa bụng hơi nhô lên của cô, chỉ có như vậy hấn mới có thể cảm nhận được tính chân thật của tin tức này, rồi mới giải thích. “Anh sợ một chút không cẩn thận sẽ làm nó bị thương.” Đó là bảo bối của hấn và cô, sao hấn có thể mạo hiểm mà thương tổn đến nó chỉ để thỏa mãn dục vọng chính mình được? Hấn có thể nhin.

Thì ra hấn ngại việc này a, Minh Nhan đã hiểu rõ, có chút ngượng ngùng nhỏ giọng nói. “Bác sĩ nói đã qua thời kì nguy hiểm, cho nên có thể, ân, có thể.....” Câu kế tiếp thế nào cô cũng không nói nên lời.

Minh Hiên nghe vậy đôi mắt sáng lên, nhưng lập tức lại ảm đạm xuống, bác sĩ nói có thể, cũng không đại biểu là không có nguy hiểm, hấn quá rõ ràng dục vọng của hấn đối với cô mãnh liệt thế nào, một khi đã phóng túng lên, căn bản chẳng khống chế được sức của chính mình, đứa bé còn nhỏ như vậy, một khối nho nhỏ ở trong bụng mẹ, hấn không thể mạo hiểm như vậy.

Thấy hấn còn đang do dự, Minh Nhan tức giận trừng liếc mắt hấn một cái, đẩy hấn gục lên giường, hôn lên, cô đã nói như vậy rồi mà hấn vẫn còn do dự, vậy để cô giúp hấn làm cái quyết định vậy, vừa hôn vừa thô lỗ cởi quần áo hấn.

Minh Hiên không ngờ cô sẽ có hành động này, ngây ngốc một chút, sưng sốt này khiến cho hấn mất tự chủ, đến lúc hấn muốn giãy dụa thì Minh Nhan đã ngồi trên người hấn rồi, muốn giãy dụa lại không dám giãy dụa, chỉ sợ một chút không cẩn thận làm cô bị thương, chỉ có thể mặc tay nhỏ bé của cô đốt lửa trên người chính mình.

“Nhan Nhan, đừng, anh sẽ làm em bị thương.” Thừa dịp Minh Nhan cúi đầu cởi quần áo hấn, miệng hấn bị ngăn chặn cuối cùng cũng được giải phóng.

“Anh sẽ không.” Minh Nhan thập phần khẳng định mà nói, hấn thà rằng bị thương chính mình cũng sẽ không làm cô bị thương.

“Nhan Nhan.” Minh Hiên mang theo thống khổ gằm nhẹ, cô vậy mà, vậy mà lại cầm đúng chỗ dục vọng của hấn, là thành tâm muốn bức điên hấn sao?

Minh Nhan xấu hổ đến đỏ bừng mặt, cắn cắn môi, trời ạ, điều này sao cảm thấy có điểm giống như cô đang bá đạo ép hấn vậy a. Nếu, nếu như vậy cũng không được, cô thật sự không có biện pháp, chạm từ trên xuống dưới vài cái, thấy hấn đã sắp không còn vũ khí mà đầu hàng, Minh Nhan định lui lại buông tay ra, quên đi, nếu hấn nguyện ý chịu đựng thì để hấn chịu đựng cũng được.

“Nhan Nhan.” Minh Hiên lại rống lên một tiếng, tựa hồ tiếng so với vừa rồi còn thống khổ hơn, cô gái nhỏ này, chẳng lẽ là định lui lại sao, ngay lúc sắp bức điên hấn nữa chứ.

“Ngồi lên trên.” Minh Hiên rống lên ra lệnh, tư thế này là do cô làm chủ, hấn là sẽ không làm cô bị thương rồi.

“Cái gì?” Minh Nhan bị hấn rống có chút không rõ, hấn nói không đầu không đuôi thế này rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Ngồi lên trên.” Minh Hiên vừa nặng nề, vừa nắm tay cô để cô sờ vào bộ phận nào đó của hấn.

Minh Nhan theo phương hướng tay mình nhìn đến, lập tức hiểu được ý tứ của hấn, mặt vốn đã đầy ánh bình minh càng tăng thêm một chút đỏ ửng, vốn định lùi bước, nhưng vì nhìn thần sắc thống khổ trên mặt hấn, lại có chút không đành lòng, vì thế cắn chặt răng, chậm rãi ngồi lên.....

A, hai người đồng thời kinh hô ra tiếng, tư thế này thật sự là.....

Đợi cho kích tình qua đi, Minh Nhan nặng nề ghé vào trước ngực hấn khôi phục hô hấp, mệt mỏi quá nga, lần sau không bao giờ phạm vào nữa, vẫn là nằm ở phía dưới thoải mái hơn một chút.

Hô hấp dần dần khôi phục bình thường, lúc Minh Nhan cảm thấy buồn ngủ, Minh Hiên đột nhiên ôm cô ngồi lên, “Ba” một tiếng, một cái bàn tay dừng ở trên hông cô.

Cái đánh làm cho Minh Nhan nhất thời lấy lại tinh thần, kinh ngạc hỏi. “Anh làm cái gì vậy?” Vừa hỏi vừa giãy dụa muốn rời khỏi lòng hắn, Minh Hiền đặt cô ở một bên cánh tay nắm lại thật chặt, bàn tay thứ hai lại rơi xuống.

Cái đánh thứ hai này Minh Nhan cũng mặc, vừa đánh một cái lên lưng hắn vừa lớn tiếng chất vấn. “Sao anh lại đánh em?” Tuy rằng không quá đau, nhưng là có ai vừa mới ân ái xong liền đánh vào mông người ta như vậy hay không a.

“Ba.” Lại là một tiếng, bàn tay thứ ba thay thế Minh Hiền trả lời.

Bây giờ thì Minh Nhan cũng đã giác ngộ, hắn đang tức giận, hơn nữa là thực tức giận, vẫn chính là như vậy, khi hắn tức giận lên thì không nên nói gì, lúc này giống như lại thêm một tật xấu, đánh mông cô.

Đây không phải là có chút ngược lại rồi sao, cô mới là chị cơ mà, muốn đánh cũng phải là cô đánh hắn a, bất quá cô hiện tại không có can đảm nói vậy, tuy rằng ngày thường Hiền Hiền rất thương cô, đối với cô đều là ngoan ngoãn phục tùng, nhưng lúc hắn tức giận lên, cô vẫn là có chút hơi sợ, ngấm lại cũng thật là uất ức.

Cứng rắn không được, vậy thì mềm mại đi, Minh Nhan bắt đầu đáng thương cầu xin tha thứ. “Ông xã, em sai rồi, anh tạm tha cho em đi. Ồ ồ.....” Cuối cùng còn giả vờ khóc vài tiếng

Vốn tưởng rằng trong lòng hắn sẽ dịu xuống mà dừng tay, cũng không ngờ hắn vẫn quyết tâm muốn giáo huấn cô, đã không dừng tay, còn đánh nhanh hơn nữa.

Minh Nhan thấy kế này không thành công, chớp chớp mắt lại nghĩ kế khác, cô cũng không tin hắn có thể chịu được. “Àn..... Àn..... Ông xã..... Dừng..... Dừng..... A.....”

Tiếng cầu xin tha thứ đã biến thành tiếng rên ái muội, Minh Nhan còn cố ý ghé vào lỗ tai hắn thổi khí nóng, tay nhỏ bé cũng không nhàn rỗi, đốt lửa khắp nơi trên người hắn, nhất thời thân mình Minh Hiền cứng đờ, nháy mắt lại nổi lên phản ứng, việc này làm hắn càng thêm tức giận, cô không thể an phận một chút sao, chẳng lẽ không biết vừa rồi hắn có bao nhiêu sợ hãi sao? Thế nhưng lại lỗ mãng đến khiêu khích hắn tiếp, có phải muốn làm hắn tức chết hay không a, trên tay lại không tự giác tăng thêm sức.

Trên mông Minh Nhan nhất thời in hằn dấu tay đỏ tươi, “Ai u.” Minh Nhan kêu ra tiếng sợ hãi, cũng bắt chấp mà tiếp tục dụ hoặc hắn, ồ ồ..... lại thất bại, hơn nữa còn có chút lửa cháy đỏ thêm dầu, đánh càng đau hơn.

“Đau, ông xã, bụng em đau quá nga, có thể là em vừa mới kích động liền động thai khí, ai u, anh nhanh đi gọi cô đến xem.” Minh Nhan giả vờ làm hành động đau, như vậy hắn mới vì cực cùng trong bụng cô mà khẩn trương, chiêu này hắn là hữu dụng, tuy rằng không muốn dọa hắn như vậy, nhưng nếu còn để hắn đánh tiếp, mông cô phỏng chừng sẽ sưng lên.

Chiêu này quả nhiên hữu dụng, Minh Hiền dừng động tác trong tay, tuy rằng biết rõ là cô đang giả vờ, nhưng hắn lại không nhận được mà lo lắng, cầm lấy điện thoại ở đầu giường, tìm đến số của Đông Phương Dịch rồi gọi, nhà cậu ta mở bệnh viện, hơn nữa quy mô cũng không nhỏ, hắn là sẽ có bác sĩ phụ sản chuyên nghiệp đi, vẫn là để bác sĩ đến kiểm tra thì tốt hơn, dù sao vừa nãy hắn cũng không nhận được mà chạm vào cô.

Thấy hắn kinh ngạc đến muốn gọi cả bác sĩ về nhà mà kiểm tra cho cô, trên trán Minh Nhan có chút hắc tuyến, bất quá cô thực thức thời mà không nói gì cả, đùa sao, hắn hiện tại là đang nổi nóng, nếu còn nói với hắn, là cô đang giả vờ, vậy..... Minh Nhan co rúm lại, nghĩ đến thật đáng sợ

122. Chương 122: Khám Thai

Rất cực cô đã biết vì sao bọn Phương Thần Ngạo lại sợ Hiền Hiền như vậy rồi, người này chỉ cần trưng ra khuôn mặt lạnh lùng thì không khí chung quanh giống như đều giảm xuống vài độ, may mắn, hắn rất ít dùng khuôn mặt lạnh này để đối diện với cô, lần này có vẻ là thật sự tức giận.

Minh Hiền nói điện thoại xong, nhìn cũng không nhìn liếc mắt cô một cái liền đứng dậy đi đến phòng tắm tắm rửa, sau đó lại trở lại ôm cô đi tắm, hấn tức giận thì tức giận, nhưng chuyển động vẫn là thực mềm nhẹ, giống như cô là một pho tượng nhỏ bé bằng thủy tinh.

Tắm rửa xong, hấn giúp cô lau khô người, vừa định ôm cô đi ra ngoài thì Minh Nhan lui lại một bước, nhỏ nhẹ nói. “Tự em.....” có thể đi. Một ánh mắt lạnh đảo qua, nửa câu sau cũng tự động biến mất, ngoan ngoãn để hấn ôm ra ngoài mặc quần áo.

Ai..... Đây là cái tình huống gì vậy, Minh Nhan có chút không có gì để nói, sao cô cảm thấy hiện tại cô ngược lại trở thành yếu thế một phương như vậy, dường như vừa lúc trước cô vẫn còn là cường thế một phương cơ mà, ai, thế giới này đều đảo ngược hết rồi.

Đang lúc Minh Nhan ai oán thì thấy Minh Hiền dẫn theo hai người đi vào, một nam một nữ, người nữ cũng hơi lớn tuổi, hấn là bác sĩ khoa phụ sản rồi, vừa vào cửa liền lấy những dụng cụ trong hộp y tế ra giúp cô làm kiểm tra, mà cái người nam kia hấn là quen biết với Minh Hiền, vừa vào đến liền đứng ở bên cạnh Minh Hiền, vẻ mặt thì như đang xem kịch vui.

Bất quá bộ dạng hấn thật đúng là đẹp, là một loại dễ nhìn không giống với Minh Hiền, có loại cảm giác yêu mị, Minh Nhan âm thầm nuốt nuốt nước miếng, xong rồi, cô bị Tân Văn lây bệnh mê trai rồi.

Bác sĩ rất nhanh đã làm kiểm tra xong cho Minh Nhan, mỉm cười nói với Minh Hiền. “Yên tâm đi, không có việc gì, sản phụ cùng thai nhi đều thực bình thường.”

Bà vừa vào cửa liền nhìn ra vị dễ nhìn này có sắc mặt rất kém, vừa này lại cấp tốc mang bà đến đây như vậy, hại bà tưởng là tình huống thực nghiêm trọng, kết quả hết thấy đều bình thường, xem ra là vị này vì chuẩn bị làm ba ba mà khẩn trương rồi, nhưng xem ra người chuẩn bị làm ma ma lại rất trấn định, cứ như người không liên quan vậy.

“Àn, cảm ơn.” Minh Hiền nhìn bà gật đầu một cái, sau đó xoay người tiễn bà ra ngoài.

Thừa dịp Minh Hiền đi ra ngoài có chỗ trống, vị đại soái ca kia bắt đầu bắt chuyện với Minh Nhan, vẻ mặt cười hì hì nói. “Yo, không ngờ Hiền tay chân rất nhanh nha, tìm đúng được một đại mỹ nữ, mỹ nữ ở cùng Hiền thực vất vả phải không?”

“Ách, cũng bình thường.” Minh Nhan xấu hổ đáp lại, thật sự không biết vì sao hấn lại hỏi vậy.

Đại soái ca lắc đầu, vẻ mặt đồng tình nói. “Ai, cô không cần ngược ngùng, tôi đều biết, cả ngày cậu ta đều trưng cái mặt thối kia, đến thánh nhân cũng sẽ nổi điên. Có khuôn mặt đẹp thì ích lợi gì a, ngay cả cười cũng không cười một cái, đem đi bán cũng chẳng có ai cần. Tôi nói với cô, nếu cô chịu không nổi cậu ta, thì có thể đến tìm tôi nga, trong ngực của tôi lúc nào cũng chuẩn bị tốt chờ cô, giúp cô an ủi tâm hồn bị tổn thương.....”

“.....” Khuôn mặt đẹp? Đem đi bán? Dùng mấy từ này để hình dung rất đáng sợ nga, Minh Nhan có chút bị dọa, không phải công việc của anh ta là cái kia chứ, nếu đúng như vậy, công việc làm ăn của anh ta nhất định rất đáng sợ, Minh Nhan liền nghĩ theo chiều hướng xấu.

“Nắm đầm của tôi cũng chuẩn bị tốt chờ cậu đây.” Một giọng nói lạnh lùng cắt đứt đại soái ca đang quảng cáo, Minh Hiền vẫn là trưng ra mặt thối đến bên cạnh Minh Nhan, kéo chăn lên cho cô, ra mệnh lệnh. “Nhắm mắt lại nghỉ ngơi”.

“Ách, nga.” Minh Nhan ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tuy rằng giọng nói vẫn là lạnh lùng, nhưng hấn vẫn chịu nói chuyện với cô, đây không phải ý nói hấn không còn tức giận như lúc này nữa sao.

Thấy Minh Nhan ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ánh mắt hấn liền dịu đi, cũng không quay đầu lại mà hạ lệnh đuổi khách. “Cậu có thể đi rồi, không tiễn, còn nữa, sau này bảo vị bác sĩ kia mỗi ngày đều đến đây một chuyến đi.”

“Mỗi ngày? Không phải chứ, Hiền, tuy rằng mình chưa từng mang thai, nhưng cũng gặp qua không ít sản phụ, không cần khẩn trương như vậy, không tất yếu mỗi ngày đều phải kiểm tra một lần đâu, chỉ cần định kỳ đi khám thai là được rồi, thật đó.” Đại soái ca cau mày, ý đồ thuyết phục hấn ta đừng làm chuyện kinh động lớn như vậy.

Minh Nhan nghe vậy mở to mắt, âm thầm nuốt nước miếng một cái, người này nói chuyện thật sự là rất buồn cười: Nếu anh ta có thể mang thai, vậy không phải so với gà trống đẻ trứng còn muốn chấn động hơn sao.

Cổ nén cười phối hợp gật gật đầu, hợp lý mà nói. “Đúng vậy đúng vậy, không cần mỗi ngày đều khám một lần, em luôn đi khám thai định kì mà.”

Mắt lạnh của Minh Hiền lại quét đến, lạnh lùng nói. “Nhắm mắt lại.”

“Nga.” Minh Nhan rụt lui cổ, nhắm mắt lại, tức giận vẫn còn chưa tiêu a, không phải đã nói không có việc gì rồi sao, vẫn là ngủ thì có vẻ an toàn hơn một chút.

“Đông Phương Dịch cậu đi ra ngoài ngay lập tức cho tôi, còn nói thêm một chữ nào nữa, tôi sẽ tự mình tiễn cậu đấy.” Giọng Minh Hiền như giảm xuống tám độ, từng chữ từng chữ một uy hiếp mà nói.

Đại soái ca tự thấy mắt mặt sờ sờ mũi, lập tức xả ra một nụ cười: Đến thì đến, hắn vừa lúc có thể mượn cơ hội đưa bác sĩ đến tiện thể xem náo nhiệt, xem Hiền thay đổi sắc mặt so với mặt thói bình thường của hắn ta còn có ý nghĩa hơn.

Hay nha hay nha, hắn lại có chuyện để làm rồi, sau khi hạ quyết tâm hắn liền vui vẻ đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Minh Nhan lại vụng trộm mở to mắt, thấy hắn đang canh giữ ở trước giường mình, mày nhíu chặt, bộ dáng tựa hồ thực lo lắng, vì thế vươn tay vuốt lên mày hắn, nhẹ giọng trấn an. “Anh không cần lo lắng, lúc cực cùng một tháng em chưa nói với anh, anh còn không biết, khi đó chúng ta cũng đã làm qua, không có việc gì, huống chi hiện tại đã bốn tháng rồi, càng.....” không có việc gì.

“Tư Đồ Minh Nhan.” Nửa câu sau Minh Nhan còn chưa nói xong liền bị tiếng rống giận dữ của hắn cắt đứt.

Sao vậy? Có chuyện gì? Minh Nhan sợ tới mức rụt lui vào bên trong, bất quá cô chỉ muốn an ủi hắn, hắn là chưa nói sai cái gì chứ? [NV: đúng rồi, có sai gì đâu, chỉ vô cùng sai thôi à

~]

“Ba tháng trước em đã biết em mang thai rồi có phải hay không?” Minh Hiền nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi, cũng dám gạt hắn, biết rõ mang thai vậy mà không nói cho hắn biết, chết tiệt, ba tháng trước hắn còn không chỉ chạm qua cô một lần, mà còn là cái loại không thể tự khống chế nữa, may mắn cô không có việc gì, bằng không hắn không hối hận mà chết mới lạ.

Minh Nhan thầm mắng chính mình ngu ngốc, sao lại quên mất việc này, đây không phải không đánh mà khai rồi sao.

“Trả lời anh.” Minh Hiền thực hận không thể đánh mông cô thêm nữa, vì cô không biết tự yêu quý bản thân mình.

123. Chương 123: Anh Rẻ Họ

“Ách?” Minh Nhan ấp a ắp úng nói. “Cũng, cũng không phải đã sớm biết, là, chính là hôm em biết anh gạt em, sau đó mắc mưa nên hôn mê bất tỉnh, sau đó được ông Mạc cứu về, lúc mời bác sĩ đến khám cho em mới phát hiện.”

Sau khi Minh Nhan nói xong thật cẩn thận quan sát thần sắc của hắn, thấy hắn tuy rằng mặt càng thối, nhưng không có dấu hiệu nào đáng sợ, nên giải thích tiếp. “Cái kia, em cũng không phải cố ý muốn giấu anh, chỉ là khi đó đang tức giận anh đã gạt em, lại không xác định được bản thân mình có phải cũng yêu anh hay không, cho nên mới không nói với anh.” Dưới cái nhìn chăm chăm của hắn, Minh Nhan càng nói giọng càng nhỏ, cô cũng là có nguyên nhân hợp tình hợp lý, hắn sẽ không lại đánh cô nữa chứ, rất khó chịu

“Vậy sau đó thì sao, vì sao không nói cho anh biết?” Minh Hiền cảm thấy mình sắp tức điên rồi, rõ ràng cô là cố ý giấu diếm lại còn viện cớ với hắn.

“Sau đó, sau đó lúc em muốn nói, không phải lại xảy ra một chuyện sao, em sợ anh sẽ phân tâm cho nên không dám nói với anh, ông xã, đừng nóng giận a, em cam đoan về sau chuyện gì em cũng sẽ không gạt anh

là được rồi chứ, đừng tức giận, đừng tức giận a.” Minh Nhan làm nũng tiến sát vào trong lòng hắn, dùng tay nhỏ bé vuốt vuốt trước ngực hắn giúp hắn nguôi giận.

Minh Hiền nhắm mắt lại, thở dài trong lòng, quên đi, không so đo với cô nữa, đánh cô, hắn cũng rất đau lòng, mắng cô, thì thấy khuôn mặt tươi cười lấy lòng của cô lại mắng không được, so đo với cô thì có thể khẳng định người chịu tội vẫn là hắn mà thôi.

“Hừ.” Minh Hiền hừ cô một tiếng, tuy rằng không tức giận nữa, nhưng sắc mặt cũng không tốt lên bao nhiêu, phải nên giáo huấn cô thật nhiều một chút, nhưng hắn lại chính là rất sủng cô, mới để cô không sợ gì mà dám lấy an toàn của bản thân ra đùa giỡn.

“Ông xã.....” Minh Nhan thấy làm nũng hữu hiệu, còn muốn tiếp tục thì bị hắn nhẹ nhàng nhét vào trong chăn, sau đó cũng nằm vào bên cạnh, vừa ôm phía sau cô, vừa ra lệnh. “Nhắm mắt lại ngủ.”

“Nga.” Minh Nhan cong khoe miệng lên, giống như không tức giận nữa rồi nga, hắc hắc.....

Minh Nhan vừa ngủ đã ngủ thẳng đến giờ ăn cơm chiều, Minh Hiền trực tiếp ôm cô đến phòng ăn rồi đặt lên trên ghế, sau đó lại đứng dậy đi lấy cơm canh cho cô.

Cô, dưỡng, La Khương, Tân Văn còn có cậu em họ Tiểu Duệ của Minh Nhan toàn bộ đã đến đông đủ ngồi ở bàn ăn chờ hai người bọn họ, vừa thấy bọn họ đi ra, ngoại trừ La Khương mặt vẫn không chút thay đổi ra, mấy người còn lại đều dùng biểu tình chế nhạo nhìn cô, mặt Minh Nhan đỏ lên, làm gì mà tất cả đều nhìn cô như vậy, cũng không phải cô bằng lòng để hắn ôm vào ôm ra mà.

Tư Đồ Cẩm quá đáng trực tiếp chế nhạo. “Phải vận động mới tốt nga, bằng không lúc sinh sẽ không dễ đâu.”

“Cô.” Minh Nhan chút nữa đã xấu hổ mà chết, lời này cũng có thể trực tiếp nói ra sao, còn có người ngoài ở đây mà, tuy rằng cũng đều thân như người một nhà rồi, nhưng loại chuyện này cũng không thể lấy ra khoe chứ.

“Cháu gọi cô cũng vô dụng, cô nói đều là sự thật.” Tư Đồ Cẩm tiếp tục khi dễ Minh Nhan.

“Dưỡng, dưỡng xem cô kìa, cô khi dễ cháu.” Minh Nhan thấy cô mình không chịu buông tha, nhanh nhẩu hướng sang dưỡng xin giúp đỡ.

Dưỡng cô — Tiểu Thư Cách lại cười không nói, đây là nội chiến của nhà Tư Đồ, hắn cũng quản không được, nếu một chút không cẩn thận mà đắc tội bà xã đại nhân sẽ bị phạt ngủ ở phòng sách ngay.

“Chị họ, chị gọi ba em vô dụng thôi, đã nhiều năm như vậy, chị còn không nhìn ra sao, ba em chính là một điển hình của thê nô (nô lệ của vợ), thê nô chị hiểu không?” Tiểu Duệ nói xen vào, trong giọng nói là nồng đậm khinh thường đối với hành vi của ba cậu ta.

“Nhãi ranh, con ngựa ngáy có phải hay không?” Không đợi Tiểu Thư Cách lên tiếng, Tư Đồ Cẩm liền một xuất ra một cái cốc.

“Ai u....mẹ, mẹ cũng quá bạo lực đi, rốt cuộc con đã biết vì sao ba lại trở thành thê nô rồi.” Tiểu Duệ biểu diễn khoa trương làm mọi người cười vang.

“Ba, con thật sâu đồng tình với ba.” Tiểu Duệ chờ tiếng cười của mọi người giáng đoạn, lại nghiêm trang nói với ba hắn.

“Từ hôm nay trở đi, ba càng đồng tình với con hơn.” Tiểu Thư Cách chớp mi, thần nhiên nói.

“Ách?” Tiểu Duệ nhìn biểu tình thần nhiên của ba, đột nhiên có loại dự cảm xấu, không phải ba cậu đang nghĩ âm mưu gì đối phó cậu đó chứ.

Lui lui cổ, nhanh nhẩu nói sang chuyện khác, nhìn Minh Hiền mà nói. “Anh rể họ, bây giờ em hắn là phải đối xưng hô gọi là anh rể họ phải không?”

Minh Hiền nhìn cậu gật đầu một cái, xưng hô này nghe thật không t

Tiểu Duệ thấy hắn phản ứng như vậy, nói tiếp. “Anh rể họ, dù anh có nghĩ thế nào, anh cũng không biết chị họ em chị ấy có bao nhiêu tra tấn người đâu, ba tháng này mỗi nửa đêm là chị ấy đều bắt em đi mua đồ

ăn cho chị ấy, vậy mà gần đây lại còn thích ăn kem, nói thế nào cũng phải làm cho bằng được, mỗi ngày còn muốn ăn một loại khác nhau. Em thực sự là...” Rốt cuộc Tiểu Duệ cũng tìm được người để đòi bồi thường, vẫn lại nói tiếp không để yên.

“Nửa đêm em còn đi mua kem cho cô ấy ăn?” Giọng điệu lạnh lùng cắt đứt cậu ta đang thao thao bất tuyệt.

Tiểu Duệ sững sốt, giọng điệu này nghe như thế nào cũng không giống là cảm tạ, ngược lại còn có chút ý tứ trách cứ nữa.

Nghi hoặc gật gật đầu, giải thích. “Àn, là chị ấy...” nói nếu không ăn, sẽ ngủ không được.

Không đợi cậu nói xong, đã nghe thấy Minh Hiên đang giáo huấn Minh Nhan. “Về sau không được anh kem, ai mua cũng không được ăn, phụ nữ có thai ăn kem không tốt.”

“Không phải.....” em muốn mua, Tiểu Duệ có chút khóc không ra nước mắt, câu này sao giống như đều biến thành lỗi của cậu vậy, là cậu cho phụ nữ có thai ăn kem, trời biết cậu oan uổng muốn chết, là chị họ nói nếu không chịu mua, chị ấy sẽ không cho cậu ngủ yên nên cậu mới phải đi mua, đáng tiếc giờ phút này người nào đó không muốn nghe cậu giải thích.

“Ném thử cái này.” Minh Hiên chuyên tâm giúp Minh Nhan ăn cơm, một chút cũng không để ý tới người nào đó đang chịu đả kích nghiêm trọng.

Minh Nhan vừa cố gắng ăn hết những thứ trong chén, vừa áy náy nhìn về phía cậu em họ của cô, không phải cô không muốn nói đỡ cho cậu ta, thật sự cô là Bồ Tát đất qua sông, bản thân cũng khó bảo toàn a.

Tiểu Duệ thấy biểu tình áy náy của Minh Nhan, biết là cô không có khả năng làm sáng tỏ tình hình, nên quay đầu lại nhìn ba mẹ cậu, hai người kia lại làm bộ như đang cúi đầu ăn, nhìn cũng không thèm nhìn cậu, xem ra đã hết hy vọng, cậu thực hoài nghi cậu có phải do bọn họ sinh ra hay không a.

Tân Văn cùng La Khương bên này lại càng không hy vọng, vẻ mặt đều là chế giễu, ô ô, cậu đã làm gì có lỗi với ai a, vốn còn hy vọng nhớ rõ vất vả trong ba tháng, chờ anh Minh Hiên đến, cậu sẽ tính nợ thật tốt với anh ấy, kết quả, ai...buồn bực a.

124. Chương 124: Tình Định Tới Cửa

Nhìn biểu tình rầu rĩ của cậu ta, trong lòng mấy người tại bàn đều cười thầm, đáng đời nga, ai kêu nói nhiều như vậy, nói nhiều thì sai nhiều.

Tâm tình mọi người đều sung sướng ăn cơm chiều, đương nhiên trong số những người tâm tình sung sướng không bao gồm Tiểu Duệ còn đang buồn bực, không có biện pháp, ai bảo cậu nhỏ nhất, dễ khi dễ nhất làm chi.

Thấy Minh Nhan đã ăn no, Minh Hiên cũng chào mọi người rồi đứng dậy ôm cô trở về phòng, lý do là: Phụ nữ có thai cần phải nghỉ ngơi nhiều.

Xét thấy sắc mặt hần không tốt, Minh Nhan cũng không dám phản kháng, chỉ dùng ánh mắt hướng cô mình cầu cứu, cô đã nghỉ ngơi cả buổi trưa rồi, giờ còn bắt cô nằm trên giường nữa chắc cô sẽ điên sẽ điên mất, Tư Đồ Cẩn lắc lắc tay, tỏ vẻ lực bất tòng tâm, kỳ thật cô là muốn nhìn bộ dáng khổ sở của Minh Nhan ai bảo trước kia nó toàn khi dễ Minh Hiên làm gì.

Minh Nhan thấy cô mình là vẻ mặt xem kịch vui, nói thầm “Cô đáng ghét.” Liền chấp nhận số mệnh quay đầu đi, để hần ôm trở về phòng.

Minh Hiên nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường, dặn dò phải nằm yên, còn hần sẽ đi tra xem mang thai phải kiêng kỵ cái gì, dù sao hần đã chuẩn bị ba ba rồi mà một chút kinh nghiệm cũng không có.

Minh Nhan thấy hần phải đi, vội vàng giữ chặt hần lại để hần ngồi ở bên cạnh, còn cô thì thuận thế tiến vào trong lòng hần, kéo bàn tay to của hần đặt lên bụng cục cứng trong bụng dịu dàng nói. “Bảo bối, đây là ba ba nga, ba ba đang sờ con, con cảm nhận được không?”

Cầm nhận được tay Minh Hiên đặt lên bụng cô có chút run run, Minh Nhan nhếch khóe miệng một cái tiếp tục nói. “Bảo bối, đừng sợ nga, ba ba có mặt thôi thôi, không phải không thích con đâu, là vì đang giận mẹ không sớm nói có con tồn tại cho ba ba biết, ba ba rất bất công nga, có con thì không yêu mẹ nữa. Ai u.” Minh Hiên lật mạnh một cái cắt đứt cô đang nói lưu nói vượn.

Lấy một cái đệm dựa đặt ở phía sau lưng cô để cô tựa vào, sau đó hần chuyển lại nhìn bụng cô, lộ ra một nụ cười vô cùng dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, giọng có chút rung rung nói. “Bảo bối, ba là ba ba, ba ba rất yêu con.”

Sau đó hần nhìn người đang bị sét đánh — Minh Nhan bây giờ đang quệt miệng tức giận mà nói tiếp. “Rất yêu con cùng ma ma con.” Mắt đang nhắm người nào đó mà cười cong khóe mắt, khóe miệng cũng bất giác nhếch lên một cái, trong lòng đang chảy một thứ, thứ đó gọi là ‘hạnh phúc’.

~*

~Sáng sớm hôm sau, Minh Nhan liền mơ mơ màng màng bị gọi dậy ăn điểm tâm, tối hôm qua cô dùng chút thủ đoạn nhỏ, nói là mặt thói của hần sẽ dọa cực cực sợ, cho nên Minh Hiên đã không bày mặt thói ra với cô nữa rồi.

Ăn xong điểm tâm, Minh Nhan liền nằm trong lòng hần ngủ bù, không có biện pháp, phụ nữ có thai đều dễ buồn ngủ, chưa đợi cô ngủ thì cậu em họ Tiểu Duệ của cô đã đứng trước cửa nói với cô là có người đến tìm cô, trong giọng nói lộ ra chút vui sướng khi người gặp họa, làm cho Minh Nhan nhú nhú đầu mày, còn nữa, ai lại đến tìm cô vậy?

Hai mí mắt bắt đầu sắp đánh nhau vẫn đứng dậy thay quần áo, sau đó đến phòng khách để gặp khách, nhìn thấy người tới Minh Nhan sững sốt một chút, cư nhiên là Nhâm Hạo, theo bản năng nhìn qua sắc mặt Minh Hiên, quả nhiên lại thói thôi rồi, Minh Nhan thở dài, kéo hần ngồi xuống sofa, khách khí nói với Nhâm Hạo. “Đã lâu không gặp, vết thương trên người anh khỏi hần chưa? Gần đây đã xảy ra chút việc, không thể tiến đến thăm anh được, mong anh đừng trách a.”

Từ lúc cô vừa đi ra Nhâm Hạo liền nhìn chăm chăm vào bụng cô, lúc này thấy tay bọn họ nắm chặt cùng một chỗ, cảm thấy bức tranh này thật vô cùng chói mắt, khê cắn môi, buộc chính mình phải bình t, xả ra một nụ cười tươi khách khí trả lời. “Àn, cũng sắp khỏi hần rồi, hôm nay anh tới là có chút việc, muốn nói cho em biết, anh có thể nói chuyện một mình với em không?”

Nghe vậy thân mình Minh Hiên cứng lại một chút, Minh Nhan cảm giác rõ được hần đang tức giận, nếu không phải cô kéo hần lại, phỏng chừng hần đã sớm xông vào cho Nhâm Hạo một nắm đấm rồi.

Minh Nhan nhìn về phía Nhâm Hạo gật đầu một cái, có chút khó xử nói. “Chờ một chút em thương lượng với ông xã em đã a.” Hiện tại mặt hần đã đủ thói rồi nếu cô còn lập tức đồng ý nữa khó bảo đảm hần sẽ không nổi bão, người đàn ông này thật sự là lòng dạ siêu cấp hẹp hòi.

Kéo Minh Hiên đang giận đến trừng mắt sang một bên, không đợi cô nói chuyện, Minh Hiên liền nói trước. “Em đừng nói gì cả, anh sẽ không đồng ý.”

Minh Nhan liếc cái xem thường, trong lòng than thở. “Tên lòng dạ hẹp hòi.” Nhưng ở ngoài mặt vẫn hiện lên khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, làn nũng nói. “Ông xã, em biết anh không phải nhỏ nhen như vậy, em chỉ nói chuyện một lúc với anh ta thôi, chuyện của anh ấy với em đã là quá khứ rồi, hiện tại trong lòng em chỉ có mình anh, thật đấy, vả lại em cũng có cực cực của anh rồi, anh còn sợ em chạy mất hay sao a, anh cũng không muốn có người luôn luôn nhớ thương bà xã anh có phải hay không? Hôm nay em sẽ hoàn toàn chấm dứt với anh ta, được không?”

Minh Hiên nhìn cô, nửa ngày không nói chuyện, tuy rằng biết cô nói có lý, nhưng là vừa nghĩ đến để Minh Nhan ở một mình cùng hần ta, trong lòng hần sẽ không thoải mái, hần thừa nhận hần rất nhỏ nhen, nhưng gặp loại chuyện này sao hần có thể hào phóng được chứ, huống chi hần nhìn ra được tên kia vẫn còn chưa dứt tình với Minh Nhan.

“Ông xã.....” Minh Nhan thấy hần có chút dao động, vì thế làm nũng lắc lắc cánh tay hần, dùng ánh mắt diêm dâm đáng yêu nhìn hần, cô cũng không tin hần có thể cự tuyệt.

Quả nhiên, Minh Hiên đã phải khuất phục trước sự làm nũng của cô, không được tự nhiên gạt đầu một cái, Minh Nhan vừa thấy hấn gạt đầu, liền cười sáng sủa, sau đó hôn một cái thật vang ở trên gương mặt hấn, miệng còn chân chó nói. “Ông xã anh thật tốt.”

“Hừ.....” Minh Hiên bắt mồm hừ một tiếng, bắt quá xem thần sắc, đối với hành vi chân chó của cô vẫn là thực hưởng thụ, “Đi vào nói chuyện đi, chỉ cho em năm phút thôi nga, năm phút sau anh liền đi vào.”

“Được, được, được.” Minh Nhan vội vàng đáp ứng, bắt quá cô biết Minh Hiên sẽ không thật sự vọt vào, một chút tôn trọng cô ấy, hấn vẫn có thể làm được, bắt quá nếu nói chuyện lâu, hấn sẽ tức giận mà thôi.

Minh nhan quay trở lại, dẫn Nhâm Hạo vào phòng sách, vừa vào phòng sách, Nhâm Hạo cũng không nói một lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Minh Nhan, làm Minh Nhan có chút ngượng ngùng, không thể không ra tiếng hỏi. “Nhâm Hạo, không phải anh nói có việc muốn nói với em sao? Sao lại không nói gì?”

“Anh đã ly hôn.” Không nghĩ tới câu đầu tiên Nhâm Hạo nói lại là câu này.

125. Chương 125: Tử Tế Cuối Cùng

“Nga.” Minh Nhan hơi giật mình rồi “nga” một tiếng, cũng không nói tiếp nữa, thật sự là không biết nên nói cái gì. Không phải nên nói rằng chúc mừng hấn đã ly hôn sao? Hay là phải hỏi vì sao hấn ly hôn? Những lời này nói ra cũng không ổn. Cho nên cô lựa chọn im lặng.

“Bây giờ em có thực hạnh phúc không?” Nhâm Hạo thấy cô không nói tiếp, vì thế thay đổi chủ đề khác.

“Ân, thực hạnh phúc.” Minh Nhan nhìn hấn cười, để chứng minh cho hấn là cô thật sự thực hạnh phúc.

Nhìn nụ cười của cô, Nhâm Hạo cảm thấy ngoại trừ chua xót ra thì vẫn là chua xót. Cô có thể hạnh phúc, điều này vẫn là chờ mong của hấn, nhưng người mang lại hạnh phúc cho cô lại không phải là hấn.

“Em tha thứ cho sự phản bội của cậu ta sao?” Đáp án đã rõ ràng. Nhưng vì sao hiện tại cô có thể dễ dàng tha thứ cho sự phản bội của mà năm đó dù thế nào cũng không cho hấn một chút cơ hội. Vốn nghĩ rằng hiện tại cô nhất định rất thống khổ, cho nên vết thương vừa lành hấn đã đi tìm cô, hy vọng có thể gương vỡ lại lành. Không nghĩ tới...

Minh Nhan sững sốt một chút, không ngờ hấn lại biết chuyện này. Lập tức tất cả những hình ảnh đã qua đều hiện lên, thì ra tất cả những việc này đều đã bày mưu cẩn thận trước, bao gồm cả việc hấn bị đánh, như vậy tất cả đều đã rõ ràng. Bắt quá, cô không oán hấn, cũng không muốn trả thù, có thể nguyên nhân là vì cục cưng đi, điều này khiến cô cười thầm.

Vì thế Minh Nhan lại nhếch khóe miệng, xoa bụng mình, vẻ mặt dịu dàng nói. “Phải, em có cục cưng, mà anh ấy là ba ba của cục cưng, không tha thứ cho anh ấy cũng không được.”

Nhâm Hạo nhìn vẻ mặt dịu dàng cùng bụng hơi nhô lên của cô, trong mắt hiện lên thống khổ, tất cả những cái này vốn hấn là đều thuộc về hấn, nhưng hiện tại hấn chỉ có thể là một người ngoài cuộc, hấn không cam lòng.

“Nếu không có cục cưng thì em có tha thứ cho cậu ta không? Anh còn có cơ hội không?” Rõ ràng đã biết đáp án của cô, nhưng hấn vẫn là ôm hy vọng xa vời mà thử hỏi.

“Thự xin lỗi.” Minh Nhan không chút suy nghĩ thốt ra, không muốn cho hấn một chút hy vọng nào, có lẽ với hấn mà nói thực tàn nhẫn, nhưng lời nói này cũng là tốt nhất đối với hấn. “Cho dù không có cục cưng em vẫn sẽ tha thứ cho anh ấy, bởi vì em tin tưởng anh ấy là bị gài bẫy. Mà dù anh ấy có thật sự làm cái gì đi chăng nữa, chỉ cần anh ấy nói không có, em cũng sẽ bằng lòng tin tưởng.” Cũng không hấn là tin tưởng, mà bởi vì thương hấn. Lại nghĩ tới biểu tình khó chịu của Minh Hiên, cô lại nhin không được mà cong khóe miệng lên.

Nhìn thâm tình chợt lóe qua trên mặt cô, hấn biết cô nói là sự thật, chính là không rõ năm đó vì cái gì cô lại không chịu cho hấn sự tín nhiệm giống như vậy. Hấn chua xót nói. “Năm đó anh cũng là bị gài bẫy.”

Minh Nhan thở dài, cúi đầu kéo góc áo mình. Thật sự cô thực không muốn nói về đề tài này nữa, nhưng cô biết nếu không nói rõ ràng chỉ sợ là hấn sẽ không chết tâm, vì thế chấp nhận số mệnh mà trả lời lại. “Em biết.”

“Em biết?” Nhâm Hạo kinh ngạc hỏi. Kỳ thật hấn càng muốn hỏi hơn là Nếu đã biết hấn lại sao còn nhất định muốn chia tay với hấn.

“Đúng, em biết.” Minh Nhan gật gật đầu, sau đó bình thản nói tiếp. “Bác gái thực sự không giỏi diễn kịch. Từ đầu đến cuối không thích em, lại đột nhiên chủ động mời em đến nhà chơi, không phải đã rất kỳ quái rồi sao? Còn cố ý dẫn em đến phòng của anh, sau khi cho em nhìn thấy cảnh bọn họ muốn để em xem còn lộ ra biểu tình giật mình, nhưng lại khó nén được sự đắc ý khi kế thực hiện được. Cho nên em biết những gì em nhìn thấy đều là cái bẫy mà họ đã bày ra một cách tỉ mỉ.”

Vậy vì sao em còn muốn chia tay với anh, Đây vĩnh viễn là nỗi đau của hấn. Cho dù qua nhiều năm như vậy vẫn không thể tiêu tan được.

“Có thể là yêu không đủ sâu đậm đi.” Minh Nhan nhìn hấn một cái rồi sâu kín đáp. “Biết rõ là anh bị gài bẫy nhưng em vẫn là không thể chấp nhận được. Chỉ cần vừa nghĩ đến hình ảnh ngày đó, em liền cảm thấy khó chịu trong lòng, không có cách nào nhận sự đụng chạm của anh, thậm chí không muốn gặp lại anh.”

Huyết sắc trên mặt Nhâm Hạo nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại màu trắng bệch khiến người ta đồng tình. Vốn tưởng rằng nguyên nhân khiến cho bọn họ chia tay năm đó là vì hiểu lầm, rất kỳ vọng đến một ngày có thể giải thích rõ ràng những hiểu lầm này, có lẽ bọn họ còn có khả năng.

Không ngờ từ đầu đến đuôi cô đều biết là hấn bị gài bẫy, cũng như nguyên nhân thực sự khiến bọn họ chia tay lại là vì cô thương hấn không đủ sâu đậm. Cho nên không thể bao dung tất cả những việc này, vậy bây giờ thì thế nào? Cô bằng lòng bao dung một người đàn ông khác với cùng một việc như vậy, có phải đã chứng minh rõ ràng cô thương hấn ta rất sâu phải không?

Để có cơ hội được ở cùng cô, hấn đã lấy xí nghiệp của gia tộc ra thế chấp, hợp tác với Mạc Dịch Minh diễn một màn, cũng không nghĩ đến, kết quả có được chỉ là tiêu tan.

Buồn cười, Nhâm Hạo lắc đầu cười khổ. Thì ra hấn đã tự đem chính mình đặt vào một hoàn cảnh thật buồn cười mà không hề biết. Hấn nhìn hai tròng mắt trong suốt của Minh Nhan, nuốt xuống phần chua xót kia, giọng nói khẽ run hỏi. “Sau này chúng ta còn có thể là bạn bè không?” Không hề yêu cầu xa xôi, không hề yêu cầu xa xôi một cái gì cả, chỉ cần có thể thường xuyên nhìn thấy cô là tốt rồi, như vậy là

Bình thường dưới tình huống như vậy đối phương đều sẽ trả lời. “Chúng ta vĩnh viễn là bạn bè.” Làm như vậy quả thật có vẻ không tổn thương người khác, nhưng loại nhân từ này đối với người đó sao có thể không phải là một loại tàn nhẫn được? Khiến người đó vĩnh viễn ôm một tia hy vọng, vĩnh viễn cũng không buông xuống được.

Minh Nhan không muốn như vậy, huống chi Minh Hiên lòng dạ hẹp hòi cũng không cho phép cô làm như vậy, sau khi Minh Hiên biết chắc chắn sẽ nháo loạn với cô, vì thế khe khẽ thở dài nói. “Hãy quên em đi anh đã tốn quá nhiều thời gian ở trên người em rồi hãy buông tay để tìm một con đường sống cho chính mình có lẽ anh sẽ nhìn đến một cảnh sắc không giống như vậy nữa.”

Ngay cả hy vọng cuối cùng cũng tan biến, Nhâm Hạo suy sụp ngồi ở trên ghế, Minh Nhan nhẹ nhàng đứng dậy rồi đi ra ngoài để không gian lại cho hấn để hấn bình tĩnh một chút, loại thời điểm này ai cũng sẽ không dễ chịu.

Còn về chuyện hấn hợp tác với Mạc Dịch Minh để gài bẫy Minh Hiên, cô cũng xem như không biết gì cả, Đây là sự tử tế cuối cùng cô dành cho hấn. Nếu tình yêu của hấn đã định là thất bại, vậy hãy để hấn giữ lại hình tượng lúc ban đầu đi. Dù sao ai cũng không hy vọng hình tượng của mình ở trong mắt đối phương hoàn toàn bị hủy diệt, thậm chí còn bị phỉ nhổ.

Minh Hiên đã sớm chờ ở ngoài cửa, thấy cô đi ra không nói một lời mà trực tiếp ôm cô trở về phòng. Minh Nhan biết trong lòng hấn khó chịu, mà cô quả thật cũng có chút mệt mỏi, vì thế mềm mại tựa vào trong lòng hấn, mặc hấn ôm.

“Về sau không cho gặp lại hấn ta nữa.” Vừa ôm về đến nơi, Minh Hiên liền mặt hầm hầm mà nói một câu.

“Được, không gặp.” Minh Nhan tâm trạng tốt mà đáp ứng.

“Cũng không cho nhận điện thoại của hần ta.” Minh Hiên được một tắc lại muốn tiến một thước mà yêu cầu.

“OK, không thành vấn đề.” Minh Nhan vô điều kiện đáp ứng.

“Từ hôm nay trở đi, em chỉ có thể yêu một mình anh, trong mắt, trong lòng đều chỉ có thể có một mình anh.” Minh Hiên ở bên tai cô có chút yêu cầu xấu xa.

“Việc này.....” Minh Nhan ra vẻ do dự, Minh Hiên vừa nghe thấy cô dám do dự, chợt ngẩng đầu, mắt hung ác trừng cô, rất có tư thế nếu cô không đáp ứng liền cắn cô một miếng.

Minh Nhan giật khốe môi một cái, ra vẻ khó xử nói. “Nếu em chỉ được yêu một mình anh vậy cục cưng phải làm thế nào bây giờ.”

“Thì ra là cục cưng.” Minh Hiên biết cô là cố ý trêu hần, nhẹ nhàng thở ra một lần nữa, nằm úp sấp bên cạnh người cô bá đạo nói. “Em chỉ yêu mình anh là được rồi anh sẽ yêu cục cưng cho.”

gì cô, nhưng còn những người khác sẽ không mệnh tốt như vậy, cho nên vì phòng ngừa hần hơi chút khó chịu lại đi tìm người mà khai đao, vẫn nên trấn an hần thật tốt một chút.

“Được, được, được.” Biết hần lại đang không được vui, Minh Nhan liền luôn miệng đáp ứng, chỉ hy vọng lão nhân gia hần bớt giận. Hiện tại cô có cục cưng trong người này làm bảo mệnh phù, cho dù hần tức chết cũng sẽ không dám làm gì cô, nhưng còn những người khác sẽ không mệnh tốt như vậy, cho nên vì phòng ngừa hần hơi chút khó chịu lại đi tìm người mà khai đao, vẫn nên trấn an hần thật tốt một chút.

“Ông xã.” Minh Nhan dụ dằng kêu.

“Àn?” Minh Hiên nghi hoặc ngẩng đầu lên, lập tức chửi thề một tiếng, cô là đang cố ý trêu người hần sao, thế nhưng lại dùng loại ánh mắt này nhìn hần.

“Ông xã.” Minh Nhan chớp chớp mắt với hần, thừa dịp hần không kịp phản ứng liền áp lên môi hần, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút lập tức lùi lại.

Đáng chết. Hần chịu không nổi, liền kéo tiểu yêu tinh nghịch ngợm qua mà hung hăng hôn lên, đầu lưỡi mềm mại tiến quân thần tốc tách hàm răng của cô ra, bá đạo mà nhiệt liệt hấp thu ngọt ngào trong miệng cô.

Mãi đến khi một tiếng chửi thề ‘Đáng chết’ lại vang lên, Minh Hiên mới buông cô ra, bay nhanh vọt vào phòng tắm mở nước lạnh lên, để chất lỏng lạnh như băng rơi từ trên đỉnh đầu xuống xóa đi dục vọng mê mông

Nhìn thân hình hần vô cùng lo lắng, Minh Nhan cười khẽ ra tiếng, thì ra nhìn người đàn ông mình yêu vì chính mình mà không khống chế được là việc thú vị như vậy. Bất quá không thể thường xuyên chơi được, dù sao tắm nước lạnh nhiều sẽ không tốt cho thân thể.

Sau khi Minh Hiên ra khỏi phòng tắm phải thay một bộ quần áo khác, thì ra bộ quần áo vừa rồi trên người hần xem ra là đã phải trả giá hoàn toàn dưới sự đùa dai của người nào đó rồi.

Mà người đùa dai nào đó kia còn mang vẻ mặt cười dài nhìn hần. Minh Hiên tức giận trừng mắt liếc cô một cái, biết rõ hiện tại hần không thể đụng vào cô còn cố ý chinh hần. Nhưng không hề gì, món nợ này hần sẽ ghi nhớ, đợi sau khi cục cưng sinh ra an toàn rồi sẽ thanh toán với người nào đó một chút.

Thấy Minh Hiên đột nhiên cong khốe miệng lên. Minh Nhan co rúm lại, có loại dự cảm không tốt. Sẽ không phải hần đang bày mưu tính kế gì cô chứ. Hy vọng không phải, bằng không cô sẽ thực thảm.

TOÀN VĂN HOÀN

Tác giả: Rốt cục cũng kết thúc, ngày mai bắt đầu đổi mới viết phiên ngoại. Sẽ viết chút chuyện xưa của Tân Văn cùng La Khương, các bạn muốn đọc cái gì có thể nhắn lại cho tôi. Tôi biết các bạn đối với kết thúc này có chút không hài lòng, gần đây phải đổi việc làm, rất nhiều chuyện phải xử lý, Linh Điểm lại không có nhiều sức lực như vậy, cho nên khiến các bạn thất vọng, rồi thật có lỗi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-trai-gua-kieu-ngao>